

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy
pdf\Deaver_Jeffery-Lincoln_Rhyme_06-Dvanacta_karta.PDB

PDB Name: Deaver_Jeffery-Dvanacta_karta
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 15.9.2007
Modification Date: 15.9.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Jeffery Deaver

Dvanáctá karta

Z anglického originálu THE TWELFTH CARD,

Památce Christophera Reevea, lekci z odvahy, symbolu naděje.

"Někteří lidé jsou vašimi příbuznými, ale jiní jsou vašimi předky, a ty, které chcete mít za předky, si vybíráte sami. Z těchto hodnot vytváříte sami sebe."

Ralph Ellison

DÍL I

Třipětinový muž

ÚTERÝ 9. ŘÍJNA

1

S obličejem promočeným potem a slzami běží ten muž za svobodou, běží o život.

"Tam! Tam utíká!"

Bývalý otrok přesně neví, odkud se ty hlasy ozývají. Za ním? Napravo, nebo nalevo od něj? Nebo snad ze střechy některého ze zchátralých nájemních domů, které lemují zdejší špinavé dlážděné ulice?

V rozpáleném červencovém vzduchu, který je hustý jako tekutý parafín, přeskakuje šlachovitý muž přes hromádku koňského trusu. Zametači do této části města nechodí. Charles Singleton se zastavuje za paletou vrchovatě naloženou sudy a snaží se popadnout dech.

Výstřel z pistole. Kulka letí vedle. Ostrá rána ho okamžitě vrací zpět do války: k oněm neskutečným, šíleným hodinám, kdy stál nehnutě na místě v zaprášené modré uniformě a mířil těžkou mušketou na muže v zaprášených šedých uniformách, jejichž zbraně mířily jeho směrem.

Utíká teď rychleji. Muži znovu střílejí. I tyto kulky míjejí cíl.

"Zastavte ho někdo! Pět dolarů ve zlatě tomu, kdo ho chytí."

V ulicích je však takto brzy po ránu pramálo lidí _ vesměs jde o irské hadráře a dělníky, kteří houfně kráčeji do práce s uhláky či krumpáči na ramenou _ a ti nemají žádný zájem zastavovat černocho s plamennýma očima, silnými svaly a až děsivým odhodláním. A pokud jde o příslibenou odměnu, nabídka vzešla z úst městského strážníka, což znamená, že slib ve skutečnosti není žádnou mincí krytý.

U pouliční obrazárny na Třiadvacáté ulici se Charles obrací na západ. Na mokrých dlažebních kostkách mu však ujíždějí nohy a tvrdě padá na zem. Policista na koni míří za roh, napřahuje obušek a sklání se k ležícímu muži. A pak...

A pak co? pomyslela si dívka.

A pak!

Co se s ním stalo?

Šestnáctiletá Geneva Settleová znovu otočila knoflíkem čtečky mikrofiši, ale dál už se nedostala dospěla k poslední stránce stávající dávky. Vytáhla kovový rámeček obsahující titulní článek časopisu Coloreds Weekly Illustrated z 23.

července 1868 a začala rychle prohledávat další rámečky v zaprášeném boxu _ měla strach, že zbývající stránky článku zde budou chybět a ona se nikdy nedozví, co se stalo s jejím předkem Charlesem Singletonem. Již dříve zjistila, že historické archivy týkající se dějin černošského obyvatelstva bývají často neúplné, ne _ li navždy zašantročené. Kde je konec článku?

A... Konečně ho Geneva našla, opatrně upevnila rámeček do otlučené šedé čtečky a netrpělivě otočila knoflíkem, aby vyhledala pokračování příběhu o Charlesově útěku.

Díky své bujně představitivosti _ a mnohaletému ležení v knihách _ si dokázala v duchu barvitě přizdobit suchopárné časopisecké svědectví o pronásledování tohoto bývalého otroka rozpálenými špinavými ulicemi New Yorku devatenáctého století. Dokonce jí téměř připadalo, že se nachází přímo v místě dění, a nikoliv v opuštěné knihovně na pátém podlaží Muzea afroamerické kultury a dějin na Pětapadesáté ulici na Manhattanu, téměř o 140 let později. Otáčela knoflíkem a na zrnité obrazovce se objevovaly jednotlivé stránky. Po chvíli našla Geneva zbytek článku, který byl opatřen titulkem:

HANBA

SVĚDECTVÍ O ZLOČINU OSVOBOZENÉHO ČERNOCHA

CHARLES SINGLETON, VETERÁN VÁLKY MEZI STÁTY, ZRADIL PŘI NECHVALNÉ PROSLULÉM INCIDENTU VĚC NAŠEHO LIDU

Doprovodná fotografie zachycovala osmadvacetiletého Charlese Singleтона v uniformě z dob občanské války. Byl vysoký, měl silné ruce a jeho těsně padnoucí uniforma v oblasti hrudníku a paží prozrazovala dobře vyvinuté svaly. Měl široké rty, vysoko postavené lící kosti, kulatou hlavu a velmi tmavou kůži.

Když se Geneva dívala na jeho vážnou tvář a klidné pronikavé oči, měla dojem, že mezi nimi existuje podobnost _ zdědila po svém předkovi hlavu i obličej, zakulacenost rysů i sytý odstín kůže. Ze statné singletonovské postavy však nepobrala nic Geneva Settlová byla vychrtlá jako školák, jak s oblibou podotýkaly dívky z Delanovy chudinské zástavby.

Znovu se pustila do čtení, ale vyrušil ji jakýsi hluk.

V místnosti se ozvalo cvaknutí. Ze by dveří zámek? A pak zaslechla Geneva kroky, které se po chvíli zastavily. A další krok. Konečně ticho. Geneva se ohlédla, ale nikoho neviděla.

Pocítila mrazení, avšak poručila si, že nezačne třeštit. To ji jen rozrušily zlé vzpomínky: jak dostala na školním dvorku střední školy Langstona Hughese nakládačku od holek z Delanova sídliště, jak ji Tonya Brownová a její parta ze zástavby St. Nicholas odvěkly do boční uličky a tam ji seřezaly tak, že přišla o stoličku. Kluci vás osahávají, vedou před vámi oplzlé řeči, ponižují vás. Ale do krve vás bijí holky.

Nandejte ji, pořežte ji, pořežte tu děvku...

Další kroky. A další pauza.

Ticho.

Ani atmosféra v muzeu Genevě na náladě nepřidala. Místnost byla tmavá, zatuchlá, mrtvolně tichá. A v úterý ve čtvrt na devět ráno zde navíc nikdo nebyl. Muzeum samotné mělo ještě zavřeno _ turisté v tuto dobu spali nebo snídali, ale knihovna se otevírala už v osm ráno. Geneva dnes čekala před vchodem, až se odemknou dveře _ tak dychtivě toužila přečíst si ten článek. Nyní seděla v kóji na konci rozlehlé výstavní síně, kterou lemovaly anonymní figuríny v kostýmech z devatenáctého století a na jejichž stěnách visely obrazy mužů v bizarních kloboucích, žen v čepcích a koní s nemožně vychrtlými nohama.

Další krok. A po něm další pauza.

Neměla by jít pryč? A zdržovat se poblíž knihovníka doktora Barryho, než tenhle hrůzu nahánějící člověk odejde?

A pak se návštěvník rozesmál.

Nebyl to tajemný smích, spíše pobavený.

"Dobře," řekl muž vzápětí. "Ještě se ti ozvu."

Následoval zvuk zaklapnutí telefonu. Takže proto se ten člověk zastavoval _ pouze poslouchal někoho na druhém konci linky.

Vidíš, že ses nemusela bát, holka. Když se lidé smějí, nejsou nebezpeční. A taky nejsou nebezpeční, když říkají do mobilního telefonu přátelské větičky. Ten muž kráčet pomalu, protože to tak lidé při rozhovoru dělají _ ačkoliv to zřejmě bude pěkný neotesanec, když telefonuje v knihovně. Geneva se otočila zpátky ke čtečce mikrofiši a přemýšlela: Tak podaří se ti uniknout, Charlesi? Já v to tedy doufám.

Přesto opět nabral rovnováhu, a místo aby se jako kurážný muž doznal ke svým zlotřilostem, pokračoval ve zbabělém úprku.

Tomu se říká objektivní zpravodajství, pomyslela si Geneva vztekle.

Načas svým pronásledovatelům unikál. Leč jeho úprk byl pouze dočasný. Jakýsi černošský řemeslník pracující na terase spatřil osvobozeného černocho a úpěnlivě ho ve jménu spravedlnosti vyzval, by se zastavil. Prohlásil, že o zločinu pana Singleтона slyšel, a vyplínil jej, že jím zostudil všechny barevné lidi v celém státě. Onen občan, jistý Walker Loakes, nato mrštil po panu Singletonovi cihlu se záměrem srazit ho k zemi. Avšak...

Charles se těžké cihle vyhýbá, otáčí se na muže a křičí: "Já jsem nevinný! Neprovedl jsem, co policie tvrdí!"

Genevina představitivost začala znovu pracovat _ inspirována novinovým textem pokračovala dívka v psaní povídky.

Loakes si však jeho protestů nevšímá, vybíhá na ulici a volá na policii, že uprchlík má namířeno k dokům.

S krvácejícím srdcem a myšlenkami upřenými na obraz ženy Violet a syna Joshuy pokračuje náš bývalý otrok v zoufalém běhu za svobodou.

Sprintuje, sprintuje...

Za ním se ozývá cval jízdní policie. Také před ním se objevují jezdci, v jejichž čele stojí policejní důstojník v přilbě a

ohání se pistolí. "Stůjte, ani se nehněte, Charlesi Singletone! Jsem detektiv kapitán William Simms. Pátrám po vás už dva dny."

Osvobozený černoch poslouchá na slovo. Svěšuje široká ramena a spouští silné paže podél těla. Jeho hrudník se dme, jak do sebe vtahuje vlhký žluklý vzduch kolem řeky Hudson. Opodál

stojí firma provozující vlečné čluny a Charles vidí všude na řece jezíci se stězně plachetnic, celkem stovky stěžňů, které se mu posmívají příslibem svobody. Charles lapá po dechu a opírá se o velkou ceduli Swiftsure Express Company. Civi na blížícího se policistu a slyší, jak se na dlažebních kostkách hlasitě rozléhá klapot kopyt jeho koně.

"Charlesi Singletone, zatýkám vás za vloupání. Budto se nám vydáte, nebo vás přemůžeme. Tak či onak skončíte v okovech. Zvolíte-li si první možnost, neutrpíte žádnou újmu. Rozhodnete-li se pro druhou, váš konec bude krvavý. Záleží na vás." "Byl jsem obviněn ze zločinu, který jsem nespáchal!" "Opakuji: vzdejte se, nebo zemřete. Jinou možnost nemáte." "Ne, pane, ještě jednu mám!" vykřikuje Charles a znovu se dává na úprk směrem k doku.

"Stůjte, nebo budeme střílet!" volá detektiv Simms. Osvobozený černoch však přeskakuje přes zábradlí mola jako kůň, jenž na povel skáče přes překážku. Jako by na okamžik zůstal viset ve vzduchu, ale pak už v přemetu klesá do kalných vod řeky Hudson deset metrů pod sebou a mumlá přitom jakási slova, snad prosbu k Ježíši, snad vyznání lásky manželce a dítěti _ ať už je to však cokoliv, jeho pronásledovatelé nic z toho neslyší.

Patnáct metrů od čtečky mikrofiši se jednačtyřicetiletý Thompson Boyd přisunul k dívce o něco blíže.

Přetáhl si lempletené čepice přes obličej, upravil výřezy pro oči a otevřel válec revolveru, aby měl jistotu, že má ve všech komorách náboje. Už sice zbraň jednou kontroloval, ale v této branži si člověk nikdy nemůže být ničím jistý.

Zastrčil si revolver do kapsy a vysunul ze štěrbiny vystříženou do podšívky tmavého kabátu krátkou dřevěnou tyč.

Nacházel se v expozici dobových kostýmů mezi řadami knih, které ho dělily od stolků se čtečkami mikrofiši. Přitiskl si prsty v gumových rukavicích na oči, které ho dnes ráno mimořádně ostře pálily, a zamžoural bolestí.

Ještě jednou se rozhlédl kolem sebe a ujistil se, zda je sál opravdu prázdný.

Nebyla zde žádná ostraha _ tady ani dole. Žádné bezpečnostní kamery a evidenční knihy. To bylo fajn. Ale několik logistických problémů se překonat muselo. V tomto rozlehlém sále panovalo mrtvolné ticho, takže Thompson nedokázal svůj příchod před dívkou utajit. Určitě zjistí, že je s ní v místnosti někdo další, a mohla by se začít chovat nervózně a ostražitě.

A tak když Thompson Boyd vstoupil do tohoto křídla knihovny a uzamkl za sebou dveře, zasmál se _ prostě se jen tak uchechtl. On osobně se přestal smát už před lety, ale zároveň to byl řemeslník, který znal moc humoru a věděl, jak jej ve své branži využít ve svůj prospěch. Počítal, že takové zasmání _ spojené s žertovným rozloučením a zaklapnutím mobilního telefonu _ dívku opět uklidní.

Nyní se zdálo, že vějíčka zabrala. Thompson rychle nakoukl za dlouhou řadu regálů a viděl, že dívka stále civí do čtečky mikrofiši. Její ruce jako by se během čtení nervózně zatínaly v pěst a opět rozevíraly.

Vyrazil kupředu.

A pak se opět zastavil. Dívka se odsouvala od stolu. Thompson slyšel, jak její židle klouže po linoleu. Ona někam jde.

Odhází? Ne. Thompson uslyšel zvuk nádržky s vodou a dívčiny hltavé loky. Poté vytáhla z regálu pár knih a položila je na stůl vedle čtečky. Po chvíli ticha se vrátila k regálům, přinesla si další knihy a s zuchnutím je přidala k předchozím.

Nakonec Thompson opět zaslechl zavržení židle, jak se znovu posadila. A pak už bylo ticho.

Thompson znovu vykoukl zpoza regálu. Dívka seděla na židli a četla jednu ze zhruba dvanácti knih, které ležely naskládány před ní.

S taškou obsahující kondomy, nůž s žiletkovou čepelí a lepicí pásku v levé ruce a tyčí v pravici znovu vyrazil jejím směrem.

Blížil se k ní zezadu a se zatajeným dechem zkracoval vzdálenost. Šest metrů, pět metrů.

Tři metry. I kdyby se teď polekala, dokázal by se vrhnout kupředu a zmocnit se jí _ třeba jí vykloubit koleno nebo ji omráčit ranou do hlavy.

Dva a půl metru, dva metry...

Thompson se zastavil a tiše položil tašku se znásilňovacími pomůckami na regál. Uchopil oběma rukama nalakovanou tyč z dubového dřeva a přistoupil k dívce.

Ta byla zcela ponořena do textu, který upřeně četla a vůbec přitom nevnímala, že na vzdálenost natažené ruky za ní stojí útočník. Thompson se rozpráhl a vši silou udeřil tyčí do dívčiny čepice.

Prásk...

Tyč s dutým úderem dopadla na její hlavu a Thompson ucítil v rukou bolestivé vibrace.

Něco tu však nehrálo. Zvuk ani ráz úderu neodpovídaly předpokladům. Co se děje?

Thompson Boyd uskočil, když se dívčino tělo zhroutilo na podlahu.

A rozpadlo se na kusy.

Trup figuríny odletěl jedním směrem. Hlava druhým. Thompson na to vše chvíli jen tupě zíral. Pohlédl vedle sebe a spatřil plesovou róbu, která zakrývala dolní polovinu téže figuríny _ figuríny, jež tvořila součást expozice ženského odívání v Americe během poválečné obnovy.

Ne...

Dívka nějakým způsobem vytušila, že pro ni Thompson představuje hrozbu. A tak nanosila z regálů několik knih, aby zakryla skutečnost, že kromě nich odnáší ke stolu i jednu figurínu. Té pak navlékla vlastní košili a čepici a posadila ji na židli místo sebe.

Ale kde je teď ona?

Odpovědí mu byl pleskot pádících nohou. Thompson Boyd slyšel, jak dívka sprintuje k požárnímu východu. Zasunul si tyč do kabátu, vytasil revolver a vyrazil za ní.

2

Geneva Settleová utíkala.

Snažila se uprchnout. Jako její předek Charles Singleton.

Lapala po dechu. Stejně jako Charles.

Byla si však jistá, že jí naprosto chybí noblesa, s níž její předek prchal před sto čtyřiceti lety před policií. Geneva na rozdíl od něj vzlykala a křičela o pomoc. V šíleném návalu paniky tvrdě narazila do stěny a odřela si hřbet ruky.

Tam běží, tam běží, ta vychrtlá malá klučící holka... Chyťte ji!

Představa výtahu a uvěznění v něm ji děsila, a tak se rozhodla pro požární schodiště. V plné rychlosti vrazila do dveří, zamžourala, protože ji proud jasného světla na chvíli oslepil, ale pokračovala v běhu. Doklopýtala z odpočívadla schodiště na čtvrté podlaží a vzala za kliku. Byly to však jen bezpečnostní dveře, které se nedaly ze schodiště otevřít. Nezbývalo než použít východ v přízemí.

Geneva pádila ze schodiště a lapala po dechu. Proč? O co mu jde? tázala se sama sebe v duchu.

Ta vychrtlá malá čokoládová coura nemá na holky, jako jsme my, čas...

Ten revolver... Právě on v ní vzbudil podezření. Geneva Settleová nebyla žádná gangsterská mana, ale nikdo nemůže být studentem střední školy Langstona Hughese v srdci Harlemu a nespátřit přitom za život alespoň pár střelných zbraní. Když zaslechla charakteristické cvaknutí _ silně odlišné od zaklapnutí mobilního telefonu, napadlo ji, jestli ten smějící se muž pouze něco nepředstírá a ve skutečnosti sem nepřišel dělat problémy. A tak se nenuceně postavila, napila se vody a připravila k útěku. Přitom se však zadívala skrz regály a zahlédla mužovu kuklu. Uvědomila si, že proklouznout kolem něj ke dveřím je prakticky nemožné, pokud neudrží jeho pozornost na stole se čtečkou mikrofiši. Začala tedy hlučně nosit z regálů knihy, svlékla nejbližší

figurínu, nasadila jí svou čepici a košili a posadila ji na židli před čtečku. Nato vyčkala, až se muž přiblíží k figurině, a když tak skutečně učinil, proklouzla kolem něj.

Dejte jí, dejte té čubce nakládačku...

Geneva teď klopýtavě seběhla další křídlo schodů.

Kdesi nad ní se ozvalo pleskání bot. Prokristapána, on mě opravdu pronásleduje! Vyrázil za ní na schodiště a momentálně je o pouhé jedno odpočívadlo výš. Geneva se držela za odřenou ruku a napůl utíkala a napůl klopýtala ze schodů. Mužovy kroky se však stále blížily.

V přízemí seskočila z posledních čtyř schodů a dopadla na beton. Přitom se jí podlomily nohy, takže narazila do hrubé zdi. Zkroutila se bolestí, vyškřábala se na nohy a vzápětí zaslechla jeho kroky a zahlédla na stěnách jeho stín.

Pohlédla na požární dveře a bezmocně hlesla, když viděla, že je kovové madlo omotáno řetězem.

Ne, ne, ne... Něco takového bylo samozřejmě proti předpisům. Což ovšem neznamenalo, že správcové muzea klidně předpisy neporuší, aby se dovnitř nemohli dostat zloději. Anebo dveře zajistil na řetěz samotný útočník, protože předpokládal, že by Geneva mohla uprchnout tudy. A tak se Geneva ocitla v pasti, v temné betonové jámě. Opravdu však řetěz držel dveře neprodyšně uzavřené?

Existoval jediný způsob, jak to zjistit. Běž, holka!

Geneva se odrazila a vší silou se opřela do madla.

Dveře se rozletěly.

Ach, díkybo...

Do uší jí náhle pronikl obrovský hluk a její duši začala spalovat bolest. Zaječela. Střelil ji snad útočník do hlavy? Vtom si uvědomila, že je to dveřní alarm, který kvílí stejně pronikavě jako Keeshini malí bratřanci. Ale pak už se ocitla v boční uličce, zabouchla za sebou dveře a hledala optimální únikovou cestu. Doprava, nebo doleva...

Nandejte jí, pořežte ji, pořežte tu děvku...

Rozhodla se pro pravou stranu, vypořádala se na Pětapadesátou ulici a vplula do davu lidí, kteří mířili do práce a od nichž se jí dostalo zčásti znepokojených, zčásti ostražitých pohledů. Většina

chodců si však dívky se ztrápeným obličejem jednoduše nevšímala. Po chvíli zaslechla, jak za ní skučení požární signalizace zesílilo, když také útočník dospěl ke dveřím a rozrazil je. Uprchne, anebo se vydá za ní?

Geneva vyrazila ulicí směrem ke Keesh, která stála na obrubníku, držela v ruce kelímek s řeckou kávou a pokoušela se ve větru zapálit si cigaretu. Její spolužačka s kakaovou pleť, pečlivým fialovým líčením a kaskádou uměle prodloužených světlých vlasů byla stejně stará jako Geneva, ale o hlavu vyšší, pružná a zaoblená na správných místech _ měla velká prsa, boky děvčat z ghetta a ještě i něco navíc. Rozhodla se, že na Genevu počká na ulici, protože o muzeum neměla zájem _ ostatně jako pro žádnou jinou budovu, v níž platil zákaz kouření.

"Gen!" Kamarádka odhodila kelímek s kávou na ulici a vyrazila kupředu. "Co se děje holka? Seš celá říčná."

"Ten chlap...", zasípala Geneva a cítila, jak v ní kolotá nevolnost. "Ten chlap uvnitř na mě zaútočil."

"Hovnajs, to snad ne!" Lakeesha se rozhlédla kolem sebe. "Kde je?"

"Já nevím. Byl za mnou."

"Klídek, holka. Budeš v pohodě. Ale teď odsud vypadnem. Tak pojď, fofr!" Statná dívka _ která se pravidelně ulívala z hodin tělocviku a už dva roky kouřila _ se rozběhla, jak nejlépe to šlo klátila rukama a lapala po dechu.

Urazily však sotva půl bloku, když Geneva zpomalila a poté úplně zastavila. "Počkej, holka."

"Co děláš, Gen?"

Panika zmizela a vystřídal ji jiný pocit.

"Tak pojď, babo," řekla zadýchaně Keesh. "Hejbni kostrou."

Geneva Settleová si to však rozmyslela. Na místo strachu totiž nastoupil vztek. Tohle mu teda rozhodně neprojde, pomyslela si. Otočila hlavu a rozhlédla se po ulici. To, co hledala, nakonec spatřila u východu z boční uličky, z níž se před okamžikem vynořila. Obrátila se a vyrazila tím směrem.

Jeden blok od Muzea afroamerické kultury a dějin přestal Thompson Boyd klusat v davu lidí prodírajících se ranní špičkou

do práce. Thompson byl průměrný muž. Ve všech ohledech. Měl průměrně hnědé vlasy, průměrnou váhu, průměrnou výšku, byl průměrně pohledný a průměrně silný. (Ve vězení byl znám pod přezdívkou "Průměrný Joe".) Lidé mívali sklon ho přehlížet.

Člověk, který v Midtownu utíká po ulici, však poutá pozornost, pokud právě neběží na autobus, taxík nebo do metra. Thompson tedy zpomalil a nasadil ledabylé tempo. Zakrátko se ztratí v davu a nikdo mu nebude věnovat sebemenší pozornost.

Během čekání na zelenou na křižovatce Šesté Avenue a Třiapadesáté ulice se zamyslel a dospěl k rozhodnutí. Svlékl si plášť a přehodil si ho přes rameno, přičemž se ovšem ujistil, že má zbraně stále snadno na dosah. Otočil se a vyrazil zpátky k muzeu.

Thompson Boyd byl řemeslník, který dělal všechno podle knihy, třebaže se nyní mohlo zdát, že jeho počínání _ tedy návrat na místo nezdařeného útoku _ není rozumné, protože na místo činu bezpochyby zakrátko dorazí policie.

On se však již dříve utvrdil v názoru, že v podobných okamžicích, kdy se to všude jen henží policisty, mívají lidé sklon podléhat neopatrnosti. Často se k nim pak lze přiblížit více než za normálních okolností. A tak teď průměrný muž nenuceně krácel s davem směrem k muzeu _ byl jedním z mnoha obyčejných chodců, Průměrný Joe na cestě do práce. Není to nic menšího než zázrak.

Kdesi v mozku nebo v těle nastane podnět _ chci zvednout sklenici, musím upustit pánev, která mě pálí v prstech. Podnět pak vytvoří nervový impuls, který proudí membránami neuronů přes celé tělo. Impulzem není pouhá elektřina, jak si většina lidí myslí je to vlna, která se vytvoří ve chvíli, kdy náboj na povrchu neuronů nakrátko přeskočí z kladných hodnot do záporných. Síla tohoto impulsu se nikdy nemění _ buďto prostě existuje, anebo ne _ a šíří se rychle, plných 400 kmh.

Takto popsaný impuls dorazí do svého cíle _ svalů, žláz a orgánů, které poté reagují, a tím umožňují našemu srdci tlouci, našim plicím se vzdouvat, našemu tělu tančit, našim rukám sázet květiny, psát milostné dopisy a pilotovat kosmické rakety.

Zázrak.

Pokud se ovšem něco nepokazí. Pokud například nejste šéfem oddělení vědeckého vyšetřování, který ohledává místo vraždy na jednom staveništi v metru, na krk vám nepadne trám a nerozdrtí vám čtvrtý krční obratel _ čtvrtou kost od lebeční baze. Jak se to před lety stalo Lincolnu Rhymovi.

Když se něco takového přihodí, je po parádě.

I když totiž takový úder přímo nepřeruší páteční míchu, postižené místo zaplaví krev a zvýšený krevní tlak rozdrtí neurony nebo způsobí jejich nedostatečné zásobení. A aby škod nebylo málo, neurony při odumírání z neznámého důvodu uvolňují jedovatou aminokyselinu, která jich zabije ještě více. Takže i když pacient přežije, zjizvená tkáň zaplní prostor kolem nervů jako hlína v hrobě _ což je trefné přirovnání, protože na rozdíl od neuronů ve zbytku těla se neurony v mozku a páteřní míše neobnovují. Jakmile jednou odumřou, zůstanou navždy znečitlivělé.

Po takovémto "katastrofickém incidentu", jak to citlivě formulují muži a ženy zasvěcení medicíně, někteří pacienti _ ti šťastnější _ zjistí, že neurony ovládající životně důležité orgány, jako jsou plíce a srdce, fungují dál, a taková pacienti přežijí.

Vlastně jsou to možná ti méně šťastní.

Protože někteří z nich by byli raději, kdyby jim hned na počátku přestalo tlouci srdce, a uchránilo je tak před infekcemi, proleženinami, kontrakturami a křečemi. Uchránilo by je také před záchvaty autonomní dysreflexe, které mohou vést k mrtvici. Uchránilo by je před přízračnou a bloudivou fantomovou bolestí, při níž člověk zažívá stejné pocity jako při bolesti opravdové, ale jejíž palčivé projevy se nedají otupit aspirinem či morfiem.

Nemluvě o radikálně změněném životě: o fyzioterapeutech, ošetřovateli, plicním ventilátoru, katetrech, plenách pro dospělé, závislosti... a samozřejmě i o depresích.

Někteří lidé to za těchto okolností jednoduše vzdají a vyhledají smrt. Možnost sebevraždy je tady vždy, i když není snadná. (Zkuste se zabít, když můžete hýbat pouze hlavou.)

Jiní však bojují dál.

"Už máš dost?" zeptal se Rhyma štíhlý mladý muž ve volných kalhotách, bílé košili a vínově červené květované kravatě.

"Ne," odpověděl jeho šéf hlasem udýchaným z fyzické námahy. "Chci pokračovat." Rhyme byl připoután ke složitému rotopedu, který se nacházel v jednom z volných pokojů v prvním patře jeho domu v západním Central Parku.

"Myslím, že už jsi cvičil dost," prohlásil jeho ošetřovatel Thom. "Jsi tu víc než hodinu. Máš pořádně vysokou tepovou frekvenci."

"Tohle je jako šlapat na Matterhorn," zalapal po dechu Rhyme. "A já jsem Laňce Armstrong."

"Matterhorn není součástí Tour de France. Je to hora. Můžeš na ni vylézt, ale nemůžeš na ni vyjet na kole."

"Díky za školení ESPN, Thome. Nemyslel jsem to doslova. Kolik jsem ujel?"

"Pětáct kilometrů."

"Dám si ještě třicet."

"Já myslím, že ne. Deset."

"Patnáct," smlouval Rhyme.

Pohledný mladý ošetřovatel zvedl obočí v trpném souhlasu. "Tak dobře."

Rhyme původně nechtěl víc než patnáct. Byl rozjařen. Žil jen pro vítězství.

Cyklistika pokračovala. Bicykl sice přitom poháněly jeho svaly, to ano, ale mezi touto činností a jízdou na rotopedu ve fitnesscentru Gold's Gym existoval jeden obrovský rozdíl. Podnět, který vysílal impuls do neuronů, totiž nevycházel z Rhymova mozku, nýbrž z počítače prostřednictvím elektrod upevněných ke svalům na jeho nohách. Celému zařízení se říkalo ergometrické kolo funkční elektrické stimulace neboli FES. Funkční elektrická stimulace využívá počítače, kabelů a elektrod k imitaci nervové soustavy a vysílání drobných elektrických výbojů do svalů, které se pak chovají přesně stejně, jako by je ovládal mozek.

Pro každodenní činnost, jako je chůze nebo manipulace s nádobím, se FES příliš nepoužívá. Její skutečný přínos spočívá v terapii _ ve zlepšování zdraví silně postižených pacientů.

Rhyma k zahájení cvičení inspiroval muž, kterého velmi obdivoval: zesnulý herec Christopher Reeve, jenž při pádu z koně utrpěl ještě těžší poranění než Rhyme. Díky silné vůli a neúnavnému fyzickému úsilí se mu _ k údivu značné části tradiční medicínské komunity _ podařilo získat zpět část motorických schopností a citlivosti v místech, kde předtím žádnou neměl. Díky jeho příkladu se Rhyme po letech uvažování, zda má, či nemá riskovat experimentální operaci míchy, rozhodl pro cvičební režim podobný Reeveovu.

Hercova předčasná smrt pak Rhyma inspirovala k tomu, aby do cvičebního plánu investoval ještě více energie, a Thom mu vyhledal jednoho z nejlepších specialistů na poranění páteřní míchy na východním pobřeží Spojených států Roberta Shermana. Ten poté sestavil pro Rhyma program, který zahrnoval ergometr, akvaterapii a lokomotorický šlapací mlýn _ velký přístroj osazený robotickými nohama a rovněž ovládaný počítačem, který Rhymem v podstatě "chodil".

Tato terapie přinesla výsledky. Rhyme měl nyní silnější srdce i plíce. Hustota jeho kostí odpovídala nepostiženému muži v jeho věku. Svalová hmota se zvýšila. Rhyme byl téměř ve stejné formě jako v dobách, kdy na newyorské policii vedl Oddělení pro vyšetřování a zdroje, pod něž spadala i jednotka pro ohledávání místa činu. V té době nachodil Rhyme každý den několik kilometrů, a někdy dokonce ohledával místa činu sám _ což byla u kapitána rarita, šmejdil v ulicích města a sbíral vzorky kamení, zeminy, betonu či sazí, aby je zaevidoval ve svých forenzních databázích.

Díky Shermanovým cvičením měl dnes Rhyme méně proleženin z mnoha a mnoha hodin, kdy jeho tělo setrvalo v kontaktu s vozíkem nebo lůžkem. Zlepšila se mu funkce střev i močového měchýře a míval mnohem méně zánětů močových cest. Od zahájení režimu navíc prodělal pouze jedinou autonomní dysreflexi.

To však pochopitelně nic neměnilo na základní otázce: přispějí dlouhé měsíce úporné námahy ke skutečnému zlepšení jeho zdravotního stavu namísto pouhého posílení svalů a kostí? Jednoduchý test motorických a senzorických funkcí by mu to okamžitě prozradil. To však předpokládalo návštěvu v nemocnici, na niž jako by si Rhyme nikdy nedokázal najít čas.

"To si nemůžeš vyšetřit hodinku?" ptával se ho Thom.

"Hodinku? Hodinku? Odkdypak, co moje paměť sahá, trvá návštěva nemocnice hodinu? Kde taková nemocnice stojí, Thome? V Neverlandu? Nebo v zemi Oz?"

Doktoru Shermanovi se však nakonec podařilo Rhyma obtěžovat tak dlouho, až s absolvováním testu souhlasil. Za půl hodiny měl s Thomem vyrazit do Newyorské nemocnice, aby si vyslechl konečný verdikt o svém pokroku.

V tomto okamžiku však Lincoln Rhyme nemyslel na nemocnici, nýbrž na cyklistický závod, jehož se právě účastnil _ a který vedl na Matterhorn, ať si říká kdo chce co chce. Shodou okolností navíc Rhyme právě porážel Laňce Armstronga.

Když skončil, sundal ho Thom z bicyklu, vykoupal ho a oblékl mu bílou košili a tmavé kalhoty. Následoval přenos vsedě na invalidní vozík, s nímž poté Rhyme zamířil do malého výtahu a sjel do přízemí. Rusovlasá Amélie Sachsová tam právě seděla v laboratoři _ někdejší obývací pokoji _ a zaznamenávala důkazy o jednom z případů, na nichž Rhyme spolupracoval s newyorskou policií jako konzultant.

Pomocí jediného funkčního prstu _ totiž levého prsteníčku ovládajícího touchpad Rhyme obratně navigoval sytě červený invalidní vozík Storm Arrow laboratoří, až dorazil na místo vedle Sachsové. Ta se k němu naklonila a políbila ho na ústa. On její polibek opětoval a silně se na ni přitiskl rty. Takto setrvali několik okamžiků, během nichž si Rhyme vychutnával teplo její blízkosti, sladkou květinovou vůni mýdla i lechtání jejích vlasů na své tváři.

"Kam jsi dneska dojel?" zeptala se Sachsová.

"Teď už jsem mohl být v severním Westchesteru _ kdyby mě někteří neposlali ke krajnici." Následoval temný pohled na Thoma. Ošetřovatel na Sachsovou mrkl. Pořád mele svou.

Vysoká a útlá Sachsová měla na sobě tmavě modrý kalhotový kostým a jednu ze svých černých nebo modrých halenek, které obvykle nosila od doby, co ji povýšili na detektivku. (Taktická příručka pro policejní důstojníky varovala: Košile nebo halenka v kontrastní barvě představuje zřetelnější cíl v oblasti hrudníku.) Její oděv byl funkční a fádňní, což bylo na hony vzdáleno kreacím, které v zaměstnání nosila, než se stala policistkou Sachsová několik let pracovala jako modelka. Sako se jí na boku lehce dmulo, neboť

pod ním ukrývala automatickou pistoli Glock, a její kalhoty měly pánský střih, protože potřebovala zadní kapsu _ bylo to jediné místo, kam mohla bezpečně uschovat nezákonně držený, ale mnohdy užitečný vystřelovací nůž. Na nohou měla jako obvykle praktickou obuv s vkládací stélkou. Kvůli artritidě činila chůze Amélii Sachsové bolest.

"Kdy odjíždíme?" zeptala se Rhyma.

"Do nemocnice? Eh, ty nemusíš jezdit. Radši zůstaň tady a zaeviduj ty důkazy."

"Už jsou skoro zaevidované. A otázka navíc nestojí tak, jestli jet musím. Já jet chci."

"Cirkus," zabručel Rhyme. "Stává se z toho cirkus. Věděl jsem, že to tak dopadne." Pokusil se vrhnout vyčítavý pohled na Thoma, ale ošetřovatel byl někde jinde.

U dveří zadrmčel zvonek. Thom vešel do haly a o chvíli později se vrátil s Lonem Sellitem. "Nazdar všichni." Obloustlý poručík ve svém typicky zmačkaném obleku rozjařeně pokýval hlavou. Rhyme si kladl otázku, odkud jeho dobrá nálada pramení. Snad souvisí s nějakým nedávným zatčením, snad newyorské policii navýšili rozpočet na nové důstojníky, anebo třeba jen Sellitto pár kilo shodil. Detektivova hmotnost byla klasickým příkladem "jojo efektu" a Sellitto si na ni pravidelně stěžoval. Lincoln Rhyme však vzhledem k vlastní situaci neměl ani trochu trpělivosti s lidmi, kteří nařikali na své drobné fyzické závary, například na míru v pase či nedostatek vlasů.

Dnes se však zdálo, že detektivova nadšená nálada souvisí s prací. Zamával ve vzduchu několika dokumenty.

"Potvrdili to usvědčení."

"Á," řekl Rhyme. "Případ té boty?"

"Jo."

Rhyme byl samozřejmě potěšen, ale zpráva ho nijak zvlášť nepřekvapila. Proč by ostatně měla? Podstatu obžaloby proti vrahovi koneckonců vypracoval on neexistoval jediný způsob, jak by se případ mohl rozsypat.

A že to byl zajímavý případ: na Roosevelt Islandu _ v podivném pásu obytných budov uprostřed East River _ byli zavražděni dva balkánští diplomaté, jimž pachatel navíc odcizil pravou botu.

A jak se u těžko rozlousknutelných případů stávalo často, newyorská policie si na pomoc při vyšetřování najala Rhyma coby kriminalistického konzultanta _ což v aktuálním policejním žargonu znamenalo soudního vědce.

Amélie Sachsová ohledala místo činu a odebrané důkazy byly analyzovány. Získané stopy však nevedly žádným zřetelným směrem, a tak policii nezbylo než dospět k závěru, že vraždy nějakým způsobem souvisejí s evropskou politikou. Případ zůstal otevřený, ale na nějakou dobu spočinul u ledu _ dokud na newyorskou policii nepřišla zpráva FBI o nálezů opuštěného kufříku na Kennedyho letišti. Kufřík obsahoval články o globálním polohovém systému, dvě desítky elektronických obvodů a pánskou pravou botu. Její podpatek byl vydlaban a v dutině se ukrýval počítačový čip. Rhyme si tehdy položil otázku, zda je to jedna z bot z Roosevelt Islandu, a věru že byla. Také další stopy z kufříku vedly na toto místo činu.

Špionážní záležitost..., stíny Roberta Ludluma. Okamžitě se vynořily nejrůznější teorie a FBI i ministerstvo zahraničí se mohly přetřhnout. Objevil se dokonce i jakýsi chlapík z Langley, což pokud si Rhyme pamatoval _ bylo vůbec poprvé, kdy se o některý jeho případ začala zajímat CIA.

Kriminalista se musel dodnes smát při vzpomínce na zklamání federálů, kteří tolik milují celosvětová spiknutí, když se týden po nálezů boty postavila detektivka Amélie Sachsová do čela zásahového týmu, který zneškodnil nejmenovaného podnikatele z Paramusu ve státě New Jersey _ neotesaného chlapa, jehož angažmá v zahraniční politice se omezovalo maximálně na četbu USA Today.

Rhyme totiž díky analýze vlhkosti a chemického složení kompozitního materiálu podpatku prokázal, že k jeho vydlabání došlo několik týdnů poté, co byli diplomaté zavražděni. Kromě toho zjistil, že počítačový čip byl zakoupen u firmy PC Warehouse a že informace o globálním polohovém systému nejenže nebyly tajné, ale dokonce si je někdo stáhl z jeden či dva roky neaktualizovaných webových stránek.

Fingované místo činu, dospěl Rhyme k nevyhnutelnému závěru. A vystopoval kamenný prach v kufříku až k jednomu kuchyňskému a koupelnovému studiu v Jersey. Rychlý pohled na telefonní výpisy a transakce kreditní kartou majitele ho pak dovedl k závěru, že majitelova manželka spala s jedním z diplomatů. Manžel se o tomto milostném poměru dozvěděl a spolu s jedním horlivým adeptem na roli Tonyho Soprana, který pro něj řezal mramor, zavraždil na Roosevelt Islandu jejího milence i jeho nebohého společníka, načež narařil důkazy tak, aby budily zdání politického motivu.

"Aféra snad, ale ne diplomatická," konstatoval Rhyme důležitě na závěr svého svědeckého vystoupení před soudem.

"Tajná operace snad, ale ne špionáž."

"Námítka," ozval se utrápený advokát obhajoby.

"Přijímá se," řekl soudce, ale jen stěží přitom zadržoval smích.

Porotě trvalo čtyřicet dvě minuty, než podnikatele shledala vinným. Advokáti se samozřejmě odvolali _ dělají to vždycky, ale jak Sellitto právě oznámil, odvolací soud usvědčení potvrdil.

"Poslyš," nechal se slyšet Thom, "co kdybychom to vítězství oslavili jízdou do nemocnice? Jsi připraven?"

"Netlač na pilu," zabručel Rhyme.

V tu chvíli začal Sellittovi pípat pager. Detektiv pohlédl na displej, zamračil se, sundal si z opasku mobilní telefon a vytiskl číslo.

"Tady Sellitto. Co je...?" Pomalu pokývoval hlavou a rukou si nepřítomně hnětl pneumatiku kolem pasu. V poslední době zkoušel Atkinsovu dietu. Pojídání hromady stejků a vajíček však očividně nemělo příliš velký efekt. "Takže ona je v pořádku...? A pachatel...? Jo... To není dobrý. Moment." Zvedl hlavu. "Právě byla ohlášena deset dvacet čtyřka. V tom afroamerickém muzeu na Pětapadesáté. Oběti je mladá dívka. Před dvacítkou. Pokus o znásilnění."

Amélie Sachsová sebou při této zprávě škubla a začala z ní vyzářovat účast. Rhyme reagoval odlišně: jeho mysl automaticky vyhrllala řadu otázek. Kolik míst činu se v muzeu nachází? Nemohl pachatel dívku pronásledovat a přitom za sebou zanechat důkazy? Dostali se oběť a pachatel do vzájemného kontaktu, při kterém si bezděčně vyměnili stopové důkazy? Dostal se pachatel

na místo činu a zpět hromadnou dopravou? Anebo použil automobil?

Rhymovi bleskla hlavou i další myšlenka, avšak tu si hodlal nechat pro sebe.

"Nějaká zranění?" zeptala se Sachsová.

"Akorát odřená ruka. Podařilo se jí utéct a vyhledat nedalekého pochůzkáře. Ten to tam proklepl, ale to zvíře už bylo pryč... Takže můžeš tam sjet místo činu?"

Sachsová pohlédla na Rhyma. "Já vím, co se chystáš říct: že máme práci."

Celé newyorské policejní oddělení jelo úplně na doraz. Mnoho policistů bylo odvoláno z pravidelné služby a přiděleno

k antiteroristické jednotce, která měla v poslední době mimořádně napilno: FBI obdržela několik anonymních zpráv o možných pumových útocích na izraelské cíle v oblasti. (Toto neustálé přetazování připomnělo Rhymovi, jak mu Sachsová vyprávěla příběh svého dědečka o životě v předválečném Německu. Tchán dědečka Sachse pracoval v Berlíně jako detektiv kriminální policie, a kdykoliv vypukla nějaká krize, brali mu lidi a půjčovali je národní vládě.) A vzhledem k tomu, že se lidské zdroje přidělovaly jinam, měl nyní Rhyme více práce než za mnoho posledních měsíců. Momentálně vedli se Sachsovou vyšetřování dvou podvodů bílých límečků, jedné ozbrojené loupeže a jednoho tři roky vychladlého případu vraždy.

"Jo, spoustu práce," shrnul to Rhyme.

"Bud' to přší, anebo leje," řekl Sellitto. Zamračil se. "Tohle rčení dost dobře nechápu."

"Myslím, že je to: ‚Nikdy neprší, ale vždycky rovnou leje. Ironické konstatování.‘" Rhyme naklonil hlavu. "Moc rád bych pomohl. Vážně. Ale máme spoustu dalších případů. A jak tak koukám na hodiny, tak už mi začíná schůzka. V nemocnici."

"No tak, Linku," nedal se Sellitto. "Tohle je úplně něco jiného než všecko, na čem teď děláš. Obětí je dítě. To je první nepříznivý faktor _ pachatel jde po teenagerkách. Kdo ví, kolik holek zachráníme, když ho uklidíme z ulice. Znáš lidi na městě: je jim jedno, co dalšího se děje. Jak nějaká bestie začne pást po dětech, dají ti hlavouni všechno, co potřebuješ, jen abys ho dostal."

"Jenže to už bysme měli pět případů," prohlásil Rhyme nedůtklivě. Chvilí nechal působit ticho a pak se zdráhavě zeptal: "Kolik jí je?"

"Šestnáct, prokristapána. No tak, Linku."

Rhyme si povzdechl a nakonec řekl: "Eh, no dobrá. Udělám to."

"Uděláš?" zeptal se překvapeně Sellitto.

"Každý si myslí, že jsem protivný," usklíbl se Rhyme a obrátil oči v sloup. "Každý si myslí, že jsem studený jako psi čumák _ to je další klišé, které můžeš používat, Lone. Já chtěl jen poukázat na to, že musíme zvažovat priority. Ale v tomhle případě myslím, že máš pravdu. Toto je důležitější."

Byl to ošetřovatel, kdo Rhymovi položil logickou otázku: "Souvisí nějak tvoje ochotná povaha se skutečností, že budeme muset odložit tu návštěvu v nemocnici?"

"Samozřejmě že ne. Něco takového mě vůbec nenapadlo. Ale když o tom teď mluvíš, myslím, že ji radši zrušíme. Dobrý nápad, Thome."

"To nebyl můj nápad _ je to tvoje práce."

Jistě, pomyslel si Rhyme. Místo toho se však rozhořčeně zeptal: "Moje? Děláš, jako bych ty lidi v Midtownu přepadával já."

"Ty víš, jak to myslím," namítl Thom. "Mohl bys absolvovat ten test a vrátit se dřív, než Amélie skončí na místě činu."

"V nemocnici by se to mohlo protáhnout. Proč vůbec říkám ‚mohlo‘? Vždycky se to protáhne."

"Zavolám doktoru Shermanovi a sjednám s ním nový termín," navrhla Sachsová.

"Jasně, ten dnešek zruš. Ale nový termín nesjednávej. Netušíme, jak dlouho by to mohlo trvat. Možná máme co dočinění s organizovaným pachatelem."

"Sjednám nový termín," zopakovala Sachsová.

"Počítejme se dvěma, třemi týdny."

"Uvidíme, kdy bude mít volno," řekla Amélie rozhodně.

Lincoln Rhyme však dokázal být stejně tvrdohlavý jako jeho partnerka. "S tím si budeme lámat hlavu později. Teď nám tady běhá násilník. Kdo ví, co má zrovna teď v plánu. Nejspíš už má políčeno na někoho dalšího. Thome, zavolej Melu Cooperovi

a řekni mu, ať sem přijede. Tak pohyb. Každá minuta zdržení je dárek pachateli. Hej, co říkáš na tuhle průpovídku, Lone? Pravější byl svědkem zrodu nového klišé."

3

Instinkt.

U všech pochůzkám _ neboli šlapáků _ se časem vyvine šestý smysl, díky němuž poznají, když někdo ukrývá zbraň. Veteráni u sboru vám řeknou, že to není ničím jiným než způsobem, jak se podezřelý nese _ nejde ani tak o hmotnost samotné zbraně jako spíše o tíhu důsledků spojených s její blízkostí. O sílu, kterou člověku dává.

A pak je tu i riziko dopadení. Na držitele neregistrované zbraně čeká v New Yorku speciální dáreček: automatický nepodmíněný trest. Nedovoleně se ozbrojujete, půjdete bruchet. Jednoduché jako facka.

Ne, ani Amélie Sachsová nedokázala přesně vysvětlit důvod, ale bylo jí jasné, že muž opírající se o zeď naproti Muzeu afro_americké kultury a dějin je ozbrojen. S rukama zkříženýma na prsou kouřil cigaretu a upřeně civěl na policejní pásku, blikající majáčky a hemžící se policisty.

Když se Sachsová blížila k místu činu, pozdravil ji světlavý muž v uniformě newyorské policie _ byl tak mladý, že muselo jít o nováčka. "Ahoj," řekl. "Byl jsem první důstojník na místě činu. Jsem..."

Sachsová se usmála a zašeptala: "Nedívejte se na mě. Sledujte pohledem tu hromadu harampádí nahoře na ulici."

Nováček na ni pohlédl a zamžoural. "Prosím?"

"To harampádí," zopakovala Sachsová chraplavým šepem. "Ne mě."

"Promiňte, detektivko," prohlásil mladík, který se honosil úhledným sestřihem a jménem R. Pulaski na štítku na prsou. Štítek neobsahoval jedinou šmouhu nebo škrábanec.

Sachsová ukázala na hromadu. "Pokrčte rameny."

Muž pokrčil rameny.

"A teď pojďte se mnou. A pořád tu hromadu pozorujte."

"To snad..."

"Usmějte se."

Já..."

"Kolik policajtů je zapotřebí k výměně žárovky?" zeptala se Sachsová.

"To nevím," odpověděl mladík. "Kolik?"

"Já to taky nevím. To není vtip. Ale zasmějte se tak, jako bych vám právě řekla skvělý kameňák."

Muž se zasmál. Trochu nervózně, ale smích to byl.

"Sledujte ji dál."

"Tu hromadu?"

Sachsová si rozeplula sako. "Teď už se nesmějeme. Teď se soustředíme na tu hromadu."

"Proč...?"

"Tak šup."

"Jasně. Už se nesměju. Dívám se na tu hromadu."

"Dobře."

Ozbrojený muž se stále poflakoval u zdi. Mohlo mu být něco po čtyřicítce, měl statnou postavu a strojový výbrus na hlavě. Sachsová si nyní všimla boule u jeho boku, která jí prozradila, že jde o zbraň s dlouhou hlavní _ pravděpodobně revolver, protože v místě válce jako by byla vyboulenina větší. "Vysvětlím vám situaci," řekla tiše nováčkovi. "Šedesát stupňů napravo od nás stojí muž. Ozbrojený."

Nováček se špičatými chlapeckými vlasy, které se bezově leskly jako karamel, se _ Bůh mu žehnej _ dál díval na hromadu harampádí. "Pachatel? Vy myslíte, že je to pachatel toho napadení?"

"Nevím. A je mi to jedno. Zajímá mě jen fakt, že je ozbrojen."

"Co uděláme?"

"Pokračujte v chůzi. Projdeme kolem něj a stále budeme sledovat tu hromadu. Pak usoudíme, že nás nezajímá, a vrátíme se zpátky k místu činu. Vy zpomalíte a zeptáte se mě, jestli chci kafe. Já řeknu, že ano. Vy odbočíte doprava za roh. On se bude dál dívat na mě."

"A proč bude sledovat zrovna vás?"

Osvěžující naivita. "Prostě bude. Vy se pak nepozorovaně vrátíte. Dojdete k němu co nejbližší a vydáte drobný zvuk _ třeba si

odkašlete nebo tak něco. On se k vám otočí a v tu chvíli se na něj já zezadu vrhnu."

"Jasně, rozumím... Neměl bych, totiž, neměl bych na něj vytasit zbraň?"

"Ne. Jen o sobě dejte vědět a postavte se za něj."

"A co když ji vytasí on?"

"V tom případě budete tasit i vy."

"A co když začne střílet?"

"Myslím, že nezačne."

"A když ano?"

"Tak ho zastřelíte. Jaké je vaše křestní jméno?"

"Ronald. Ron."

"Jak dlouho už sloužíš, Rone?"

"Tři týdny."

"Zvládneš to. Jdeme."

Ustaraně zamířili k hromadě haraburdí. Poté jako by však usoudili, že nepředstavuje hrozbu, a vyrazili zpátky. Pulaski se zničehonic zastavil. "Heleďte, nedala byste si kafe, detektivko?"

Přehrával _ zřejmě ho nikdy nepozvali do pořadu Za kulisami, ale s ohledem na okolnosti to byl věrohodný výkon.

"Jasně, díky."

Pulaski zamířil za roh, ale pak se zarazil a křikl: "Jak ho chcete?"

"Ehm, s cukrem," odpověděla Sachsová.

"S kolika cukry?"

Prokristapána... "Sjedním."

"Jasně. Heleďte, chcete k němu i buchtíčku?"

Dobrý, uklidni se, sdělily mu její oči. "Kafe mi stačí." Otočila se k místu činu a cítila, jak si ozbrojený muž zkoumavě prohlíží její dlouhé zrzavé vlasy stažené do copu. Zadíval se na její hrudník a poté na její zadek.

Proč bude sledovat zrovna vás?

Prostě bude.

Sachsová pokračovala k muzeu. Pohlédla do výlohy před sebou a zkontrolovala odraz. Jakmile se mužovy oči obrátily k Pulaskému, rychle se otočila, vykročila k němu a odhrnula si sako

jako pistolník kabát, aby mohla v případě potřeby rychle vytasit glocka.

"Pane," řekla rázně. "Zvedněte ruce tak, abych na ně viděla."

"Dělejte, co vám dáma říká." Pulaski se postavil k muži z druhé strany a ruku držel poblíž své služební zbraně.

Muž pohlédl na Sachsovou. "To teda bylo elegantní, policistko."

"Nehýbejte těma rukama. Máte u sebe zbraň?"

"Jo," odvětil muž, "a rozhodně je větší než ta, kterou jsem nosíval na tři pětce."

Čísla označovala policejní okrsek. Byl to bývalý policista.

Pravděpodobně.

"Pracujete jako ostraha?"

"Přesně tak."

"Ukažte mi průkaz. Levou rukou, jestli vám to nevadí. Pravou nechte hezky na místě."

Muž vytáhl náprsní tašku a podal jí ji. Povolení k držení zbraně i legitimace bezpečnostního strážníka byly v pořádku. Sachsová přesto údaje ohlásila a nechala muže proklepnout. Byl čistý. "Díky." Sachsová se uvolnila a vrátila mu dokumenty.

"Žádný problém, detektivko. Vypadá to, že tady máte parádní místo činu," prohlásil muž a kývl k policejním vozům, které blokovaly ulici před muzeem.

"Uvidíme," řekla Sachsová nezájemně.

Strážce si schoval náprsní tašku. "Dvanáct let jsem dělal pochůzkáře. Pak jsem ze zdravotních důvodů odešel a začalo mi z toho hrabat." Kývl na budovu za sebou. "Tady v okolí je ozbrojeno i pár dalších lidí. Tohle je jeden z největších klenotnických provozů ve městě. Je to pobočka Americké klenotnické burzy v Diamantové čtvrti. Každý den se sem z Amsterdamu a Jeruzaléma dovážejí kameny v hodnotě několika milionů babek."

Sachsová pohlédla na budovu. Nepřipadala jí nikterak impozantní _ spíš jako kterákoliv jiná kancelářská budova.

Muž se zasmál. "Myslel jsem, že tuhle práci zvládnu levou zadní, ale pracuju tady stejně tvrdě jako kdysi v rajónu. Tak hodně štěstí s místem činu. Rád bych vám pomoh, ale když jsem sem dorazil, bylo už po parádě." Otočil se k nováčkovi a řekl:

"Hele, hochu." Kývl směrem k Sachsové. "Ve službě před lidmi ji neoslovuj ,dámo. Je to ,detektivka."

Nováček se na něj nejistě podíval, ale Sachsová viděla, že si vzal jeho poznámku k srdci _ Amélie mu ji ostatně sama chtěla sdělit, jakmile budou z doslechu.

"Pardon," řekl jí.

"Předtím jsi to nevěděl. Teď to víš."

Což by mohlo být motto policejního výcviku kdekoliv na světě.

Obrátili se na odchod. "Hej, nováčku?" zavolal za nimi strážce.

Pulaski se otočil.

"Zapomněls na to kafe." Strážce se zaculil.

U vchodu do muzea si Lon Sellitto prohlížel ulici a hovořil s jakýmsi seržantem. Nyní pohlédl na nováčkovu jmenovku a zeptal se: "Vy jste byl první na místě činu, Pulaski?"

"Ano, pane?"

"Tak co nám povíte?"

Mladík si odkašlal a ukázal do boční uličky. "Zaujímal jsem polohu na protější straně ulice, přibližně v těchto místech, a vykonával jsem běžnou hlídku. Přibližně v nula osm třicet ke mně přistoupila oběť, afroamerická dívka ve věku šestnácti let, a ohlásila, že..."

"Můžeš nám to říct svými slovy," přerušila ho Sachsová.

"Jasně. Dobře. Takže jsem stál zhruba tamhle a přišla ke mně ta holka, celá rozrušená. Jmenuje se Geneva Settleová a studuje na střední škole. Na pátém podlaží zrovna vypracovávala ročníkovou práci nebo něco takového." Pulaski ukázal k muzeu. "A ten chlap tam na ni zaútočil. Byl to běloch, metr osmdesát, kukla na hlavě. Chystal se ji znásilnit."

"A to víte jak?" dotázal se Sellitto.

"Našel jsem nahoře tašku, jejíž obsah tomu odpovídal."

"Díval ses do ní?" zeptala se Sachsová zamračeně.

"Jenom perem. Jinak ne. Nedotýkal jsem se jí."

"Dobře. Pokračuj."

"Ta holka mu proklouzla a seběhla požárním schodištěm do té boční uličky. On běžel za ní, ale odbočil na druhou stranu."

"Viděl někdo, co se s ním stalo?" vyzvídal Sellitto.

"Ne, pane."

Sellitto se rozhlédl po ulici. "Tu novinářskou zónu jste vytyčil vy?"

"Ano, pane."

"Jenže má být o patnáct metrů dál. Vytlačte je, sakra. Novináři jsou jako pijavice. Pamatujte si to."

"Jistě, detektivko."

Předtím jsi to nevěděl. Teď to víš.

Nováček odspěchal pryč a jal se posouvat zónu dozadu.

"Kde je ta holka?" zeptala se Sachsová.

Seržant, urostlý Hispánc s hustými prošedivělými vlasy, odpověděl: "Jeden policista ji odvezl s kamarádkou na stanici Midtown sever. Volají jejím rodičům." Ostré podzimní slunce se odráželo od mnoha seržantových zlatých ozdob. "Jakmile se s nimi spojí, odveze je někdo ke kapitánu Rhymovi k výslechu." Zasmál se. "Je to chytrá holka. Víte, co udělala?"

"Co?"

"Dovtípila se, že jí hrozí průšvih, a tak obklíkla jedné figurině svoji košili a čepici. Pachatel pak zaútočil na ni. Holka díky tomu získala čas utéct."

Sachsová se rozesmála. "A to je jí teprve šestnáct? Chytré."

"Ohledáš místo činu," řekl jí Sellitto. "Já se postarám o svědecké výpovědi." Vyrázil přes chodník k hloučku policistů _ jeden byl v uniformě, ostatní dva měli na sobě neformální civilní šaty _ a poslal je vyslechnout případné svědky na ulici a v nedalekých prodejnách a kancelářských budovách. Nato vyčlenil zvláštní tým, který se měl zaměřit přibližně na šestici prodejců s pojízdnými vozíky, z nichž někteří prodávali na ulici kávu a koláčky, zatímco jiní chystali oběd v podobě hot dogu, preclíků, gyros a sendvičů z pita_chleba.

Ozvalo se zatroubení a Sachsová se otočila. Z ústředí jednotky pro ohledávání místa činu v Queensu dorazila ohledávací dodávka.

"Ahoj, detektivko," prohodil řidič a vystoupil. Sachsová kývla jemu a jeho parťákovi na pozdrav. Oba mladé muže znala z předchozích případů. Svlékla si sako, odložila zbraň a nasoukala se do bílé tykové kombinézy, která minimalizovala

kontaminaci místa činu. Poté si znovu připjala glocka k pasu, poněvadž měla na paměti Rhymovu mnohokrát omílanou výstrahu svým ohledávacím jednotkám: Ohledávejte dobře, ale kryjte si záda.

"Pomůžeš mi s těmi bágly?" zeptala se a zvedla jeden z kovových kufrů obsahujících základní vybavení pro sběr a převoz důkazů.

"To víš, že jo." Technik popadl dva další kufrы.

Sachsová si nasadila sluchátkovou sadu a zastrčila ji do vysílačky právě ve chvíli, kdy se Ron Pulaski vrátil z odsunu novinářů a mohl ji spolu s ostatními členy ohledávacího týmu uvést do budovy. Na pátém podlaží vystoupili z výtahu a zamířili doprava ke dvojitém dveřím, nad nimiž visela cedule s nápisem Sál Bookera T. Washingtonu.

"Místo činu je tam."

Sachsová s techniky otevřeli kufrы a začali z nich vytahovat vybavení. Pulaski pokračoval: "Jsem si docela jistý, že prošel těmhle dveřmi. Jediný další východ vede přes požární schodiště, na které se zvenku nedostanete a vchod nebyl vypáčený. Takže prošel těmhle dveřmi, zamkl je a vyrazil za tou holkou. Jenže ta mu utekla požárním východem."

"Kdo pro vás ty dveře odemkl?" zeptala se Sachsová.

"Hlavní knihovník, nějaký Don Barry."

"Sel dovnitř s vámi?"

"Ne."

"Kde je teď?"

"Ve své kanceláři _ na třetím podlaží. Napadlo mě taky, jestli to nemohl udělat někdo zevnitř, chápete? A tak jsem ho požádal o seznam všech jeho bílých zaměstnanců s uvedením místa pobytu v době, kdy pachatel tu holku přepadl."

"Dobře." Sachsová měla v plánu učinit totéž.

"Říkal, že nám ten soupis přinese dolů, až ho bude mít hotov."

"A teď mi pověz, co najdu uvnitř."

"Ta holka seděla u čtečky mikrofiši. Za rohem napravo. Uvidíte ji snadno." Pulaski ukázal na konec velkého sálu s vysokými řadami regálů na knihy, za nimiž se rozprostírala volná plocha. Sachsová tam viděla figuríny oděné v dobových šatech, obrazy

a vitríny se starožitnými šperky, měšci, botami a různými módními doplňky _ zkrátka typické exponáty zatuchlých muzeí, které si člověk prohlíží a přitom se v duchu zaobírá otázkou, do které restaurace se půjde najíst, až se nasytí kultury.

"Jaká jsou tady bezpečnostní opatření?" zeptala se Sachsová a hledala na stropě průmyslové kamery.

"Žádná. Žádné kamery, žádné evidenční knihy. Prostě vejdete dovnitř."

"To nám to moc neulehčilo, že?"

"Ne, pa... Ne, detektivko."

Sachsová uvažovala, zda nemá mladíkovi říci, že oslovení "paní" jí na rozdíl od "dámy" nevadí, jenže nevěděla, jak mu vysvětlit rozdíl. "Ještě jedna otázka. Zavřel jsi dole požární dveře?"

"Ne, nechal jsem je přesně tak, jak jsem je našel. Otevřené."

"Takže místo činu může být horké."

"Horké?"

"Jako že se sem pachatel mohl vrátit."

"Já..."

"Neudělal jsi nic špatného, Pulaski. Jen to chci vědět."

"No, to asi jo, to asi mohl."

"Dobrá, zůstaň stát tady ve dveřích. Chci, abys poslouchal."

"Co mám poslouchat?"

"No, například kdyby po mně ten člověk střílel. Ale asi by bylo lepší, kdybys nejdřív zaslechl kroky nebo zachrastění brokovnice."

"To jako že vám mám hlídat záda?"

Sachsová mrkla. A vyrazila na místo činu.

Takže ona je z ohledávačky, pomyslel si Thompson Boyd, když sledoval, jak žena chodí po knihovně sem a tam, zkoumavě si prohlíží podlahu, hledá otisky prstů, stopy a všechno, co se obvykle hledá. Thompsona však netrápilo, co by mohla najít. Byl opatrný, ostatně jako vždy.

Stál v okně na šestém podlaží budovy nacházející se na Pětapadesáté ulici naproti muzeu. Když mu dívka unikla, obešel obloukem dva bloky, vrátil se do této budovy a vyšel po schodech do vstupní haly, z níž se právě díval na ulici.

Před pár minutami se mu naskytla druhá příležitost dívku zavraždit nějakou dobu totiž stála na ulici před muzeem a bavila se s policisty. Těch se však kolem rojilo příliš mnoho, než aby dokázal dívku zastřelit a nepozorovaně uniknout.

Přesto se mu ji podařilo vyfotografovat mobilním telefonem, než ji a její kamarádku nastrkali do policejního auta a vyřítili se na západ. Kromě toho měl tady Thompson ještě nějakou práci, a tak zaujal toto výhodné stanoviště. Díky pobytu ve vězení toho Thompson věděl o strážcích zákona spoustu. Snadno dokázal rozpoznat líné policisty, ustrašené policisty, hloupé a naivní policisty. A stejně tak rozpoznal policisty talentované, bystré nebo ty, kteří představovali hrozbu.

Třeba tu ženu, na kterou se teď díval.

Když si kapal oční kapky do svých věčně problémových očí, přistihl se, že ho tato žena naplňuje zvědavostí. Během ohledávání místa činu z ní totiž vyzařovalo zvláštní soustředění, které působilo až zbožným dojmem _ stejný výraz někdy mívala Thompsonova matka před návštěvou kostela.

Nyní mu žena zmizela z dohledu, ale Thompson nespouštěl oči z okna a tiše si u toho pohvizdoval. Konečně se policistka v bílém vrátila do jeho zorného pole. Thompson si všiml, s jakou precizností provádí všechny úkony, jak opatrně našlapuje, s jakou jemností zvedá a ohledává jednotlivé předměty, aby nepoškodila důkazy. Jiného muže by možná vzrušovala její krása a její postava i přes kombinézu bylo snadné představit si křivky jejího těla. Podobné myšlenky však byly v Thompsonově mysli jako obvykle zasunuty kdesi daleko. Přesto se mu zdálo, že při sledování její činnosti cítí v nitru jakýsi drobný požitek.

Před očima mu vytanul výjev z minulosti... Zamračil se, znovu se zadíval na ženu přecházející sem a tam, tam a sem...

Ano, to bylo ono. Její pohyb mu připomínal chřestýše rohaté, na které jeho otec vždy poukazoval, když spolu chodili na lov nebo se procházeli v texaském písku nedaleko od rodinného karavanu za Amarillem.

Koukej na ně, hochu. No jen koukej. Nejsou parádní? Ale nechod' k nim moc blízko. Zabijou tě jediným polibkem. Thompson se opřel o stěnu a dál si zkoumavě prohlížel ženu v bílém, jak přechází sem a tam, tam a sem.

4

"Jak to vypadá, Sachsová?"

"Dobře," odpověděla Amélie Rhymovi přes rádiové spojení.

Právě dokončila chůzi v roštu. Tento výraz označoval metodu ohledávání místa činu a znamenal, že člověk projde ohledávanou plochu tak, jako když seká trávnik: přejde z jednoho konce na druhý, otočí se, o kousek se přesune a vrátí se zpátky. Nakonec absolvuje celou proceduru ještě jednou, ale tentokrát postupuje kolmo na směr prvního ohledání. Současně se dívá také nahoru a dolů, od podlahy ke stropu. Tímto způsobem nezůstane neohledán jediný centimetr nebo úhel. Existuje řada metod, jak místo činu ohledávat, ale Rhyme vždy trval na této.

"Co to znamená ‚dobře‘?" zeptal se nyní popuzeně. Neměl rád generalizace ani to, co on sám nazýval "měkkým hodnocením".

"Zapomněl tady balíček se znásilňovacími pomůckami," odpověděla Sachsová. Jelikož rádiové spojení mezi Rhymem a Sachsovou bylo v podstatě jen prostředkem, jak zajistit na místech činu Rhymovu náhražkovou přítomnost, obvykle se během konverzace obešli bez konvencí rádiového protokolu platných v newyorské policii _ například neuzavírali každý rozhovor povinným Konec.

"Opravdu? To by mohlo být pro identifikaci stejně cenné jako jeho náprsní taška. Copak tam má?"

"Je to trochu divné, Rhyme. Balíček obsahuje obvyklou lepicí pásku, nůž s žiletkovou čepelí, kondomy. Ale je tu taky tarotová karta. Obrázek muže visícího na šibenici."

"Zajímalo by mě, jestli je to opravdový uchyl, anebo jen někoho napodobuje," zadumal se Rhyme. Během let se setkal s mnoha případy, kdy pachatelé zanechávali na místech činu tarotové karty a další okultní rekvizity _ nejznámějším případem z poslední doby byl případ dvou washingtonských odstřelovačů před několika lety.

"Dobrá zpráva je," pokračovala Sachsová, "že to všechno přechovával v úhledném igelitovém pytlíku."

"Výborné." Pachatele sice obvykle napadlo, že mají na místě činu používat rukavice, ale často zapomínali na otisky na položkách, které s sebou na místo činu přinesli za účelem jeho spáchání. Odhozený obal od kondomu již usvědčil spoustu násilníků, kteří si jinak dávali až obsesivně záležet, aby na místě činu nezanechali otisky prstů či tělesné tekutiny. A i kdyby v tomto případě potenciálního vraha napadlo setřít otisky z pásky, nožíku a kondomů, bylo docela možné, že zapomněl otřít i pytlík.

Sachsová nyní vložila celý balíček do papírového důkazního sáčku _ papír byl pro přechovávání důkazů obecně vhodnější než igelit _ a odložila ho stranou. "Nechal ho na regále nedaleko od místa, kde seděla ta dívka. Ověřuju latentní otisky." Popráškovala regály fluorescenčním práškem, nasadila si oranžové brýle a posvětila na celou oblast lampou s alternativním světelným zdrojem. Podobné lampy dokázaly odhalit krev, semeno, otisky prstů a další stopy, které byly jinými metodami neviditelné. Sachsová chvíli přejížděla světlem tam a zpátky a poté ohlásila: "Žádné otisky. Ale vidím, že měl na rukou latexové rukavice."

"Á, to je dobře. Ze dvou důvodů." Rhymův hlas nabral profesorský tón. Testoval ji.

Ze dvou? přemýšlela Sachsová. Ji samotnou okamžitě napadl jeden: pokud by se jim podařilo pachatelovu rukavici získat, mohli by sejmut otisk z vnitřní strany prstů (což byla další věc, na kterou pachatelé často zapomínali). Ale druhý důvod?

Sachsová to nevydržela a Rhyma se zeptala.

"To je přece zřejmé. Znamená to, že má pravděpodobně záznam v rejstříku, takže až nějaký otisk najdeme, AFIS už nám poví, kdo to je." Státní systémy automatické identifikace otisků prstů a integrovaný systém AFIS provozovaný FBI byly počítačové databáze, které dokázaly vyhledat případnou shodu otisků prstů během několika minut oproti dnům či dokonce týdnům při manuálním ověřování.

"Jasně," řekla Sachsová a trápilo ji, že v kvizu pohořela.

"Co dalšího spadá do hodnocení, dobře?"

"Včera v noci navoskovali podlahu."

"A k útoku došlo dnes brzy ráno. Takže máš dobrý základ pro otisky bot."

"Jo. Pár jich tu je docela výrazných." Sachsová poklekla a pořídila elektrostatický snímek otisku pachatelovy podrážky. Byla si jistá, že patří jemu na podlaze byla zřetelně vidět pachatelova stopa _ jak přistoupil ke Genevinu stolku, zapřel se, aby se mohl rozmáchnout a udeřit dívku tyčí, a jak ji poté honil po sále. Amélie navíc porovnávala tyto otisky s podrážkou jediného dalšího člověka, který se zde dnes dopoledne pohyboval: s podrážkou Rona Pulaskiho, jehož zrcadlově naleštěné erární boty zanechávaly naprosto odlišný otisk.

Vysvětlila Rhymovi, že dívka pomocí figuríny odvedla pachatelovu pozornost a uprchlá. Rhyme se jejímu důvtipu uchechtl. Sachsová nicméně pokračovala: "On ji _ teda tu figurínu _ praštil docela tvrdě, Rhyme. Tupým předmětem. Tak tvrdě, že jí i přes čepici roztrhl plastovou hlavu. A pak se zřejmě našel, že ho ta holka ošálila. Rozmlátil totiž i tu čtečku mikrofiši."

"Tupým předmětem," zopakoval Rhyme. "Můžeš sejmout vtlak?"

Když ještě před nehodou působil jako šéf jednotky pro ohledávání místa činu při newyorské policii, sestavil celou řadu databázových souborů, které měly napomáhat při identifikaci důkazů a vtlaků nalezených na místech činů. Databáze tupých předmětů obsahovala stovky fotografií nárazových a dopadových stop, které na kůži a neživých površích zanechávaly různé typy tupých předmětů _ od montážních pák na pneumatiky přes lidské kosti až po led. Po pečlivém ohledání figuríny i rozmlácené čtečky mikrofiši však Sachsová musela konstatovat: "Ne, Rhyme. Žádné tu nevidím. Ta čepice, kterou Geneva nasadila figuríně..."

"Geneva?"

"Tak se ta holka jmenuje."

"Jo takhle. Pokračuj."

Sachsová na okamžik pocítila rozhořčení _ jak se jí stávalo často, že Rhyme neprojevil sebemenší zájem dozvědět se něco o samotné dívce či jejím duševním rozpoložení. Detektivku často trápilo, že je Rhyme tak lhostejný vůči zločinu a jeho obětem. On však tvrdil, že kriminalista takový být musí. Nikdo si přece nepřeje, aby piloti natolik žasli nad malebným západem slunce nebo se natolik děsili bouřky, že nakonec vrazí do hory. A totéž prý platí i pro policisty. Amélie Sachsová jeho argumenty chápala, ale pro ni osobně byly oběti lidskými bytostmi a zločiny se nedaly redukovat na pouhá vědecká cvičení byly to děsivé události. Zvláště v případě, že se oběti měla stát šestnáctiletá dívka.

"Čepice, kterou Geneva nasadila figuríně," pokračovala, "rozptýlila sílu úderu. A čtečka mikrofiši je zase úplně na padrt'."

"No tak s sebou přivez pár kusů toho, do čeho mlátil," poručil jí Rhyme. "Mohlo tam dojít k látkovému přenosu."

"Jasně."

V pozadí se v Rhymově domě ozvaly jakési hlasy. A také jeho hlas nyní nabral podivně znepokojený tón. "Dodělej to tam a rychle sem přijď," Sachsová.

"Už jsem skoro hotová," oznámila mu Amélie. "ještě projdu v roštu tu únikovou cestu... Rhyme, co se děje?"

Ticho. Když Rhyme znovu promluvil, působil ještě utrápeněji. "Musím končit, Sachsová. Zdá se, že mám nějakou návštěvu."

"Koho...?"

To už však kriminalista ukončil hovor.

Žena v bílém, ta profesionálka, zmizela od okna knihovny.

Thompson Boyd však už o ni nejevil zájem. Ze svého bidýlka dvacet metrů nad ulicí teď pozoroval staršího policistu, který kráčet k několika svědkům. Policista byl středního věku, měl obtloustlou postavu a zoufale zmačkaný oblek. Thompson znal i tenhle typ policejních důstojníků. Nebyl právě geniální, ale dokázal se zakousnout jako buldok, kterého ostatně připomínal. Neexistovalo nic, co by mu mohlo zabránit, aby pronikl až k srdci případu.

Když vypasený policista pokynul dalšímu muži _ vysokému černochovi v hnědém obleku, který právě vyšel z muzea, opustil Thompson svou pozorovatelnu a spěšně vyrazil dolů. V přízemí se zastavil, vytáhl z kapsy revolver a překontroloval ho, aby měl jistotu, že se v hlavni ani ve válci nic neusadilo. Napadlo ho, jestli to nemohlo být právě toto _ zvuk otevírání a zavírání válce v knihovně, co dívku upozornilo, že jí z jeho strany hrozí nebezpečí.

A tak nyní Thompson zkontroloval zbraň v absolutní tichosti, ičkoli podle všeho nebyl nikdo nablízku.

Chybami se člověk učí.

Všechno podle knihy.

Zbraň byla v pořádku. Thompson ji ukryl pod kabátem, sešel po ztemnělém schodišti, zamířil přes protější vestibul na Šestapadesátou ulici a vnořil se do boční uličky, která ho dovedla zpátky k muzeu.

Vstup do uličky z Pětapadesáté ulice nikdo nestřežil. Thompson se tak mohl nepozorovaně přesunout k otlučené zelené popelnici, která páchla hniječím jídlem. Zadíval se do ulice. Policie v ní již obnovila dopravu, ale na chodnících stále setrvalo několik desítek lidí z okolních kanceláří a prodejen, kteří doufali, že se jim podaří zahlédnout něco vzrušujícího, o čem by pak mohli vyprávět svým kolegům a rodinám. Většina policistů již odjela, avšak žena v bílém _ libající had _ byla stále nahoře. Venku parkovaly dva hlídkové vozy a dodávka jednotky pro ohledávání místa činu. Kolem nich pak postávali tři uniformovaní policisté, dva detektivové v civilu a onen obtloustlý muž ve zmačkaném obleku.

Thompson pevně sevřel zbraň. Střelba byla velmi neefektivním způsobem, jak někoho zabít, ale někdy _ například nyní _ jiná možnost nezbývala. A když už člověk musel střílet, správný postup předepisoval, že má střelec mířit na srdce.

Nikdy ne na hlavu. Lebka je totiž natolik pevná, že dokáže v mnoha případech kulku odchýlit, a navíc je poměrně malá a těžko se zasahuje.

Vždycky mířit na hrudník.

Thompsonovy dychtivé modré oči si prohlížely podsaditého policistu ve zmačkaném obleku, který se právě díval na jakýsi kus papíru.

S klidem uschl větve si Thompson opřel revolver o levé předloktí a pevnou rukou pečlivě zamířil. Nato vypálil čtyři rychlé rány.

První zasáhla stehno ženy stojící na chodníku.

Další se pak zavrtaly do zamýšlené oběti přesně v místech, na která mířil. Uprostřed mužova hrudníku se objevily tři drobné tečky, a než se jeho bezvládné tělo stačilo skácet na zem, staly se z teček tři krvavé růžice.

Stály před ním dvě dívky, a přestože měly obě naprosto odlišnou postavu, Rhyme si ze všeho nejdříve všiml rozdílu v jejich očích.

Ta oplácaná _ v křiklavém oblečení s lesklými tretkami a dlouhými, oranžově nalakovanými nehty _ měla oči, které tančily jako dovádívý hmyz. Nevydržela se dívat na Rhyma ani na cokoliv jiného déle než jednu vteřinu a závratnou rychlostí tékala po jeho laboratoři: po vědeckých instrumentech, kádinkách, chemikáliích, počítačích a monitorech, po všudypřítomných kabelech. Samozřejmě neopomněla ani Rhymovy nohy a invalidní vozík. A při tom všem hlasitě žvýkala žvýkačku.

Druhá dívka, malá, vychrtlá a s chlapeckými rysy, v sobě měla naopak zvláštní klid. Upřeně se dívala na Lincolna Rhyma. Jednou vrhla rychlý pohled na invalidní vozík a zadívala se znovu na něj. Laboratoř ji nezajímala.

"To je Geneva Settleová," vysvětlila Rhymovi klidná pochůzkářka Jennifer Robinsonová a ukázala na štíhlou dívku s netěkajícíma očima. Robinsonová byla přítelkyní Amélie Sachsové, která zařídila, aby z policejní stanice Midtown sever odvezla obě dívky k Rhymovi právě ona.

"A tohle její kamarádka Lakeesha Scottová," pokračovala Robinsonová. "Vyplivni tu žvýkačku, Lakeesho."

Dívka nasadila utrápený výraz, ale poslušně přilípala ožvykaný kousek gumy kamsi do velké kabelky, aniž se ho obtěžovala do něčeho balit.

"Dnes ráno šly s Genevou do toho muzea spolu," konstatovala pochůzkářka.

"Jenže já nic neviděla," řekla Lakeesha preventivně. Je ta holka nervózní kvůli tomu napadení? přemítal Rhyme. Anebo je nesvá z toho, že jsem mrzák? Nejspíš obojí.

Geneva měla na sobě šedé tričko, černé pytlíkové kalhoty a běžecké boty, které byly zřejmě mezi dnešními středoškolačky v módě. Podle Sellitta bylo dívce šestnáct, ale vypadala mladší. A zatímco Lakeesha měla vlasy spletené do záplavy tenkých zlatých a černých copánků utažených tak pevně, že jí nad čelem prosvítala kůže, Geneva byla ostříhaná nakrátko.

"Řekla jsem oběma dívkám, kdo jste, kapitáne," vysvětlila Robinsonová a použila přítom titul, který byl už pár let promlčený. "A taky že jim položíte několik otázek o tom, co se stalo. Geneva se chce vrátit do školy, ale řekla jsem jí, že bude muset počkat."

"Mám nějaké písničky," prohlásila Geneva.

"C_c," procedila Lakeesha mezi bílými zuby.

"Genevini rodiče jsou v zahraničí," pokračovala Robinsonová. "Ale vracejí se nejbližším letem domů. Po dobu jejich nepřítomnosti je u ní její strýc."

"Kde jsou?" zeptal se Rhyme. "Myslím tvoji rodiče."

"Můj otec učí na jednom sympoziu v Oxfordu."

"On je profesor?"

Geneva přikývla. "Literatury. Na Hunterově koleji."

Rhyme se v duchu vyplisnil za údiv, že mladá dívka z Harlemu může mít intelektuální rodiče _světoběžníky_. Zlobil se na sebe kvůli stereotypnímu myšlení, ale především ho dráždilo, že se dopustil mylné dedukce. Jistě, Geneva byla vyfintěná jako gangsterská holka, ale jeho mohlo napadnout, že má akademické kořeny pachatel na ni přece zaútočil během časné dopolední návštěvy v knihovně, nikoliv ve chvíli, kdy se poflakovala na nároží nebo se před vyučováním dívala na televizi.

Lakeesha vylovila z kabelky krabičku cigaret.

"Tady se...", začal Rhyme.

Do dveří vstoupil Thom. "... nekouří." Sebral dívce krabičku a strčil jí ji zpátky do kabelky. Jinak se ovšem naprosto nenechal vyvést z míry tím, že se jeho služba znenadání rozšířila o dvě dospívající dívky, a s úsměvem se dotázal:

"Nějaké nealko?"

"Máte kafe?" zeptala se Lakeesha.

"Ano, to mám." Thom pohlédl na Jennifer Robinsonovou a na Rhyma. Oba zavrtěli hlavami.

"Mám ho ráda silný," oznámila urostlá dívka.

"Opravdu?" reagoval Thom. "Já taky." Otočil se k Genevě. "Něco pro vás?"

Dívka zavrtěla hlavou.

Rhyme toužebně pohlédl na láhev skotské, která stála na polici opodál. Thom si toho všiml, zasmál se a zmizel. "Musím se vrátit zpátky na stanici, pane," prohlásila policistka Robinsonová k Rhymově zámutku.

"Eh, vážně?" zeptal se rozčarovane. "Opravdu se nemůžete ještě chvilku zdržet?"

"Nemůžu, pane. Ale kdybyste potřeboval cokoliv dalšího, klidně mi zavolejte."

Co takhle ošetřovatelku?

Rhyme na osud nevěřil, ale kdyby ano, zajisté by mu neunikl pikantní paradox: rozhodl se tohoto případu ujmout, aby

se vyhnul testu v nemocnici, a za tento klam ho nyní čekala odplata v podobě neskutečně mrzuté půlhodinky ve společnosti dvou středoškolaček. Mladí lidé nebyli jeho silnou stránkou.

"Nashle, kapitáne." Robinsonova vyšla ze dveří.

"Jo," zabručel Rhyme.

O pár minut později se vrátil Thom s táckem. Lakeeshe podal šálek kávy a Genevě hrníček, v němž Rhyme podle vůně poznal horkou čokoládu.

"Tipl jsem si, že si přece jen něco dáte," prohlásil ošetřovatel. "Jestli ji nechcete, můžete ji nechat být."

"Ne, to je v pořádku. Díky." Geneva se upřeně zadívala na vroucí hladinu, usrkla, pak ještě jednou, odložila hrníček a sklopila oči k podlaze. Po chvíli znovu několikrát usrkla.

"Není ti nic?" zeptal se Rhyme.

Dívka zavrtěla hlavou.

"Mně taky ne," ozvala se Lakeesha.

"On vás napadl obě?" podivil se Rhyme.

"Ne, mě ne." Lakeesha se na něj zadívala. "Vy jste jako ten herec, co si zlomil vaz?" Hlučně usrkla kávu, vysypala si do ní další cukr a usrkla ještě jednou.

"Přesně tak."

"Takže nemůžete ničím hejbat."

"Moc ne."

"Safra."

"Keesho," zašeptala Geneva. "Krot' se, holka."

"Říkám prostě safra, no."

Znovu nastalo ticho. Od příjezdu dívek uplynulo pouhých osm minut. Rhymovi však připadaly jako celé hodiny. Co by měl udělat? Poručit Thomovi, aby vyběhl ven a koupil nějakou deskovou hru?

Pochopitelně existovaly otázky, na něž bylo potřeba se zeptat. Rhyme se ovšem zdráhal udělat to sám. Vyšetřování a výsledky byly disciplíny, které neovládal. Když byl ještě v aktivní službě, vyslyšel podezřelý snad pouze desetkrát a ani jednou nezažil onen božský okamžik, kdy se grilovaný subjekt zlomí a přizná. Naopak Sachsová měla na tyto věci přirozený talent. Vždy varovala začátečníky, že jediným špatně položeným slovem mohou zkazit celý případ. Říkala tomu "kontaminovat mysl", což byla jakási protiváha vůči Rhymovu provinění číslo jedna: kontaminaci místa činu.

"A jak se na tom křesle pohybujete?" zeptala se Lakeesha.

"Ššš," umravnila ji Geneva.

"Se jenom ptám."

"No tak se neptej."

"Ptáním přece nikomu nic nedělám."

To už Lakeesha ztratila veškerou ostýchavost. Rhyme dospěl k závěru, že je vlastně docela fikaná. Zpočátku se chová nejistě, budí dojem, že je naivní a zranitelná a že má nad ní člověk převahu, a přitom ve skutečnosti celou dobu vyhodnocuje situaci. A jakmile v ní začne mít navrch, ví už, co si může a nemůže dovolit.

Rhyme byl ve skutečnosti vděčný za téma ke konverzaci. Vysvětlil Lakeeshe funkci prostředkové ovládací jednotky ECU i způsob, jakým může pomocí touchpadu pod levým prsteníčkem řídit pohyb a rychlost invalidního vozíku.

"Jedním prstem?" Keesha pohlédla na jeden ze svých oranžových nehtů. "To je všechno, čím můžete hejbat?"

"Přesně tak. Tedy kromě hlavy a ramenou."

"Pane Rhyme," řekla Geneva a podívala se na velké červené hodinky Swatch, které na jejím útlém zápěstí působily nápadně, "když já mám ty písemky. První mi začíná za dvě hodiny. Jak dlouho to potrvá?"

"Škola?" zeptal se překvapeně Rhyme. "Jsem si jist, že dneska můžeš zůstat doma. Po tom, co se stalo, to učitelé určitě pochopí."

"No jo, jenže já nechci zůstat doma. Potřebuju napsat ty písemky."

"Hej hej, holka, zklidni hormon. Tady pán říká, že si můžeš udělat volno, že je to na sto procent krytý, a ty nechceš."

Nebublň. Nebuď pošuk."

Geneva se podívala kamarádce do očí. "A ty tam půjdeš taky. Nebudeš se ulejšvat."

"To není ulejšvání, dostalas volno," poznamenala urostlá dívka s dokonalou logikou.

Zazvonil telefon a Rhyme byl vděčný za přerušení.

"Příkaz: zvednout telefon," řekl do mikrofону.

"Bájo!" vykřikla Lakeesha a zvedla obočí. "Koukej na to, Gen. Takovej taky chci."

Geneva přimhouřila oči a zašeptala cosi kamarádce, která obrátila oči v sloup a znovu si lokla kávy.

"Rhyme," ozval se hlas Amélie Sachsové.

"Už jsou tady, Sachsová," řekl Rhyme křehkým hlasem. "Geneva i ta její kamarádka. A doufám, že jsi..."

"Rhyme," zopakovala Sachsová podivným tónem. Něco nebylo v pořádku.

"Co je?"

"To místo činu bylo přece jen horké."

"On tam byl?"

"Jo. Vůbec odtamtud neodešel. Případně se vrátil."

"A ty jsi v pořádku?"

"Jo. Po mně nešel."

"Tak co se stalo?"

"Vnořil se do boční uličky, přikradl se blízko k nám a vypálil čtyři rány. Zranil jednu přihlížející... a zabil svědka. Ten se jmenoval Don Barry a v muzeu měl na starosti knihovnu. Dostal tři kulky do srdce. Smrt nastala okamžitě."

"Víš jistě, že jde o téhož pachatele?"

"Jo. Otisky bot, které jsem našla na místě, kde střílel, se shodují se šlépějemi v knihovně. Lon právě začínal toho svědka vyslýchat. Stál přímo před ním, když se to stalo."

"A podařilo se mu pachatele zahlédnout?"

"Ne. To se nepovedlo nikomu. Ukřýval se za popelnici. Dvě uniformy na místě činu se začaly věnovat té zraněné přihlížející ve snaze ji zachránit. Měla rozsáhlé krvácení. Pachatel se mezitím ztratil v davu. Jednoduše zmizel."

"Postaral se někdo o detaily?"

Rhyme chtěl vědět, jestli někdo telefonoval pozůstalým. Detaily.

"Lon se tam chystal zavolat, ale měl potíže s telefonem nebo co. Ale na místě činu byl jeden seržant, tak to udělal on."

"Dobrá, Sachsová, vrať se s tím, cos našla... Příkaz: zavěsit." Kriminalista zvedl hlavu a viděl, že na něj obě dívky upřeně civí.

"Zdá se, že ten muž, který na tebe zaútočil, nakonec přece jen neodešel. Anebo se tam vrátil," vysvětlil Genevě. "Zabil hlavního knihovníka a..."

"Pana Barryho?" Geneva Settleová zalapala po dechu. Přestala se hýbat a dokonale zkameněla.

"Přesně tak."

"Safra," zašeptala Lakeesha. Zavřela oči a otřásla se.

O chvíli později semkla Geneva ústa a sklopila oči. Postavila horkou čokoládu na stůl. "Ne, ne..."

"Je mi to líto," poznamenal Rhyme. "Byl to tvůj přítel?"

Geneva zavrtěla hlavou. "To ani ne. Akorát mi pomáhal s tou mou prací." Poposedla si na židli. "Ale ono je úplně jedno, jestli to byl přítel, nebo ne. Je mrtvý _ a to je prostě strašné." Odmělčela se a pak vztekle zašeptala: "Proč? Proč to udělal?"

"Řekl bych, že to byl svědek. Mohl identifikovat muže, který tě napadl."

"Takže umřel kvůli mně."

Rhyme ji začal mumlavě utěšovat. Kdepak, jak by to mohla být její vina? Ona přece ten útok proti vlastní osobě nenaplánovala. Barry měl prostě smůlu. Ocítl se v nesprávnou dobu na nesprávném místě.

Chlácholení však na dívku ani trochu nepůsobilo. Její obličej se napjal a oči ochladly. Rhyme neměl ponětí, co by si měl počít. Jako by nestačilo, že musel snášet přítomnost dospívajících dívek _ teď

je dokonce musel utěšovat, odvádět jejich mysl od tragédie. Přijel s vozíkem blíž k oběma dívkám a vystavil svou trpělivost maximální zátěží tím, že s nimi začal nenucené konverzovat.

5

O nekonečných dvacet minut později dorazili k Rhymovi Sachsová se Sellitem v doprovodu mladého světlavého pochůzkáře jménem Pulaski.

Sellitto vysvětlil, že si mladíka vyžádal, aby k Rhymovi odvezl důkazy a pomohl mu s vyšetřováním. Pulaski byl očividně zelenáč a na hladoučkém čele jako by měl napsáno "snaživec". O kriminalistově postižení byl evidentně předem informován a k Rhymovu ochrnutí se nyní stavěl s přehnanou lhostejností. Rhyme tyto falešné reakce nesnášel. Lakeeshina drzost mu byla neskonale milejší.

Říkám prostě safra, no...

Oba detektivové pozdravili dívky. Pulaski si je účastně změřil pohledem a dotázal se dětsky kamarádským hlasem, jak se cítí. Rhyme si na jeho prsteníčku všiml poškrábaného snubního prstenu a domyslel si, že se tenhle zajíc ženil na střední škole: pouze když má člověk děti, dokáže nasadit podobný výraz.

"Já jsem teda parádně dodělaná," odpověděla Lakeesha. "A otrávená... Nějakej sráč chtěl sejmut moji kámošku. Co myslíš ty?"

Geneva prohlásila, že se cítí dobře.

"Slyšela jsem, že bydlíš s nějakým příbuzným," konstatovala Sachsová.

"Se strejdou. Bydlí u nás, dokud se rodiče nevrátí z Londýna."

Rhyme náhodou zavádil pohledem o Lona Sellitta. Něco nebylo v pořádku. Detektiv se za poslední dvě hodiny dramaticky proměnil. Jeho hlučná nálada byla tatam. Oči měl ustrašené a byl jako na jehlách. Rhyme si rovněž všiml, že se Sellittovy prsty opakovaně dotýkají jednoho konkrétního místa na jeho tváři. Mnuly ho do červena.

"Trefil tě kus olova?" zeptal se Rhyme, když si vzpomněl, že Sellitto stál v okamžiku knihovníkovy zastřelení přímo vedle něj.

Možná ho zasáhl úlomek kulky, případně kousek zdiva, pokud některý z projektilů pronikl Barryovým tělem a zavrtal se do budovy.

"Cože?" V tu chvíli si také Sellitto uvědomil, že se maně drbe na obličej. Svěsil ruku a řekl tichým hlasem, aby ho dívky neslyšely: "Stál jsem docela blízko u oběti. Postříkala mě jeho krev. To je všechno. O nic nejde."

O chvíli později se však začal nepřítomně drbat znovu.

Jeho počínání připomínalo Rhymovi Sachsovou, která měla zlovyk drásat si kůži na hlavě a rozdírat si nehty. Tato nutková potřeba se dostavovala a opět mizela v nepravidelných vlnách, které nějakým způsobem souvisely s její energií, s jejími ambicemi a s jakýmsi nedefinovatelným vřením, jež probíhá v nitru všech policajtů. Příslušníci policie si ubližovali stovkami různých způsobů. Forma jejich sebedestrukce sahala od drobných poranění jako v případě

Sachsové přes rozvracení manželství a dětských duší nevybíravými slovy až po zastrčení palčivě chutnající hlavně služební pistole do vlastních úst. U Lona Sellitta však Rhyme nikdy podobné sklony nepozoroval.

"Nebyl to nějaký omyl?" zeptala se Geneva Sachsová.

"Omyl?"

"To s doktorem Barrym."

"Je mi líto, ale ne. Opravdu je mrtvý."

Dívka se ani nepohnula. Rhyme bytostně cítil její žal.

A také vztek. Geneviny oči se změnilly v rozezlené černé tečky. Nakonec se Geneva podívala na hodinky a obrátila se na Rhyma: "Jak jsem vám říkala o těch písečkách..."

"No, nejdřív prostě uklidíme ze stolu těch pár otázek a potom uvidíme. Sachsová?"

Amélie Sachsová, která již rozprostřela důkazy na vyšetřovací stůl a vyplnila registrační karty obsahující posloupanost držitelů, si přisunula vedle Rhyma židli a vyslechla obě dívky. Genevy se zeptala, co se v muzeu stalo. Dívka jí vysvětlila, že právě vyhledávala jeden článek ve starém časopisu, když vtom někdo vstoupil do knihovny. Ona prý slyšela jeho váhavé kroky a poté zasmání. Po chvíli návštěvník ukončil telefonát a ozvalo se zaklapnutí mobilního telefonu.

Geneva přimhouřila oči. "Heleďte, možná byste mohli proklepnout všechny mobilní operátory ve městě. A zjistit, kdo všechno v tu dobu telefonoval."

Rhyme se zasmál. "To je dobrá myšlenka. Jenže v kterémkoliv okamžiku probíhá pouze na Manhattanu zhruba padesát tisíc mobilních hovorů. Já osobně navíc pochybuju, že pachatel opravdu někam telefonoval."

"Jako že to hrál? Jak to víte?" zeptala se Lakeesha a pokradmu si vsunula do úst dva proužky žvýkačky.

"Já to nevím. Já si to jen domýšlím. Stejně jako to s tím smíchem. Pachatel se pravděpodobně zasmál jen proto, aby Geneva přestala být ostražitá. Lidé mají sklon nevěnovat lidem s mobilním telefonem u ucha pozornost. A jen sotva vás napadne, že by mohli představovat hrozbu."

Geneva pokyvovala hlavou. "Jo. Když poprvé vešel do knihovny, byla jsem z toho trochu vytřeštěná. Ale když jsem pak slyšela, že telefonuje, tak..., tak mě akorát napadlo, že je nevychované vybavovat se po telefonu v knihovně, ale bát jsem se ho přestala."

"A co se stalo pak?" zeptala se Sachsová.

Geneva vysvětlila, že uslyšela druhé cvaknutí _ zdálo se jí, že to zní jako střelná zbraň, a spatřila muže v kukle. Nato policistům popsala, jak odstrojila figurínu a oblékla jí vlastní šaty.

"To je čímský," prohodila Lakeesha hrdě. "Tady moje ségra je fikaná."

To rozhodně je, pomyslel si Rhyme.

"Schovávala jsem se mezi regály, dokud se nepřikradl za tu čtečku mikrofiši, a pak jsem vyrazila k požárním dveřím."

"Všimla sis na něm ještě něčeho jiného?" zeptala se Sachsová. Ne "

"i M C.

"Jakou barvu měla ta jeho kukla?"

"Tmavou. Přesný odstín nevím."

"Co další šaty?"

"Nic dalšího jsem opravdu neviděla. Alespoň si nevzpomínám. Byla jsem pořádně vyděšená."

"To jistě ano," přitakala Sachsová. "A když ses ukrývala mezi těmi regály, dívala ses jeho směrem? Abys poznala, kdy se můžeš dát na útěk?"

Geneva se na okamžik zamračila. "No, to jo, vlastně jsem se tam dívala. Na to jsem zapomněla. Pozorovala jsem ho přes spodní police, abych mohla utéct, jakmile se přiblíží k mé židli."

"Takže jsi ho možná v tom okamžiku zahlédla lépe."

"Eh, totiž, vlastně jo. Myslím, že měl hnědé boty. Jo, hnědé. Ale takový světlejší odstín, ne tmavě hnědé."

"Dobře. A co jeho kalhoty?"

"Ty byly tmavé, tím jsem si jistá. Jenže jsem z nich viděla akorát záložky."

"Cítila jsi něco?"

"Ne... Moment. Možná přece jen ano. Cítila jsem něco sladkého, něco jako květiny."

"A pak?"

"Pak přistoupil k židličce, já zaslechla prasknutí a po něm dalších pár zvuků. Něco se třísilo."

"Čtečka mikrofiši," upřesnila Sachsová. "Rozbil ji na padrt'."

"Ale to už jsem utíkala, co nejrychleji to šlo. K požárním dveřím. Vyrazila jsem ze schodů, a když jsem seběhla na ulici, našla jsem Keesh a chtěly jsme utéct. Jenže mě pak napadlo, že on se možná chystá ublížit někomu jinému. A tak jsem se otočila a..." Pohlédla na Pulaskiho. "Spatřily jsme vás."

Sachsová se obrátila k Lakeeshe. "Viděla jsi útočníka?"

"Ne. Zrovna jsem trochu vypouštěla páru, když vtom se najednou objevila Gen, upalovala ze všech sil a byla celá říčná a tak, jestli mi rozumíte. Takže jsem neviděla nic."

Rhyme se otočil k Sellittovi. "Pachatel zabil Barryho, protože to byl svědek _ co viděl oni"

"Tvrdil, že neviděl nic. Předal mi soupis jmen s bělošskými zaměstnanci muzea pro případ, že by to byl některý z nich.

Pracují tam dva, ale ani jeden z nich tam v tu dobu nebyl. Jeden zrovna vezl svou dceru do školy a druhý seděl v hlavní kanceláři obklopen lidma."

"Takže pachatel jen využil příležitosti," zadumala se Sachsová. "Viděl, jak Geneva vchází dovnitř, a vydal se za ní."

"Do muzea?" namítl Rhyme. "Trochu zvláštní volba."

Sellitto oslovil obě dívky: "Nevšimly jste si, že by vás někdo dneska sledoval?"

"Během špičky jezdíme céčkem," ujala se slova Lakeesha. "Na trase Osmý Avenue..., která je věčně přečpaná a ohavná. Nikoho úchylného jsem neviděla. Ty?"

Geneva zavrtěla hlavou.

"A co v poslední době? Obtěžoval vás někdo? Zkoušel vás sbalit?"

Žádná z obou dívek si nedokázala vybavit nikoho, kdo by na ně působil jako možná hrozba. Geneva rozpačitě pronesla: "Za mnou teda zrovna moc šmíráků nepase. Ti hledají spíš světáctější holky. Vystlanější."

"Vystlanější?"

"Ona myslí vyfintnější," přeložila slangový výraz Lakeesha, která očividně zosobňovala prototyp světáčky i vystlané dívky. Zamračila se a pohlédla na Geneva. "Proč se do tohodle shazování pouštíš, holka? Nevykládej o sobě sračky."

Sachsová pohlédla na Rhyma, který se zamračil. "Co na to říkáš?"

"Něco tady nehraje. Projděme si veškeré důkazy, dokud je Geneva tady. Možná nám pomůže leccos vysvětlit."

Dívka zavrtěla hlavou. "Ty písemky?" Zvedla ruku s hodinkami.

"Nepotrvá to dlouho," ujistil ji Rhyme.

Geneva se zadívala na kamarádku. "Ty bys to ještě mohla na hodinu stihnout."

"Zůstanu s tebou. Nemůžu celé hodiny vyseďávat ve třídě a strachovat se o tebe a všechno kolem."

Geneva se pokriveně zasmála. "Ani nápad, holka." Otočila se k Rhymovi. "Vy už ji nepotřebujete, že ne?"

Rhyme pohlédl na Sachsovou, která zavrtěla hlavou. Sellitto si zapsal dívčinu adresu a telefonní číslo. "Zavoláme vám, když budeme mít další otázky."

"Udělej si volno, holka," přesvědčovala Lakeesha spolužačku. "Vykašli se na to a zůstaň doma."

"Uvidíme se ve škole," řekla Geneva rozhodně. "Budeš tam?" Zvedla obočí. "Češme slovo?"

Ozvala se dvě hlasitá prásknutí žvýkačkou. A povzdech. "Čestný slovo." U dveří se dívka zastavila, obrátila se k Rhymovi

a zeptala se: "Hej, pane, jak dlouho potrvá, než se z toho vozíku zmátíte?"

Nikdo neřekl nic, čím by zaplnil tíživé ticho. Tíživé pro všechny, předpokládal Rhyme, kromě mne.

"Pravděpodobně ještě dlouho," odpověděl.

"To je teda otrava."

"Jo," přitakal Rhyme. "Někdy ano."

Lakeesha zamířila do vstupní haly. Detektivové ještě zaslechli: "Kam koukáš, čéče?" a pak už se ozvalo bouchnutí vstupních dveří.

Po chvíli vešel do místnosti Mel Cooper a ohlížel se k místu, kde ho téměř srazila dospívající dívka s téměř pětadvaceti kily navrch. "Dobrá," pravil k nikomu, "nebudu se ptát." Svlékl si zelenou větrovku a všem kývl na pozdrav.

Tento útlý plešatější muž pracoval před lety jako soudní znalec policejního oddělení státu New York, kde jednou Rhymovi jako tehdejšímu šéfovi soudního vyšetřování newyorské policie zdvořile, ale neústupně sdělil, že jedna z jeho analýz je mylná. Rhyme si lidí, kteří se nebáli poukázat na chyby ostatních, vážil mnohem více než pochlebníků _ tedy za předpokladu, že měli pravdu, což Cooper měl. Rhyme tedy okamžitě rozpoutal kampaň, aby tohoto člověka dostal do New Yorku, a v tomto svém předsevzetí nakonec uspěl.

Cooper byl roditelý vědec, ale _ co je důležitější _ byl i roditelý soudní vědec, což jsou dvě naprosto odlišné věci. Často panuje názor, že slovo "soudní" souvisí pouze s obhajobáním důkazů před soudem, ale ve skutečnosti tento výraz zahrnuje všechny aspekty práce s důkazními položkami. Aby byl člověk úspěšným kriminalistou, musí umět přetavovat syrová fakta do formy, která bude užitečná pro žalující stranu. Nestačí tedy například identifikovat pouze přítomnost rostlinného materiálu kulčiby obecné na místě činu _ tato rostlina se totiž používá k řadě naprosto neškodných lékařských účelů, třeba k léčbě zánětu středního ucha. Skutečný soudní znalec jako Mel Cooper si v takovém okamžiku ihned uvědomí, že z těžé látky se vyrábí také smrtelný alkaloidní jed strychnin.

Cooper vykazoval všechny vnější znaky počítačového maniaka _ bydlel s matkou, neustále nosil madrasové košile s keprovými kalhotami a jeho tělesná schránka připomínala Woodyho Allena. Zdání ovšem klamalo. Cooper měl dlouhodobou známost s vysokou a oslnivou blondýnkou. Společně unisono brázdili taneční parkety a účastnili se tanečních soutěží, v nichž také často vítězili. V poslední době se navíc začali věnovat střelbě ve skeetu a vinařství (na které Cooper svědomitě aplikoval zásady chemie a fyziky).

Rhyme ho stručně informoval o případu a pak již upřel pozornost k důkazům. "Nejdřív se zaměříme na tu tašku," navrhl Rhyme.

Cooper si nasadil gumové rukavice a pohlédl na Sachsovou, která ukázala na papírový pytel obsahující tašku se znásilňovacími pomůckami. Technik pytel otevřel nad rozprostřeným archem novin _ aby zachytil doprovodné stopové důkazy _ a vytáhl z něj tenkou igelitovou tašku. Ta neobsahovala logo žádné prodejny, pouze velkou žlutou rozemátou tvář. Technik ji otevřel a zarazil se. "Něco cítím..." řekl a zhluboka se nadechl. "Květinová vůně. Co to je?" Podal tašku Rhymovi, který k ní přičichl. Na vůni mu bylo cosi povědomého, ale nedokázal to definovat. "Genevo?"

"Ano?"

"Tohle jsi cítila v té knihovně?" Geneva zašňupala. "Jo, to je ono."

"Jasmín," nadhodila Sachsová. "Myslím, že je to jasmín." "Do tabulky," poručil Rhyme. "Do jaké tabulky?" zeptal se Cooper a rozhlédl se. U každého případu nechal Rhyme vypracovat tabulku obsahující soupis důkazů nalezených na místě činu a profily podezřelých. "Tak ji nakreslete," přikázal. "A taky mu musíme nějak říkat. Navrhněte nějaké jméno." Nikoho nic nenapadlo.

"Na tvořivost teď není čas," prohlásil Rhyme. "Dneska je devátého října, že jo. Devátého desátý. Takže to bude pachatel devět deset. Thome! Potřebujeme tvůj elegantní rukopis."

"Nemusíš mi pochlebovat," prohlásil ošetřovatel, když vstoupil do místnosti s další konvicí s kávou.
"Pachatel devět deset. Chci tabulku s důkazy a tabulku s profilem. Takže je to muž bílé pleti. Výška?"
"To nevím," odpověděla Geneva. "Mně se zdají všichni vysocí. Snad metr osmdesát."
"Připadáš mi všímavá. Takže tě bereme za slovo. Váha?"
"Nebyl ani moc velký, ani malý." Dívka na chvíli zmlkla a zatvářila se ustaraně. "Zhruba jako doktor Barry."
"Takže pět osmdesát," prohlásil Sellitto. "Věk?"
"Já nevím. Do tváře jsem mu neviděla."
"Hlas?"
"Nevěnovala jsem mu pozornost. Asi průměrný."
"A k tomu světle hnědé boty, tmavé kalhoty, tmavá kukla," pokračoval Rhyme. "Plus taška, která voní po jasmínu. On jím taky voněl. Takže možná mýdlo nebo pleťová voda."
"Taška?" podivil se Thom. "Jak to myslíte?"
"Taška s pomůckami pro znásilnění," řekla Geneva a šlehla pohledem po Rhymovi. "Nemusíte kvůli mně lakovat věci na růžovo. Jestli vám jde o tohle."
"Dobře." Rhyme pokýval hlavou. "Pokračujme." Přitom mu neuniklo, že když Cooper tašku zvedal, Sachsové zbrunátněl obličej. "Co se děje?"
"Ta rozesmává tvář. Myslím na té tašce. Co to musí být za zvráceného hajzla, že si vybral zrovna tenhle motiv?" Rhyme její rozhořčení nechápal. "Je ti přece jasné, že volba téhle tašky je pro nás dobrou zprávou, nebo ne, Sachsová?"
"Dobrou zprávou?"
"Omezuje počet prodejen, ve kterých musíme pátrat. Je to těžší než taška s logem nějaké konkrétní prodejny, ale lepší než taška bez potisku."
"To asi ano," připustila Sachsová a zašklebila se. "Ale stejně."
Mel Cooper prohlídal tašku rukama v gumových rukavicích. Ze všeho nejdříve vytáhl tarotovou kartu. Zobrazovala muže zavěšeného za nohu hlavou dolů ze šibenice. Z jeho hlavy vyzařovaly paprsky světla a jeho obličej byl podivně netečný. Nezdálo se, že by trpěl bolestí. Nad ním se skvěla římská číslice XII.
"Říká ti to něco?" zeptal se Rhyme Genevy.
Ta zavrtěla hlavou.
Cooper se zamyslel. "Nějaká rituální nebo kultovní záležitost?"
"Něco mě napadlo," řekla Sachsová. Vytáhla mobilní telefon a komusi zavolala. Rhyme usuzoval, že volaný sem co nevidět dorazí. "Povolala jsem specialistu _ na karty a podobné věci."
"Dobře."
Cooper kartu ohledal, ale nenašel žádné otisky. Stejně tak neobjevil žádné užitečné stopové důkazy.
"Co je ještě v té tašce?" zeptal se Rhyme.
"Takže," začal technik, "máme tady zbrusu novou lepicí pásku, nůž s žiletkovou čepelí, kondomy značky Trojan. Nic vystopovatelného. A potom... trefa!" Cooper zvedl drobný proužek papíru. "Stvrzenka."
Rhyme přijel blíže a prohlédl si ji. Ani ona neobsahovala název konkrétní prodejny. Vytiskl ji sčítací stroj a inkoust již byl poněkud vybledlý.
"Ta nám toho moc neřekne," poznamenal Pulaski a pak ho zřejmě napadlo, že on by mluvit neměl.
Co ten tady dělá? pomyslel si Rhyme.
Jo vlastně. Pomáhá Sellittovi.
"Pardon, ale nesouhlasím," utrousil kousavě. "Ta nám toho říká spoustu. Například to, že pachatel koupil všechny předměty v tašce v jediné prodejně _ můžete porovnat tu stvrzenku s cenovkami _ a že kromě nich koupil za pět dolarů pětadevadesát ještě něco dalšího, co v tašce nebylo. Možná balíček tarotových karet. Takže se dostáváme k prodejně, která prodává lepicí pásky, nože s žiletkovou čepelí a kondomy. Musí to být nějaká prodejna smíšeného zboží. A víme, že nepatří k žádnému řetězci, protože na tašce ani na stvrzence není žádné logo. Kromě toho bude mít malý obrat, jelikož nepoužívá registrační pokladny s počítačovým záznamem, ale obyčejný sčítací stroj. Nehledě na ty nízké ceny. Výše daně z obratu nám navíc prozrazuje, že se ta prodejna nachází v..." Přimhouřil oči a začal porovnávat mezisoučet na stvrzence s výškou prodejní daně. "Zatraceně, kdo tady umí matematiku? Kolik je to procent?"
"Já mám kalkulačku," ohlásil Cooper.
Geneva pohlédla na stvrzenku. "Osm celých šest set dvacet pět."
"Jak to víš?" zeptala se Sachsová.
"Prostě to nějak umím," poznamenala dívka.
"Osm celých šest set dvacet pět," zopakoval Rhyme. "To je součet newyorské městské a státní daně z obratu. Takže se ta prodejna nachází v jednom z pěti městských okresů." Letmo pohlédl na Pulaskiho. "Tak co, policisto, pořád si myslíte, že nám ta stvrzenka mnoho neříká?"
"Je mi to jasné, pane."
"Už jsem mimo službu. Pane není nutné. No dobrá. Sejměte ze všeho otisky a uvidíme, co dokážeme zjistit."
"Já?" zeptal se nováček nejistě.
"Ne. Oni."
Cooper se Sachsovou použili řadu různých technik, aby z jednotlivých položek sejmuli otisky prstů: fluorescenční prášek, sprej Ardrex a výpary z lepidla na hladké povrchy, jodovou páru s ninhydrinem na povrchy porézní, přičemž některé tyto přípravky zvýrazňovaly otisky samy od sebe, zatímco u jiných byly výsledky vidět pouze pod alternativním světelným zdrojem.

Technik ve velkých oranžových brýlích nyní zvedl hlavu na ostatní členy týmu a oznámil: "Otisky jsou na stvrzence i na tom zboží. Všechny jsou stejné. Problém je jen v tom, že jsou malé, až příliš malé na stoosmdesáticentimetrového muže. Řekl bych, že patří spíše drobné ženě nebo dospívající dívce, například prodavačce. A vidím tu i šmouhy. Takže bych tipoval, že pachatel své otisky setřel."

Nejrůznější oleje a zbytkové látky, které na površích zanechávají lidské prsty, se sice odstraňují obtížně, ale samotné otisky lze snadno smazat pouhým krátkým vycištěním.

"Vložte všechno, co máte, do IAFISu."

Cooper zvedl kopie otisků a naskenoval je. O deset minut později jim integrovaný systém automatické identifikace otisků prstů FBI oznámil, že zadané otisky nepatří žádnému člověku figurujícímu v některé z obsáhlých městských, státních a federálních databází. Cooper otisky zaslal také do několika místních databází, jež nebyly napojeny na systém FBI.

"Boty," poručil Rhyme.

Sachsová vytáhla elektrostatický otisk pachatelovy šlépěje. Rýhy v podrážce byly ošoupané, což znamenalo, že boty jsou staré.

"Velikost jedenáct," oznámil Cooper.

Mezi velikostí chodidla, strukturou kostí a výškou existovala spojitost, ale ta nebyla nikterak silná a u soudu se dala použít pouze jako nepřímý důkaz. Velikost boty přesto nasvědčovala tomu, že Geneva se pravděpodobně nemýlila, když pachatelovu velikost odhadla na zhruba metr osmdesát.

"A co značka?"

Cooper zadal snímek do policejní databáze podrážek a narazil na shodu. "Boty značky Bass, vycházkové. Nejméně tři roky staré. Tehdy přestali tenhle model vyrábět."

Rhyme se ujal slova: "To sešlapání nám prozrazuje, že pachatel má pravé chodidlo lehce vytočené ven, ale viditelně nekulhá a nemá ani žádné vážné puchýře, zarostlé nehty nebo jiné malades děs pieds."

"Netušil jsem, že umíš francouzsky, Lincolne," poznamenal Cooper.

Pouze do té míry, do jaké to napomáhalo vyšetřování. Tuto konkrétní frázi Rhyme pochytil, když vyšetřoval případ chybějících pravých bot a při několika příležitostech hovořil s francouzským policistou.

"Jak to vypadá se stopovými důkazy?"

To se již Cooper skláněl nad důkazními sáčky obsahujícími drobné částičky, které ulpěly na Améliině sběrači stopových důkazů v podobě přilnavého válečku, jaký se používá pro odstraňování smítek a psích chlupů. Pro sběr vláken, chlupů a suchých zbytků byly tyto válečky vhodnější než příruční vysavače.

Cooper si nasadil zvětšovací skla a začal jemnou pinzetou nabírat stopový materiál. Připravil krycí sklíčko, vložil vzorek pod mikroskop a upravil velikost zvětšení a zaostření. Na několika plochých počítačových monitorech rozmístěných po pokoji vzápětí naskočil obraz. Rhyme si otočil vozík a bedlivě se na něj zadíval. Viděl malé skvrnky, které vypadaly jako smítka prachu, několik vláken, bílé chmýřovité objekty a také něco, co se podobalo drobným jantarovým skořápkám odhozeným hmyzem _ exoskeletony. Když Cooper posunul stolek mikroskopu, objevilo se také několik malých kuliček houbovitého špinavě bílého vláknitého materiálu.

"Odkud se to vzalo?"

Sachsová si prohlédla štítek. "Ze dvou zdrojů: z podlahy nedaleko od stolu, za níž seděla Geneva, a z prostoru vedle popelnice, kde pachatel stál, když zastřelil Barryho."

Stopové důkazy na veřejném místě byly často bezcenné, protože existovalo mnoho způsobů, jak tam mohly daný materiál zavléci osoby, které s případem neměly nic společného. Podobné stopové důkazy nalezené na dvou různých místech, kde se pachatel pohyboval, však silně naznačovaly, že je tam zanechal právě on.

"Děkujeme ti, pane," zamumlal Rhyme, "že jsi tak moudře stvořil boty s hlubokou podrážkou."

Sachsová s Thomem na sebe pohlédli.

"Divíte se mé dobré náladě?" zeptal se Rhyme a nadále civěl na monitor. "Tohle byl důvod toho vašeho postranního pohledu? Jenže i já někdy dokážu být veselý, víte?"

"Uherský rok," zabručel ošetřovatel.

"Pozor, další klišé, Lone. Pochytils ho? A teď zpátky ke stopovým důkazům. Takže víme, že je tam roztrousil on. Ale co jsou zač? A mohou nás dovést do jeho doupěte?"

Soudní vědci se při analýze důkazů potýkají s posloupností úkolů ve tvaru pyramidy. Prvním _ a obvykle nejsnazším úkolem je identifikace látky (například zjištění, že hnědá skvrna je krev, zda je to krev lidská, nebo zvířecí, případně že nalezený kousek olova je úlomkem kulky).

Druhou úlohou je tento vzorek klasifikovat, tedy zařadit ho do určité podkategorie (například stanovit, že krev je skupiny O plus nebo že úlomek pochází z kulky ráže 0.38). Zjištění, že určitý důkaz spadá do určité kategorie, může mít pro policii a státního zástupce jistou hodnotu, pokud se podaří prokázat spojitost mezi podezřelým a důkazy spadajícími do podobné kategorie _ kupříkladu že se na košili podezřelého našla skvrna od krve skupiny O plus nebo že podezřelý vlastní pistoli ráže 0.38, avšak tato spojitost ještě není průkazná.

Posledním úkolem a také konečným cílem všech soudních vědců je individualizace důkazu _ nezpochybnitelné prokázání spojitosti mezi touto konkrétní důkazní položkou a určitým konkrétním místem či osobou (DNA krve na košili podezřelého se shoduje s DNA oběti, kulka má neopakovatelné poznávací znamení, které mohla vytvořit pouze zbraň podezřelého a tak podobně).

Vyšetřovací tým se nyní nacházel na základně této soudní pyramidy. Věděli například, že pramínky na monitoru představují nějaká vlákna. Ve Spojených státech se však každý rok vyrobí více než tisíc různých druhů vláken a k jejich obarvení se používá více než sedm tisíc různých typů barviv. Přesto se vyšetřovatelům podařilo okruh pátrání zúžit.

Cooperova analýza odhalila, že vlákna zavlečená pachatelem jsou rostlinného _ tedy nikoliv živočišného či nerostného _ původu a že jsou tlustá.

"Vsadím se, že je to bavlněné lano," nadhodil Rhyme. Cooper pokýval hlavou a pročetl databázi vláken s rostlinným základem. "Jo, to je. Jenže je generické. Bez udání výrobce."

Jedno vlákno neobsahovalo žádná barviva, ale druhé bylo napuštěno jakousi barevnou látkou. Ta měla hnědý odstín a Cooper se domníval, že by mohlo jít o krev. Fenolftaleinová krevní zkouška potvrdila, že je tomu skutečně tak. "Jeho?" zeptal se Sellitto.

"Kdo ví?" odpověděl Cooper a pokračoval ve zkoumání vzorku. "Ale rozhodně je lidská. Vzhledem ke stlačení a rozlámaným koncům bych spekuloval, že jde o provaz na skrčení. Tohle už jsme viděli. Mohla by to být jeho zamýšlená vražedná zbraň."

Tupý předmět mohl mít pachatel jednoduše k tomu, aby svou oběť přemohl, nikoliv zavraždil (ubít někoho k smrti je totiž těžká a špinavá práce). Kromě toho měl střelnou zbraň, ale ta zase byla příliš hlučná, pokud chtěl provést vraždu tiše, aby mohl uprchnout. Provaz na skrčení měl v této souvislosti logiku.

Geneva si povzddechla. "Pane Rhyme? Ty moje písemky." "Písemky?" "Ve škole."

"A, jistě. Ještě minutku... Chci vědět, z jakého hmyzu pochází ten exoskeleton," vedl si svou Rhyme.

"Policisto," oslovila Sachsová Pulaského.

"Ano, pa..., detektivko."

"Nechtěl bys nám tady pomoci?"

"Jistěže."

Cooper vytiskl barevný snímek kousku exoskeletonu a podal jej nováčkovi. Sachsová ho posadila před jeden z počítačů a vyřukala příkazy, jimiž se vstupovalo do policejní databáze hmyzu newyorská policie byla jedním z mála policejních oddělení na světě, které nejenže disponovalo rozsáhlou knihovnou informací o hmyzu, ale zaměstnávalo i soudního entomologa. Po krátké pauze se obrazovka začala plnit náhledy nejrůznějších hmyzích partií.

"Panejo, těch je ale spousta. Nikdy jsem nic podobného nedělal, víte?" Mladík zamžoural na soubory, které se míhaly na monitoru.

Sachsová potlačila úsměv. "To není jako v seriálech, že jo?" prohodila. "Jednoduše se pomalu probírej snímky a hledej něco, co se podle tebe shoduje. Klíčovým slovem je ,pomalu.'"

"Spěch techniků způsobuje při soudní analýze více chyb než kterákoliv jiná příčina," přisadil si Rhyme.

"To jsem nevěděl."

"Tak teď to víš," řekla Sachsová.

6

"Projed' chromatografem tyhle bílé hrudky," poručil Rhyme. "Co to, ksakru, je?"

Mel Cooper nabral několik vzorků a vložil je do plynového chromatografu a hmotnostního spektrometru, který je ve všech soudních laboratořích hlavním tahounem mezi přístroji. Jeho úkolem je odseparovat z neznámých látek jednotlivé složky a poté je identifikovat. Výsledek takové analýzy trvá přibližně patnáct minut, a tak Cooper během čekání poskládal kulku, jejíž úlomky vyňal lékař na pohotovosti z nohy ženy, kterou pachatel postřelil. Sachsová oznámila, že vrah musel střílet z revolveru, ne z automatu, poněvadž se na místě střelby před muzeem nenašly žádné vyhozené nábojnice.

"Eh, ty jsou ošklivé," řekl Cooper tiše a zkoumal pinzetou úlomky. "Jde o malou zbraň, dvaadvacítku. Ale ta kulka je magnum."

"Dobře," prohlásil Rhyme. Měl radost, protože zesílená verze kulky ráže dvaadvacet byla vzácná, takže se dala snadněji vystopovat. Skutečnost, že pachatel střílel z revolveru, ji činila ještě vzácnější. Což znamenalo, že by se jim mělo podařit najít snadno výrobce.

Sachsová, která se účastnila soutěží ve střelbě z pistole, ho ani nemusela vyhledávat. "Jediným výrobcem, kterého znám, je North American Arms. Mohlo by jít o jejich model Black Widow, ale já bych si tipla na Mini_Master. Má čtyřpalcovou hlaveň, která je přesnější, a pachatel měl při střelbě strašně malý rozptyl."

Rhyme se obrátil ke Cooperovi, který se právě skláněl nad vyšetřovacím pultem. "Co jsi myslel tím, že jsou ošklivé?" "Tak se podívej."

Rhyme, Sachsová i Sellitto se přisunuli dopředu a Cooper před nimi začal obracet kousky zkrvaveného kovu. "Vypadá to, že si je dělal sám."

"Explozivní kulky?"

"To ne, ale je to skoro stejně špatné. A možná i horší. Vnější plášť kulky je z tenkého olova. A uvnitř se nacházelo tohle."

Ukázal na pultecet drobných jehliček, které měřily přibližně jeden centimetr. Kulka se při dopadu roztrhla a jehličky se rozprskly do těla ve tvaru písmene "v". I přes malou ráži tak tyto kulky napáchaly mnohem více škody než normální náboje. Jejich cílem nebylo zastavit protivníka, nýbrž pouze a jediné zničit vnitřní tkáň. Bez znečistlivujících účinků, které v těle vyvolávají náraz kulky velké ráže, zasazovaly podobně upravené náboje mučivé bolestivé rány.

Lon Sellitto zavrtěl hlavou, upřel pohled na jehličky a podrbl se na neviditelné skvrně na tváři _ pravděpodobně přemýšlel, jak málo chybělo, aby byl jednou z těchto kulek zasažen i on. "Ježíšikriste," zamumlal. Hlas se mu zlomil, a tak si odkašlal, zasmál se, aby zakryl své pohnutí, a odstoupil od stolu.

Poručíkova reakce byla kupodivu usouzenější než Genevina. Dívka jako by nevěnovala příliš velkou pozornost podrobnostem o hrůzostrašných kulkách, jež použil útočník. Znovu se zadívala na hodinky a netrpělivě svěsila hlavu. Cooper si prohlédl největší úlomky kulky a zadal informace o ní do IBISu neboli Integrovaného systému balistické identifikace, který používá téměř tisícovka policejních oddělení z celé země, a také do systému DRUGFIRE provozovaného FBI. Tyto obrovské databáze dokážou přiřadit projektil, jeho úlomek nebo mosaznou nábojnici ke zbraním obsaženým v databázovém souboru. Například zbraň nalezenou dnes u podezřelého lze rychle porovnat s kulkou vytaženou před pěti lety z těla určité oběti.

Výsledek těchto konkrétních úlomků byl nicméně negativní. Zdálo se, že jehličky představují ulámané konce šicích jehel, které může člověk koupit kdekoliv. Byly nevystopovatelné.

"Moc nám to neusnadňuje, co?" zabručel Cooper. Na Rhymův popud vyhledal rovněž registrované majitele revolveru Mini Master i menšího modelu Black Widow ráže 0.22 magnum a obdržel seznam téměř tisícovky vlastníků, z nichž žádný však neměl záznam v trestním rejstříku. Prodejny střeliva nejsou podle zákona povinny vést záznamy o lidech, kteří v nich nakupují náboje, a nikdy to také nedělaly. V důsledku toho byla pachatelova zbraň prozatím slepou uličkou.

"Pulaski?" křikl Rhyme. "Jak to vypadá s tím chroustem?" "Myslíte s tím exoskeletonem, pane _ tak jste tomu říkal?"

"Jo, jo, jo. Jak to vypadá?"

"Zatím žádná shoda. Co to vlastně je ten exoskeleton?" Rhyme neodpověděl. Pohlédl na monitor a viděl, že mladík je teprve na počátku hmyzího řádu Hemiptera. Měl před sebou ještě notný kus práce. "Pokračujte."

V tu chvíli zapípal počítač připojený k plynovému chromatografu a hmotnostnímu spektrometru: analýza bílých hrudek byla hotova. Na obrazovce se objevil klikatý graf a pod ním špalek textu.

Cooper se předklonil a řekl: "Takže tu máme kurkumin, demetoxylkurkumin, bis_demetoxylkurkumin, těkavý olej, aminokyseliny, lysin a tryptofan, theronin a izoleucin, chlor, různé další stopové bílkoviny a významný podíl škrobů, olejů, triglyceridů, sodíku, póly sacharidů... Takovou kombinaci jsem nikdy neviděl." Plynový chromatograf a hmotnostní spektrometr byl zázračný v tom, že dokázal izolovat a identifikovat jednotlivé substance, ale vysvětlit, co jejich kombinace vytváří, již tak skvěle nedokázal. Rhymovi se často podařilo vydedukovat ze soupisu ingrediencí běžné látky, jako je benzin nebo výbušniny, avšak tato kombinace pro něj byla nová. Naklonil hlavu a začal podle svých vědeckých znalostí kategorizovat látky uvedené v soupisu podle toho, které z nich lze najít pospolu a které nikoliv. "Ten kurkumin, jeho sloučeniny a polysacharidy očividně patří k sobě."

"Očividně," prohodila jízlivě Amélie Sachsová, která se na střední škole z chemie ulívala a raději se účastnila tajných automobilových závodů.

"Budeme jim říkat látka číslo jedna. Potom ty aminokyseliny, další bílkoviny, škroby a triglyceridy _ ty se taky často nacházejí spolu. Těm budeme říkat látka číslo dvě. A ten chlor..." "To je jed, že?" zeptal se Pulaski.

"... a sodík," zabručel Rhyme, "to bude nejspíš sůl." Pohlédl na nováčka. "Která je nebezpečná pouze pro lidi s vysokým krevním tlakem. Nebo pro zahradní slimáky."

Mladík se obrátil zpět k databázi hmyzu.

"Takže _ vzhledem k těm aminokyselinám, škrobům a olejům _ řekl bych, že látku číslo dvě tvoří jídlo, nějaké slané jídlo. Napoj se na internet, Mele, a zjistíš, co je to, sakra, ten kurkumin."

Cooper poslechl. "Máš pravdu. Je to rostlinné barvivo užívané v potravinových výrobcích. Obvykle se vyskytuje v kombinaci s ostatními položkami v látce číslo jedna. A taky s těkavými oleji."

"V jakých potravinových výrobcích?"

"Těch jsou stovky."

"Co kdybys mi uvedl pár příkladů?"

Cooper začal číst ze sáhodlouhého seznamu. Rhyme ho ovšem přerušil. "Moment. Je na tom seznamu i popcorn?"

"Moment... Jo, to je."

Rhyme se otočil a zavolal na Pulaskiho: "Můžete přestat."

"Přestat?"

"To není exoskeleton. Je to skořápka z popcornového jádra. Sůl a olej a popcorn. Mělo mě to napadnout hned, ksakru." Rhymovo klení však působilo radostně. "K tabuli, Thome. Náš chlapec má rád nezdravé jídlo."

"To mám napsat?"

"Samozřejmě že ne. Třeba popcorn nenávidí. Třeba jen pracuje v továrně na popcorny nebo v kině. Prostě tam připiš ,popcorn." Rhyme se zadíval na tabulku. "A teď zjistíme, jak je to s dalšími stopovými důkazy. S tou špinavě bílou látkou."

Cooper provedl další test v chromatografu. Výsledky naznačovaly, že jde o sacharózu a kyselinu močovou.

"Ta kyselina je koncentrovaná," prohlásil technik. "A ten cukr čistý _ nejsou tu žádné další potraviny. A navíc má jedinečnou krystalickou strukturu. Takhle rozmělněný jsem ho nikdy neviděl."

Rhyma tato zpráva znepokojila. "Pošlete to pyrotechnikům na FBI."

"Pyrotechnikům?" podivil se Sellitto.

"Tys nečetl moji knihu, hmmm?"

"Ne," opáčil detektiv. "Plně mě zaměstnává chytání padouchů."

"Jedna nula vedeš. Ale bylo by užitečné, kdyby ses čas od času alespoň mrkl na nadpisy. Třeba kapitola ,Podomácku vyrobené výbušniny. Cukr se v nich často používá. Když ho smícháš s dusičnanem sodným, vznikne ti kouřová puma."

Ve spojení s hypermanganem dostaneš slabou výbušninu _ která ale dokáže napáchat pořádné škody, když ji napěchuješ do trubky. Nejsem si jistý, jak v tom všem figuruje kyselina močová, ale lidi z FBI mají nejlepší databázi na světě. Ti už nám to povědí."

Laboratoř FBI je pro důkazní analýzu bezplatně dostupná i pro státní a místní policejní složky za předpokladu, že žadatel přistoupí na dvě věci: přijme výsledky FBI jako konečné a ukáže je advokátovi obhajoby. Vzhledem k této velkorysosti _ a talentu jsou agenti FBI zavaleni žádostmi o pomoc celkem provedou více než sedm set tisíc analýz za rok.

A tak se i nejlepší newyorský vyšetřovatel musel postavit do řady jako všichni ostatní, aby si nechal analyzovat onen kousek cukru. Lincoln Rhyme však měl přece jen určitou páku: Freda Dellraye, zvláštního agenta manhattanské pobočky FBI, který s Rhymem a Sellitem často spolupracoval a jeho slovo mělo na Federálním úřadu vyšetřování velkou váhu. Neméně významný byl i fakt, že Rhyme kdysi FBI pomohl vytvořit PERT _ pohotovostní tým pro sběr fyzických důkazů. Sellitto tedy zavolal Dellrayovi, jenž v současné době působil v týmu určeném k prověřování potenciálních teroristických útoků na území New Yorku. Dellray pak zatelefonoval na ústředí FBI ve Washingtonu, kde během několika minut vyčlenili technika, jenž měl vypomoci s případem pachatele 910. Cooper mu vzápětí zaslal chráněným e_maiem výsledky analýz a komprimované digitální fotografie látky.

Neuplynulo víc než deset minut, když zazvonil telefon.

"Příkaz: zvednout telefon," štěkl Rhyme do hlasově ovládaného kontrolního systému.

"Detektiva Rhyma, prosím."

"Tady Rhyme."

"Jsem analytik Phillips z Deváté ulice." Čimž měl pochopitelně na mysli washingtonskou Devátou ulici. Ústředí FBI.

"Tak co pro nás máte?" zeptal se Rhyme dychtivě.

"A díky, že jste se nám ozval tak brzy," dodala Sachsová rychle. Někdy musela usilovně žehlit Rhymovu neomalenost.

"To je v pohodě, paní. Každopádně mi ty vaše věci připadaly strašně zvláštní. A tak jsem je odeslal na materiálovou analýzu. Tam na to kápeli. Víme se sedmadesátiprocentní jistotou, co je to za látku."

Jak nebezpečná bude tahle výbušnina? přemýšlel Rhyme. "Tak povídejte," vyzval agenta. "Co je to za látku?"

"Cukrová vata."

Rhyme tenhle slangový výraz neznal. Existovala však řada výbušnin nové generace, jejichž detonační rychlost činila devět tisíc metrů za vteřinu, což byl desetinásobek rychlosti letící kulky. Mohla to být jedna z nich? "Jaké má vlastnosti?" dotázal se.

Chvilé ticha. "Docela dobře chutná."

"Co prosím?"

"Je sladká. A má příjemnou chuť."

"Chcete říct, že je to opravdová cukrová vata, jaká se prodává na pouti?" zeptal se Rhyme.

"Jo. Co jiného jsem podle vás myslel?"

"Ale nic." Kriminalista si povzdychl a nadhodil: "A ta kyselina močová byla z jeho boty, když na chodníku šlápl do psích chcanek, ne?"

"Nemohu posoudit, kde do nich šlápl," prohlásil analytik s precizností, již byl FBI proslulý. "Ale zaslaný vzorek se skutečně shoduje s psí močí."

Rhyme muži poděkoval a ukončil hovor. Obrátil se k vyšetřovacímu týmu. "Takže měl na botách popcorn a současně cukrovou vatu," řekl zamyšleně. "Kam nás to přivádí?"

"Na nějaké sportovní utkání?"

"Newyorské týmy v poslední době nehrály doma. Spíš mě napadá, že náš pachatel procházel čtvrtí, kde se za poslední zhruba jeden den konala pouť nebo karneval." Obrátil se na Genevu. "Nebyla jsi v poslední době na nějaké pouti? Nemohl tě vidět tam?"

"Mě? Ne. Já na poutě nechodím."

Rhyme upřel pozornost na Pulaskiho. "Jelikož jste byl osvobozen od hmyzího úkolu, policisto, zavolejte, komu potřebujete,

a zjistěte, kdy a kde všude bylo vydáno povolení k pořádání trhu, karnevalu, festivalu, náboženského svátku a tak dále."

"Už na to jdu," prohlásil nováček.

"Co tu máme dál?" zeptal se Rhyme.

"Vločky, které se odlouply ze čtečky mikrofiši v místě, kde do ní pachatel udeřil tupým předmětem."

"Vločky?"

"Podle toho, jaký nástroj použil, bych usuzoval, že půjde o kousky laku."

"Dobrá, projed' je Marylandem."

FBI disponoval obrovskou databází současných i minulých vzorků barev, která se nacházela v jednom z jeho marylandských objektů. Většinou se používala pro porovnávání nalezených kousků laku s automobily, ale obsahovala i stovky jiných nátěrů. Po dalším Dellrayově telefonátu odeslal Cooper kompozitní analýzu z plynového chromatografu a hmotnostního spektrometru spolu s dalšími údaji o vločkách na FBI. Za pár minut opět zazvonil telefon a federální analytik oznámil, že lak odpovídá výrobku prodávanému výlučně výrobcům rekvizit pro bojová umění, jako jsou nunčaky a pendreky. K tomu přihodil odrazující informaci, že látka neobsahuje žádný poznávací znak výrobce a prodává se ve velkém množství _ což znamenalo, že je prakticky nevystopovatelná.

"Dobrá, takže tu máme násilníka s nunčaky, poťouchlými kulkami, zkrvaveným provazem..., ten chlap je chodící noční můra."

Zazvonil domovní zvonek a Thom o chvíli později uvedl do místnosti ženu mezi dvaceti a třiceti lety, kterou držel kolem ramen.

"Koukejte, kdo přišel," řekl.

Štíhlá žena měla fialové vlasy s bodlinami a pohledný obličej. Její strečové kalhoty a sportovní svetr prozrazovaly atletickou postavu _ přesněji řečeno postavu jevištní umělkyně, opravil se v duchu Rhyme.

"Karo," řekl. "Rád tě zase vidím. Chápu to tak, že ty jsi ta specialistka, které Sachsová volala."

"Ahoj." Mladá žena se objala se Sachsovou, přivítala se s ostatními a chytila Rhyma za ruku. Sachsová ji představila Genevě, která si ji prohlížela s rezervovaným výrazem.

Kara (tak znělo její umělecké jméno skutečné jméno nehodlala prozradit) byla iluzionistka a jevištní umělkyně, která Rhymovi se Sachsovou pomáhala jako konzultantka v jednom nedávném případě, kdy vrah využíval svých kouzelnických a eskamotérských schopností, aby se dostal do blízkosti obětí, zavraždil je a unikl.

Kara bydlela v Greenwich Village, ale jak vysvětlila přítomným, v době, kdy ji Sachsová volala, byla právě na návštěvě u matky v jednom léčebném centru ve městě. Obě ženy si nyní chvíli vyměňovaly nejnovější zprávy _ Kara právě nacvičovala samostatné vystoupení pro kabaret Performance Warehouse v So _ ho a chodila s akrobatem, načež Rhyme řekl: "Potřebujeme nějakou expertizu."

"To víš, že jo," odpověděla mladá žena. "Vynasnažím se."

Sachsová ji vysvětlila podstatu případu. Když se Kara doslechla o pokusu o znásilnění, otočila se k Genevě, zamračila se a zašeptala: "To je mi líto."

Studentka jen pokrčila rameny.

"Tohle měl z sebe," řekl Cooper a vytáhl z tašky se znásilňovacími rekvizitami tarotovou kartu viselce.

"Mysleli jsme, že bys nám o tom mohla něco říct."

Kara Rhymovi se Sachsovou vysvětlila, že svět magie se dělí na dva tábory: na baviče, kteří o sobě netvrdí, že mají nadpřirozené schopnosti, a na ty, kteří podle vlastních slov oplývají okultní mocí. Kara neměla pro druhou skupinu pochopení _ ona sama byla výlučně jevištní umělkyně, ale protože v minulosti pracovala v prodejnách kouzelnických rekvizit, aby si vydělala na nájem a na jídlo, věděla něco o věštění budoucnosti.

"Takže," začala vysvětlovat, "tarot je odvěká metoda hádání, která sahá až do starého Egypta. Balíček tarotových karet se dělí na malou arkánu _ ta představuje dvaapadesát hracích karet a velkou arkánu tvořenou jedničkou až jednadvacítkou. Tyto karty jistým způsobem symbolizují pouť životem. Viselec je dvanáctou kartou ve velké arkáně." Zavrtěla hlavou. "Ale něco mi tady nehraje."

"Copak?" zeptal se Sellitto a opět si jemně mmul kůži.

"Vůbec to není zlá karta. Podívejte na ten obrázek."

"On vážně vypadá docela spokojeně," poznamenala Sachsová, "když uvážíme, že visí hlavou dolů."

"Postava na obrázku je založená na severském bohu Odinovi. Ten při hledání vnitřních znalostí visel devět dní zavěšen hlavou dolů. Když vám vyjde tahle karta při věštbě, znamená to, že v brzké době zahájíte pouť za duchovním osvícením." Kara ukázala k počítači. "Můžu?"

Cooper mávl k židličce, Kara zadala do Googleu hledaný výraz a po několika vteřinách našla příslušnou webovou stránku. "Jak to můžu vytisknout?"

Sachsová jí pomohla a o chvíli později vyjel z laserové tiskárny arch papíru. Cooper ho připnul na důkazní tabuli.

"Tohle je význam," prohlásila kouzelnice.

Viselec se nevztahuje k nikomu trestanému. Jeho zjevení se při výkladu naznačuje duchovní pátrání vedoucí k rozhodnutí, přerod, změnu směřování. Karta často předpovídá odevzdání se zkušenostem, ukončení zápasu, přijetí toho, co je. Pokud se vám tato karta vyjeví při výkladu, musíte poslechnout své vnitřní já, i když se vám toto sdělení bude zdát v rozporu s logikou.

"Nemá to nic společného s násilím nebo smrtí," pokračovala Kara. "Jde o jakési duchovní zastavení a čekání." Zavrtěla hlavou. "Kdyby se pachatel alespoň trochu vyznal v tarotových kartách, tuhle kartu by na místě činu nezanedbal. Kdyby chtěl za sebou nechat něco destruktivního, vybral by si Věž nebo některou z karet z oddílu mečů v malé arkáně. Ty nesou špatné zprávy."

"Takže si ji vybral jen proto, že vypadala děsivě," shrnul výklad Rhyme. "A protože měl v plánu Genevu uškrtnit nebo oběsit."

"Řekla bych, že ano."

"To nám pomůže," poznamenal Rhyme.

Rovněž Sachsová Kaře poděkovala.

"Už bych se měla vrátit. Musím cvičit." Kouzelnice podala Genevě ruku. "Doufám, že ti to všechno dobře dopadne."

"Díky."

Karra zamířila ke dveřím, ale ještě než odešla, zastavila se a pohlédla na Genevu. "Máš ráda iluze a kouzelnická vystoupení?"

"Já moc ven nechodím," odpověděla dívka. "Mám toho spoustu ve škole."

"No, za tři týdny mám vystoupení. Jestli máš zájem, všechny podrobnosti jsou na vstupence."

"Na...?"

"Na vstupence."

"Já nemám vstupenku."

"Ale máš," řekla Kara. "Máš ji v kabelce. Jo, a ta květina, co je u ní? Tu pokládej za talisman pro štěstí."

S těmito slovy odešla. Dole se ozvalo zaklapnutí dveří.

"O čem to mluvila?" zeptala se Geneva a zadívala se na svou zavřenou kabelku.

Sachsová se zasmála. "Tak ji otevři."

Geneva rozeplula zip a překvapeně zamžourala. Uvnitř ležela vstupenka na jedno z Kařiných vystoupení. A vedle usušená fialka. "Jak to dokázala?" zašeptala dívka.

"My ji nikdy nedokážeme přistihnout," řekl Rhyme. "Víme jen, že je zatraceně dobrá."

"Teda, to bych řekla." Studentka zvedla usušenou fialovou květinu.

Kriminalistovy oči sklouzly k tarotové kartě, kterou Cooper připevnil na důkazní tabuli vedle pojednání o jejím významu. "Takže ta karta vypadá jako předmět, který by na místě činu zanechal pachatel okultně motivovaného útoku. Jenže ten ve skutečnosti neměl ponětí, o čem jde. Vybral tu kartu jen na efekt. Což znamená..." Pohlédl na zbytek důkazní tabulky a zlomil se mu hlas. "Ježíši."

Ostatní na něj upřeli zrak.

"Co je?" zeptal se Cooper.

"Máme to úplně špatně."

Sellitto si na chvíli přestal mmout tvář a zeptal se: "Jak to myslíš?"

"Podívej na otisky na těch znásilňovacích rekvizitách v tašce. On je setřel, že jo?"

"Jo," přitakal Cooper.

"Jenže tam otisky jsou," nadhodil kriminalista. "A pravděpodobně patří prodavačce, protože stejné otisky jsme našli i na stvrzence."

"Jasně." Sellitto pokrčil rameny. "A dál?" "To znamená, že své otisky setřel ještě předtím, než s těmi věcmi zamířil k pokladně. Ještě v době, kdy se pohyboval po prodejně." V místnosti se rozhostilo ticho. Rhyme pocítil lehké podráždění, že se nikdo nedovtipil, a pokračoval ve vysvětlování: "Protože chtěl, aby byly na všem otisky té prodavačky."

Sachsová to konečně pochopila. "On měl v úmyslu nechat tu tašku na místě činu. Abychom ji našli."

Pulaski pokýval hlavou. "Jinak by prostě setřel všechno po příchodu domů."

"Přesně ta ák," prohlásil Rhyme lehce vítězoslavným tónem. "Myslím, že na nás ty důkazy narařičil. Abychom si mysleli, že mu šlo o znásilnění s nějakými okultními podtóny. Dobrá, dobrá... Takže se vraťme o pár kroků zpátky."

Rhyma velmi pobavilo, když si při zmínce o krocích povšiml Pulaského nejistého pohledu na jeho nohy. "Útočník sleduje Genevu ve veřejném muzeu. Což není typické prostředí pro sexuálně motivované přepadení. A pak ji udeří _ tedy tu figurínu _ dost tvrdě na to, aby ji zabil nebo ji přinejmenším na několik hodin omráčil. Jestli je to tak, k čemu v tom případě potřebuje nůž a lepicí pásku? A pak na místě činu zanechá tarotovou kartu, o které si myslí, že je děsivá, ale ona se ve skutečnosti vztahuje k duchovnímu hledání...? Kdepak, tady vůbec nešlo o pokus o znásilnění."

"Tak o čem mu teda šlo?" zeptal se Sellitto.

"To bysme teda setsakra rychle měli zjistit." Rhyme se na chvíli zamyslel a pak se zeptal: "Říkals, že doktor Barry nic neviděl?" "Aspoň mi to tvrdil," odvětil Sellitto.

"Jenže pachatel se tam přesto vrátil a zabil ho." Rhyme se zamračil. "Kromě toho náš pan devět deset rozmlátil tu čtečku mikrofiši. Je to profesionál, ovšem výbuchy hněvu jsou velmi neprofesionální. Jeho oběť mu unikla a on tam přece nebude ztrácet čas rozbíjením věcí jen proto, že se ráno špatně vyspal." Rhyme se otočil k Genevě. "Říkalas, žeš zrovna četla nějaké staré noviny?"

"Časopis," opravila ho dívka. "Na té čtečce mikrofiši?"

"Jo."

"V takových rámečcích?" Rhyme kývl na velký igelitový důkazní sáček obsahující box s rámečky mikrofiši, které Sachsová přivezla z knihovny. Dvě šterbiny pro rámečky jedna a tři byly prázdné.

Geneva pohlédla na box a přikývla. "Jo. A ty chybějící rámečky obsahovaly články, který jsem zrovna četla."

"Přineslas rámeček, který byl zrovna ve čtečce?" zeptal se Rhyme Sachsově.

"Žádný v ní nebyl," odpověděla Amélie. "On ho musel vzít s sebou."

"A pak ten přístroj rozmlátil, abychom si nevšimli, že rámeček je pryč. O, to začíná být zajímavé. Co měl asi v plánu? Jaký mohl být jeho motiv?"

Sellitto se rozesmál. "Myslel jsem, že tě motivy nezajímají. Jenom důkazy."

"Musíš umět rozlišovat, Lone, mezi využíváním motivu k dokázání případu před soudem _ což je přinejlepším spekulace a využíváním motivu k tomu, aby tě dovedl k důkazům, které průkazně usvědčí pachatele. Chlap zabije svého obchodního partnera pistolí, kterou vystopujeme do jeho garáže a která je nabitá kulkami, jež zakoupil on oproti stvrzence obsahující jeho otisky prstů. Koho v tom případě zajímá, jestli svého partnera zabil proto, že mu to prý poradil mluvící pes, nebo proto, že mu ten chlapík spal se ženou? O případu rozhodují důkazy."

Jenže co když žádné kulky, pistole, stvrzenka ani stopy po pneumatikách neexistují! V takovém případě je naprosto legitimní ptát se, proč byla oběť zavražděna. Odpověď na tuto otázku nás může nasměrovat k důkazům, které pachatele usvědčí. Omlouvám se za přednášku," dodal Rhyme hlasem, který neobsahoval ani stín omluvného tónu.

"Dobrá nálada je pryč, že?" neodpustil si Thom.

"Něco mi tady uniká a to se mi nelíbí," zabručel kriminalista.

Geneva nasadila zamračený výraz. Rhyme si toho všiml a zeptal se: "Co je?"

"Totiž, napadlo mě... Doktor Barry říkal, že se o stejné číslo toho časopisu zajímal kromě mě ještě někdo jiný. Chtěl si ho přečíst, ale doktor Barry mu řekl, že bude muset počkat, až budu hotová."

"Řekl ti, kdo to je?"

"Ne."

Rhyme se nad tím zamyslel. "Takže si zkusme zaspekulovat: knihovník řekl tomu někomu, že se zajímáš o ten časopis. A ten někdo ho chce ukrást a tebe zabít, protože jsi ho četla nebo budeš číst." Kriminalista pochopitelně nebyl přesvědčen, že tomu tak skutečně je. Jednou z věcí, které mu přinesly takový úspěch, však byla jeho ochota brát v úvahu i smělé, někdy přímo za vlasy přitažené hypotézy. "A sebral právě ten článek, který jsi četla ty, je to tak?"

Dívka přikývla.

"To vypadá, jako by přesně věděl, co hledat... Čeho se ten článek týkal?"

"Ničeho důležitého. Jen jednoho mého předka. Můj učitel se nějak zhlédl v seriálu Kořeny, a tak jsme měli napsat o někom ze své minulosti."

"A co byl ten tvůj předek zač?"

"Byl to můj pra_pra_pra_něco, osvobozený otrok. Minulý týden jsem šla do muzea a zjistila, že v tomhle čísle Coloreds Weekly illustrated je o něm článek. Přímou v knihovně ho neměli, ale pan Barry mi řekl, že mi ho přinese ze skladu na mikrofiších. To se stalo těsně předtím."

"Čeho konkrétně se ten článek týkal?" vyzvídal Rhyme. Geneva na chvíli zaváhala a pak netrpělivě řekla: "Charlese Singletona, mého předka, který byl otrokem ve Virginii. V jeho pánu se hnulo svědomí a všechny své otroky osvobodil. A protože Charles s manželkou sloužili u jeho rodiny tak dlouho a naučili jeho děti číst a psát, věnoval jim jejich pán farmu ve státě New York. V občanské válce sloužil Charles jako voják. Potom se vrátil domů a v roce osmnáct set šedesát osm ho obvinili, že ukradl nějaké peníze z černošského vzdělávacího fondu. Ničeho jiného se ten článek v časopise netýkal. Zrovna jsem se dostala k místu, kde Charles skočil do řeky, aby utekl před policií, když vtom se tam objevil ten chlap."

Rhyme si všiml, že dívka je poměrně výřečná, ale svá slova pečlivě odměřuje, jako by to byla svíjející se štěnata, která se snaží utéct. Se vzdělanými rodiči po jednom boku a ledabylymi kamarádkami jako Lakeesha po boku druhém bylo pouze přirozené, že Geneva trpí jistou formou jazykového rozdělení osobnosti.

"Takže nevíš, jak to s ním nakonec dopadlo?" zeptala se Sachsová.

Geneva zavrtěla hlavou.

"Podle mě musíme předpokládat, že se pachatel nějakým způsobem zajímal o to, cos tam studovala. Kdo znal téma té tvé práce? Předpokládám, že tvůj učitel."

"Ne, tomu jsem konkrétní téma nikdy neřekla. Myslím, že jsem ho neřekla nikomu kromě Lakeeshi. Ta se o není mohla před někým zmínit, ale já osobně o tom pochybuju. Domácí úkoly nejsou věc, které by věnovala příliš velkou pozornost, jestli mi rozumíte. Dokonce ani těm svým. Minulý týden jsem zašla do jedné advokátní kanceláře v Harlemu, abych zjistila, jestli tam nemají nějaké staré záznamy o zločinech v devatenáctém století, ale ani tammímu právníkovi jsem toho moc neprozradila. Pochopitelně to věděl doktor Barry."

"A ten se o tom pak zmínil osobě, která se o ten časopis rovněž zajímala," poznamenal Rhyme. "Takže teď ryze akademicky předpokládáme, že ten článek obsahuje něco, co pachatel nechce nechat vejít ve známost _ možná něco o tvém předkovi, možná něco úplně jiného." Pohlédl na Sachsovou. "Je na místě činu ještě někdo?"

"Jeden pochůzkář."

"Ať vyslechne zaměstnance. Ať zjistí, jestli se jim Barry nezmiňoval, že se někdo zajímá o ten starý časopis. A ať mu taky prohledá pracovní stůl." Rhyma napadlo ještě něco dalšího. "A taky chci výpisy jeho telefonních hovorů za poslední měsíc."

Sellitto zavrtěl hlavou. "Linku, vážně..., tohle zní docela chatrně, nemyslíš? Vždyť se tu bavíme o devatenáctém století. Tohle není vychladlý případ. To je přímo zamrzlý případ."

"Že by chtěl profil, který zinscenoval místo činu, bezmála zabil jednoho člověka a dalšího zabil doopravdy _ a to přímo před pultem policistů, jenom ukrást jeden článek? To není chatrné, Lone. To přímo volá po důkladném přezkoušení." Zaválit policista pokrčil rameny a zavolal na okřek, aby tlumočil Rhymův požadavek policistovi konajícímu službu na místě

činu. Nato zatelefonoval na právní oddělení a nechal vypracovat žádost o zpřístupnění telefonních záznamů pracovního a domácího čísla doktora Barryho.

Rhyme si prohlédl útlou dívku a dospěl k závěru, že nemá na vybranou že jí bude muset tu nepříjemnou zprávu sdělit.

"Víš, co to všechno znamená, že jo?"

Nastala chvíle ticha, přestože podle Améliina ustaraného pohledu na Genevu bylo Rhymovi jasné, že přinejmenším policistka přesně ví, co to všechno znamená. A tak to nakonec sdělila dívka ona: "Lincoln chce říct, že pachatel po tobě pravděpodobně půjde dál."

"To je uhozené," nadhodila Geneva Settleová a zavrtěla hlavou.

Po chvíli ticha Rhyme vážně odvětil: "Obávám se, že je to všechno, jen ne uhozené."

Thompson Boyd seděl v internetové kavárně a reprodukčním studiu uprostřed Manhattanu a pročítal webovou stránku jedné místní televizní stanice, která každých pár minut přinášela aktualizované zprávy.

Článek, který právě četl, byl opatřen titulkem: ZAVRAŽDĚN PRACOVNÍK MUZEA, SVĚDEK ÚTOKU NA STUDENTKU.

Thompson téměř neslyšně hvízdal a prohlédl si doprovodnou fotografii, která zachycovala vedoucího knihovníka, jehož před chvílí zabil, při rozhovoru s uniformovaným policistou na ulici před muzeem. Popisek k obrázku hlásal: Dr. Donald Barry hovoří krátce před svým zastřelením s policií.

Geneva Settleová nebyla vzhledem ke svému věku v článku uvedena jménem, avšak autor ji popsal jako

středoškolskou studentku žijící v Harlemu. Thompson byl za tuto informaci vděčný až dosud netušil, ve které čtvrti ta holka bydlí. Připojil svůj telefon přes USB port k počítači, odeslal do něj fotografii dívky, kterou před chvílí pořídil, a poté ji zaslal na anonymní e-mailovou adresu.

Odpojil se, zaplatil za čas _ pochopitelně v hotovosti _ a chvíli se procházel po dolní Broadwayi uprostřed finanční čtvrti. Koupil si ve stánku kávu, polovinu jí vypil, vložil do kelímku ukradené rámečky mikrofiši, uzavřel kelímek víčkem a odhodil ho do odpadkového koše.

Zastavil u telefonní budky, rozhlédl se kolem sebe a ujistil se, že mu nikdo nevěnuje pozornost. Teprve poté vytočil číslo. V hlasové schránce nebyl žádný uvítací vzkaz, takže se ozvalo pouze pípnutí. "Já," řekl. "Problém se Settleovou. Potřebuju, abys zjistil, kam chodí do školy nebo kde bydlí. Je to studentka střední školy z Harlemu. Víc toho nevím. Poslal jsem ti mailem její fotku... Jo, a ještě jedna věc _ jestli budeš mít příležitost se o ni postarat sám, máš u mě dalších padesát tisíc. Zavolej mi, až si vyzvedneš tenhle vzkaz. Promluvíme si o tom." Thompson odříkal číslo automatu, v němž právě stál, a poté zavěsil. Vystoupil z budky, zkrřížil ruce na prsou a s tichým hvízdáním vyčkával. Dostal se sotva ke třetímu taktu skladby "You are the Sunshine of My Life" od Stevieho Wondera, když telefon začal vyzvánět.

7

Kriminalista pohlédl na Sellitta. "Kde je Roland?"

"Bell? Doprovázel nějakého chráněného svědka za město, ale už by se měl vrátit. Myslíš, že bysme mu měli zavolat?"

"Ano," řekl Rhyme.

Sellitto zavolal detektivovi na mobilní telefon a Rhyme z jeho řeči vyrozuměl, že Bell okamžitě vyrazí z policejního ústředí a zamíří k nim.

Všiml si, že se Geneva mračí. "Detektiv Bell na tebe bude dávat pozor. Jako osobní strážce. Dokud tuhle záležitost nevyřídíme... Máš tušení, z jaké krádeže byl Charles obviněn?"

"V tom článku se mluvilo o zlatě, o penězích nebo něčem takovém."

"Ztracené zlato. Á, to je zajímavé. Chamtivost _ jeden z našich lepších motivů."

"Nemohl by o tom něco vědět tvůj strýc?" zeptala se Genevy Sachsová.

"Strýc? Ne, on je bratr mé matky. Zatímco Charles pocházel z otcovy strany. A táta o něm věděl sotva pár věcí. Moje prateta mi věnovala pár Charlesových dopisů. Ale nic víc o něm nevěděla."

"Kde jsou? Ty dopisy?" vyzvídal Rhyme. "Jeden mám u sebe." Geneva zalovila v kabelce a vytáhla ho. "Ostatní jsou doma. Prateta si myslela, že má možná pár beden s Charlesovými věcmi, ale nebyla si jistá, kde přesně jsou." Geneva zmlkla a její tmavá kulatá tvář se zachmuřila. Otočila se k Sachsově. "Je tu ještě jedna věc. Tedy jestli vám to pomůže." "Povídej," vybidla ji Sachsová.

"Vzpomínám si na to z jednoho dopisu. Charles tam psal o nějakém svém tajemství."

"Tajemství?" zeptala se Sachsová.

"Jo, psal, že ho trápí, že nedokáže vyjít pravdu. Kdyby to prý udělal, byla by to katastrofa, tragédie. Něco v tom smyslu."

"Možná měl na mysli tu svou krádež," nadhodil Rhyme.

Geneva ztuhla. "Myslím, že on to neudělal. Myslím, že to na něj ušili."

"Proč?" zeptal se kriminalista.

Pokrčení rameny. "Přečtete si ten dopis." Dívka ho začala podávat Rhymovi, ale včas se zarazila a odevzdala ho Melu Cooperovi. Její faux pas v ní nevyvolalo žádnou kajicnost.

Technik dopis vložil do optické čtečky a o chvíli později již po plochých obrazovkách jednadvacátého století rolovala elegantně napsaná slova ze století devatenáctého.

Paní Violet Singletonová Na adresu

Pana Williama Dodda s chotí Essex Farm Road Harrisburg, Pensylvánie 14. července 1863

Má nejdražší Violet,

zajisté se k Tobě donesla zpráva o nedávných strašlivých událostech v New Yorku. Mohu Ti nyní oznámit, že se zde opět navrátil mír, leč cena byla obrovská.

Atmosféra zde je výbušná, statisíce méně šťastných občanů se stále vzpomínají na hospodářské paniky před několika lety _ Tribune pana Greeleyho přinesla zprávu, že bezohledné spekulace s akciemi a nemoudré půjčování vedlo k "prasknutí bublin" světových peněžních trhů.

V tomto klimatu bylo zapotřebí pouhé drobné jiskry, aby roznítla nedávné výtržnosti: stal se jí rozkaz odvést muže do federální armády, který mnozí lidé uznávali jako nezbytný v boji proti rebelům vzhledem k překvapivé síle a odolnosti nepřítele. Odpor vůči tomuto odvodu však byl sverepější a smrtelnější, než kdokoliv předpokládal. A my _ barevní, osvobození otroci a republikáni jsme se stali terčem této nenávisti stejně jako verbíř a jeho muži, ne _ li ještě více. Výtržníci, z velké části Irové, se hnali městem, napadali všechny barevné v dohledu a plenili domy i dílny. Já se shodou okolností vynacházel ve společnosti dvou učitelů a ředitele sirotčince pro barevné děti, když budovu vzala útokem lůza a zapálila ji! Uvnitř bylo více než 200 dětí, považ! S Boží pomocí se nám podařilo odvést malíčky do bezpečí nedaleké policejní stanice, ale kdyby bylo záleželo na výtržnících, byli by nás všechny pobili.

Šarvátky pokračovaly po celý den. A téhož večera započalo lynčování. Jakmile byl jeden černoch oběšen, zapálili výtržníci jeho tělo a tančili kolem něj v opilecké bujarosti. Jímala mne hrůza!

Nyní jsem uprchl na naši farmu na severu a napříště budu svou pozornost upírat na své poslání vzdělávat děti v naší škole, pracovat v sadu a podporovat věc svobody pro náš lid, seč budu moci.

Má nejdražší choti, ve světle těch strašlivých událostí mi život připadá nejistý a pomíjivý a je mou touhou _ jsi _li této cestě příznivě nakloněna, abyste se ke mně se synem připojili. Příkládám k tomuto dopisu jízdenky pro vás oba a deset dolarů na výdaje. V New Jersey vás budu čekat u vlaku a poté odjedeme po řece lodí na naši farmu. Můžeš mi pomáhat s učením a Joshua může pokračovat ve studiu a vypomáhat nám s Jamesem v moštárně a dílně. Kdyby se Tě kdokoli tázal na cíl cesty a místo určení, odpověz, jak odpovídám já: řekni pouze, že se po dobu nepřítomnosti pána Trillinga staráme o jeho farmu. Při pohledu na nenávisť v očích výtržníků jsem si uvědomil skutečnost, že nikde není bezpečno, a že dokonce i na našem idylickém místě může kdykoliv propuknout zhářství, krádeže a pustošení, pokud by vešlo ve známost, že majiteli farmy jsou černoši.

Přišel jsem z místa, kde mne drželi v zajetí a pokládali za pouhého třípětinového muže. Doufal jsem, že přesunem na sever se to změní. Leč běda, není tomu tak. Tragické události z minulých několika dní mi říkají, že s Tebou a se mnou a s lidmi našeho druhu stále není zacházeno jako s celými muži a ženami a že naše bitva za dosažení plného postavení v očích ostatních musí pokračovat s neutuchajícím odhodláním.

Výříd' mě nejvřelejší pozdravy své sestře a Williamovi a samozřejmě též jejich dětem. Joshuovi sděl, že jsem pyšný na jeho úspěch v oboru

geografie.

Žiji jen pro den _ dnes již, modlím se, blízký, kdy znovu spatřím

Tebe a našeho syna.

Tvůj milující Charles

Geneva vyňala dopis z optického skeneru, zvedla hlavu a řekla: "Odvodní nepokoje z roku 1863. Nejhorší projev občanské neposlušnosti v dějinách USA."

"Nepíše tam nic o tom svém tajemství," poznamenal Rhyme.

"O tom se rozepisuje v jednom z dopisů, které mám doma. Tenhle jsem vám jen ukázala, abyste věděl, že to nebyl žádný zloděj."

Rhyme se zamračil. "Ale k té krádeži došlo... kolik: pět let poté, co napsal tenhle dopis? Proč to podle tebe znamená, že se ničím neprovinil?"

"Jde o to," vysvětlila Geneva, "že jako zloděj rozhodně nepůsobí, nebo ano? Rozhodně ne jako někdo, kdo se chystal ukrást prostředky ze vzdělávacího fondu pro bývalé otroky."

"To není důkaz," namítl Rhyme prostě.

"Myslím, že je." Dívka si ještě jednou prohlédla dopis a uhladila ho rukou.

"A co ta zmínka o třípětinovém muži?" dotázal se Sellitto.

Rhyme si z amerických dějin něco pamatoval. Pokud však určitá informace neměla význam pro jeho kariéru, odhodil ji jako bezcenné haraburdí. Zavrtěl hlavou.

"Před občanskou válkou," vysvětlila Geneva, "byli otroci pro účely zastoupení v Kongresu počítáni jako třípětinové osoby. Nešlo o zlovolné spiknutí Konfederace, jak byste si mysleli s tímto pravidlem přišel Sever. Ten si totiž přál, aby se otroci nezapočítávali vůbec, protože by měl jinak Jih v Kongresu a sboru volitelů více zástupců. Jih chtěl naopak otroky počítat jako celé lidi. Třípětinové pravidlo bylo výsledným kompromisem."

"Pro účely volebního zastoupení se počítali," poznamenal Thom, "ale sami volit nemohli."

"Eh, samozřejmě že ne," potvrdila Geneva.

"Stejně jako ženy, mimochodem," dodala Sachsová.

Sociální dějiny Ameriky však momentálně Rhyma nezajímaly. "Rád bych viděl ty ostatní dopisy. A chci taky najít jiný výtisk toho časopisu Coloreds Weekly Illustrated. Co je to za číslo?"

"Z tříadvacátého července 1868," odpověděla Geneva. "Ale dalo mi dost práce ho najít."

"Vynasnažím se," řekl Mel Cooper. A Rhyme vzápětí uslyšel ťukání jeho prstů do klávesnice, jako když vlak drkotá po kolejích. To už se Geneva znovu dívala na otlučené swatchky. "Já vážně..."

"Nazdárek, všichni," ozval se u dveří mužský hlas a do laboratoře vstoupil detektiv Roland Bell v hnědém tvídovém sportovním saku, modré košili a džínách. Bell působil jako policista v rodné Severní Karolině, než se před několika lety z osobních důvodů přestěhoval do New Yorku. Měl čupřinu hnědých vlasů, jemné oči a byl tak bezstarostný, že jeho měštkářští spolupracovníci někdy při práci s ním pocítovali jistou netrpělivost, ačkoliv Rhyme usuzoval, že důvodem Bellovy občasně pomalosti není ani zdaleka jeho jižanský původ, nýbrž jeho puntičkářská povaha umocněná důležitostí jeho práce v newyorské policii. Bell se specializoval na ochranu svědků a dalších potenciálních obětí. Jeho činnost sice nespádala pod nějakou samostatnou policejní jednotku, ale přesto měla vlastní název: "ZZS". V tomto případě se ovšem nejednalo o tradiční Záchranou a zásahovou službu, nýbrž o mnohem lapidárnější zkratku:

"Zachraňte zadek svědkům". "Rolande, toto je Geneva Settleová." "Nazdárek, slečno," zadrmolil Bell a zavrtěl hlavou.

"Já bodyguarda nepotřebuju," prohlásila Geneva rozhodně. "Žádný strach _ nebudu se vám plíst do cesty," odvětil Bell. "Máte moje čestné slovo. Budu se držet z dohledu jako klíště ve vysoké trávě." Pohlédl na Sellitta. "Tak s kým tu máme co do

činění?"

Podsaditý detektiv mu vyložil podrobnosti o případu i všechno, co se vyšetřovatelům dosud podařilo zjistit. Bell se nemračil ani nevrtil hlavou, ale Rhyme viděl, že se jeho oči zkldnily, což signalizovalo soustředění. Když ovšem Sellitto domluvil, Bell znovu nasadil výraz venkovského prošťáčka a položil Genevě řadu otázek o ní a její rodině, aby měl představu, jak nejlépe zajistit její ochranu. Dívka odpovídala váhavě, jako by se jí jeho snažení protivilo.

Nakonec Bell domluvil a Geneva netrpělivě řekla: "Ale teď už opravdu musím jít. Nemohl by mě někdo odvézt domů? Předám vám ty Charlesovy dopisy. Ale pak už musím do školy."

"Detektiv Bell tě tam hodí," řekl Rhyme, zasmál se a dodal: "Ale pokud jde o tu školu, myslím, že jsme se dohodli, že si dnes dáš volno. Ty písemky uděláš v náhradním termínu."

"Ne," řekla Geneva rozhodně. "Na tom jsme se nedohodli. Říkal jste: „Nejdřív prostě uklidíme ze stolu těch pár otázek a potom uvidíme."

Neexistovalo mnoho lidí, kteří by Rhymovi citovali jeho vlastní slova. "Ať jsem řekl, co jsem řekl," zabručel kriminalista, "myslím, že když teď víme, že po tobě pachatel možná stále jde, budeš muset zůstat doma. Nebylo by to bezpečné."

"Pane Rhyme, já na ty písemky jít potřebuju. S náhradními termíny je to v naší škole všelijak _ někdy se vůbec nevypíšíou, jindy se ztratí testy a vy pak nedostanete kredit." Geneva vztekle svírala poutko na džínkách. Byla strašlivě vychrtlá. Rhyma dokonce napadlo, zda její rodiče nejsou blázni do zdravé stravy a nekrmí ji jen organickými granulami a tofu. Připadalo mu, že spousta profesorů mívá podobné sklony.

"Hned do té školy zavolám," řekla Sachsová. "Řekneme jim, že došlo k tomu incidentu a..."

"Ale já myslím, že tam jít chci," řekla Geneva tiše a upřeně se zadívala Rhymovi do očí. "Hned teď."

"Prostě zůstaneš jeden dva dny doma, než toho zjistíme víc. Anebo," dodal Rhyme a zasmál se, "než toho burana čapnem za prdel."

Jeho slova měla vyznít lehkomyšlně a získat dívku na jeho stranu. Rhyme však svého pokusu o pubertáckou mluvu okamžitě zalitoval. Nezněla totiž věrohodně _ už proto, že Geneva byla mladá. Bylo to totéž, jako když se někteří lidé na návštěvě u něj chovali přehnaně hlučně a nuceně vtípkovali, že je kvadruplegik. Tyhle věci Rhyma štvály.

Stejně jako teď on naštvál Genevu.

"Byla bych vám moc vděčná, kdybyste mě svezli, jestli vám to nevádí," řekla. "Jinak pojedu metrem. Ale v každém případě musím okamžitě odejít, jestli chcete ty dopisy."

Rhyme pocítil roztrpčení, že je nucen svádět podobnou bitvu. "Budu to muset odmítnout," řekl s rozhodností, jež nepřipouštěla další diskusi.

"Můžu si od vás zavolat?"

"Pročpak?" zeptal se.

"Chtěla bych mluvit s jedním člověkem."

"S jedním člověkem?"

"Je to ten právník, o kterém jsem se zmiňovala. Wesley Goades. Kdysi pracoval pro největší pojišťovnu v zemi a dnes vede jednu advokátní kancelář v Harlemu."

"A ty mu chceš zavolat?" zeptal se Sellitto. "Proč?"

"Protože se ho chci zeptat, jestli mi můžete bránit v návratu do školy."

Rhyme se ušklíbl. "Je to pro tvoje dobro."

"Tohle snad musím posoudit já, nemyslíte?"

"Spíš tvoji rodiče nebo strýc."

"Oni nemusí příští rok na jaře postoupit z jedenáctého ročníku."

Sachsová se uchechtla. Rhyme ji sežehl temným pohledem.

"Jenom na den nebo dva, slečno," řekl Bell. Geneva si ho nevsímala a pokračovala: "Pan Goades dostal ze Sing_Singu Johna Davida Colsona, který tam strávil deset let za vraždu, kterou nespáchal. A taky dvakrát nebo třikrát žaloval New York, teda přímo jako stát New York. Všechny procesy vyhrál. A zrovna nedávno dostal jeden případ před Nejvyšší soud. Týkal se práv bezdomovců."

"A ten taky vyhrál, že?" zeptal se Rhyme kousavě. "Obvykle vyhrává. Vlastně si myslím, že ještě nikdy neprohrál."

"To je šílené," zamumlal Sellitto a nepřítomně si stíral ze saka kapičku krve. "Vždyť jsi ještě dítě..."

Což ovšem neměl říkat.

Geneva ho zpražila pohledem a odsekla: "To mi ani nedovolíte vyřídít jeden telefonát? Copak se to nepovoluje dokonce i vězňům?"

Zavalitý detektiv si povzdechl a ukázal k telefonu.

Geneva k němu přistoupila, zadívala se do diáře a vytřukala číslo.

"Wesley Goades," poznamenal Rhyme.

Geneva během čekání na spojení naklonila hlavu a otočila se k Rhymovi. "Šel na Harvard. Jo, a taky zažaloval armádu. Myslím, že kvůli právním homosexuálům."

Promluvila do sluchátka. "Pana Goadese, prosím... Mohla byste mu říct, že volala Geneva Settleová? Byla jsem svědkem jednoho zločinu a teď mě zadržuje policie." Uvedla adresu Rhymova domu a dodala: "Jsem tu proti své vůli a..."

Rhyme pohlédl na Sellitta, který obrátil oči v sloup a utrousil: "Tak jo."

"Vydržte," řekla Geneva do telefonu a otočila se na podsaditého detektiva, který se tyčil nad ní. "Takže můžu jet do školy?" "Na tu písemku. Nic víc." "Dělám dvě."

"No dobrá. Tak na obě ty ztracené písemky," zabručel Sellitto a řekl Bellovi: "Drž se u ní."

"Jako hladkosrstý retrívr, to si teda piš."

Geneva řekla do telefonu: "Vyřídte panu Goadesovi, ať to pustí z hlavy. Už jsme to vyřešili." Zavěsila. "Ale nejdřív chci ty dopisy," řekl Rhyme. "Platí." Dívka si přehodila tašku přes rameno. "Vy," vybafl na Pulaského, "pojedete s

nimi." "Ano, pane."

Jakmile Bell s Genevou a nováčkem odjeli, pohlédla Sachsová ke dveřím a zasmála se. "To je teda třetídlo."

"Wesley Goades." Rhyme se usmál. "Myslím, že si to vymýšlí. Nejspíš volala na přesný čas a teplotu."

Kývl směrem k důkazní tabuli. "Tak se do toho všeho pusťme. Mele, ty si vezmeš ty pouliční poutě. A chci, abyste poslali všechna dosud zjištěná fakta a profil na VICAP a NCIC. Chci, abyste obešli všechny knihovny a školy ve městě a zjistili, jestli ten člověk, který mluvil s Barrym, nevolal taky jim a neptal se je na Singletona nebo na ten Coloreds Weekly Illustrated. Jo, a taky zjistěte, kdo vyrábí tašky s usměvavým obličejem." "Tvrď oříšek," poznamenal Cooper. "Hele, viš co? Celý život je někdy tvrdý oříšek. A pak odešlete vzorek té krve z provazu na CODIS."

"Myslel jsem, že to podle tebe nebyl sexuálně motivovaný čin." CODIS byla databáze obsahující DNA známých sexuálních delikventů.

"Klíčovým slovem je, podle mě, Mele. Rozhodně jsem neřekl, že to vím s naprostou jistotou, doprdele." "A nálada je v tahu," utrousil Thom.

"Ještě jedna věc..." Kriminalista přijel s vozíkem blíže a prohlédl si snímky knihovnickova těla spolu s plánkem místa přestřelky, který nakreslila Sachsová. "Jak daleko od oběti stála ta žena?" zeptal se Sellitta.

"Kdo, ta čumilka? Řekl bych tak o pět metrů dál." "A kdo byl zasažen jako první?" "Ona."

"A ty výstřely měly malý rozptyl? Ty, které zasáhly knihovníka."

"Velmi malý. Pár centimetrů. On rozhodně střílet umí." "Takže ta ženská nebyla omyl," zamumlal Rhyme. "Střílel po ní záměrně." "Cože?"

Kriminalista se obrátil na nejlepší střelkyni v místnosti. "Sachsová, který výstřel je při rychlopalbě zaručeně nejpresnější?" "První. Nemusíš zápolit se zpětným rázem." "On ji zranil úmyslně," prohlásil Rhyme. "Mířil na velkou tepnu, aby odvedl pozornost co největšího počtu policistů, a měl tak šanci uniknout."

"Ježíšikriste," ulevil si Cooper.

"Oznámte to Bellovi. A taky Bo Haumannovi a jeho lidem z Jednotky pohotovostních služeb. Ať vědí, s jakým pachatelem tu máme co do činění _ s takovým, kterému dělá radost mříť na nevinné."

DÍL II

Král graffiti

8

Velký muž krácel po chodníku v Harlemu a přemýšlel o telefonním rozhovoru, který absolvoval před hodinou. Naplnil ho štěstím, naplnil ho nervozitou, naplnil ho ostražitostí. Ze všeho nejvíce si však myslel, že se věci možná konečně obracejí k lepšímu.

Koneckonců si nějakou vzpruhu zasloužil _ něco, co by mu pomohlo všechno překonat.

V poslední době Jaxovi štěstí zrovna nepřálo. Samozřejmě měl radost, že se dostal z vězení. Dva měsíce od jeho propuštění však byly tvrdé jako řemen: byl sám a do klína mu nespadlo vůbec nic, co by alespoň vzdáleně zavánělo přízní osudu. Dnešek však byl jiný. Telefonát o Genevě Settleové mohl navždy změnit jeho život.

S cigaretou v koutku úst krácel po Páté Avenue a mířil k parku St. Ambrose. Vychutnával si chladný podzimní vzduch, vychutnával si slunce. Vychutnával si i skutečnost, že se mu místní lidé vyhýbali obloukem. Částečně to bylo dáno jeho neusměvavým obličejem. Částečně vězeňským tetováním. A taky pajdavostí. (I když jeho pajdavost nebyla po pravdě řečeno žádným povýšeneckým plážovým kulháním, ani žádným šmádáním gangstera vyžadujícího respekt _ bylo to pajdání typu: "Doprdele, oni mě postřelili.") Což tady ovšem nikdo nevěděl.)

Jax měl na sobě totéž co vždycky: džínsy, otrhanou vojenskou bundu a neelegantní kožené pracovní boty s téměř prošoupanou podrážkou. V kapse nesl pořádnou ruličku bankovek, vesměs dvacetidolarovek, nůž s rohovinovou střenkou, krabičku cigaret a řetízek s jediným klíčem od jeho malého bytu na Stošestatřicáté ulici. V jeho dvou pokojích se městnala jedna postel, jeden stůl, dvě židle, počítač z druhé ruky a zlevněné nádobí z koloniálu. Byt tak byl jen o stupínek lepší než jeho poslední místo pobytu v newyorském státním nápravném výchovném ústavu.

Jax se zastavil a rozhlédl kolem sebe.

Tady je _ ten vychrtlý chlápek s prachově hnědou kůží, kterému by mohlo být pětatřicet, ale taky šedesát. Opíral se o vratký pletivový plot oddělující tento park v srdci Harlemu. Sluneční paprsky se odrážely od vlhkého hrdla lahve whisky nebo vína, naplň ukryté v zažloutlé trávě za ním.

"Co je, člověče?" zeptal se Jax, zapálil si další cigaretu, přistoupil k muži a zastavil se.

Vychrtlý chlapík na něj zamžoural a pak upřel pohled na krabičku, kterou mu Jax nabídl. Nebyl si jistý, co to má všechno znamenat, ale cigaretu si přesto vytáhl a strčil si ji do kapsy.

"Ty seš Ralph?" pokračoval Jax.

"A kdo seš ty?"

"Kámoš DeLisleho Marshalla. Byl jsem s ním na bloku S."

"S Lisle?" Vychrtloun se uklidnil. Trochu. Odhlédl od muže, který by ho mohl zlomit vejprůl, a zadíval se ze svého místa u plotu na okolní svět. "On už je venku?"

Jax se zasmál. "Lisle napálil čtyři kulky do hlavy nákyho pitomýho sráče. To dřív bude negr v Bílým domě, než se Lisle

dostane ven."

"Oni pouštěj na podmínku," prohodil Ralph, avšak jeho rozhořčení nemohlo zamaskovat skutečnost, že ho Jax přistihl, jak si ho testuje. "Tak co Lisle říkal?"

"Pozdravuje tě. Říkal mi, že tě mám vyhledat. Přimlouvá se za mě."

"Přimlouvá se, přimlouvá se. Dobrá. Tak mi pověz, jak vypadá jeho tetování?" Tenký malý Ralph s tenkou malou brádkou získal svou sebejistotu částečně zpět. Znovu Jaxe zkoušel.

"Který?" odpověděl Jax. "Ta růže, nebo ta čepel? A přej má ještě další někde kolem péra. Ale tak blízko jsem se k němu nikdy nedostal."

Ralph pokýval hlavou, aniž se pousmál. "Jak se jmenuješ?"

"Jackson. Alonzo Jackson. Ale říkají mně Jax." Tuto přezdívku doprovázela výtečná pověst. Jax přemýšlel, jestli o ní Ralph někdy slyšel. Zdálo se však, že ne _ žádné zvednuté obočí. To Jaxe naštválo. "Jestli si mě chceš u DeLisleho proklepnout, tak si klidně posluž, akorát v telefonu nevyslovuj my jméno, jestli chápeš, co tím chci říct. Prostě mu řekni, že se u tebe zastavil na kus řeči Král graffiti."

"Král graffiti," zopakoval Ralph a očividně si kladl otázku, co má tohle znamenat. Třeba to, že Jax rozstříkuje krev zabíjených troubu po stěnách jako sprej? "Dobře. Možná to prověřím. To se ukáže. Takže už seš venku." "jsem venku."

"A za cos seděl?"

"Ozbrojená loupež a zbraně," odpověděl Jax a dodal tlumeným hlasem: "Šli po mně i za pokus o dvakrát dvacet pět. Jenže se to smršlo na loupež." Dvakrát dvacet pět byla zkratka pro odstavec 125.25 _ ustanovení trestního zákona pro vraždu. "A teď seš svobodnej chlap. To je skvělý." Jax si pomyslel, že je to zvláštní _ když nabídl tomu ubohému břidilovi Ralphovi cigaretu a přátelské slovo, byl celý nervózní. Uklidňovat se začal teprve ve chvíli, kdy zjistil, že Jax seděl za ozbrojenou loupež, nezákonné držení zbraní a pokus o vraždu a že rozstříkuje krev obětí jako sprej. No není tehle Harlem k pomilování?

Krátce před svým propuštěním pumpnul Jax DeLisleho Marshalla o pomoc a ten mu poradil, aby se spřáhl s Ralphem. Zároveň mu vysvětlil, proč je dobré se s tímhle malým kostrounem znát. "Ten chlap je všude jako doma. Jako by mu ty ulice patřily. Ví všechno. Anebo to dokáže zjistit."

Krvavý sprej jménem Král graffiti nyní dlouze potáhl z cigarety a přešel rovnou k věci. "Potřebuju, abys mi pomoh, kámo," řekl tichým hlasem. "Jo? Co potřebuješ?" Což znamenalo jednak: "Co potřebuješ?" a jednak: "Co z toho kouká pro mě?"

To bylo v pořádku.

Jax se rozhlédl kolem sebe. Byli úplně sami s výjimkou dvou holubů a dvou drobných a slušně vyhlížejících Dominikánek, které procházely kolem. I přes studené počasí měly na svých vyzývavě zaoblených tělech sporé halenky a přiléhavé kraťasy. "Těpic, tat'ko," zavolala jedna na Jaxe s úsměvem a pokračovala v chůzi. Přešly přes ulici a odbočily na východ do svého hájemství. Pátá

Avenue představovala po celá léta dělicí čáru mezi černošským a hispánským Harlemem. Jakmile jste se ocitli na východ od Pětky, byli jste na druhém břehu. Pořád jste byli "senza", pořád jste byli "bájo", ale už to byl trochu jiný Harlem.

Jax sledoval jejich odchod. "Saфра." Byl ve vězení hodně dlouho.

"Moje řeč," přitakal Ralph. Zněl úhel náklonu a zkrřížil ruce na prsou jako nějaký egyptský princ.

Jax minutku počkal, sklonil se a zašeptal faraónovi do ucha: "Potřebuju bouchačku."

"Seš čerstvě venku, čče," prohlásil Ralph po chvíli. "Jestli ti skřípnou prdel s bouchačkou, v cuku letu seš zpátky v díře. A za bouchačku ještě pořád musíš odkroutit v Rikers kalendář. Proč chceš takhle riskovat?"

"Dokážeš to, nebo ne?" zeptal se Jax trpělivě.

Vyžilý chlapík znovu změnil polohu a zvedl na Jaxe hlavu. "Myslím, že je to v pohodě. Akorát si nejsem jistej, jestli vím, kde ti mám něco najít. Myslím bouchačku."

"V tom případě si já nejsem jistej, že vím, komu mám dát tohle." Král graffiti vytáhl svazek bankovek, oddělil několik dvacetidolarovek a podal je Ralphovi. Pochopitelně si přitom počínal velmi opatrně. Když jeden černoch předává na ulici v Harlemu druhému černochovi peníze, může to snadno vyvolat zdvižené obočí policisty, i kdyby ten člověk jen odváděl desátek pastorovi z nedalekého baptistického kostela Nanebevzetí.

Jediným, kdo v tomto případě zdvihl obočí, však byl Ralph, který si nicméně strčil bankovky do kapsy a pohlédl na zbytek ruličky. "Že seš ale vystlanej řádnýma papírama."

"Jasnačka. A část z nich teď patří tobě. Plus šance na další. Sťastnej den." Jax schoval ruličku.

"Co to má být za picačku?" zabručel Ralph.

"Malá. Něco, co se dá snadno schovat, jestli mi rozumíš."

"Bude tě stát pět."

"Kdybys řekl dvě, šel bych na to."

"Studená?" zeptal se Ralph a měl tím na mysli, zda si Jax přeje zbraň s vyraženým registračním číslem na rámu.

"Co si myslíš?"

"Tak to si se dvěma naser," prohlásil malý Egypt'an. Teď už byl kurážnější: málokdo zabije člověka, který mu může obstarat, co potřebuje.

"Tři," nabídl Jax. "Půjdu na tři a hemi."

Jax chvíli uvažoval. Nakonec zaťal ruku v pěst a plácl si s Ralphem. Znovu se rozhlédl kolem sebe. "Ale potřebuju ještě něco jinýho. Máš nějaký kontakty ve školách?"

"Náký. O jakých školách mluvíš? O Queensu, békáčku ani Bronxu nic nevím. Vyznám se akorát tadydle v obci."

Jax se v duchu ušklíbl a pomyslel si: "V obci," no to mě podrž. On sám vyrostl v Harlemu a nikdy nebydlel nikde jinde na zeměkouli, s čestnou výjimkou vojenských kasáren a věznic. Když to bylo nutné, dalo se téhle čtvrti říkat "sousedství" nebo "zástavba", ale nikdy ne obec. V L. A. nebo v Newarku možná obce měli. A taky v částech békáčka. Jenže Harlem byl úplně jiný vesmír a Jax byl na Ralphi nakrnutý, že použil takový výraz, přestože měl za to, že tenhle drobný kostlivce neměl v úmyslu svou čtvrt' shazovat nejspíš se jen hodně díval na špatnou televizi. "Tady mně to stačí," řekl.

"Můžu se poptat." Ralph opět působil poněkud neklidně _ což ovšem nebylo nic překvapivého s ohledem na fakt, že před ním stál chlap zatčený kdysi za dvě pětadvacítky a zajímal se o bouchačku a střední školu. Jax mu podstrčil dalších čtyřicet dolarů. Zdálo se, že se tím Ralphovo svědomí značně upokojilo.

Jax vytáhl z kapsy vojenského kabátce arch papíru. Byl na něm článek stažený z internetové verze newyorského Daily News. Jax podal článek opatřený záhlavím Blesková zpráva _ aktualizováno Ralphovi a poklepal na něj tlustým prstem. "Potřebuju najít tu holku. Tu, o které se tam píše."

Ralph si přečetl titulek V MIDTOWNU BYL ZASTŘELEN PRACOVNÍK MUZEA i text pod ním a zvedl hlavu. "Nic se tam o ní nepíše _ kde bydlí, jak se to má s její školou, nic. Dokonce tam ani nepíšou to její posraný jméno."

"Jmenuje se Geneva Settleová. A pokud jde o všechno ostatní," Jax ukázal na kostlivcovu kapsu, v níž před chvílí zmizely peníze, "od toho ti platím ty Frankliny."

"Proč ji chceš najít?" zeptal se Ralph a stále civěl na článek.

Jax se na minutku zarazil a pak se naklonil těsně k Ralphovu zaprášenému uchu. "Někdy se lidi vyptávají, rozhlížejí se kolem a pak se toho ke švy směle dozví víc, než by měli vědět."

Ralph se chtěl zeptat ještě na něco dalšího, ale poté si zřejmě uvědomil, že Jax sice zřejmě mluví o něčem, co mu provedla ta holka, ale stejně tak mohl mít tenhle král krvavého graffiti na mysli, že je i samotný Ralph příliš zvědavý.

"Dej mi hodinku civět." Malý faraón předal Jaxovi své telefonní číslo, odstrčil se od pletivového plotu, zvedl z trávy nedopitou láhev whisky a vyrazil po ulici.

Roland Bell projížděl ve svém neoznačeném služebním Fordu Crown Victoria centrálním Harlemem, který tvořila směsice obytných a komerčních budov. Prodejny nadnárodních řetězců _ Path _ mark, Duane Reade, Popeyes, McDonald's _ zde spolužily s drobnými lokály provozovanými "mamkou a tat'kou", kde si člověk mohl nechat proplatit šeky, zaplatit účty, případně si koupit paruky z lidských vlasů, přičesky, africké umění, alkohol nebo nábytek. Mnoho starších budov bylo zchátralých a víc než dost jich bylo zatlučeno prkny nebo zapečetěno kovovými okenicemi posetými graffiti. Stranou od rušnějších ulic čekaly na metaře pokažené domácí spotřebiče, u mnoha budov a stok se tyčily hromady harampádí a na prázdných pozemcích se zelenal plevel nebo improvizované zahrádky. Billboardy počmárané dalšími graffiti zvaly na akce v Apollu a několika dalších velkých lokálech, zatímco prakticky všechny zdi a překližkové desky byly pokryty stovkami letáků velebicích vystoupení málo známých moderátorů, diskžokejů a komiků. Mladí lidé se shlukovali ve skupinkách a někteří z nich sledovali policejní auto jedoucí za Bellem se směsí obezřetnosti, přezíravosti a v některých případech i ryziho opovržení.

Když ovšem Bell s Genevou a Pulaským pokračovali na západ, atmosféra se proměnila. Opuštěné budovy zde byly strhávány nebo renovovány a poutače před staveništi znázorňovaly, jaké idylické domy zde brzy nahradí ty staré. Také Genevin blok, který se nacházel nedaleko od strmého a skalnatého parku Morningside a Kolumbijské univerzity, byl překrásný: ulici lemovaly stromy

a zdejší chodníky zářily čistotou. Řady okolních starých budov se vkusně rekonstruovaly. Automobily zde sice měly na volantech zámky, ale ty zároveň chránily i pár lexusů a bavoráků.

Geneva ukázala na dokonale vycíděný třípatrový dům z hnědého pískovce, ozdobený tesanými fasádami a tepanými doplňky, které se v pozdně dopoledním slunci černě leskly. "Tak tady bydlím."

Bell zajel s autem o dva vchody dál a zastavil podél jednoho parkujícího vozidla.

"Ehm, detektive," ozval se Ron Pulaski. "Řekl bych, že myslela tamten vchod."

"Já vím," odpověděl Bell. "Ale jednou z věcí, na které jsem zatížený, je neinzervovat předem, kde lidi v naší péči bydlí." Nováček pokýval hlavou, jako by si tuto informaci zapisoval do paměti. Je tak mladý, pomyslel si Bell. Tolik se toho musí učit. "My teď budeme pár minut uvnitř. Hlídejte to venku." "Ano, pane. Co mám přesně hlídat?"

Detektiv rozhodně neměl čas poučovat mladíka o jemných aspektech práce osobních strážců již samotná jeho přítomnost před domem navíc během této krátké pochůzky působila jako dostatečný odstrašující prostředek.

"Padouchy," sdělil mu lapidárně.

Policejní vůz, který je sem doprovázel, zastavil přesně na místě, kam mu Bell ukázal, totiž před jeho fordem. Policista sedící uvnitř pak měl uhánět s požadovanými dopisy zpátky k Rhymovi. O chvíli později dorazil na místo další automobil _ neoznačený chevrolet. Ten obsahoval dva členy Bellova týmu pro ochranu svědků, kteří měli hlídat dům a jeho okolí. Když se Bell dozvěděl, že si pachatel vybírá jako oběti kolemjdoucí jen proto, aby odvedl pozornost, přivolal na místo posily. Tým určený k tomuto úkolu se skládal z Luise Martineze, tichého a spolehlivého detektiva, a Barbe Lynchové, ostré mladé důstojnice v civilních šatech, která byla v týmu pro ochranu svědků nová, ale měla v sobě jakýsi intuitivní radar, díky němuž vždy vycítila hrozící nebezpečí.

Karolínian se nyní vysoukal z auta, rozhlédl se po okolí a zapnul si sportovní sako, aby zakryl dvě pistole u pasu. Býval dobrým maloměstským policistou a byl i dobrým velkoměstským vyšetřovatelem, ovšem ve svém živlu se ocítil teprve ve chvíli, kdy mu někdo svěřil ochranu svědka. Měl na to zkrátka talent, stejně jako měl talent vyčmuchtat za všech okolností lovnou zvěř v polích, kde vyrůstal. Prostě instinkt. Dokázal vycítit více než jen to, co bylo na první pohled zjevné _ více než mu prozrazovaly záblesky teleskopických mířidel, cvaknutí zásobníků pistole nebo odrazy lidí, kteří

přes výlohu prodejen pozorovali jeho svědka. Poznal, kdy člověk kráčí po ulici s nějakým záměrem, přestože se jeho počinání přičítá veškeré logice. Nebo když špatně zaparkované auto, které působí zdánlivě nevinným dojmem, stojí právě v ideální poloze, jež mu umožňuje ujet s vrahem bez nutnosti zdlouhavého vycouvávání. Stačilo mu vidět uspořádání budovy, ulice a okna a okamžitě ho napadlo: Podívejme, tamhle by se ukryl člověk, kdyby chtěl natropit nějakou nepolechu.

V tomto konkrétním okamžiku si však žádné hrozby nevšiml, a tak pomohl Genevě Settleové z auta, doprovodil ji do domu a kývl na Martinezovu s Lynchovou, aby ho následovali. Představil jim Geneva a oba policisté se pak vrátili ven, aby zajistili okolí. Dívka odemkla vnitřní bezpečnostní dveře, vstoupila s detektivem dovnitř a v doprovodu uniformovaného policisty vyšli do prvního patra.

"Strýčku Bille," zavolala a zaklepala na dveře. "To jsem já."

Dveře jí otevřel podsaditý padesátník s popraškem mateřských znamének na tváři. Usmál se a kývl na Bella. "Rád vás poznávám. Jmenuju se William."

Detektiv se představil a oba muži si potřásli rukama.

"Takže jsi v pořádku, miláčku? To je strašné, co tě potkalo."

"Nic mi není. Akorát tu teď nějakou dobu bude lelkovat policie. Myslí si, že ten chlap, co mě napadl, by se o to mohl pokusit znovu."

Mužova kulatá tvář se zmačkala ustaraností. "Saфра." Ukázal k televizi. "Dostala ses do zpráv, holka."

"Zmíňovali se o ní jménem?" dotázal se Bell zamračeně. Tato novinka ho znepokojila.

"Ne. Kvůli věku. A taky tam nedali její fotky."

"No, to je něco..." Svoboda tisku byla moc hezká a potřebná věc, ale někdy nastaly chvíle, kdy by Rolandu Bellovi nevadila

jistá dávka cenzury _ zvláště když došlo na odhalování totožnosti a adres svědků. "Takže teď oba počkejte na chodbě. Chci proklepnout vnitřek." "Ano, pane."

Bell vstoupil do bytu a prohlédl si ho. Hlavní dveře byly zajištěné dvěma petlicemi a ocelovou závěrnou tyčí. Z předních oken se nabízel výhled na obytné domy na protější straně ulice. Bell v nich stáhl žaluzie. Boční okna pak ústila do postranní uličky. V cihlové boční zdi sousedního domu však nebyla žádná okna, za nimiž by se mohl ukrývat odstřelovač. Bell přesto okna pečlivě zavřel a uzamkl a rovněž v nich stáhl žaluzie.

Byt byl rozlehlý. Do vstupní haly ústily dvojce dveře: jedny vepředu z obývacího pokoje a druhé vzadu z prádelny. Bell se ujistil, že jsou uzamčené, a vrátil se do haly. "Dobry," ohlásil. Geneva a její strýc se vrátili do bytu. "Vypadá to docela dobře. Akorát mějte zavřené dveře a okna a zatažené žaluzie."

"Ano, pane," prohlásil strýc. "O tohle už se postarám." "Přinesu ty dopisy," řekla Geneva a zamířila k pokojům. Když nyní Bell zajistil bezpečnost bytu, začal se na něj dívat i jako na obytný prostor. Připadal mu chladný. Dokonalý bílý nábytek z kůže a plátna zakrytý igelitovými plachtami. Tuny knížek, africké a karibské sošky a obrazy, přiborník plný nádobí a vinných čiší, které působily docela drazé. Africké masky. A naproti tomu velmi málo předmětů, které by navozovaly nějaký citový, osobní vztah. Prakticky žádné rodinné fotografie.

Bellův dům byl naopak přeplněný fotkami příbuzných _ především jeho dvou synů, ale i bratřanců ze Severní Karolíny. Nechybělo ani několik snímků jeho zesnulé manželky, ale s ohledem na svou novou krásku _ Lucy Kerrovou, která pracovala jako šerifka dole v Severní Karolině _ se v domě nenacházely žádné fotografie, na nichž by se svou první manželkou pózoval Bell byly zde jen její snímky se syny. (Když Lucy, která byla na zdech domu rovněž hojně zastoupena, poprvé spatřila fotografie zesnulé paní Bellové s dětmi, prohlásila, že si Rolanda váží, že si je v domě nechal. A na Lucy bylo charakteristické, že nikdy nemluvila do větru.)

Bell se nyní zeptal Genevina strýce, zda v poslední době nespátřil v okolí domu někoho, koho by neznal.

"Ne, pane. Ani živou duši."

"Kdy se její rodiče vrátí?"

"To nemůžu říct, pane. Mluvila s ní Geneva."

O pět minut později se dívka vrátila a podala Bellovi obálku obsahující dva křehké a zažloutlé kusy papíru. "Tady jsou." Zaváhala. "Dávejte na ně pozor. Kopie nemám."

"O, to neznáte pana Rhyma, slečno. Ten se k důkazům, chová, jako by to byl svatý grál."

"Po škole se vrátím," řekla Geneva. strýci a obrátila se na Bella. "Mužem jet."

"Poslyš, holka," pustil se do ní strýc. "Chci, aby ses chovala zdvořile, jak jsem ti říkal. Když mluvíš s policistou, budeš ho oslovovat ,pane.'"

Geneva se na strýce zadívala a poklidně řekla: "Ty si už nevzpomínáš, co říkal můj táta? Že si lidé musí oslovení ,pane zasloužit? Já v to tedy věřím."

Strýc se rozesmál. "To je celá moje neteř. Má vlastní hlavu. Proto ji tak milujeme. Obejmi strejdu, holka."

S rozpačitostí ne nepodobnou Bellovým synům, když je na veřejnosti brávil do náruče, strpěla dívka strýcovo objetí. Na chodbě předal Bell dopisy uniformovanému policistovi. "Co nejrychleji je odvezte do Lincolnova domu."

"Ano, pane."

Když policista odešel, zavolal Bell vysílačkou Martinezovi s Lynchovou. Oba mu oznámili, že ulice je čistá. Bell tedy spěšně sešel s dívkou dolů a posadil ji do služebního fordu. Vzápětí k nim příklusal Pulaski a nasedl si také.

Bell nastartoval motor a pohlédl na svou chráněnkyni. "Poslyšte, slečno, až budete mít minutku, co kdybyste se podívala do toho svého batůžku a vytáhla mi nějakou knížku, kterou dneska nebudete potřebovat?"

"Knižku?"

"Nějakou učebnici."

Geneva jednu našla. "Třeba společenské vědy? To je docela nuda."

"Ne, já ji nemám na čtení. Mám ji na předstírání, že jsem váš náhradní učitel."

Dívka přikývla. "Vydáváte se za učitele. Hej, to je klasa." "Taky si to říkám. Nechtěla byste si teď zapnout ten bezpečnostní pás? Moc bych to ocenil. A vy taky, nováčku."

9

Pachatel 910 možná byl, a možná nebyl sexuální delikvent, ale jeho DNA se každopádně v databázi CODIS nenacházela. Rhyme si deprimované pomyslel, že záporný výsledek jen dokresluje absenci jakýchkoliv vodítek v případě.

Vyšetřovatelé již obdrželi zbytek úlomků kulky, které soudní patolog vytáhl z těla doktora Barryho, ale ty byly ještě poničenější než kulka vyňatá z ženy stojící opodál a pro ověření v databázích IBIS a DRUGFIRE se nehodily o nic více než předchozí úlomky.

Policie rovněž vyslechla několik pracovníků afroamerického muzea. Doktor Barry se však žádnému ze zaměstnanců nezmněl, že se o časopis Coloreds Weekly Illustrated zajímá ještě někdo jiný. Ani výpisy telefonních hovorů z muzea nic neodhalily všechny příchozí hovory procházely přes hlavní ústřednu, odkud byly bez dalších podrobností směřovány na příslušné linky. Také příchozí a odchozí hovory na Barryho mobilního telefonu neobsahovaly žádná vodítka.

Cooper vyšetřovatelům tlumočil, co se dozvěděl od majitele firmy Trenton Plastics, jednoho z největších výrobců igelitových nákupních tašek v zemi. Na potisk usměvavé tváře se podle něj vázal zajímavý příběh: "Majitel si myslí, že tenhle obličej si jako první nechala v šedesátých letech natisknout jedna pobočka pojišťovny State Mutual na připínací placku, aby pozvedla morálku ve firmě a taky jako propagační trik. V sedmdesátých letech pak nějaká dva bratři nakreslili podobný obličej a pod něj slogan Bud šťastný. Měla to být taková alternativa k mírovému symbolu. V té době už tohle logo tiskl dobrý tučet společností na padesát milionů položek ročně."

"A pointa téhle přednášky o popkultuře?" zabručel Rhyme.

"Že i kdyby byl tenhle ciferník chráněn copyrigthem, což podle všeho nikdo neví, existují desítky firem, které podobné tašky vyrábějí. A že je bude nemožné vystopovat."

Slepá ulička...

Z desítek muzeí a knihoven, na které se Cooper, Sachsová a Sellitto obrátili s dotazem, pouze dvě uvedly, že jim v posledních několika týdnech telefonoval muž a dotazoval se na výtisk časopisu Coloreds Weekly Illustrated z července 1868. To bylo povzbudivé, protože to potvrzovalo Rhymovu teorii, že důvodem Genevina napadení mohl být právě časopis. Žádná z obou institucí však dané číslo neměla a nikdo si nedokázal vzpomenout na jméno volajícího – tedy pokud se jim vůbec představil. Uvedené číslo časopisu navíc nikdo jiný podle všeho neměl. Muzeum afroamerické žurnalistiky v New Havenu uvedlo, že mělo celý ročník na mikrofilmu, které ovšem zmizely.

Rhyme se právě nad touto zprávou kabonil, když vtom se ozvalo cinknutí počítače a Cooper oznámil: "Máme odpověď z VICAPu."

Stiskl klávesu a poslal e_mail na všechny monitory v Rhymově laboratoři. Sellitto se Sachsovou si sesedli k jednomu z nich a Rhyme se zadíval na vlastní plochu obrazovky. Byl to chráněný e_mail od detektiva z laboratoře v Queensu.

Detektive Coopere,

Na Vaši žádost jsme vložili Vámi vypracovaný profil zločinu do databází VICAP a HITS a obdrželi dva shodné incidenty.

Incident jedna: Vražda v Amarillu, stát Texas. Případ c. 3451_01 (Texaští strážci): Před pěti lety byl sedmašedesátiletý Charles T. Tucker, bývalý státní zaměstnanec, nalezen mrtev za nákupním centrem nedaleko od svého domu. Neznámý pachatel ho udeřil tupým předmětem do temene, zřejmě aby ho zneškodnil, a poté ho zlyncoval. Uvázal mu kolem krku bavlněné lano s klouzavým uzlem, jehož konec poté přehodil přes větev stromu a přitáhl. Škrábance na krku naznačovaly, že oběť byla několik minut při vědomí, než u ní konečně nastala smrt.

Prvky podobnosti s případem pachatele 910:

Oběť byla přemožena jediným úderem do temene.

Podezřelý měl na nohou vycházkové boty velikosti 11, s největší pravděpodobností značky Bass. Nerovnoměrné sešlapání na pravé botě naznačuje chodidlo vytočené směrem ven.

Vražedným nástrojem bylo bavlněné lano s krvavými skvrnami podobná vlákna byla nalezena na současném místě činu.

Motiv byl fingovaný. Vražda působila dojmem rituálního aktu. Na zemi u nohou oběti byly rozmístěny svíce a ve hlině zakreslen pentagram. Přezkoumání života oběti a profilování zločinu však vedlo vyšetřovatele k závěru, že tyto důkazy byly na místo činu umístěny záměrně, aby svedly policii ze stopy. Žádný jiný motiv nebyl stanoven.

Policie nesejmula žádné otisky prstu podezřelý měl na ruku gumové rukavice.

Stav: aktivní

"A ten další případ?" zeptal se Rhyme. Cooper sjel kurzorem dolů.

Incident dvě: Vražda v Clevelandu, stát Ohio. Případ 2002_34554P (Ohijská státní policie): před třemi lety byl pětáctiřetiletý podnikatel Gregory Tallis nalezen zastřelený ve svém byte.

Prvky podobnosti s případem pachatele 910:

- Oběť byla přemožena údery tupým předmětem do temene.
- Otisky bot podezřelého odpovídaly vycházkové obuvi značky Bass s pravým chodidlem vytočeným ven.
- Příčinou smrti byly tři střelné rány do Srdce. Malá ráže, pravděpodobně 0.22 nebo 0.25, se podobá současnému

případu.

- Nebyly sejmuty žádné relevantní otisky prstu pachatel měl na rukou gumové rukavice.
 - Oběť měla stažené kalhoty a do konečnicku zastrčenou láhev s cílem vyvolat zdání, že šlo o homosexuální znásilnění.
- Autor profilu ohlijské státní policie nicméně dospěl k závěru, že místo činu bylo fingované. Oběť totiž měla svědčit v blížícím se procesu s pachatelem organizovaného zločinu. Bankovní výpisy naznačují, že tento obžalovaný týden před vraždou vybral z banky padesát tisíc dolarů v hotovosti. Tyto peníze se však nedaly vystopovat. Oficiální místa předpokládají, že

se jednalo o odměnu pro vraha najatého za účelem Tallisova zavraždění. Stav: otevřený, ale neaktivní kvůli zašantročeným důkazům.

Zašantročené důkazy..., pomyslel si Rhyme. Ježíšikriste. Zadíval se na obrazovku. "Narafičil důkazy, aby vzbudil zdání falešného motivu _ a další předstíraný ritualistický útok." Kývl směrem k tarotové kartě Viselce. "Zneškodnění obětí tyčí, pak uškrcení nebo zastřelení, gumové rukavice, boty značky Bass, pravé chodidlo... Jasně, to by mohl být náš člověk. A vypadá to, že je to nájemný vrah. Jestli je to pravda, tak tady nejspíš máme dva pachatele: našeho podezřelého a toho, kdo ho najal. Dobrá, takže chci mít k dispozici všechno, co o těchto případech vědí v Texasu a v Ohio."

Cooper absolvoval několik telefonátů. Texaské úřady mu slíbily, že se na příslušný spis podívají a co nejrychleji se jim ozvou. V Ohio se však technik dozvěděl, že Tallisův spis figuruje mezi desítkami vychladlých případů, které se někdy ztratily při stěhování do nového objektu přede dvěma lety. Prý se po něm ještě podívají. "Ale zázraky nečekejte," dodal muž. Rhyme se při této zprávě zašklebil a řekl Cooperovi, že má na ně naléhat, aby spis vystopovali, je-li to jen trochu možné.

O chvíli později zazvonil Cooperovi mobilní telefon a technik přijal hovor. "Haló...? Povídejte." Zapsal si pár poznámek, poděkoval volajícímu a zavěsil. "To byli z dopravního. Konečně vystopovali povolení k pořádání tak velkých karnevalů a poutí, že kvůli nim bylo potřeba uzavřít na několik dní ulice. V Queensu šlo o dva případy _ jedno obecní sdružení a jeden řecký spolek. V Brooklynu se pak konal festival k výročí objevení Ameriky a v Malé Itálii taky. Ten byl docela velký. Na Mulberry Street."

"Měli bychom na všechna čtyři místa vyslat nějaké týmy," konstatoval Rhyme. "Aby obešly všechny diskontní prodejny a koloniály, které používají tašky s potiskem usměvavé tváře, které prodávají kondomy, lepicí pásky nože s žiletkovou čepelí a které používají levnou pokladnu nebo sčítací stroj. Poskytněte našim lidem popis pachatele a zjistěte, jestli si ně něj někdo z prodáváčů nevzpomíná."

Rhyme sledoval, jak Sellitto upřeně zírá na malou tmavou tečku na rukávu svého saka. Další skvrna od krve z ranní přestřelky, domyslel si. Podsaditý detektiv se ani nehnul. Protože zde byl služebně nejstarším policistou, měl právě on zavolat na pohotovostní jednotku a hlídkovou službu a zařídít vyslání pátracích týmů. Zdálo se však, že kriminalistu neslyšel.

Rhyme tedy pohlédl na Sachsovou, která přikývla, zavolala do centra a objednala přidělení týmů. Když zavěsila, všimla si, že Rhyme zamračeně civí na důkazní tabuli. "Co se ti nelíbí?"

Rhyme zpočátku neodpovídal a sám si lámal hlavu nad otázkou, co se mu vlastně nelíbí. A pak si to uvědomil.

Ryba na suchu...

"Myslím, že potřebujeme pomoc."

Jedním z nejobtížnějších problémů, jimž kriminalisté čelí, je neznalost prostředí. Analytik místa činu je právě tak dobrý, jak dobrá je jeho znalost prostředí, jež obývají podezřelí _ jeho geologie, sociologie, dějin, popkultury, zaměstnanosti..., všeho.

Lincoln Rhyme nyní přemýšlel, jak málo toho ví o světě, v němž žije Geneva Settleová: o Harlemu. Samozřejmě četl příslušné statistiky: většinovou populaci zde představoval rovnoměrný mix afrických černochů (jak tradičních, tak i nedávných přistěhovalců), a černošských i nečernošských Hispánců (většinou Portorikánců, Dominikánců, Salvadořanů a Mexičanů). Po nich následovali běloši a poté Asiati. Vládla zde chudoba, vládly zde gangy, drogy a násilí. Ty se ovšem do značné míry soustředily kolem chudinských zástaveb, zatímco většina čtvrti byla spíše bezpečná _ mnohem bezpečnější než řada oblastí Brooklynu, Bronxu či Newarku. V Harlemu se nacházelo více kostelů, mešit, komunitních organizací a skupin angažovaných rodičů než v kterékoliv jiné městské čtvrti. Celá oblast byla Mekou občanských práv černochů a také černošské a hispánské kultury a umění. Dnes se zde navíc soustředilo nové hnutí: hnutí za fiskální rovnost. V současné době se tady realizovaly desítky projektů ekonomické rekonstrukce a investoři všech ras a národností se předháněli v pumpování peněz do Harlemu, přičemž využívali zejména zdejšího překotně rostoucího trhu nemovitostí.

To však byla fakta v podání Neio York Times, v podání newyorské policie. Rhymovi nemohla ani trochu pomoci porozumět, proč chce profesionální zabiják zavraždit dospívající dívku právě z této čtvrti. Jeho pátrání po pachatelé 910 na této překážce značně vážlo. Nařídil tedy telefonu, aby vytočil jisté číslo, a software ho poslušně spojil s městskou pobočkou FBI.

"Tady Dellray."

"Frede, tady Lincoln. Potřebuju zase nějakou pomoc."

"Pomoh ti můj brach dole ve Washingtonu?"

"Jo, to víš, že jo. A ten v Marylandu taky."

"To rád slyším. Vydrž. Musím odsud někoho zaplašit."

Rhyme navštívil Dellrayovu kancelář hned několikrát. Jeho špeluňka ve federální budově byla plná knih o literatuře a esoterické filozofii, ale také věšáků s nejrůznějšími oděvy, které tento vysoký štíhlý černošský agent brávil na sebe, když působil v roli tajného agenta _ přestože se v poslední době do terénu tolik nedostal. Paradoxně na stejných

věšácích obvykle visívaly obleky agentů FBI od Brooks Brothers, bílé košile a proužkované kravaty. Dellrayovo běžné ošacení bylo naproti tomu mírně řečeno bizarní – teplákové soupravy, trička a sportovní saka. U obleků navíc Dellray upřednostňoval zelenou, modrou a žlutou barvu. Ještěže se vyhýbal kloboukům, protože by jinak vypadal jako pasák z nějakého protičernošského filmu ze sedmdesátých let.

Agent se nyní vrátil k telefonu a Rhyme se ho zeptal: "Jak to vypadá s tím pumovým útokem?"

"Dneska ráno jsme měli další anonymní telefonát, tentokrát ohledně izraelského konzulátu. Stejně jako minulej tejden. Jenže moji práškači – ani zlatí hoši – mi nedokážou říct jedinou pořádnou věc. A to mě žere. No jo, a copak tam pečeš ty?"

"Ten náš případ nás zavádí do Harlemu. Děláš tam hodně?"

"Občas se tam krápně procházím. Ale nejsem žádná encyklopedie. Spíš békáčko rodem i chovem." "Békáčko?"

"Brooklyn, původně Village of Breuckelen, který nám ve čtyřicátých letech sedmnáctky laskavě věnovala společnost Dutch West India Company. První oficiální město ve státě New York, jestli tě to zajímá. Domov Walta Whitmana. Ale ty neutrácíš čtvrták, abys poslouchal základy místopisu."

"Můžeš tam zajít a trochu se poptat na ulicích?"

"Někam tě vnáčknu. Ale nemůžu slíbit, že ti budu nějak nápomocnej."

"Inu, Frede, pokud jde o splynutí s prostředím, máš proti mně jednu velkou výhodu."

"Jasně, jasně, jasně – moje půlky si nehověj na křiklavě červeném vozíku."

"Tak to máš dvě výhody," opravil se Rhyme, jehož pleť byla stejně světlá jako vlasy nováčka Pulaského.

Mezitím dorazily od Genevy další dopisy.

Jejich majitelé je během let nepřechnovávali příliš dobře, a tak byly vybledlé a křehké. Mel Cooper je opatrně upevnil mezi dvě tenké akrylové destičky, ovšem ještě předtím chemicky ošetřil záhyby, aby měl jistotu, že papír nepopraská. Sellitto k němu přistoupil. "Tak co tu máme?"

Technik zaostřil optickou čtečku na první dopis a stiskl tlačítko. Na několika počítačových obrazovkách v místnosti se objevil obrázek.

Moje nejdražší Vioct,

nemám než pouhý okamžik, abych usedl a napsal Ti v horku a poklidu tohoto časného nedělního rána několik slov.

Náš pluk, tedy 31. newyorský regiment, urazil od chvíle, kdy jsme ještě byli neostřílenými branci šikujícími se na Hart's Islandu, velice dlouhou cestu. Nimi dokonce plníme významný úkol pronásledovat samotného gen. Roberta E. Leea, jehož armáda je po porážce u Petersburgu ve Virginii 2. dubna na ústupu.

Lee se svými třiceti tisíci vojáky nyní zaujal postavení v srdci Konfederace a připadlo mimo jiné i na náš pluk udržet linii na západě, jakmile se pokusí uniknout, což bezpochyby musí, neboť se k němu ženou generál Grant a generál Sherman s přesilou mužů.

Tento okamžik je tedy klidem před bouří a my se shromažďujeme na rozlehlé farmě. Kolem postávají bosí otroci, sledují nás a na sobě mají bavlněné černošské haleny. Někteří z nich nic neříkají, jen si nás měří prázdným pohledem. Jiní nám halasně provolávají slávu.

Před chvílí k nám přijel náš velitel, sesedl z koně a sdělil nám bitevní plán pro dnešní den. Poté začal – z paměti – opakovat slova pana Fredericka Douglassa, slova, jež si vybavuji takto: "Jen dejte černému muži na tělo písmena U. S., na knoflíky orlici, na rameno mušketu a do kapes kulky a nikdo na zeměkouli nemůže popřít, že si vysloužil právo na občanství Spojených států."

Poté nám zaslutoval a prohlásil, že je pro něj poctou sloužit s námi v tomto Bohem posvěceném tažení za znovusjednocení naší země.

Z řad 31. pluku se ozvalo takové hurá, jaké jsem ještě nikdy neslyšel.

A nyní, miláčku, slyším v dálce bubny a praskot čtyřlibrověk a osmilibrověk, jež ohlašuje začátek bitvy. Kdyby to měla být poslední slova, jež Ti budu moci sdělit 2 tohoto břehu řeky Jordán, věz, že Tebe a našeho syna miluji tak, že se to slovy nedá vypovědět. Pevně se drž naší farmy, lpěj na naší smysle, že tu půdu pouze obhospodařujeme, nikoliv vlastníme, a odrážej všechny nabídky k prodeji. Přeji si, aby ten pozemek nedotčen přešel na našeho syna a jeho potomstvo profese a řemesla zkvétají a uvádají, finanční trhy jsou přelétavé, avšak půda je Boží stálice – a naše farma nakonec přinese naší rodině uznání v očích těch, kdo nás dnes neuznávají. Přinese spásu našim dětem a budoucím pokolením. A nyní, moje drahá, se musím znovu chopit pušky a konat, jak nařídil Bůh, abich zajistil naši svobodu a ochránil naši posvátnou zemi.

Ve věčné lásce, Tvůj Charles 9. dubna 1865, Appomattox, Virginie

Sachsová zvedla hlavu. "Uff. To je nervák." "Ani ne," odporoval Thom. "Jak to myslíš?"

"My přece víme, že tu linii udrželi." "Jak to?"

"Protože devátého dubna se Jih vzdal."

"Mě teď nezajímá dějepis v kostce," prohlásil Rhyme. "Chci vědět o tom tajemství."

"O tom se píše tady," řekl Cooper, když si zběžně prohlédl druhý dopis. Upevnil ho do čtečky.

Moje nejdražší Violet,

stýská se mi po Tobě, drahoušku, a po našem malém Joshuovi taky. Povzbudila mne zpráva, že tvoje sestra dobře přestála chorobu plynoucí z narození Tvého synovce, a děkuji našemu Pánu Ježíši Kristovi, žeš jí byla nablízku, abys jí touto obtížnou dobou provedla. Nicméně se domnívám, že bude nejlepší, když prozatím setrváš v Harrisburgu. Cítím, že doba je kritická a nebezpečnější, než jaká panovala během války Severu proti Jihu.

Během měsíce, cos byla pryč, se toho tolik přihodilo. Jak jen se můj život proměnil od prostého farmáře a učitele až k

současné situaci! Jsem zapleten do záležitostí, jež jsou obtížné a nebezpečné a _ troufám si tvrdit _ životně důležité pro věc našeho lidu.

Dnes v noci se moji kolegové a já znovu setkáme v Gallows Heights, který v mnoha ohledech připomíná obléhaný hrad. Dny se zdají nekonečné, cesta vyčerpávající. Můj život se skládá ze svízelných hodin čekání, příchodů a odchodů pod rouškou tmy a vyhýbání se těm, kdo by nám chtěli uškodit, neb takových je mnoho _ a nejen mezi někdejšími rebely též mnoho lidí na Severu se k naší věci staví nepřátelsky, jsou mi adresovány četné pohrůžky, některé zastírané, jiné výslovně.

Dnes brzy ráno mne probudil další zlý sen. Nevzpomínám si již, jaké výjevy zamořily můj spánek, ale když jsem se probudil, nedokázal jsem již upadnout do dřimoty. Ležel jsem bdělý až do úsvitu a přemýšlel, jak obtížné je chovat ve svém nitru takové tajemství. Tolik toužím se o ně rozdělit se světem, ale vím, že nemohu. Nechovám nejmenších pochybností, že důsledky jeho vyjevení by byly tragické.

Odpust mi můj zasmušilý tón. Stýská se mi po Tobě a našem synovi a jsem strašlivě znaven. Zítřek možná přinese znovuzrození naděje. Modlím se, aby tomu tak bylo.

Ve vroucí lásce, Tvůj Charles 3. května 1867

"No," řekl zadumaně Rhyme, "tady už o tajemství mluví. Jenže co je to za tajemství? Určitě nějak souvisí s těmi schůzkami v Gallow Heights. Věc našeho lidu. To budou občanská práva nebo politika. Zmínil se o tom už ve svém prvním dopise... Ale co, ksakru, je ten Gallows Heights? Podle názvu nějaký šibeniční vrch, ne?"

Jeho oči zamířily k tarotové kartě Viselce zavěšeného za nohu ze šibenice.

"Vyhledám to," řekl Cooper a připojil se k internetu. O chvíli později ohlásil: "V devatenáctém století to byla čtvrt' na Manhattanu na Upper West side, která se soustředila kolem Bloomingdale Road a Osmdesáté ulice. Z Bloomingdale se později stal Boulevard a pak Broadway." Vzhledl se zdviženým obočím. "Je to kousek odsud."

"Gallows s apostrofem?" "Bez apostrofu. Alespoň podle mých odkazů." "Ještě něco?"

Cooper přešel pohledem webovou stránku jedné dějepisné společnosti. "Ještě pár věcí. Ta mapa je z roku 1872." Natočil monitor k Rhymovi, který se na něj zadíval a všiml si, že tato čtvrt' pokrývala rozsáhlou oblast. Stálo v ní několik velkých rezidencí vlastněných starými rody newyorských magnátů a finančníků, ale i stovky menších bytů a domů.

"Hele, koukej, Lincolne," řekl Cooper a dotkl se mapy nedaleko od Central Parku. "Tady bydlíš ty. Tohle je místo, kde se teď nacházíme. Tehdy tu byla bažina."

"Zajímavé," zabručel Rhyme sarkasticky. "Jedinou další zmínkou je článek v Timesech z minulého měsíce, který pojednává o znovuotevření nového archivu v Sanfordově nadaci _ to je ten obrovský starý dům na Jednaosmdesáté." Rhyme si vzpomněl na velkou viktoriánskou budovu vedle hotelu Sanford _ strašidelný gotický dům, který připomínal nedaleký hotel Dakota, kde byl zavražděn John Lennon.

Cooper pokračoval: "Šéf nadace William Ashberry přednesl při té příležitosti projev. Zmínil se o tom, jak výrazně se Upper West side proměnila od doby, kdy byla známa jako Gallows Heights. Jenže to je všechno. Nic konkrétního." Přiliš mnoho vzájemně nepropojených teček, pomyslel si Rhyme. V tom okamžiku zapípal Cooperovi počítač, a ohlásil tak doručený e-mail. Technik si ho přečetl a pohlédl na ostatní členy

týmu. "Tohle si poslechněte. Týká se to Coloreds Weekly Illustrated. Právě mi to poslal ředitel koleje Bookera T. Washingtona dole ve Filadelfii. Tamní knihovna měla jedinou kompletní sbírku tohoto časopisu v zemi. A..."

"Měla?" vyhrkl Rhyme. "Měla, sakra?"

"Místnost, ve které byla uschována, minulý týden vyhořela."

"A co se píše ve zprávě o tom žhářském útoku?" zeptala se Sachsová.

"Neoznačili to za žhářský útok. Vypadá to, že tam praskla žárovka a od ní se vzňaly nějaké papíry. Nikdo nebyl zraněn."

"Houbeles že to nebyl žhářský útok. Někdo ten požár založil. Má ten ředitel nějaký nápad, kde bysme ještě mohli najít..."

"Zrovna jsem chtěl pokračovat."

"No tak pokračuj!"

"V té škole mají pravidlo všechny položky archivu naskenovat a uložit do souborů pdf."

"Že by byla na obzoru dobrá zpráva, Mele? Anebo s náma jen laškujete?"

Cooper stiskl pár dalších kláves a ukázal na obrazovku. "Voilá _ Coloreds Weekly Illustrated, třiadvacátý červenec 1868."

"Nepovídej. No tak nám to přečti, Mele. A především: utopil se pan Singleton v řece Hudson, nebo ne?"

Cooper opět cosi vyt'ukal, postrčil si brýle na kořen nosu, předklonil se a řekl: "Tady je to. Titulek zní 'Hanba, svědectví o zločinu osvobozeného černocho. Charles Singleton, veterán války mezi státy, zradil při nechvalně proslulém incidentu věc našeho lidu.' Technik se přesunul na samotný text a pokračoval v předčítání: 'V úterý čtrnáctého července vydal newyorský trestní soud zatykač na jistého Charlese Singletona, osvobozeného černocho a veterána války Severu proti Jihu, a to na základě obvinění, že řečený zlotřile zcizil značnou částku ve zlatě a dalších ceninách z Národního vzdělávacího trustu pro pomoc osvobozeným černochům na Třiadvacáté ulici na Manhattanu v New Yorku.'

Pan Singleton unikl razii policistů probíhající v celém městě a předpokládalo se, že uprchl, podle všeho do Pensylvánie, kde bydlí sestra jeho manželky s rodinou.

Ve čtvrtek šestnáctého časně ráno si jej však povšiml policejní strážník, kterak směřuje k dokům na řece Hudson.

Strážník vyhlásil poplach a pan Singleton se dal na útěk. Policejní strážník jej začal pronásledovat.

K honičce se vbrzku připojila desítka dalších strážců zákona, jakož i irských hadrářů a dělníků, kteří plnili svou občanskou povinnost zneškodnit zlodělce (a které pobídl příslib pěti dolarů ve zlatě, podaří-li se jim ničemu zastavit).

Zamýšlená úteková cesta pana Singletona vedla přes změt' chatrčí pochybné pověsti nedaleko od řeky.

U pouliční obrazárny na Třiadvacáté ulici pan Singleton klopýtl. Přiblížil se k němu jízdní policista a vše nasvědčovalo tomu, že padouch bude polapen. Ten přesto opět nabral rovnováhu, a místo aby se jako kurážný muž doznal ke svému zločinu, pokračoval ve zbábělém úprku.

Načas svým pronásledovatelům unikl. Leč jeho úprk byl pouze dočasný. Jakýsi černošský řemeslník pracující na terase spatřil osvobozeného černocho a úpěnlivě ho ve jménu spravedlnosti vyzval, aby se zastavil. Prohlásil, že o zločinu pana Singletona slyšel, a vyplínil jej, že jím zostudil všechny barevné lidi v celém státě. Onen občan, jistý Walker Loakes, nato mrštil po panu Singletonovi cihlu se záměrem srazit ho k zemi. Avšak pan Singleton se leticímú předmětu vyhnul, provolal svou nevinu a pokračoval v útěku.

Osvobozený černoch byl díky práci v jablečném sadu silného těla a prchal s rychlostí namydleného blesku. Pan Loakes ovšem informoval o jeho přítomnosti strážníka a u mola poblíž Osmadvacáté ulice, nedaleko od společnosti provozující vlečné čluny, se jeho dráha střetla s dalším kontingentem přičinlivých policistů. Pan Singleton se zde vyčerpaně zastavil a opřel o ceduli Swiftsure Express Company. Muž, jenž v posledních dvou dnech stál v čele pátrání, totiž detektiv kapitán William P. Simms, zde zloděje vybídl, aby se vzdal, a namířil naň pistolí.

Pan Singleton však buďto hledav zoufalou cestu k úniku, nebo byv přesvědčen, že jej jeho zlovolné činy dostihly, a snaživ se raději ukončit svůj život, podle většiny svědectví na nepatrný okamžik zaváhal a poté skočil do řeky, přičemž vykřikl slova, jež nikdo nezaslechl."

Rhyme Coopera přerušil: "Až sem se Geneva dostala, než na ni pachatel zaútočil. Zapomeň na občanskou válku, Sachsová. Tohle je nervák. Pokračuj."

"Zmizel pod vlnami a svědkové si byli jisti, že zahynul. Tři strážníci nicméně zabavili v nedalekém doku loďku a veslovali podél mol, by se černochoovým osudem ujistili.

Nakonec jej našli, napůl v bezvědomí následkem pádu, kterak si drží u prsou kus připraveného trámu a s pathosem dle mnohých vypočítaným volá svou manželku a syna."

"Alespoň že přežil," konstatovala Sachsová. "Geneva bude mít radost."

"Byl ošetřen lékařem, odvezen a zavázán slibem k procesu, jenž konal se minulé úterý. U soudu se prokázalo, že odcizil bankovky a zlaté mince v nepředstavitelné hodnotě třiceti tisíc dolarů."

"Přesně to jsem si myslel," prohlásil Rhyme. "Že motivem bude ta ztracená kořist. Jakou by měla hodnotu dnes?"

Cooper minimalizoval okno obsahující článek o Charlesi Singletonovi, zadal parametry dalšího hledání a po chvíli si zapsal do bloku jakási čísla. Zvedl hlavu od výpočtů. "Dnes by to dělalo téměř osm set tisíc."

"Nepředstavitelná hodnota," zabrbľal Rhyme. "No dobrá. Pokračuj."

"Vrátný z budovy naproti sídlu Národního vzdělávacího trustu viděl, jak pan Singleton pronikl zadními dveřmi do kanceláře a o dvacet minut později se odtamtud vynořil se dvěma velkými pytli. Když o chvíli později dorazil správce trustu, byv povolán policií, zjistilo se, že tresor trustu značky Exeter Strongbow byl vypáčen pomocí kladiwa a páčidla totožných s těmi, jež vlastní obžalovaný a jež se později našly v blízkosti budovy.

Dále byly předloženy důkazy, že se pan Singleton na řadě schůzek v městské čtvrti Gallows Heights setkal do přízně takových významných osob, jakými byli ctihodní pánové Charles Sumner, Thaddeus Stevens a Frederick Douglass se synem Lewisem Douglassem, pod záminkou, že bude těmto vznešeným pánům nápomocen při prosazování práv našeho lidu před Kongresem."

"A, to jsou ty schůzky, o kterých se Charles zmiňoval ve svém dopise. Takže se opravdu týkaly občanských práv. A jmenování byli zřejmě ti kolegové, o kterých tam psal. Pořádně těžké váhy, jak se zdá. Co dál?"

"Jeho motivem, proč těmto slavným osobnostem vypomáhat, však podle bystrého prokurátora nebyla podpora věci černochoů, nýbrž snaha dobrat se vědomostí o trustu a dalších prostředcích, které by mohl vydrancovat."

"Tak tohle bylo to tajemství?" podivila se Sachsová. "Během procesu setrval pan Singleton v otázce těchto obvinění v mlčenlivosti s výjimkou obecného popření viny a prohlášení, že miluje svou manželku a syna.

Kapitánu Simmsovi se podařilo získat zpět většinu jeho neprávem nabytých zisků. Spekuluje se, že zbývajících několik tisíc ukrýl černoch v nějaké skrýši, jejíž polohu odmítl vyrazit. Žádná část této sumy nebyla nikdy nalezena s výjimkou jednoho sta dolarů ve zlaté minci nalezené v době zatčení u pana Singletona" "A teorie zakopaného pokladu je v čudu," zamumlal Rhyme. "Velká škoda. Líbila se mi."

"Obviněný byl promptně usvědčen. Při vynášení rozsudku soudce osvobozeného černochoa vybídl, aby navrátil i zbytek odcizených prostředků, jejichž skrýš nicméně řečený odmítl vyjevit, neustále lpěl na své nevině a tvrdil, že onu zlatou minci mu někdo podstrčil mezi osobní věci teprve po zatčení. V důsledku toho soudce ve své moudrosti nařídil, aby byl zločinci zabaven a rozprodán majetek a z výtěžku uhrazen co možná největší díl vzniklé škody. Zločinec samotný pak byl potrestán pěti lety žaláře." Cooper zvedl hlavu. "To je všechno."

"Proč by se někdo uchýloval k vraždě jen proto, aby udržel pod pokličkou takový článek?" zeptala se Sachsová.

"Jo, to je velká otázka..." Rhyme upřel oči ke stropu. "Takže co o tom Charlesovi víme? Že to byl učitel a veterán války Severu proti Jihu. Že vlastnil farmu ve státě New York a pracoval na ní. Že byl zatčen a odsouzen za krádež. Že přechovával tajemství, které by mělo v případě vyzrazení tragické důsledky. Že se účastnil utajovaných schůzek v Gallows Heights. Že se angažoval v hnutí za občanská práva a bratříčkoval se s některými významnými politiky a bojovníky za lidská práva své doby."

Rhyme přijel blíže k počítačové obrazovce a prohlédl si článek. Mezi tehdejšími událostmi a případem pachatele 910

však nenacházel žádnou spojitost.

Sellittovi zazvonil telefon. Detektiv přijal hovor a chvíli poslouchal. Nakonec zvedl obočí. "Dobře, díky." Zaklapl přístroj a pohlédl na Rhyma. "Trefa."

"Co to je, trefa?" dotázal se Rhyme.

"Na Mulberry Street v Malé Itálii," začal Sellitto, "půl bloku od místa, kde se konala pouť k výročí objevení Ameriky, objevil vyšetřovací tým diskontní prodejnu. Tamní prodavačka si vzpomíná, že si u ní před několika dny kupoval všechny ty znásilňovací pomůcky nějaký běloch středního věku. Pamatuje si na něj díky té čepici."

"On měl na hlavě čepici?"

"Ne, on si ji tam kupoval. Pletenou čepici. Ona si na to vzpomíná proto, že když si tu čepici zkoušel, přetáhl si ji přes obličej. Prodavačka si toho všimla v bezpečnostním zrcátku. Myslela si, že se ji chystá oloupit. Jenže on si pak tu hučku sundal, strčil ji do košíku spolu se vším ostatním, zaplatil a odešel."

Chybějící položka v ceně 5,95 dolaru na stvrzence. Pravděpodobně. A muž si ji zkoušel proto, aby se ujistil, že půjde použit i jako kukla. "Zřejmě pomoci ní taky setřel svoje otisky. Zná jeho jméno?"

"Ne. Ale dokáže ho docela dobře popsat."

"Sestavíme jeho portrét a vyrazíme s ním do ulic," řekla Sachsová. Popadla kabelku a zamířila ke dveřím. Teprve tam si uvědomila, že vedle sebe nemá Sellitta. Zastavila se a ohlédl. "Tak jdeš, Lone?"

Sellitto jako by ji neslyšel. Sachsová tedy zopakovala otázku a detektiv konečně zamžoural. Spustil ruku ze zarudlé tváře a zašklebil se. "Promiň. Jasně že jdu. Však my toho parchanta dostaneme."

MÍSTO ČINU V AFROAMERICKÉM MUZEU

Znásilňovací rekvizity:

- Tarotová karta, dvanáctá karta v balíčku, Viselec, znamená duchovní hledání.
- Taška s usměvavou tváří.
- Nevystopovatelná, neboť příliš běžná,
- Nůž s žiletkovou čepelí.
- Kondomy značky Trojan.
- Lepicí páska.
- Jasminová vůně.
- Neznámá položka v ceně \$5,95. Pravděpodobně pletená čepice.
- Stvrzenka naznačující, že prodejna se nachází v New Yorku diskontní prodejna nebo koloniál.
- Pravděpodobně zakoupeno v prodejně na Mulberry Street. Pachatele identifikovala prodavačka.

Otisky prstů:

- Pachatel měl na ruku gumové nebo vinylové rukavice.
- Otisky na položkách ve znásilňovací tašce patřily osobě s malými rukama, bez záznamu v IAFIS. Pravděpodobně prodavače.

Stopové důkazy:

- Vlákna z bavlněného lana, některá se stopami lidské krve. Provaz na skrčení?

Bez udání výrobce. Zaslána na CODIS.

- V CODISu žádný záznam DNA.
- Popcorn a cukrová vata se stopami psí moči.
- Spojitost s karnevalem nebo pouliční poutí? Ověřováno na dopravním kvůli nedávným povolením k záboru veřejného prostranství. Policisté v současné době obcházejí pouliční trhy, dle informací z dopravního.
- Potvrzen festival v Malé Itálii.

Zbraně:

- Pendrek nebo zbraň užívaná v bojových uměních.
- Revolver ráže 0.22 magnum, model Black Widow nebo Mini_Master firmy North American Arms.
- Vyrábí si vlastní kulky, navrtané náboje vyplněné jehličkami. Bez záznamu v IBIS nebo DRUGFIRE.

Motiv:

- Nejistý. Znásilnění bylo pravděpodobně fingované.
- Skutečným motivem mohlo být odcizení mikrofiše obsahujícího výtisk časopisu Coloreds Weekly Illustrated z 23. července 1868 a z neznámých důvodů zabít G. Settleovou kvůli jejímu zájmu o článek. Článek se týkal jejího předka Charlese Singletona (viz doprovodná tabulka).
- Zavražděný knihovník uvedl, že článek si přál vidět ještě někdo jiný.
- Zaslán požadavek o výpis knihovnickových telefonních záznamů pro účely ověření.
- Žádné stopy,
- Zaměstnanci požádání o informace o další osobě se zájmem o článek.
- Žádné stopy.
- Pátrání po kopii článku.
- Několik zdrojů uvedlo, že o stejný článek jevil zájem neznámý muž. Žádné stopy, pokud jde o jeho totožnost. Většina kopií časopisu pohřešována či zničena. Jedna lokalizována (viz doprovodná tabulka).

Závěr:

- G. Settleová zřejmě stále v ohrožení.
- Profil incidentu odeslán do VICAP a NCIC.
- Vražda v Amarillu, Texas, před pěti lety. Podobné znaky _ náfingované místo činu (působilo dojmem rituální vraždy,

skutečný motiv neznámý).

- Vražda v Ohio před třemi lety. Podobné znaky _ nafigované místo činu (působilo dojmem sexuálně motivovaného útoku, skutečným motivem zřejmě nájemná vražda). Spisy chybějí.

PROFIL PACHATELE 910

- Muž, běloch.
- 180 centimetrů, 90 kg.
- Střední věk.
- Průměrný hlas.
- Použil mobilní telefon, aby pronikl do blízkosti oběti.
- Nosí tři nebo více let staré vycházkové boty Bass světle hnědé barvy, velikost 11. Právě chodidlo lehce vytočené ven.
- Další jasmínová vůně.
- Tmavé kalhoty.
- Tmavá kukla.
- Útočí na nevinné osoby, aby snáze zavraždil oběť a unikl.
- S největší pravděpodobností nájemný vrah.

PROFIL OSOBY, KTERÁ NAJALA PACHATELE 910

- V současné době žádné informace.

PROFIL CHARLESE SINGLETONA

- Bývalý otrok, předek G. Settleové. Ženatý, jeden syn. Pán mu věnoval sad ve státě New York. Pracoval rovněž jako učitel. Angažoval se v raném hnutí za občanská práva.
 - V roce 1868 Charles údajně spáchal krádež jde o téma článku na odcizené mikrofiši.
 - Podle všeho měl tajemství, které souviselo s případem. Obával se, že výsledkem jeho vyzrazení by byla tragédie.
 - Účastnil se schůzek v newyorské čtvrti Gallows Heights.
 - Zapleten do riskantních aktivit?
 - Zločin dle reportáže v Coloreds Weekly illustrated:
 - Charlese zatkli det. William Simms za odcizení značné sumy z trustu osvobozených černochů v New Yorku. Vloupal se do trezoru trustu, krátce poté ho z něj svědci viděli odcházet. Opoдал nalezeno jeho náčiní. Většina peněz byla zachráněna. Charles odsouzen k pěti letům vězení. Po vynesení rozsudku o něm neexistují další informace. Předpokládá se, že využil svých konexí s předáky raného hnutí za občanská práva, aby získal přístup k fondu.
- Charlesova korespondence:
- Dopise. 1 manželce: Ličení odvodních nepokojů z roku 1863 ve státě New York zuří protičernošské nálady, lynčování, žhářství. V ohrožení majetek vlastněný černochy.
 - Dopis č. 2 manželce: Charles v bitvě u Appo_mattoxu na konci občanské války.
 - Dopis č. 3 manželce: Angažuje se v hnutí za občanská práva. Za tuto činnost mu hrozí nebezpečí. Trápí ho jeho tajemství.

10

Ve dvacátých letech dvacátého století vzniklo v New Yorku nové černošské hnutí, které později vešlo ve známost jako "harlemská renaissance".

V jejím čele stála ohromující skupina myslitelů, výtvarníků, hudebníků a _ v největší míře _ spisovatelů, kteří ke svému umění přistupovali tak, že na život černochů nepohlíželi z hlediska bělošské Ameriky, nýbrž z vlastní perspektivy. Toto převratné hnutí zahrnovalo muže i ženy: intelektuály typu Marcuse Carveyho a W. E. B. DuBoise, spisovatele typu Zory Neale Hurstonové, Claudeho McKaye a Counteeho Cullena, malíře typu Williama H. Johnsona a Johna T. Biggerse a samozřejmě také hudebníky, kteří tomu všemu dodávali nadčasovou zvukovou kulisu _ lidi jako byli Duke Ellington, Josephine Bakerová, W. C. Handy nebo Eubie Blake.

Na takovém panteonu geniality mohl hlas jediného umělce vyčnívat jen těžko, avšak pokud se to někomu podařilo, pak to byl zřejmě básník a romanopisec Langston Hughese, jehož hlas a poselství se dají vtělit do těchto prostých slov: Co se stane s porobeným snem? Vyschne jako rozinka na slunci...? Anebo vybuchne?

Po celé zemi existuje mnoho Hughesových památníků, ale bezpochyby jedním z největších a nejdynamičtějších _ a pravděpodobně také tím, na který by byl sám Hughes nejvíce pyšný je stará třípatrová budova z červených cihel, která stojí v Harlemu na Stopětatřicáté ulici, nedaleko od Lennox Terrace.

Stejně jako všechny městské školy měla i střední škola Langstona Hughese svoje problémy. Byla neustále přeplněná, podfinancovaná a zoufale bojovala o získání a udržení dobrých učitelů _ a také o udržení žáků ve třídách. Trpěla nízkým podílem absolventů přijatých na vysoké školy, násilím na chodbách, drogami, gangy, těhotenstvími nezletilých a záškoláctvím. Přesto se jí dařilo vychovávat absolventy, z nichž se později stali právníci, úspěšní podnikatelé, lékaři, vědci, spisovatelé, tanečníci a hudebníci, politici či vysokoškolští profesori. Její sportovní kluby vítězily v soutěžích a měla desítky vědeckých a uměleckých kroužků.

Pro Genevu Settleovou však byla střední škola Langstona Hughese něčím více než pouze suchou statistikou. Byl to středobod její záchrany, ostrůvek útěchy. Když se jí nyní před očima vynořily špinavé cihlové zdi školní budovy, strach a úzkost, které se po úděsném ranním incidentu v muzeu začaly rojit všude kolem ní, se rázem značně zmenšily.

Detektiv Bell zaparkoval auto, a jakmile zkontroloval okolí a nepozoroval žádné hrozby, společně z vozu vystoupili. Bell ukázal k nároží a řekl mladému policistovi Pulaskému: "Vy počkejte tady."

"Ano, pane."

Geneva se na detektiva obrátila: "Jestli chcete, můžete tady počkat taky."

Bell se uchechtl. "Já se budu ještě nějakou dobu držet u vás, jestli vám to nevádí. No dobrá, vidím, že vám to vadí. Ale myslím, že přesto půjdu s vámi." Zapnul si sako, aby ukryl zbraně. "Nikdo mi nebude věnovat pozornost," dodal a sebral učebnici společenských věd.

Geneva neodpověděla, zašklebila se a společně zamířili ke škole. U detektoru kovů ukázala dívka průkaz, detektiv Bell se jemně blýskl odznakem zapíchnutým v náprsní tašce a bezpečnostní strážník ho provedl kolem detektoru. Bylo krátce před pátou vyučovací hodinou, která začínala v 11.30, a chodby byly přeplněné studenty, kteří rázovali sem a tam, mířili do bufetu, na školní dvorek nebo do nějaké restaurace s rychlým občerstvením na ulici. Všude se vtipkovalo, uráželo, flirtovalo, mazlilo. Nechyběla ani jedna či dvě potyčky. Zkrátka chaos.

"Já teď mám obědovou přestávku," křikla Geneva přes rámus. "Zajdu si do jídelny a pak do studovny. Je to tímhle směrem."

Vzápětí se k ní slétly tři kamarádky, Ramona, Challette a Janet, a zařadily se vedle ní. Stejně jako ona to byly bystré dívky. Chovaly se příjemně a nikdy nedělaly žádné problémy – očividně byly na nejlepší cestě získat stipendium. A přesto – nebo možná právě proto – se spolu nijak zvlášť nepřátelily žádná z nich neměla ve zvyku se někde flákat. Po vyučování chodily rovnou domů, cvičily na housle nebo na piano, dobrovolně pracovaly ve spolku pro šíření gramotnosti, vypomáhaly v soutěžích ve správném hláskování, účastnily se vědeckých olympiád financovaných firmou Westinghouse a samozřejmě se učily. Akademická dráha znamenala samotu. (Geneva v duchu tak trochu záviděla ostatním školním partám, například gangsterským holkám, blingsterkám, atletkám, nebo aktivistkám Angely Davisové.) Nyní však všechny tři dívky poletovaly kolem Genevy, jako by to byly nejlepší přítelkyně, mačkaly se na ni a zahrnovaly ji otázkami. Dotýkal se tě? Vidělas mu ptáka? Byl tvrděj? Vidělas, jak sejmul toho člověka? Jak jsi byla daleko?

Všechny již o ranním útoku věděly – od spolužáků, kteří přišli pozdě, nebo od spolužáků, kteří se ráno ulili ze školy a dívali se na televizi. A přestože tyto reportáže nezmiňovaly Genevu jménem, všechny dívky věděly, že v centru tohoto incidentu figurovala právě ona – zřejmě jim to prozradila Keesh.

Po chvíli prošla kolem Genevy Marella – vynikající atletka a spolužačka z třetího ročníku – a prohodila: "Tak jak, holka? Seš v klidu?"

"Jo, jsem v pohodě."

Vytáhla spolužačka pohlédla úkosem na detektiva Bella a zeptala se: "A proč ti policajt nese knihu, Gen?"

"Na to se zeptej jeho."

Detektiv se nejistě zasmál.

Vydáváte se za učitele. Rej, to je klasa...

Keesha Scottová, jež právě stála v hloučku se svou sestrou a několika blingsterkami, si Genevu teatrálně změřila pohledem. "Holka, ty seš teda uhozená," křikla přes chodbu. "Když ti někdo dává volno, tak ho máš chňapnout. Mohla sis dát voraz a koukat na telenovely." Zašklebila se a kývla k jídelně. "Pak se za tebou stavím."

Někteří studenti ovšem tak laskaví nebyli. V polovině cesty do jídelny zaslechla Geneva chlapecký hlas: "Hej, hej, není tamhle vedle toho suchara ta štětka z Fox News? Ona ještě žije?"

"Myslel jsem, že tu couru někdo zhasil."

"Prdlajs, tadle bledule je tak vychrtlá, že ji může trefit akorát šlak."

Na chodbě se rozlehl drsný řehot.

Detektiv Bell se otočil jako na obrtlíku, ale výrostek, který vypustil poslední větu z úst, již zmizel v moři triček, sportovních dresů, pytlovitých džínů s obrovskými kapsami a holých hlav čepice a klobouky byly na chodbách střední školy Langstona Hughese zakázány.

"To je v pohodě," procedila Geneva skrz zaťatou čelist a sklopila oči. "Některým lidem se nelíbí, když berete školu vážně. A zvyšujete laťku." Ona sama se stala nesčetněkrát studentkou měsíce a v obou předešlých ročnících získala cenu za stoprocentní docházku. S téměř samými jedničkami byla pravidelnou kandidátkou na ředitelskou pochvalu a loni na jaře ji slavnostně uvedli do Národní čestné společnosti. "Mně je to jedno."

Dokonce ani zmínku o "bleduli" – černošské dívce toužící stát se běloškou – si Geneva nebrala nijak k srdci.

Koneckonců byla do jisté míry pravdivá.

U dveří do jídelny přistoupila k Rolandu Bellovi vysoká atraktivní černoška ve fialových šatech s cedulkou členky školní rady kolem krku. Představila se jako poradkyně Bartoňová a prohlásila, že se doslechla o incidentu a chce vědět, jestli je Geneva v pořádku a nechce si o celé záležitosti promluvit s někým ze školního sboru.

Ach jo, poradkyně, pomyslela si Geneva a rychle klesla na duchu. Tyhle nesmysly teď nepotřebuju. "Ne," řekla. "To je dobrý."

"Opravdu? Můžeme si sjednat na odpoledne schůzku."

"Vážně. Jsem v pohodě. Všechno je v pořádku."

"Měla bych zavolat tvým rodičům."

"Ti jsou pryč."

"Ale sama nejsi, že ne?" Žena se zamračila.

"Bydlím se strýcem."

"A my na ni dáváme pozor," vložil se do věci Bell. Geneva si všimla, že ho žena ani nežádá o legitimaci – tak očividně z něj vyzařovala "policajťština".

"A kdy se tvoji rodiče vrátí?"

"Už jsou na cestě. Byli v zámoří."

"Dnes jsi do školy opravdu chodit nemusela."

"Mám dvě písemky. Nechtěla jsem je zmeškat."

Žena se slabě zasmála a řekla Bellovi: "Já školu nikdy nebrala takhle vážně. Ale asi jsem měla." Pohlédla na dívku.

"Určitě nechceš jít domů?"

"Učila jsem se na ně hodně dlouho," zamumlala Geneva. "Opravdu je chci absolvovat."

"No dobrá. Ale pak bys měla jít podle mě domů a pár dní tam zůstat. Úkoly ti pošleme." Paní Bartoňová se vyřítla ven, aby ukončila strkanici dvou chlapců.

Když zmizela, detektiv se zeptal: "Máte s ní nějaký problém?"

"Já jen, že tihle poradci... Pořád se pletou do vašich věcí, chápete?"

Bell se zatvářil, jako že ne, jako že nechápe, ale proč by taky měl? Toto nebyl jeho svět.

Vyrazili do jídelny. Jakmile se v této hlučné místnosti ocitli, ukázala Geneva na krátký výklenek vedoucí k dívčím toaletám. "Nevadí, když si odskočím?"

"Jistě že ne. Ale ještě chvíli počkej."

Bell kývl na jakousi učitelku a něco jí zašeptal _ Geneva předpokládala, že jí vysvětluje situaci. Žena přikývla a vstoupila na toaletu. O chvíli později vyšla ven a řekla: "Je prázdná."

Pan Bell se postavil před dveře. "Dohlédnu, aby šly dovnitř jenom studentky."

Geneva vstoupila na toaletu a byla vděčná za vteřinku či dvě vteřinky klidu, bez všudypřítomného pohledu ostražitých očí. Bez nervozity plynoucí z vědomí, že jí chce někdo ublížit. Předtím měla vztek. Předtím se chovala vzdorovitě.

Teprve nyní však do jejího srdce začala pronikat realita a zanechávala v něm jizvy a zmatek.

Geneva vyšla z kabinky a umyla si ruce a obličej. Na toaletu mezitím vstoupila další dívka a začala se líčit. Zřejmě z posledního ročníku, pomyslela si Geneva. Dívka byla vysoká a pohledná, měla umělecky vytrhané obočí a dokonale načesanou ofinu. Změřila si Genevu od hlavy k patě _ ovšem ne kvůli tomu, že se o ní mluvilo ve zprávách.

Vyhodnocovala konkurenci. Něco podobného tady člověk zažíval pořád, každou minutu každého dne:

co má nějaká holka na sobě, kolik má piercingů, jestli nosí pravé zlato, nebo jen kočičí, jestli nemá příliš mnoho tretek, jestli má copánky dost pevně, nebo zda se jí uvolňují, jestli její "ohoz razí", jestli má v uchu jednu náušnici, nebo hned dvě, jestli jsou její dlouhé vlasy přirozené, anebo uměle prodlužované. Jestli nezakrývá těhotenství.

Geneva, která neutrácela peníze za šaty nebo za líčení, nýbrž za knihy, zaujímala v těchto hodnoceních vždy nejnižší příčky.

To, jak ji Bůh stvořil, jí také příliš nepomohlo. Musela se zhluboka nadechnout, aby dokázala vyplnit podprsenku, kterou se proto obvykle ani neobtěžovala nosit. Holky z Delanovy zástavby ji měly za "couru s kozama jako vajíčkovej žlutek" a v posledním roce musela nesčetněkrát snášet, že ji někdo oslovil "on" místo "ona". (Ze všeho nejvíce ji ovšem nebolelo, když si z ní ostatní utahovali, ale když si ji někdo spletl s chlapcem doopravdy.) A pak ty její vlasy: byly husté a nepoddajné jako drátěnka. Geneva neměla čas splétat si copánky nebo vytvářet na hlavě řádky. Trvalo to celou věčnost, a přestože by jí Keesha upletla copánky zadarmo, Geneva by v nich vypadala ještě mladší, jako malé dítě oblečené do máminých šatů.

Tam běží, tam běží, ta vychrtlá malá klučící holka... Chyťte ji...

Studentka posledního ročníku, která stála u umyvadel vedle ní, se otočila zpátky k zrcadlu. Byla krásná a dobře rostlá, pod průsvitnou halenkou měla sexy podprsenku, jejíž ramínka čouhala ven, vlasy měla uměle vyrovnané a vyčesané do rozmáchlé hřívy a její hladké tvářičky měly světle kaštanovou barvu. Boty měla červené jako marcipánová jablka. Byla ztělesněním všeho, čím Geneva Settleová nebyla.

Vtom se prudce otevřely dveře a Genevě se zastavilo srdce.

Dovnitř vešla Jonette Monroeová, další studentka posledního ročníku. Nebyla o mnoho vyšší než Geneva, ale měla urostlejší postavu, kypřejší prsa, pevná ramena a ostře vyrýsované svaly. Obě její paže zdobilo tetování. Její podlouhlý obličej měl kávový odstín a z jejích očí tryskal ledový chlad. A právě tyto oči se nyní přimhouřily a zakously se do Genevy, která se rychle zadívala jinam.

Jonette znamenala potíže. Byla to gangsterská holka. Šuškal o ní, že je drogovou dealerkou _ že člověku sežene všechno, co si přeje: metamfetamin, crack, heroin. A když náhodou člověk nemá peníze, podá si ho sama _ případně jeho nejlepšího kamaráda, nebo dokonce matku _ a mlátí ho tak dlouho, dokud dluhy nevyrovná. Jen letos ji ze školy dvakrát odvedli policisté a Jonette tehdy dokonce jednoho kopla do varlat.

Geneva nyní upírala oči k podlaze a říkala si, že detektiv Bell nemohl tušit, jak je Jonette nebezpečná, když ji vpouštěl dovnitř. S ještě mokřýma rukama a obličejem vyrazila ke dveřím.

"Hej, hej, holka," oslovila ji Jonette a změřila si ji od hlavy k patě chladným pohledem. "No ty, Martho Stewartová. Ty nepudeš nikam."

"Já..."

"Drž tlamu." Jonette pohlédla na dívku s kaštanovými tvářemi. "A ty vocad vypadni."

Dívka měla o dobrých pětadvacet kilogramů a osm centimetrů více než Jonette, ale i přesto nechala pať ráděni a pomalu si posbírala líčidla. Ve snaze zachovat si alespoň trochu důstojnosti prohlásila: "Na mě ty svoje ramena nezkoušej, holka."

Jonette neřekla ani slovo, pouze udělala jediný krok dopředu. Dívka rázem popadla kabelku a bleskurychle vyrazila ze dveří. Na podlahu dopadla její konturovací tužka. Jonette ji zvedla a zastrčila si ji do kapsy. Také Geneva vyrazila ze dveří, ale Jonette zvedla ruku a ukázala jí do zadní části toalety. Když Geneva jen zmrtvěle stála na místě, Jonette ji popadla za rameno a otevřela dveře kabinek, aby se přesvědčila, že jsou zde samy.

"Co chceš?" zašeptala Geneva hlasem, který zněl vzdorovitě a zároveň zděšeně.

"Drž hubu," obořila se na ni Jonette.

Sakra, pomyslela si Geneva zoufale. Pan Rhyme měl pravdu! Ten příšerný člověk z knihovny po mně pořád jde.

Nějakým způsobem zjistil, kam chodím do školy, a najal si Jonette, aby za něj dokončil práci. Proč jsem jen dneska do té školy chodila? Křič, nařídila si v duchu.

A křičela.

Nebo se o to alespoň pokusila.

Jonette si totiž všimla, co se bude dít, během zlomku vteřiny přiskočila za Genevu, zakryla jí ústa rukou a utlumila křik v dlani. "Ticho!" Druhou rukou sevřela dívku kolem pasu a odvedla ji do nejzazšího kouta místnosti. Geneva ji popadla za ruku a za rameno a vši silou je odtahovala, ale s Jonette se nemohla rovnat. A tak prostě jen třeštila oči na Jonettin vytetovaný krvácející kříž na předloktí a kňučela: "Prosím tě..."

Jonette začala něco hledat v kabelce nebo v kapse. Ale co? přemýšlela Geneva v návalu paniky. Kdesi pod ní se zableskl kov. Je to nůž, nebo pistole? K čemu mají ve škole detektory kovů, když je tak ztraceně snadné propašovat dovnitř takovou zbraň?

Geneva začala pištět a zoufale se vzpouzela.

Gangsterská holka vymrštila ruku dopředu.

Ne, ne...

Vtom Geneva zjistila, že se dívá na stříbrný policejní odznak.

"Tak budeš už zticha, holka?" zeptala se rozhořčeně Jonette.

"Já..."

"Budeš zticha?"

Přikývnutí.

"Nechci, aby někdo venku něco slyšel," řekla Jonette. "Tak co, už jsi v klidu?"

Geneva znovu pokývala hlavou a Jonette ji pustila.

"Ty seš..."

"Jo, policajtko."

Geneva se jí vykroutila, přitiskla se ke zdi a začala zhluboka oddechovat. Jonette mezitím zamířila ke dveřím, lehce je pootevřela a cosi zašeptala. Dovnitř vstoupil detektiv Bell a zamkl za sebou dveře.

"Takže vy dvě už se znáte," řekl.

"Tak trochu," odpověděla Geneva. "Ona je doopravdy policajtko?"

"Ve všech školách působí tajní policisté," vysvětlil jí Bell. "Obvykle jde o ženy, které se vydávají za studentky třetího nebo čtvrtého ročníku, abych použil tvého výrazu."

"A proč jsi mi to prostě neřeklal?" osopila se Geneva na Jonette.

Policistka se rozhlédla po kabinkách. "Nevěděla jsem, jestli jsme tu samy. Promiň, jestli jsem se chovala drsně. Ale nemohla

jsem říct nic, čím bych vyrazila svoje krytí." Prohlédla si Genevu a zavrtěla hlavou. "Je hanba, že se to muselo stát zrovna tobě. Ty patříš k těm hodným. Nikdy jsem s tebou neměla sebemenší problém."

"Policajtko," zašeptala Geneva nevěřicně.

Jonette se rozesmála vysokým dívčím hlasem. "Jo, ten polda

jsem já."

"Ty seš teda klasa," prohlásila dívka. "Nikdy by mě to nenapadlo."

"Vzpomínáš si, jak před pár týdny sebrali ty čtvrtáky, kteří propašovali do školy zbraně?" zeptal se Bell.

Geneva přikývla. "A taky trubkovou bombu nebo něco takového."

"Měl se tu strhnout masakr jako tehdy v Columbine," prohlásil detektiv se svým lenivým přízvukem. "Jonette se o tom doslechla a učinila tomu všemu přítrž."

"Musela jsem si uchovat krytí, takže jsem je nemohla zneškodnit sama," prohlásila Jonette, jako by litovala, že nemohla studenty sebrat osobně. "Takže dokud budeš chodit do školy, což je podle mého názoru pěkně uhozený, ale to je jiná věc, zkrátka dokud seš tady, budu na tebe dávat pozor. Jestli si všimneš něčeho znepokojivého, dej mi znamení."

"Znamení gangu?"

Jonette se zasmála. "Tebe by z každého gangu vyhodili, Gen, neber si to osobně. Kdybys mi vyslala gangsterské znamení, každý by poznal, že tu něco nehraje. Lepší bude, když se třeba podrbeš na uchu. Co ty na to?" "Jasně."

"Já pak přiskočím a trochu si tě podám. Začnu tě terorizovat a odvedu tě z místa, na kterém zrovna budeš. Co na to říkáš? Neublížím ti. Možná tě akorát trochu silněji postrčím."

"Jasně, dobře... Hele, díky za to. A nic o tobě neprozradím." "To jsem věděla už předtím, než jsem se ti odhalila," prohlásila Jonette a pohlédla na detektiva. "Chcete už to udělat?"

"No jasně."

V tu chvíli nasadil příjemný a vmlouvavý policista temný výraz a křikl: "Co to tady děláš?"

Jonette začala ječet: "Dej ze mě ty posraný pracky pryč, hajzle!" Policistka opět zapadla do role.

Detektiv ji chytil za paži a vystrčil ze dveří. Jonette se dopotácela ke zdi. "Běž do prdele, hodím ti na ten tvůj vypasenej krk žalobu za obtěžování nebo tak něco." Začala si třít paži. "Mně se dotýkat nebudeš! To je trestnej čin, zmrde jeden!" Vyrazila z chodby ven. Po drobné pauze vyšli detektiv Bell s Genevou z toalety a zamířili do jídelny.

"Dobrá herečka," zašeptala Geneva.

"Jedna z nejlepších," souhlasil detektiv.

"Jenže tak trochu prozradila vaše krytí."

Bell jí vrátil učebnici společenských věd a zašklebil se. "Stejně moc nezabíralo."

Geneva se posadila ke stolu v rohu a vytáhla z batůžku učebnici angličtiny.

"Vy nejíte?" zeptal se detektiv Bell.

"Ne."

"Copak vám strýc nedal peníze na oběd?"

"Já nemám moc hlad."

"On zapomněl, že jo? Při vši účtě to není zrovna člověk, který byl někdy otcem. To se pozná. Něco vám splášim."

"Ne, vážně..."

"Faktem je, že i já mám větší hlad než farmář za soumraku. A středoškolské krůtí nudle už jsem nejedl hezkých pár let. Takže si trochu dám. Nedělá mi problém objednat dvě porce. Máte ráda mlíko?"

Geneva to chvíli zvažovala. "Jasně. Pak vám to zaplatím."

"Nápisem to na město."

Bell se postavil do řady. Právě když Geneva upřela pozornost zpátky na učebnici, zahlédla koutkem oka chlapce, který kráčet jejím směrem a mával. Ohlédla se, aby zjistila, na koho student gestikuluje. Nikdo jiný za ní nestál. Geneva zlehka zalapala po dechu, protože si uvědomila, že chlapec zřejmě ukazuje na ni.

Kevin Cheaney se odsunul od stolu, kde seděl se svými kumpány, a klusem vyrazil za ní. Ach, proboha! Že by opravdu mířil k ní...? Kevin, tak strašně podobný Willu Smithovi. Dokonalé rty a ještě dokonalejší tělo. Chlapec, v jehož podání se basketbal

vzpíral gravitačním zákonům a který se dokázal pohybovat jako tanečník breakdance na festivalu B_Boy Summit. Kevin zkrátka uměl chodit naprosto ve všem.

Detektiv Bell ve frontě ztuhl a vyrazil k Genevě, ale ta zavrtěla hlavou, že je všechno v pořádku.

Což bylo. Dokonce lepší než v pořádku. Všechno bylo absolutně žůžo.

Kevin byl předurčen ke stipendiu na Connecticutské nebo Dukeově univerzitě. Dokonce ho mohl dostat jako sportovec _ byl kapitánem týmu, který loni vyhrál středoškolskou ligu v basketbalu. Ale dosáhl by na něj i se známky. Možná v sobě neměl takovou lásku ke knihám a ke škole jako Geneva, ale stále patřil mezi pět procent nejlepších studentů v ročníku. S Genevou se znal od vidění: v tomto pololetí spolu chodili na matematiku a občas se také potkávali na chodbě nebo na školním dvorku _ zcela náhodou, přesvědčovala se Geneva, i když ve skrytu duše musela uznat, že ji to obvykle táhlo tam, kde Kevin právě seděl nebo stál.

Většina kluků si ji nevšimla nebo si ji dobírala Kevin ji však čas od času nejen pozdravil, ale třeba se jí také zeptal na úkol z matematiky nebo z dějepisu, případně s ní pár minut jen tak klábosil.

Pochopitelně ji nezval nikam na rande _ to by se nikdy nemohlo stát, ale aspoň se k ní choval jako k člověku.

Loni na jaře ji dokonce jednou doprovodil ze školy domů. Byl to nádherný, průzračný den, který si Geneva dodnes dokázala představit tak živě, jako by ho měla na dývídýčku. Jednadvacátý duben.

Za normálních okolností se Kevin stýkal se štíhlými budoucími modelkami nebo s namyšlenými blingsterkami. (Dokonce trochu flirtoval s Keeshou, což Genevu přivádělo ke vzteku, ačkoliv svou běsnící žárlivost maskovala nuceně radostným úsměvem.) Copak chce asi dneska?

"Nazdar holka, seš v poho?" zeptal se, zamračil se, kecl na otlučenou chromovanou židli vedle ní a natáhl si dlouhé nohy před sebe.

"Jo." Geneva polkla. Jazyk měla svázaný a v hlavě prázdné.

"Slyšel jsem, co se stalo," pokračoval Kevin. "To byla teda pěkná krivárna, jak tě chtěl někdo zaškrtit. Totálně mě to sebralo."

"Jo?"

"Si piš."

"Bylo to dost hnusný."

"Ale jestli seš v pořádku, tak je to v pohodě."

Geneva cítila, jak její obličej omývá horká vlna. Že by to Kevin opravdu říkal jí?

"A proč ses prostě nevyprdla na školu a nezůstala doma?" zeptal se. "Co tady děláš?"

"Mám písemku z angličtiny. A potom z matiky."

Kevin se zasmál. "Safra. Po takovém záběru máš ještě chuť na školu?"

"Jo. Tyhle písemky nemůžu zmeškat."

"A s matikou jsi v pohodě?"

Měla to být jen písemka z počtů. Nic zvláštního. "Jo, myslím, že ji mám zmačnutou. Není tam nic těžkého."

"Moje řeč. Každopádně jsem ti chtěl říct, že ti to tady spousta lidí dává pěkně sežrat. A ty to bereš úplně v klidu. Jenže oni by sem dneska takhle nepřišli jako ty. Takže když se to všechno hezky sečte, tak ti nesahaj ani po kotníky. Ty máš páteř, holka."

Genevě lichotka vyrazila dech. Sklopila oči a pokrčila rameny.

"Takže když teďka vidím, co v tobě všechno je, holka, myslím, že bysme spolu měli trávit víc času. Jenže ty nejseš nikdy k máně."

"To víš, škola a podobný ptákoviny." Pozor na to, varovala se Geneva v duchu. Nemusíš mluvit jeho řečí.

Kevin začal vtipkovat: "Ne _e, holka, tím to není. Ty dýluješ áčko v békáčku."

"Já..." Genevě málem vyklouzlo sloveso "nedýluju", ale včas se zarazila. Rozpačitě se na Kevina usmála a pohlédla na

ošoupanou podlahu. "Já neprodávám v Brooklynu. Jenom v Queensu. Tam mají vyšší bankovky, víš?" špatně, špatně, špatně, holka. Ty seš tak dojemná... Její dlaně se orosily potem.

Kevin se však bujaře rozesmál. A pak zavrtěl hlavou. "No jo už vím proč jsem si to poplet. V békáčku zřejmě dýlovala tvoje máma."

Znělo to jako urážka, ale ve skutečnosti to bylo pozvání. Kevin ji vybízel ke slovní přestřelce. Tak to ovšem dnes nazývali jen starší lidé. Mladí tomu říkali "tlamopal" nebo "hláskování". Toto vzájemné vyměňování urážek mělo dlouhou tradici v černošské poezii a vypravěčských soutěžích. Podstatou bylo získat převahu ve slovním souboji a zahrnout soupeře co nejtrefnějšími a nejuštěpačnějšími poznámkami. Nejlepší "hláškaři" dokonce vystupovali veřejně, i když většinou se podobné souboje odehrávaly v obývacích pokojích, na školních dvorcích, v pizzeriích, barech, klubech nebo na schodech před domovními vchody a jejich úroveň byla stejně nízká jako úvodní Kevinova hláška. Například: "Tvoje máma je tak blbá, že se ptá po cenovkách v prodejně, vše za dolar," nebo: "Tvoje sestra je tak hnusná, že by ji chlap neopíchal ani nožem."

Tady a teď však hláskování nemělo nic společného s výřečností. Tato hra se totiž hrála výlučně muž proti muži nebo žena proti ženě. Když k ní vyběhl muž ženu, znamenalo to pouze jediné: flirt.

Není to praštěné? přemýšlela Geneva. To mě musel někdo přepadnout, aby mě ostatní začali respektovat? Její otec vždy tvrdil, že z nejhoršího se může vyklubat nejlepší.

No tak do toho, holka, odpověz mu něco. Tlamopal byl až směšně dětinský a hloupý, ale Geneva rozhodně hláskovat uměla spolu s Keeshou a její sestrou to kolikrát vydržely celou hodinu. Tvoje máma je tak tlustá, že má krevní skupinu ragú. Tvůj chevrolet je tak starý, že z něj ukradli zámek na volant a auto nechali stát... Nyní jí však zběsile tlouklo srdce, a tak se jen šklebila a ze všech porů ji cákal pot. Zoufale se snažila něco vymyslet.

Jenže měla před sebou samotného Kevina Cheaneyho. Takže i kdyby sebrala odvahu vypálit na něj protihlášku o jeho matce, stejně nedokázala na žádnou přijít.

Podívala se na hodinky a pak zpátky na učebnici. Prokristapána, ty seš ale trdlo! nadávala si v duchu. Řekni něco! Z jejích úst však nevyšla jediná slabika. Věděla, že ji Kevin zakrátko zpraží pohledem, který tak dobře znala _ pohledem typu "s přitroublýma čůzama nehodlám ztrácet čas", sebere se a odejde. Jenže on si zřejmě myslel, že Geneva teď nemá na podobné

hry náladu, protože je stále vyplašená z ranních událostí, a vůbec mu to nevadilo. Místo toho řekl: "Myslím to vážně, Gen, ty máš v hlavě víc než jen dýdžeje, copánky a vystlanost. Ty seš bystrá. A mluvit s někým bystrým je vždycky příjemný. Moji kámoši...", kývl ke stolu, kde seděli jeho nohsledi, "to nejsou zrovna raketoví vědci, jestli mi rozumíš." Genevě se v hlavě cosi zablesklo. Běž do toho, holka. "No jo," řekla, "někteří jsou tak blbí, že když si něco nechají projít hlavou, je to hnedka venku."

"Super, holka! Bezva hláška." Kevin se rozesmál a plácl si s Genevou pěstí. Jejím tělem proběhl elektrický šok. Geneva se úporně snažila neculit smát se vlastním hláškám se pokládalo za "f opáčko".

A pak ji i přes rozvinnost okamžiku napadlo, jak velkou má Kevin pravdu, jak zřídka si může člověk promluvit s někým chytrým, s někým, kdo ho bude poslouchat a komu záleží na tom, co mu člověk říká.

Kevin zvedl obočí na detektiva Bella, který právě platil za jídlo, a prohlásil: "Vím, že ten chlápek, co se vydává za učitele, je ve skutečnosti poldak."

"Jako by to měl napsáno na čele," zašeptala Geneva.

"Moje řeč," opáčil Kevin a zasmál se. "Vím, že tě bude chránit a všechno a je to v pohodě. Ale chtěl jsem ti chtěl říct, že já ti budu taky hlídat záda. A moji kluci. Jestli si všimnem něčeho na levačku, dáme mu vědět."

Genevu to dojalo.

Ale pak i znepokojilo. Co když ten příšerný chlap z knihovny Kevinovi nebo některému z jeho kamarádů ublíží. Genevě se stále dělalo špatně ze zámutku, že doktor Barry kvůli ní zemřel a že ta žena na chodníku utrpěla zranění. Zjevila se jí strašlivá předtucha: Kevin leží ve smuteční síni Williamsova krematoria jako tolik dalších chlapců z Harlemu, které někdo zastřelil na ulici.

"To nemusíš," řekla vážným hlasem.

"Já vím, že nemusíš," odpověděl Kevin. "Ale chci. Nikdo ti nebude ubližovat. Máš moje slovo. Oukej, já teď půjdu za svými klukama. Ještě se zastavím. Třeba před hodinou matiky?"

Geneva s tlukoucím srdcem vykoktala: "Jasně."

Kevin si s ní znovu plácl pěstí a odešel. Geneva ho jako v horečce sledovala a ruce se jí třásly. Prosím, řikala si v duchu, ať se mu nic nestane... "Slečno?"

Studentka zvedla hlavu a zamžourala.

Detektiv Bell před ní právě pokládal tácek. Jídlo tak lákavě vonělo... Geneva měla ještě větší hlad, než si sama myslela.

Upřela pohled na kouřící talíř.

"Vy ho znáte?" zeptal se policista. "Jo, je klasa. Chodíme spolu do třídy. Známe ho už léta." "Vypadáte trochu vyjeveně, slečno." "Totiž..., já nevím. Možná vyjevená jsem. Jo." "Což ovšem nijak nesouvisí s tím, co se stalo v muzeu, že?" dotázal se detektiv s úsměvem.

Geneva se zadívala jinam. Cítila, jak jí planou tváře. "Ták," dodal detektiv a položil před ní kouřící talíř. "Jezte. Na usouzenou duši není nic lepšího než nudle s krutím masem. Možná je dokonce požádám o recept."

11

Tohle bude stačit.

Thompson Boyd se podíval na zboží v košíku a vyrazil k pokladně. Železářství prostě miloval. Napadlo ho, proč se mu v nich asi tolik líbí. Snad proto, že ho jeho otec kdysi každou sobotu vozil do železářství Ace Hardware za Amarillem, aby doplnil zásoby do dílny, kterou si zřídil v kůlně před jejich karavanem.

Nebo možná proto, že ve většině železářství _ stejně jako tady _ bylo veškeré nářadí hezky čisté a srovnané a že barvy, lepidla a pásky byly v prodejně logicky rozmístěny, takže se daly snadno najít.

Všechno krásně uspořádáno.

Thompson měl rád také zdejší vůni, jakousi směsici pronikavých pachů umělých hnojiv, olejů a rozpouštědel, která se dala jen těžko popsat, ale kterou okamžitě poznal každý, kdo někdy navštívil staré železářství.

On sám byl velice šikovný. Tuhle vlastnost zdědil po svém otci, který sice v práci celé dny opravoval ropovody, otočné jeřáby a obrovská čerpadla s dinosaurí hlavou, ale přesto si vždy udělal čas a trpělivě učil svého syna, jak zacházet s nářadím _ a vážil si jej, jak vyměňovat, jak kreslit plány. Thompson se tehdy celé hodiny učil opravovat porouchané věci a měnit dřevo, kov a plast ve věci, které předtím neexistovaly. Společně pak pracovali na autě nebo na karavanu, spravovali plot, vyráběli nábytek, dělali dárky pro mámu či pro tetu _ třeba váleček na těsto, pouzdro na cigarety nebo kráječ prkénko. "Ať děláš velkou věc, anebo malou," vštěpoval mu tehdy otec, "musíš do ní vkládat stejnou dávku schopností, hochu. Jedna věc není lepší ani obtížnější než druhá. Jde jen o to, kam umístíš desetinnou čárku."

Jeho otec byl dobrý učitel a byl pyšný na to, co jeho syn vytvářel. A když pak Hart Boyd zemřel, měl u sebe sadu na čištění

bot, kterou mu chlapec vyrobil, a dřevěnou klíčenku ve tvaru indiánské hlavy a vypálenými písmeny "táta" na povrchu.

Nakonec se ukázalo jako velké štěstí, že se Thompson tyto věci naučil, protože na stejných principech stojí i zabíjačka branže. Na mechanice a chemii. Vlastně se ničím neliší od práce tesaře, malíře nebo automechanika.

Jde jen o to, kam umístíš desetinnou čárku.

Thompson se postavil k pokladně, zaplatil _ samozřejmě v hotovosti, poděkoval prodávaci a v rukavicích převzal nákupní tašku. Vyrazil ze dveří, zarazil se a pohlédl na malou elektrickou sekačku na trávu zelenožluté barvy. Byla dokonale čistá a naleštěná _ hotový smaragdový klenot. Thompsona zvláštním způsobem oslovovala. Proč? zeptal se sám sebe. Inu, snad proto, že před chvílí myslel na otce a tento stroj mu připomněl dávná nedělní dopoledne, kdy kosil trávu na malém dvorku za karavanem rodičů a pak se šel dovnitř dívat s tátou na nějaké sportovní utkání, zatímco matka pekla.

Vzpomněl si na sladký zápach zplodin po olovnatém benzínu, vzpomněl si na silné prasknutí, kdykoliv list sekačky narazil na kámen a vymrštil ho do vzduchu, vzpomněl si na strnulost rukou od vibrací v rukojeti.

Strnulost _ přesně tohle zřejmě člověk cítí, když umírá po uštknutí chřestýšem rohatým, napadlo Thompsona.

Uvědomil si, že na něj prodáváč mluví. "Cože?" zeptal se.

"Udělám vám dobrou cenu," řekl prodáváč a kývl na sekačku. "Ne, díky."

Vyšel ven a přemýšlel, proč se tak nechal unést _ co ho na té sekačce tak zaujalo, proč ji tolik chtěl. A pak ho napadla znepokojivá myšlenka, že možná vůbec nejde o rodinné vzpomínky. Že mu sekačka možná spíše připomíná malou gilotinu, velice efektivní stroj na zabíjení. Možná to bylo tím.

Tahle myšlenka se mu vůbec nelíbila. Ale byla v něm. Strnulost...

Začal si slabě pohvizdovat jakousi píseň z mládí a vyšel na ulici. V jedné ruce nesl nákupní tašku, ve druhé kufřík obsahující

revolver, pendrek a pár dalších nástrojů spojených s jeho řemeslem.

Vyrazil po ulici do Malé Itálie, kde právě úklidové čtyři zametaly po včerejší pouliční pouti. Po chvíli si všiml několika policejních aut a zpozorněl. Dva policisté se vybavovali s korejským majitelem stánku s ovocem a jeho ženou.

Thompson přemýšlel, kvůli čemu. Pokračoval v chůzi, až dorazil k telefonnímu automatu. Znovu zkontroloval svou hlasovou schránku, ale stále neměl žádné vzkazy, jež by mu prozradily místo Genevina pobytu. Na tom teď ovšem nezáleželo. Jeho kontakt se v Harlemu velmi dobře vyznal a bylo jen otázkou času, než Thompson zjistí, kam ta holka chodí do školy a kde bydlí. Kromě toho mu trocha volného času přijde vhod. Měl ještě jednu zakázku, kterou plánoval dokonce déle než usmrcení Genevy Settleové a jež byla stejně důležitá jako tenhle džob.

Vlastně ještě důležitější.

A paradoxně _ když o tom teď tak Thompson přemýšlel _ se i ona týkala dětí.

"Jo?" řekl Jax do mobilního telefonu.

"Ralph."

"Tak co máš, chlapec?" Jax přemýšlel, jestli se ten vychrtlý malý faraón také teď o něco opírá. "Mluvíš s naším kámošem?" Čímž měl na mysli doporučení od DeLisleho Marshalla.

"Jo,"

"A Král graffiti je v pohodě?"

"Jo."

"Fajn. Takže se do toho obujem?"

"Dobrý, sehnal jsem, co chceš, čéče. Je to...."

"Nic neříkej." Z hlediska usvědčujících důkazů byly mobilní telefony ďáblovým vynálezem. Jax popsal Ralphovi jednu křižovátku na Stošestnácté ulici. "Za deset minut tam."

Ukončil hovor a vyrazil po ulici. Dvě dámy v dlouhých pláštích, s komplikovanými svátečními kloboučky na hlavách a ohmatanými biblemi v rukou se mu vyhnuly širokým obloukem. Jax si jejich neklidných pohledů nevšímal.

Pajd po ulici způsobem "ne gangster, ale postřelený", kouřil, vdechoval městský vzduch a plesal, že je opět doma.

Harlem... Rozhlížel se po prodejnách, restauracích a pouličních stáncích. Dalo se tady koupit úplně všechno:

západoafrické tkané látky kente a Malinké, egyptské amulety ankh, košíky z ghanské Bolgy, masky, vlaječky nebo

zarámované obrazy se siluetami mužů a žen z Afrického národního kongresu v černém, zeleném a žlutém odstínu. A

také plakáty: Malcolm X, Martin Luther King mladší, Tina, Tupac, Beyoncé, Chris Rock, Shaq... A desítky fotografií

Jam Master Jaye, geniálního a velkorysého "vinylového mága", rappera a zakladatele Run_D.M.C., jehož nějaký hajzl

před pár lety odpráskl v nahrávacím studiu v Queensu.

Na Jaxe ze všech stran dorážely vzpomínky. Pohlédl na dější nároží. Vida, koukejme na to. Místo, kd nyní stála restaurace s rychlým občerstvením, se kdysi stalo dějištěm Jaxova prvního zločinu, který spáchal v patnácti letech _ zločinu, jenž ho nastartoval na dráhu báječné proslulosti. Protože tím, co tehdy štípl, nebyl alkohol, cigarety, zbraně ani peníze v hotovosti, nýbrž bedna parádního spreje Krylorv ze zdejšího železářství. Načež svou krádež doplnil ještě o neoprávněný vstup na cizí pozemek a ničení soukromého majetku, když sprej během následujících čtyřiaadvaceti hodin vypotřeboval na bublinová písmena Jax 157, která nastříkal po celém Manhattanu a Bronxu.

Během následujících několika let ozdobil Jax tímto tagem tisícovky různých povrchů: přejezdy, mosty, viadukty, zdi, billboardy, prodejny, městské autobusy, soukromé autobusy, kancelářské budovy _ postříkal i Rockefellerovo centrum hned vedle té zlaté sochy, než ho sejmuli dva udělaní bezpečnostní strážníci a pustili se do něj slzákem a obušký.

Kdekoliv měl mladý Alonzo Jackson k dispozici pět minut soukromí a hladkou plochu, tam se objevil nápis Jax 157.

Jako syn rozvedených rodičů měl Alonzo co dělat, aby prolezl střední školu. Normální zaměstnání ho nudila k smrti,

neustále měl nějaké potíže, a tak hledal útěchu v roli pisatele (sprejeři totiž byli "pisatelé", nikoliv "výtvarní umělci", jak se snažil všem namluvit Keith Haring, galerie v Soho a reklamní agentury). Nějakou dobu to táhl s místním gangem

Blood, ale pak si to jednoho

dne rozmyslel, když se s kumpány flákal na Stočtyřicáté, náhle kolem nich projeli hošani z TreySevens, prásk prásk prásk a Jimmy Stone, který stál hnedka vedle něj, se skácel se dvěma dírkami ve spánku a byl mrtvý ještě dřív, než stačil dopadnout na zem. A to všechno kvůli malému pytlíku cracku, případně kvůli úplně vůbec ničemu.

Nasrat na to. Jax se vydal na samostatnou dráhu. Peněz měl méně, ale zato byl v mnohem větším bezpečí (přestože svůj tag stříkal i na místa, jako byl Verrazanův most nebo jedoucí vagón metra _ což byla skvělá historka, kterou baštili dokonce i braši ve vězení).

Alonzo Jackson, neoficiálně, ale natrvalo přejmenovaný na Jaxe, se do svého řemesla naplno ponořil. Začal tím, že svým tagem jednoduše bombardoval město. Brzy však pochopil, že jestli nebude dělat nic jiného, pak i kdyby tagy pokryl všechny městské čtvrti, nikdy nebude ničím více než pitomým "toyem" neboli hračkou a skuteční králové graffiti na něj budou vždy shlížet spatra.

A tak nechal školy, přes den pracoval ve fast foodech, aby měl z čeho zaplatit spreje, případně prodával kradené zboží a přešel na "throw_ups" _ písmena nastříkaná jedním tahem, která však byla mnohem větší než obyčejný "bombing".

Postupně se stal mistrem v "T2B" neboli "top_to_bottom": graffiti přes celou výšku vagónu newyorského metra. On

osobně měl v oblibě především trasu A, údajně nejdelší ve městě. Tisícovky návštěvníků cestovaly den co den z

Kennedyho letiště do města ve vagónech, na kterých nestálo Vitejte ve Velkém jablku, nýbrž tajemné sdělení Jax 157.

A než Jax dosáhl jednadvaceti let, měl už na svém kontě dva "end_to_ends" _ pomalování celého boku vagónu graffiti

_ a nechybělo mnoho, aby udělal celý vlak, což je sen každého krále graffiti. Kromě toho měl na svém kontě také

hezkou řádku "pie_ces". On sám se vždy snažil definovat, co je to vlastně sprejerský "piece". Nedokázal však vymyslet nic lepšího, než že "piece" je něco většího. Něco, co bere dech. Dílo, na které by se mohl podívat vypatlaný závislák na cracku sedící někde ve stoce anebo wallstreetský obchodník s akciemi ve vlaku z New Jersey a pomyslet si: Fíha, tohle je teda skvělý.

To byly ale doby, pomyslel si Jax. Byl králem graffiti uprostřed nejsilnějšího černošského kulturního hnutí od dob harlemské renesance: hip_hopu.

Jasně, i renesance musela být klasa. Jax ji však chápal jako záležitost inťoušů. Vycházela z hlavy. Zatímco hip_hop

vyvěral z duše a ze srdce. Nezrodil se na univerzitách a v podkrovních bytech spisovatelů, ale vzešel přímo z

podělaných ulic, od rozběsněných, zápolících a zoufajících si mladých lidí, kteří měli neskutečně těžký život a

rozvrácené domovy, kteří kráčeli po chodnících posetých ampulími po fetácích a zbrocených zaschlou hnědou krví.

Byl to syrový výkřik lidí, kteří museli křičet, aby je bylo slyšet... Hip_hop stál na čtyřech nohách, které zahrnovaly vše:

na hudbě dýdžejů, na poezii obsažené v MC rapu, na breakdancingu v podání b_boys a na umění graffiti, k němuž přispíval i Jax.

Zde na Stošestnácté ulici se nyní Jax zastavil a pohlédl na místo, kde kdysi stál levný obchod s domácími potřebami

Wool_worths. Samotná prodejna sice nepřežila chaos po proslulém výpadku elektřiny v roce 1977, ale na jejím místě

poté vyrašil hotový zázrak, totiž hip_hopový klub číslo jedna v celé zemi Harlem World. Na třech podlažích se tehdy

hrály všechny druhy hudby, jaké si člověk dokázal představit, radikální, návykové, elektrizující. B_boys se zde otáčeli

jako dětská káča a lámali jako bouřkové vlny. Dýdžejové roztáčeli vinyl pro přeplněný taneční parket, emsiové se

milovali s mikrofony, naplňovali sál svými syrovými básněmi ve stylu "neserte mě" a tloukli do rytmu svých srdcí.

Harlem World byl místem, kde začínaly rapperské souboje. Jax měl to štěstí, že byl u toho, když se zde strhl zřejmě

nejslavnější souboj všech dob: mezi Cold Crush Brothers a Fantastic

Five...

Harlem World byl samozřejmě dávno pryč, stejně jako byly pryč tisícovky Jaxových tagů a pieces _ někdo je seškrábal, přemaloval nebo se sloupaly samy. Totéž platilo o výtvorech dalších sprejerských legend rané éry hip_hopu _ Julia,

Koola a Takiho. Králů graffiti.

Jistě, někteří lidé nařikali na zánik hip_hopu, který postupem času zdegeneroval v černošskou zábavní televizi, rapperské multimilionáře v chromovaných humvee, Bad Boys II, velký byznys, bělošské výrostky z předměstí, iPody, stahování empéetrojek a satelitní rádio. Bylo to..., a vida, kolem Jaxe právě projel důkaz: dvoupatrový vyhlídkový autobus. Na boku měl nápis Rap Hip_Hop Tours. Zažijte skutečný Harlem a jeho pasažéry tvořila směsice černých, bílých a asiatských turistů. Jax zaslechl útržky řidičova nacvičeného výkladu a také slib, že se již brzy půjdou naobvědvat do "pravé černošské" restaurace.

Jax nicméně nesouhlasil s fňukálky, kteří si stěžovali, že staré časy zmizely v nenávratnu. Srdce Uptownu zůstávalo čisté. Nic se ho nikdy nemohlo dotknout. Třeba takový Cotton Club, pomyslel si, tahle pulzující instituce jazzu, swingu a stride piana z dvacátých let minulého století. Všichni si mysleli, že tohle je skutečný Harlem, že jo? Kolik lidí asi tak vědělo, že tenhle klub byl přístupný pouze bílým posluchačům (dokonce i slavnému harlemskému usedlíkovi W. C. Handy, jednomu z největších amerických skladatelů všech dob, byl jednou u vchodu odepřen přístup, zatímco se uvnitř hrála jeho hudba)?

A vůbec: Cotton Club byl v tahu. Harlem ne. A nikdy nebude. Renaissance skončila a hip_hop se proměnil. Ulicemi kolem něj však již nyní prosakovalo nějaké zbrusu nové hnutí. Jax přemýšlel, jakou podobu bude asi tohle hnutí mít. A jestli se mu vůbec naskytne možnost ho zažít. Protože jestli se podle knihy nevypořádá s tou záležitostí s Genevou Settleovou, bude do čtyřiaadvaceti hodin mrtvý nebo zpátky ve vězení.

Užijte si to svoje černošské jídlo, pomyslel si směrem k turistům, když se autobus odlepoval od obrubníku.

Prošel ještě několik bloků, až konečně narazil na Ralpha, který _ no jasně _ se právě opíral o budovu se zatlučenými okny.

"Zdar," prohodil Jax.

"Co se děje?"

Jax pokračoval v chůzi.

"Kam jdem?" zeptal se Ralph a vyrazil za Jaxem, aby ho dohonal.

"Je hezkej den na procházku."

"Krápět kosa."

"Chůze té zahřeje."

Kráčeli ještě chvíli po ulici a Jax si nevšímal Ralphova kňourání. Zastavil se v restauraci Papaya King a koupil čtyři hotdogy a dva ovocné nápoje, aniž se Ralpha zeptal, jestli má hlad. Případně jestli není vegetarián nebo jestli po mangovém džusu neblinká. Zaplatil, znovu vyšel na ulici a podal vyžletí jeho oběd. "Tady to nejez. Pojď." Rozhlédl se po ulici. Nikdo je nesledoval. Znovu rychlým krokem zamířil mezi bloky a Ralph vyrazil za ním. "To se procházíme, páč mně nevěříš?"

"Jo."

"A proč mně takhle zničehonic nevěříš?"

"Protožeš měl od chvíle, co jsme se viděli naposled, čas mě prodat. Co je na tom tak divnýho?"

"Vlastně je na procházku hezkej den," odpověděl Ralph a zakousl se do hotdogu.

Ušli ještě půl bloku, až dorazili k ulici, která vypadala opuštěně, a odbočili na jih. Jax se zastavil. Ralph ho napodobil a opřel se o železný plot před jakousi pískovcovou budovou. Jax se pustil do hotdogu a srkavě je zapíjel mangovým džusem. Ralph svou porci okamžitě zhltl.

Jedli, pili a vypadali jako dva dělníci ze stavby nebo umývači oken v polední pauze. Nebylo na nich vůbec nic podezřelého.

"Tam teda dělaj sakra dobrý dogy," prohlásil Ralph.

Jax dojedl, oťel si ruce do bundy a prohledal Ralphovi tričko a džinsy. Nikde žádné dráty. "Takže k věci. Cos zjistil?"

"Tahleta Settleová, víš? Chodí do Langstona Hughese. Znáš ji? To je ta střední škola."

"Jasně, znám ji. A teď zrovna je tam?"

"To já nevím. Ptal ses mě kde, ne kdy. Ale od svejch kluků v obci jsem se doslechl ještě něco dalšího."

V obci...

"Říkali, že má někoho za zády. A že se od ní nehne."

"Koho?" zeptal se Jax. "Poldy?" Sám se podivil, že se vůbec obtěžuje ptát. Samozřejmě že poldy.

"Vypadá to tak."

Jax dopil ovocný džus. "A ta další věc?"

Ralph se zamračil.

"To, oč jsem tě žádal."

"Jo tak." Faraón se rozhlédl. Vytáhl z kapsy papírový pytlík a vmáčkl ho Jaxovi do ruky. Jax cítil, že v pytlíku je automat a že je malý. Fajn. Přesně jak žádal. Na dně pytlíku cinkaly kulky.

"Takže," řekl obezřetně Ralph.

"Takže." Jax vytáhl z kapsy pár bankovek, podal je Ralphovi a naklonil se těsně k němu. Ucítil whisky, cibuli a mango.

"A teď mě poslouvej. Náš byznys skončil. Jestli se doslechnu, žeš o něm někomu vykládal nebo žeš třeba jen zmiňoval my jméno, najdu si tě a zvalchuju ti tu tvou posranou prdel. Klidně se zeptej DeLisleho, že se mi není radno motat do cesty. Rozuměls mi?"

"Ano, pane," zašeptal Ralph do mangového džusu.

"A teď odsud vypadni. Ne, běž tamtudy. A neohlížej se."

Nato Jax vyrazil opačným směrem, zpět na Stošestnáctou ulici, kde se ztratil v davu nakupujících. Měl sklopenou hlavou a i přes pajdavost kráčel rychlým krokem _ ne ovšem tak rychle, aby na sebe upoutal pozornost.

Nahoře na ulici zakvílely brzdy a na místě před dávno zhynulým klubem Harlem World zastavil další autobus s turisty. Z útrob přehnaně nafintěného vozidla cintal jakýsi chudokrevný rap. V tomto okamžiku však krvavý sprejer zvaný Král graffiti nepřemítal o Harlernu, hip_hopu ani své kriminální minulosti. Měl zbraň. Věděl, kde je ta holka. A jediné, co ho momentálně zajímalo, byla otázka, za jak dlouho dorazí na střední školu Langstona Hughese.

12

Drobná Asiatka si Sachsovou obezřetně prohlížela. Detektivka se však jejímu neklidu ani trochu nedivila, pokud vzala v úvahu, že ji právě obklopovalo šest policistů dvakrát větších než ona _ a že na chodníku před její prodejnou čekalo dvanáct dalších.

"Dobrý den," pozdravila Asiatku. "Přišli jsme kvůli tomu hledanému muži. Je velmi důležité, abychom ho našli. Možná spáchal několik závažných zločinů." Hovořila o něco pomaleji, než bylo dle jejího názoru politicky korektní. Což se ukázalo jako drobné faux pas.

"To chápu," odpověděla totiž prodavačka dokonalou angličtinou, nadto s francouzským přízvukem. "Řekla jsem těm policistům před vámi všechno, nač jsem si vzpomněla. Jistě chápete, že jsem byla pořádně vystrašená, když si vzadu zkoušel tu čepici. A natáhl si ji na obličej jako kuklu. Děsivé."

"To si umím představit," řekla Sachsová a poněkud zrychlila tok řeči. "Nevadilo by vám, kdybychom vám sejmuli otisky prstů?"

Chtěla si ověřit, zda se na stvrzence a na předmětech nalezených na místě činu v knihovně skutečně nacházely prodavaččiny otisky. Žena souhlasila a přenosný analyzátor potvrdil, že otisky skutečně patří Asiatce.

"Jste si úplně jistá, že netušíte, kdo to byl nebo kde bydlí?" dotázala se poté Sachsová.

"Ne. Byl tady jen jednou nebo dvakrát. Tedy možná víckrát, jenže to byl typ člověka, kterého si nevšimnete. Průměrný. Neusmíval se, nemračil se, nic neřikal. Naprosto průměrný."

To na vraha není špatné, pomyslela si Sachsová. "A co ostatní vaši zaměstnanci?"

"Už jsem se všech ptala. Nikdo si na něj nepamatuje."

Sachsová otevřela kufřík, uložila do něj analyzátor otisků a vytáhla notebook. Během minuty ho nastartovala a spustila program EFIT pro elektronickou identifikaci obličejů. Byla to computerizovaná verze starého přístroje Identikit, na němž se vytvářely přibližné portréty podezřelých. Manuální systém využíval předem natištěných kartiček s variantami obličejových rysů a vlasů, které policisté kombinovali a ukazovali svědkům tak dlouho, až vytvořili přibližnou podobu podezřelého. EFIT činil totéž na softwarovém základě, jehož výsledkem byla téměř fotografická podobizna.

Během následujících pěti minut sestavila Sachsová obrázek zhruba čtyřicetiletého, hladce oholeného bělocha s výraznou sanicí a nakrátko ostříhanými vlasy světle hnědé barvy. Vypadal jako jeden z milionu byznysmenů nebo majitelů stavebních firemček nebo prodavačů středního věku, které člověk ve městě potkává. Průměrní...

"Vzpomínáte si, co měl na sobě?"

Program EFIT je vybaven doplňkovým softwarem, který podezřelého "oblékne" do nejružnějších svršků _ jako když nasazujete papírové panence oblečky z vystřihovánek. Prodavačka si však nevzpomněla vůbec na nic kromě tmavého nepromokavého pláště.

"Jo, vlastně ještě něco," dodala po chvíli. "Myslím, že měl jižanský přízvuk."

Sachsová přikývla a poznamenala si to do zápisníku. Připojila k notebooku malou laserovou tiskárnu a zakrátko držela v ruce pětadvacet kopií portrétu pachatele 910 s krátkým popisem jeho výšky, váhy a skutečnosti, že mluví s přízvukem a mohl by mít na sobě nepromokavý plášť. Sachsová připojila ještě i varování, že se nezdráhá brát si na mušku nevinné osoby. Podala portréty Bo Haumannovi, prošedivělému nakrátko ostříhanému muži, který kdysi pracoval jako výcvikový instruktor a dnes stál v čele Jednotky pohotovostních služeb, což byla newyorská zásahová skupina.

Haumann rozdál kopie svým lidem a uniformovaným policistům, kteří doplňovali jeho tým, přidělil policisty rovnoměrně ke členům své jednotky, kteří měli větší palebnou sílu, a nařídil jim, aby se začali dotazovat případných svědků v okolí.

Pátrací týmy se rozešly.

Newyorská policie jakožto strážce pořádku v otrlém velkoměstě nestrkala své taktické týmy do obrněných osobních vozidel v armádním stylu, nýbrž do běžných policejních vozů a dodávek a jejich vybavení převážela v naprosto fádních pohotovostních autobusech černobílé barvy. Jedno z takových vozidel nyní parkovalo nedaleko od prodejny a sloužilo jako velitelský stan.

Sachsová se Sellittem si oblékli neprůstřelné vesty s protinázorovými pláty nad srdcem a zamířili do Malé Itálie. Tato čtvrť se za posledních patnáct let dramaticky proměnila. Někdejší obrovská enkláva italských přistěhovalců z řad dělnické třídy se scvrkla tak, že prakticky zmizela z povrchu, neboť ji z jihu vytlačila bouřlivě rostoucí čínská čtvrť a ze severu a západu mladí kariéristé. Na Mulberry Street nyní oba detektivové prošli kolem symbolu této změny: budovy, v níž kdysi sídlil Ravenite Sociál Club, domov zločineckého Gambinova klanu, v jehož čele stál dávno zesnulý John Gotti. Klub později zabrala vláda _ díky čemuž si zákonitě získal přezdívku "Klub Fed" _ a dnes nebyl ničím více než řadovou komerční budovou, která navíc sháněla nájemce.

Oba detektivové si vybrali blok a zahájili dotazování: ukazovali policejní odznak a portrét pachatele pouličním prodavačům, pokladním v obchodech, záškolákům, kteří ve Starbucks popíjeli kávu, i důchodcům na lavičkách nebo na schodištích před domy. Příležitostně zaslechli ve vysílačce hlášení ostatních policistů. "Nic... Grand bez výsledku, konec... Rozumím... Hester bez výsledku, konec... Zkoušíme to dál na východ..."

Sellitto se Sachsovou pokračovali po vlastní trase, ale neměli o nic větší štěstí než všichni ostatní.

Vtom se za nimi ozvala hlasitá rána.

Sachsová zalapala po dechu _ nikoliv kvůli ráně, v níž okamžitě rozpoznala obyčejné střelení do výfuku, nýbrž kvůli Sellittově reakci. Detektiv totiž uskočil stranou, doslova se vrhl do krytu za telefonní budku a hmátl po revolveru. Zamžoural, polkl a mělce se zasmál. "Posraný nákladáky," zabručel.

"Jo," prohodila Sachsová.

Sellitto si otřel obličej a oba pokračovali v pátrání.

Thompson Boyd seděl ve svém bytě v Malé Itálii, číchal vůni česneku z jedné z okolních restaurací, skláněl se nad knihou, četl pokyny, které se v ní uváděly, a pak si zkoumavě prohlížel předměty, jež před hodinou zakoupil v železářství.

Některé stránky v knize si označil žlutými lístky a na okraje načmáral poznámky. Procedury, které právě studoval, byly trochu záludné, ale on věděl, že se jimi dokáže prokousat. Neexistovalo nic, co by nedokázal, pokud tomu věnuje dostatek času. Alespoň ho to tak učil otec. Ať je úkol snadný, nebo obtížný.

Jde jen o to, kam umístíš desetinnou čárku...

Thompson se odsunul od stolu, který spolu s jednou židlí, jednou lampou a jedním kavalcem představoval jediný nábytek v bytě. K tomu malý televizor, lednička a odpadkový koš. Thompson zde rovněž přechovával nějaké zásoby _ věci, které používal v práci. Nyní si odtáhl od pravého zápěstí gumovou rukavici a foukl do ní, aby si ochladil kůži.

Totéž pak provedl s levou rukou. (Člověk musí neustále předpokládat, že jeho útočiště v určitém okamžiku vyhmátnou, takže je třeba přijmout předběžná opatření, aby se nikde nenašly žádné důkazy, které by ho mohly usvědčit _ ať už je to nošení rukavic nebo podminování místa.) Oči ho dnes obzvláště zlobily. Přimhouřil oči, nakapal si do nich kapky a palení ustoupilo. Thompson na chvíli zavřel víčka.

A začal si tiše hvízdát tu strašidelnou píseň z filmu Návrat do Cold Mountain.

Vojáci střilejí vojáky, pak ten velký výbuch, bajonety. V hlavě mu chrstal vodopád výjevů z filmu.

Tsss...

Po chvíli píseň zmizela společně s výjevy a nahradila ji klasická melodie. "Bolero".

Thompson nedokázal říct, odkud se v něm ty melodie berou. Jako by měl v hlavě CD_měníč, který naprogramoval někdo jiný. Konkrétně u "Bolera" však původ znal. Jeho otec měl tuto skladbu na albu. Pořád dokola si ji v dílně přehrával na zeleném plastovém gramofonu ze Searsu.

"Poslouchej tuhle pasáž, hochu. Ted' se změní tónina. Počkej..., počkej... Ted'! Slyšels to?"

Chlapec se domníval, že ano.

Thompson nyní otevřel oči a vrátil se ke knize.

O pět minut později Tsss... i "Bolero" utichly a skrz jeho našpulené rty se začala linout další melodie: "Time After Time". Skladba, která v osmdesátých letech proslavila Cyndi Lauperovou.

Thompson Boyd měl vždycky rád hudbu a již od raného věku chtěl umět hrát na nějaký nástroj. Matka s ním několik let jezdila na hodiny kytary a flétny. Po její nehodě tam chlapce vozil otec, i když pak vždycky přijel pozdě do práce. S Thompsonovými pokroky to však bylo problematické: na pražce, klapky i klávesy měl příliš velké a vypasené prsty a navíc neměl vůbec žádný hlas. Ať už to byl nějaký církevní sbor, Willie, Waylon nebo Asleep at the Wheel, marná sláva: nedokázal ze své hlasové skříňky vyloudit nic lepšího než skřehotání. A tak se po roce či dvou odvrátil od hudby a zaplnil volný čas tím, co chlapci na místech, jako je texaské Amarillo, normálně dělávají: trávil čas s rodinou, zatloukal hřebíky, hobloval a smírkoval v tátově kůlně, hrál fotbal na jeden dotek, chodil na lov, chodil s plachým holkama, chodil na procházky do pouště.

A svou lásku k hudbě zastrčil tam, kam se strkají nesplněné naděje.

Což obvykle není příliš hluboko pod povrchem. Dříve nebo později opět vyhřejnou ven.

V jeho případě k tomu došlo před pár lety ve vězení. V bloku s maximální ostrahou k němu tehdy přistoupil jeden dozorce a zeptal se ho: "Co bylo, kurva, todle!"

"Co myslíte?" dotázal se vždy klidný Průměrný Joe.

"Ta písnička. Co sis pískal."

"Já si pískal?"

"No kurva, že jo. Tos nevěděl?"

"Zrovna jsem měl něco na práci," odpověděl Thompson dozorci. "Nepřemýšlel jsem o tom."

"Sakra, ta zněla dobře." Dozorce se odšoural a Thompson se musel v duchu smát. Co ty na to? říkal si. Takže jsi měl celou

dobu k dispozici nástroj, se kterým ses narodil a který si nosíš s sebou. Zamířil do vězeňské knihovny a chvíli se tím zaobíral. Dočetl se, že dobří pištky jsou poměrně výjimeční _ většina lidí má totiž velice omezený "pískací rozsah" _ a klidně si mohou vydělávat na živobytí jako profesionální hudebníci: na koncertech, v reklamě, v televizi i ve filmech (každý přece zná melodii z filmu Most přes řeku Kwai člověka by ani nenapadlo si na ni vzpomenout a nezapískat si přitom prvních pár taktu, přinejmenším v duchu). Ve hvízdání se dokonce pořádaly soutěže, z nichž nejslavnější byl Mezinárodní velký šampionát, kde vystupovaly desítky pištců _ mnozí z nich přitom pravidelně cestovali s orchestry po celém světě a měli vlastní kabaretní čísla.

Tsss...

Thompsonovi se do hlavy vloudil další nářev. Pomalu začal vyfukovat jednotlivé tóny a přidával k nim jemný trylek. Všiml si, že dvaadvacítká mu přitom unikla z dosahu. Tohle není dělat věci podle knihy... Přitáhl si revolver blíže a vrátil se k četbě příručky vlepoval do stránek další lístky a nakukoval do nákupní tašky, aby se ujistil, že má vše, co potřebuje. Zdálo se mu, že už techniku zvládl. Thompson Boyd se však jako vždy, když přistupoval k něčemu novému,

hodlal před vykonáním práce vše dokonale naučit.

"Nic, Rhyme," řekla Sachsová do mikrofonu, který se jí houpal u plných rtů.

Fakt, že se kriminalistova dobrá nálada rozplynula jako pára, bylo patrné už z toho, jak se na ni obořil: "Nic?"

"Nikdo ho neviděl."

"Kde jsi?"

"Pokryli jsme už skoro celou Malou Itálii. Jsme s Lonem na jižním cípu. V Canal Street."

"Sakra," zabručel Rhyme.

"Mohli bychom..." Sachsová se odmlčela. "Co to je?"

"Co?" zeptal se Rhyme.

"Vydrž minutku," zarazila ho Amélie a řekla Sellittovi: "Pojď."

Vytáhla odznak a vynutila si s jeho pomocí volný průchod přes čtyři pruhy hustého provozu. Rozhlédla se kolem sebe a pak

vyrazila jižně na Elizabeth Street, do temného kaňonu nájemních domů, maloobchodů a skladů. Znovu se zastavila.

"Cítíš to?"

"Cítím?" zeptal se Rhyme sžíravě.

"Já se ptám Lona."

"Jo," odpověděl obtloustlý detektiv. "Co to je? Něco tak jako sladkého."

Sachsová ukázala na velkoprodejnu s bylinnými produkty, mýdly a kadidly, která stála o dva vchody dále na křižovatce Canal Street a Elizabeth Street. Z otevřených dveří se linula silná květinová vůně. Byl to jasmín _ aroma, jehož si povšimli na tašce se znásilňovacími pomůckami a které i sama Geneva cítila v muzeu.

"Možná máme stopu, Rhyme. Ještě se ti ozvu."

"Jo, jo," prohlásil utlý Číňan v prodejně bylin a upřeně zíral na kompozitní portrét pachatele 910. "Trochu ho vidím. Nahore. Mnoho tady není. Co dělal?"

"Je nahore i teď?"

"Nevím. Nevím. Myslím, že jsem mu dneska viděl. Co dělal?"

"Ve kterém bytě?"

Muž pokrčil rameny.

Firma dovážející byliny zaujímal celá přízemí, ale na konci tmavé vstupní chodby se za bezpečnostními dveřmi táhly strmé schody vedoucí do temnoty. Sellitto vytáhl vysílačku a ohlásil na operační frekvenci: "Máme ho."

"Kdo to mluví?" vyštěkl Haumann.

"Jo, pardon. Tady Sellitto. Jsme dva vchody jižně od křižovatky Canal a Elizabeth. Máme pozitivní identifikaci nájemníka. Možná se stále zdržuje v budově."

"Velitel JPS všem jednotkám. Potvrďte příjem."

Éter zaplnily souhlasné odpovědi.

Sachsová se představila a ohlásila ostatním: "Tiše se sem přesuňte a držte se stranou od Elizabeth Street. Z okna vpředu je výhled na ulici."

"Rozumím, pět osm osm pět. Jak zní přesně adresa? Požádám o povolení ke vstupu bez klepání."

Sachsová mu sdělila číslo domu. "Konec."

O necelých patnáct minut později již byly týmy na místě a členové pátrací jednotky kontrolovali pomocí dalekohledů, infračervených a zvukových senzorů přední i zadní stranu budovy. Hlavní důstojník jednotky po chvíli ohlásil:

"Budova má tři patra. V přízemí je sklad nějaké dovozní firmy. Vidíme taky do prvního a třetího patra. Obě jsou obsazená _ rodinami asijského původu. V prvním patře bydlí nějaký starší pár a nahore máme ženu se čtyřmi nebo třemi dětmi."

"A druhé patro?" zeptal se Haumann.

"V oknech jsou zatažené závěsy, ale infračervenka odtamtud hlásí teplo. Může to být televizor nebo topení. Ale může to být i člověk. A taky jdou odtamtud nějaké zvuky. Hudba. Plus něco, co zní jako vrzání parket."

Sachsová pohlédla na seznam nájemníků. Rámeček vedle zvonku do druhého patra byl prázdný.

Na místo dorazil jeden z agentů a podal Haumannovi kus papíru. Bylo to povolení k prohlídce s podpisem soudce státního soudu, které právě přišlo faxem do velitelské dodávky Jednotky pohotovostních služeb. Haumann si je pročetl, ujistil se, že souhlasí adresa _ vpád do nesprávných dveří je mohl vystavit riziku postihu a ohrozit úspěch případné žaloby proti pachateli. Dokument však byl v pořádku a Haumann začal udílet rozkazy: "Chci dva průnikové týmy po čtyřech lidech _ na přední schodiště a zadní požární východ. Vepředu použijte beranidlo." Vyčlenil ze skupiny osm agentů a rozdělil je do dvou týmů. Jeden z nich tým A _ měl do budovy proniknout zepředu. Tým B se přesunul k požárnímu východu. Haumann sdělil druhé skupině: "Vy na tři rozbijete okno a vhodíte dovnitř oslepující granát s dvouvteřinovým zpožděním."

"Rozumíme."

"A vy v čase nula vyrazíte hlavní dveře," rozkázal Haumann šéfovi týmu A. Nato vyčlenil další muže, kteří měli střežit dveře nevinných sousedů a sloužit jako záloha. "Takže na místa. Pohyb, pohyb, pohyb!"

Agenti _ vesměs muži, ženy mezi nimi byly pouze dvě _ se rozdělili, jak jim Haumann nařídil. Tým B se přesunul k zadní části budovy, zatímco Sachsová s Haumannem a policistou obsluhujícím beranidlo se připojili k týmu A.

Za normálních okolností by specialista na ohledávání místa činu nesměl být členem průnikového týmu. Haumann však již zažil Sachsovou pod palbou a věděl, že dokáže rozpoutat pořádné peklo. A co bylo důležitější, sami agenti JPS ji mezi sebou vítali. Nikdy by to sice nepřiznali _ alespoň ne před ní, ale pokládali Sachsovou za jednu z nich a byli rádi, že se akce účastní s nimi. Samozřejmě taky nebylo na škodu, že se Amélie řadila k nejlepším střelcům v celém policejním

oddělení.

A pokud šlo o samotnou Sachsovou, té se ozbrojené vpády prostě a jednoduše líbily.

Sellitto se nabídl, že zůstane dole a dohlédne na ulici.

I přes artritickou bolest v kolenou vylezla Sachsová s ostatními agenty do druhého patra, postavila se ke dveřím a poslouchala. Kývla na Haumanna. "Něco slyším," zašeptala.

Haumann si přiložil před ústa vysílačku. "Tým B, podejte hlášení.

"Jsme na pozici," zaslechla Sachsová ve sluchátku. "Nevidíme dovnitř. Ale jsme připraveni."

Velitel se rozhlédl na členy týmu kolem sebe. Obrovský agent s beranidlem _ asi jeden metr dlouhou zatíženou rourou _ pokýval hlavou. Další policista se přikrčil vedle něj a obemkl prsty kliku, aby zjistil, jestli je zamčeno.

Haumann zašeptal do mikrofону: "Pět..., čtyři..., tři..."

Ticho. V tomto okamžiku měli uslyšet řinčení sypajícího se skla a poté výbuch oslepujícího granátu.

Nic.

A tady taky něco nehrálo. Agent svírající kliku se silně třásl a sténal.

Ježíšikriste, pomyslela si Sachsová a vytřeštila na něj zrak. Ten člověk snad má záchvat nebo něco. Příslušník zásahové jednotky s epilepsií? Jak to, že se to neprojevílo u zdravotní prohlídky?

"Co se děje?" zašeptal na něj Haumann.

Muž neodpovídal. Jeho chvění se stále zhoršovalo. Oči měl vytřeštěné a bylo z nich vidět pouze bělmo.

"Tým B, podejte hlášení," poručil velitel do vysílačky. "Co se děje? Příjem."

"Veliteli, okno je zatlučené," oznámil velitel týmu B. "Překližkovou deskou. Neprohodíme tam granát. Jak to vypadá s Alfou? Příjem?"

Agent u dveří se nyní sesul k zemi. Ruku stále držel strnule na klíce a stále se třásl. "Ztrácíme čas!" zašeptal Haumann chraptavým hlasem. "Odklíďte ho z cesty a vyrazte dveře. Hned!" Křečovitě se zmítajícího agenta se ujal jeho kolega. Ten se však záhy roztřásl také.

Ostatní agenti ustoupili. "Co se to..., " zamumlal jeden.

V tom okamžiku prvnímu agentovi vzplály vlasy.

"Podminoval dveře!" Haumann ukázal na kovovou destičku na podlaze. Podobné věci byly ve starých budovách k vidění často _ používaly se jako levná záplata na dřevěné podlahy. Tuto destičku však pachatel 910 využil jako elektrické nástražné zařízení: oběma agenty nyní protékal značný proud.

Z hlavy prvního agenta, jeho obočí, zátylku a pak i límce začal šlehat oheň. Druhý agent byl v bezvědomí, ale stále se strašlivě třásl.

"Ježíšikriste," zašeptal jakýsi agent španělsky.

Haumann hodil svůj samopal H&K opodál stojícímu agentovi, popadl beranidlo a prudce ho vrazil do zápěstí agenta svírajícího kliku. Beranidlo agentovi pravděpodobně polámalo kosti, ale aspoň se mu podařilo uvolnit prsty. Obvod se přerušil a oba muži se zhroutili na zem. Sachsová začala rychle dusit plameny, které zaplňovaly chodbu ohavným zápachem spálených vlasů a masa.

Dva záložní agenti nasadili bezvládným kolegům umělé dýchání s masáží srdce, zatímco jeden člen týmu A popadl beranidlo za madla a mrštíł jím do dveří, které se rozrazily. Agenti napřáhli zbraně a vhrnuli se dovnitř. Sachsová vyrazila za nimi.

Trvalo jim pouhých pět vteřin, než zjistili, že byt je rázný.

13

Bo Haumann začal volat do vysílačky: "Tým BBB, tým BBB, jsme uvnitř. Po podezřelém žádné stopy. Běžte dolů a pročešte boční uličku. Ale nezapomeňte: na posledním místě činu setrval a vyčkával. Bere si na mušku nevinné. A jde po policistech."

V pokoji svítila stolní lampa, a když se Sachsová dotkla sedátka židle, zjistila, že je teplé. Na stole stála malá průmyslová televize, jejíž rozmazaná obrazovka zachycovala chodbu přede dveřmi. Pachatel měl tedy někde venku ukrytou bezpečnostní kameru a viděl jejich příchod. Unikl jim před pouhými několika okamžiky. Ale kam? Agenti se rozhlíželi po únikové trase. Okno u požárního východu bylo zatlučené překližkou. Druhé sice bylo odkryté, ale zase se nacházelo deset metrů nad boční uličkou. "On tady byl. Jak se, ksakru, dostal ven?"

Odpověď přišla o chvíli později.

"Něco jsem objevil," zavolal jeden z agentů, který se právě díval pod postel. Odsunul kavalec od stěny a odhalil otvor, který byl dost velký na to, aby jím prolezl člověk. Vypadalo to, že pachatel vysekal omítku a vyboural kus cihlové zdi mezi touto budovou a vedlejším číslem. Když spatřil na monitoru policii, jednoduše prokopl sádku na druhé straně zdi a vklouzl do sousední budovy.

"Vlezte někdo do té díry," poručil velitel JPS.

"Já půjdu, pane," nabídl se jeden drobný agent.

V objemné výstroji však otvorem neprolezl ani on.

"Já tam vlezu," řekla Sachsová, která byla ze všech policistů zdaleka nejštíhlejší. "Ale potřebuju, abyste vyklidili tuhle místnost. Kvůli zachování důkazů."

"Rozumím. Prostrčíme té dovnitř a stáhneme se." Haumann nařídil odsunutí postele. Sachsová poklekla a posvítla baterkou do otvoru, na jehož druhé straně se nacházel můstek uvnitř jakéhosi skladu nebo továrny. Aby se na něj dostala, musela se asi metr a půl plížit stěsnaným prostorem.

"Sakra," zamumlala Amélie Sachsová _ žena, která jezdila dvě stě padesátkou, stavěla se při přestřelkách čelem k pachatelům zahnaným do kouta, ale jakýkoliv náznak klaustrofobie ji dokázal naprosto ochromit.

Mám jít napřed hlavou, nebo nohama?

Povzdechla si.

Hlavou napřed to bude děsivější, ale také bezpečnější přinejmenším bude mít k dispozici několik vteřin, aby identifikovala palebnou pozici pachatele dříve, než na ni stačí zamířit. Pohlédla do těsného tmavého prostoru. Zhluboka se nadechla. A s pistolí v ruce vyrazila vpřed.

Co je to, sakra, se mnou? pomyslel si Lon Sellitto, když stál před skladem vedle firmy dovážející bylinné produkty, jehož hlavní vchod měl střežit. Civěl na dveře a na okna, hledal uprchlého pachatele a modlil se, aby se před ním objevil a on ho mohl zneškodnit.

A zároveň se modlil, aby se pachatel neobjevil.

Co se, ksakru, děje?

Během svých let u policie zažil Sellitto již dobrý tučet přestřelek _ odzbrojoval pomatené psychopaty, a dokonce se pral se sebevrahem na střeše uzoučké Flatiron Building, kdy ho od nebes dělilo pouhých patnáct centimetrů zdobeného okraje. Jasně, někdy to s ním otřásl. Ale vždy se dokázal rychle otřepat. Nic však na něj nikdy nedolehlo více než Barryho smrt dnes ráno. Ocitnout se v palebné linii bylo děsivé, to se nedalo popřít. Jenže tady šlo o něco jiného. Dnes stál tak blízko u člověka právě v okamžiku..., právě v okamžiku jeho smrti. A tak mu stále zněl v hlavě knihovníkův hlas, jeho poslední slova v životě.

Opravdu jsem nikoho...

A také nemohl zapomenout na zvuk tří kulek, když Barrymu narážely do hrudníku.

Plesk..., plesk..., plesk...

Byla to tichá, sotva slyšitelná plácnutí. Podobný zvuk Lon Sellitto nikdy neslyšel. Zachvěl se a pocítil nevolnost.

A pak ty jeho hnědé oči. Při dopadu kulek se dívaly Sellittovi přímo do očí. Během zlomku vteřiny se v nich vystřídal překvapení, pak bolest... a pak už nic. Nic podivnějšího Sellitto v životě neviděl. Existoval jen jediný způsob, jak to popsat: v jednom okamžiku vám za očima probíhá cosi spleťtého a skutečného a pak o pouhý zlomek času později, vlastně ještě dříve, než se skácté na chodník _ v nich náhle nemáte vůbec nic.

Detektiv v tu chvíli strnul a jen tiše civěl na bezvládnou figurínu, která ležela před ním _ ačkoliv dobře věděl, že by se měl pokusit zneškodnit střelce. Zdravotníci ho tak dokonce museli odstrčit, aby se k Barrymu dostali Sellitto se vůbec nedokázal pohnout.

Plesk..., plesk..., plesk...

A když pak přišel čas zatelefonovat Barryho příbuzným, Sellitto opět zklamal. Během let absolvoval hromady podobně nelehkých telefonátů. Žádný z nich pochopitelně nebyl snadný. Dnes se s tím však jednoduše nedokázal vypořádat.

Vymyslel si nějakou pitomou výmluvu na telefon a přenechal tuto povinnost někomu jinému. Měl strach, že se mu zlomí hlas. Měl strach, že se rozpláče, což se mu během několik desítek let ve službě ještě nikdy nestalo.

Nyní uslyšel ve vysílačce hlášení o marném pronásledování pachatele.

A v uších mu znovu zaznělo trojí plesknutí.

Sakra, jak já už chci domů.

Chtěl být s Rachel a dát si s ní doma na terase pivo. No, na pivo bylo ještě brzy. Tak kávu. I když vlastně na pivo možná zase tak brzy nebylo. Nebo na skotskou. Chtěl sedět doma v Brooklynu, pozorovat trávu a stromy. A mluvit. Anebo nemluvit. Prostě být s ní. Detektivovy myšlenky náhle zabloudily k jeho dospívajícímu synovi, který bydlel s jeho bývalou manželkou. Už spolu tři nebo čtyři dny nemluvili. Musí mu zavolat.

To se...

Ksakru. Sellitto si uvědomil, že stojí ponořen v myšlenkách uprostřed Elizabeth Street _ zády k budově, kterou měl střežit. Ježíšikriste! Co to děláš? Ten střelec pobíhá někde v okolí a ty tu

sníš s otevřenýma očima? Vždyť může číhat v téhle boční uličce, případně v té další, přesně jako dneska ráno.

Sellitto se přikrčil, otočil se zpátky a prohlédl si tmavá okna, umouněná nebo zatažená. Pachatel se mohl za kterýmkoliv z nich ukrývat a právě teď na něj mířit tím svým pitomým malým revolverem. Plesk..., plesk... Jehličky z kulek se rozstřelovaly a trhaly maso na cáry. Sellitto se otřásl, odstoupil a ukryl se mezi dvěma zaparkovanými dodávkami, kam na něj z oken nebylo vidět. Vykoukl zpoza jedné dodávky a začal sledovat zčernalá okna a dveře.

Místo nich však viděl něco jiného. Hnědé oči knihovníka pár decimetrů před sebou.

Opravdu jsem...

Plesk..., plesk...

Život se stával neživotem.

Ty oči...

Otřel si pravou ruku do kalhot a namlouval si, že se potí pouze kvůli neprůstřelné vestě. Co je to s tím pitomým počasím? Na říjen je strašně velké vedro. Kdo by se, ksakru, nepotil?

"Nevidím ho, přijem," zašeptala Sachsová do mikrofonu.

"Opakujte," odpověděl jí Haumannův praskavý hlas.

"Nikde po něm nejsou žádné stopy, přijem."

Sklad, do něhož pachatel 910 uprchl, v podstatě tvořilo jedno velké otevřené prostranství rozdělené sítí můstků. Na podlaže ležely palety s lahvi olivového oleje a plechovkami s rajčatovou omáčkou ve smršťovací fólii. Můstek, na němž Sachsová stála, se nacházel asi deset metrů nad podlahou a vedl po obvodu celého skladu v úrovni pachatelova bytu ve vedlejší budově. Byl to pracovní sklad, i když se pravděpodobně využíval jen sporadicky nikde nebylo vidět žádné známky nedávné přítomnosti zaměstnanců. Reflektory byly zhasnuté, ale zaprášenými střešními okny

prosakovalo dovnitř dost světla, takže se Sachsová mohla po skladu rozhlédnout. Podlahy byly čisté zametené a ona v nich neobjevila žádné šlépěje, které by jí prozradily, kudy se pachatel 910 vydal. Kromě hlavního vchodu a zadních vrat vedoucích na nákladovou rampu byly v přízemí ještě dvojce dveře na bocích. Na jedné visela cedulka Toalety, druhé byly neoznačené. Amélie Sachsová se pomalými pohyby začala sunout kupředu. Pistolí lehce mávala před sebou a baterkou hledala cíl. Během krátké doby zajistila můstky i otevřené prostranství skladu a ohlásila to Haumannovi. Agenti JPS pak vykopli vrata nákladové rampy, vtrhli do skladu a rozptýlili se. Sachsová pocítila úlevu. Gestikulací rukou ukázala posílám na dvojce boční dveře a agenti se k nim seskupili.

Haumann se chopil vysílačky: "Vyslechli jsme lidi v okolí, ale nikdo ho venku neviděl. Dost možná je stále uvnitř, příjem."

Sachsová tiše potvrdila příjem, sešla ze schodů do přízemí a připojila se k ostatním agentům.

Ukázala na toaletu. "Na tři," zašeptala.

Agenti přikývli. Jeden z nich ukázal na sebe, ale Sachsová dala zavrtěním hlavy rázně najevo, že dovnitř půjde ona. Měla strašný vztek _ že jim pachatel proklouzl, že měl znásilňovací pomůcky právě v tašce s rozesmátým obličejem, že postřelil nevinnou osobu jen proto, aby odvedl pozornost. Chtěla toho člověka zneškodnit a dělala všechno možné, aby si z něj mohla urvat něco pro sebe.

Pochopitelně měla na sobě neprůstřelnou vestu, ale přesto se nedokázala zbavit pomyslení, co by se stalo, kdyby ji některá z těch jehličkových kulek zasáhla do obličeje nebo do ramene.

Nebo do hrdla.

Vztyčila prst. Raz...

Vtrhni tam rychle, drž se u země a vyvíjej kilogramový tlak na spoušť nastavenou na kilogram a něco.

Seš si tím vším jistá, holka?

Před očima se jí zjevil obraz Lincolna Rhyma.

Dva...

A poté vzpomínka na otce _pochůzkáře, jak jí na smrtelné posteli vštěpuje svou životní filozofii: "Pamatuj si, Amie, že když se hýbeš, nemohou tě chytit."

Takže se hýbej!

Tři.

Přikývla. Jeden z agentů rozkopl dveře _ ke kovové klice se nikdo neodvažoval přiblížit, Sachsová se vrhla kupředu, bolestivě se přikrčila a rychle prořala kuželem světla malou toaletu bez oken.

Prázdna.

Vycouvala a otočila se ke druhým dveřím. Celý proces se bude opakovat.

Další silné kopnutí na tři. Další vyražené dveře.

Napřažené pistole, těkající baterka. Ach jo, pomyslela si Sachsová, když se daří, tak se daří, že? Dívala se na dlouhé schodiště, které se nořilo do absolutní tmy. Všimla si, že schody nejsou spojeny vertikálními příčkami, což znamenalo, že se pachatel mohl postavit za ně a střílet jim během sestupu do kotníků, lýtek nebo zad.

"Tmu," zašeptala.

Muži zhasli baterky upevněné ke hlavním samopalům. Sachsová překonala bolest v kolenou a vyrazila jako první.

Dvakrát na nerovných rozviklaných schodech téměř klopýtl. Za ní se vydali čtyři agenti Jednotky pohotovostních služeb.

"Rohový útvar," zašeptala. Věděla, že technicky vzato skupince nevelí, ale nedokázala si pomoci. Agenti její autoritu nezpochybňovali. Dotkli se ramen svých sousedů, aby se zorientovali, a vytvořili přibližný čtverec, jehož každý člen se díval směrem z něj a střežil svůj kvadrant sklepa.

"Světla!"

Malý prostor sklepa náhle zalily kužely silného halogenového světla a zbraně začaly hledat cíl.

Sachsová nespátřila žádnou hrozbu, nezaslechla žádné zvuky. Kromě jednoho setsakra hlasitě tlukoucího srdce, pomyslela si.

Které patří mně.

Ve sklepe se nacházel kotel, trubky, olejové nádrže a asi tisícovka prázdných lahví od piva. Plus hromady odpadků. A asi šest našňupnutých potkanů.

Dva agenti prozkoumali páchnoucí pytle na odpadky, ale pachatel zde očividně nebyl.

Sachsová ohlásila Haumannovi, co objevili. Ani nikdo jiný nespátřil žádnou stopu po pachateli. Všichni agenti se tedy měli

shromáždit ve velitelské dodávce a poté pokračovat v dotazování místních obyvatel, zatímco Sachsová ohledá místa činu _ všichni přitom měli na paměti, že podobně jako předtím v muzeu by vrah mohl stále číhat opodál.

... kryj si záda.

Sachsová si povzddechla, znovu napřáhla zbraň a otočila se ke schodům. A pak se zarazila. Kdyby se nyní vrátila po stejných schodech zpět na hlavní podlaží _ což byla pro její artritická kolena děsivá představa, musela by pak znovu sejít po schodech dolů, aby se dostala na úroveň ulice. Snazší alternativou tedy bylo vyjít po mnohem kratším schodišti přímo na chodník.

Někdy se člověk musí mít trochu rád, pomyslela si a obrátila se ke schodišti.

Lona Sellitta se zmocnila posedlost jedním konkrétním oknem. Zaslechl hlášení, že sklad je čistý, ale kladl si otázku, zda agenti pohotovostní jednotky skutečně pronikli do všech zákoutí a skulin. Ráno v muzeu si pachatele koneckonců taky nikdo nevšiml. Snadno k nim pronikl až na dostřel.

Plesk, plesk, plesk.

To okno úplně vpravo v prvním patře... Sellittovi se zdálo, že se jednou či dvakrát zachvělo.

Možná to byl jen vítr. Ale možná jeho chvění vycházelo od někoho, kdo se je pokoušel otevřít.

Nebo skrz ně zamířit.

Plesk.

Sellitto se otřásl a ustoupil zpět.

"Hej," zavolal na agenta pohotovostní jednotky, který se právě vynořil z firmy dovážející bylinné produkty. "Koukejte _ vidíte v tom okně něco?"

"Kde?"

"Tamhle." Sellitto se vyklonil z úkrytu o něco více a ukázal na černý skleněný čtverec.

"Ne. Ale ten prostor je zajištěn. Copak jste to neslyšel?"

Sellitto se vyklonil ještě o kousek dál, když vtom zaslechl plesk, plesk, plesk a viděl, jak z hnědých očí vyprchal život.

Přimhouřil oči, roztřásl se a ještě jednou si okno pozorně prohlédl. A pak

koutkem oka zahlédl na levé straně jakýsi nenadálý pohyb a uslyšel vrzání otevíraných dveří. Následoval záblesk světla, jak se chladné slunce odrazilo od čehosi kovového.

To je on!

"Bože hlesl Sellitto. Hmátl pro zbrani, přikrčil se a otočil se k záblesku. Místo aby však při rychlém tasení zbraně dodržel

předepsaný postup a držel ukazováček mimo kryt spouště, v návalu paniky svůj kolt jednoduše vyškubl z pouzdra.

Což byl také důvod, proč zbraň o zlomek vteřiny později vystřelila a vyslala kulku směrem ke sklepním dveřím od

skladu, z nichž se právě vynořovala Amélie Sachsová.

14

Thompson Boyd stál na křižovatce Canal Street a Šesté Avenue zhruba dvanáct bloků od svého bytu a čekal na zelenou. Konečně popadl dech a otřel si zpcenou tvář.

Nebyl otřesený, nebyl vystresovaný _ zadýchanost i pot pramenily z jeho úprku do bezpečí, ale byl zvědav, jak ho objevili. Vždycky si dával velký pozor, s kým se stýká a jaké telefony používá, a neustále kontroloval, jestli ho někdo nesleduje. Usoudil tedy, že ho museli vystopovat prostřednictvím fyzických důkazů. Bylo to logické _ Thompson si totiž byl naprosto jist, že ta ženská v bílém, která pročesávala knihovnu v muzeu jako chřestýš rohatý, stála i na chodbě před bytem na Elizabeth Street. Že by v tom muzeu po sobě něco zanechal? Něco v té tašce s pomůckami? Někjaké stopové důkazy z bot nebo ošacení?

Každopádně měl proti sobě nejlepší vyšetřovatele, s jakými se kdy setkal. Musel to mít na paměti.

Zíral na projíždějící auta a přemýšlel o svém útěku. Když viděl, jak policisté vycházejí po schodišti vzhůru, rychle vložil knihu i své nákupy z železářství do nákupní tašky, popadl aktovku a revolver a sepnul elektrický obvod, díky němuž se klika ocitla pod proudem. Prokopl zeď a uprchl do skladu ve vedlejší budově, vyšplhal na střechnu a utíkal po ní jižním směrem až na konec bloku. Tam slezl po požárním schodišti, odbočil na západ a dal se do sprintu v kurzu, který si předem pečlivě vytyčil a poté mnohokrát vyzkoušel.

Když se nyní na křižovatce Canal Street a Šesté Avenue nořil do davu, který čekal na zelenou, zaslechl sirény policejních aut, která se připojovala k pátrání po jeho osobě. V jeho obličej se nezračily žádné emoce, ruce se mu netřáslly, necítil vztek, necítil paniku. Musel takový být _ během své kariéry poznal desítky a desítky profesionálních zabijáků, kteří byli dopadeni, protože zpanikařili, ztratili před policií chladnokrevnost a rupnuli při běžném vyšetřování. Případně se jim roztřásla kolena přímo během zakázky, takže za sebou zanechali důkazy nebo živé svědky. Emoce _ láska, vztek, strach _ přinášejí ledabylost. Člověk musí být chladný, nezúčastněný.

Strnulý...

Thompson sevřel revolver ukrytý v kapse pláště a díval se, jak po Šesté Avenue uhání několik policejních aut.

Všechna se smykem odbočovala za roh a vyrážela na východ po Canal Street. Policie se mohla přetrhnout, aby ho vypátrala. Thompson ovšem věděl, že to není nic překvapivého. Žádnému policajtovi by se nelíbilo, kdyby pachatel připravil jednomu z jejich lidí elektrické křeslo (i když podle Thompsonova názoru si to ten policista zavinil sám, protože byl neopatrný).

V tu chvíli se však v jeho hlavě rozezněly slabé znepokojivé tóny _ jedno z policejních aut totiž zastavilo tři bloky od něj. Vystoupili z něj policisté a začali vyslýchat lidi na ulici. Další vůz pak zabrzdil pouhých šedesát metrů od místa, kde teď Thompson stál. A poldové od něj zamířili jeho směrem. Jeho vlastní automobil parkoval u řeky Hudson, asi pět minut cesty odtud. Musel se k němu okamžitě dostat. Na semaforu však stále svítila červená.

Vzdych rozčísly další sirény.

Tohle už začínal být problém.

Thompson se rozhlédl po lidech kolem sebe, z nichž většina civěla východním směrem na policisty a jejich auta.

Potřeboval nějaké odvedení pozornosti _ nějaké krytí, aby se dostal na druhou stranu ulice. Zkrátka něco... na okázalosti teď nebyl čas. Klidně to mohlo být něco přízemního, jen aby to načas odvedlo pozornost. Zapálený odpadkový koš, autoalarm, zvuk rozbitého skla... Ještě nějaký nápad? Thompson pohlédl nalevo a všiml si velkého městského autobusu jedoucího po Šesté Avenue. Právě se blížil ke křižovatce, kde stál hlouček chodců. Zapálit odpadkový koš, anebo radši tohle? Thompson Boyd dospěl k rozhodnutí. Přisunul se blíže k obrubníku za jednu štihlou Asiátku ve věku kolem dvaceti let. Stačilo ji lehce postrčit do beder a dívka začala přepadávat přímo do dráhy autobusu. Panicky se zkroutila, zalapala po dechu a sklouzla z obrubníku do vozovky.

"Ona spadla!" zaječel Thompson zcela bez přízvuku. "Seberte ji!"

Ženino úpění náhle ustalo, když ji autobus zasáhl pravým zpětným zrcátkem do ramene a hlavy a vymrštil její zmítající se tělo k chodníku. Na okno i kolemjdoucí dopadla sprška krve. Brzdy začaly kvílet. Stejně jako několik žen v davu. Uprostřed Canal Street autobus se smykem zastavil, čínř zablokoval dopravu, a na tomto místě měl setrvat až do vyšetření nehody. Oheň v odpadkovém koši, rozbitá láhev, autoalarm, to vše by možná fungovalo taky. Thompson však usoudil, že zabítí té ženy bude účinnější.

Provoz na obou ulicích se okamžitě zastavil a s ním i dvě policejní auta jedoucí po Šesté Avenue jeho směrem.

Thompson Boyd pomalu přešel přes ulici a opustil srocující se dav zděšených kolemjdoucích, kteří plakali nebo křičeli nebo prostě jen šokované civěli na schlíplé zkrvavené tělo, které se choulilo u pletivového plotu. Asiatčiny zmrtnělé oči se bezvýrazně upíraly k obloze. Nikdo očividně nepokládal tragédii za nic jiného než za strašlivou nehodu.

Lidé se k ženě sbíhali, volali z mobilních telefonů 911..., zkrátka chaos. Thompson se klidně propletl ucpanou dopravou a dorazil na protější chodník. Na Asiatku již dávno zapomněl a nyní přemýšlel o důležitějších věcech: přišel o jedno místo pobytu. Alespoň se mu však podařilo uprchnout se zbraněmi, s věcmi zakoupenými v železářství i s příručkou. V bytě nezůstaly žádné stopy, které by mohly policii dovést až k němu nebo k muži, který ho najal ani ta ženská v bílém nedokáže objevit žádnou spojitost. Ne, tohle opravdu není vážný problém.

Zastavil se u telefonního automatu, zavolal na hlasovou schránku a vyslechl si dobré zprávy. Dozvěděl se, že Geneva Settleová studuje na střední škole Langstona Hughese v Harlemu. Zároveň zjistil, že dívku střeží policie, což ho pochopitelně nikterak nepřekvapilo. Již brzy o ní získá další podrobné informace třeba to, kde bydlí, nebo při troše štěstí i to, že se jeho člověku naskytla příležitost, rovnou tu holku zastřelil a zakázka je vyřízená. Od automatu vyrazil Thompson Boyd ke svému autu _ tři roky starému buicku nudně modré barvy, k nicneříkajícímu autu, k průměrnému autu Průměrného Joea. Nastartoval, zařadil se do provozu a zdálky objel zácpu způsobenou autobusovou nehodou. Zamířil k mostu na Devětapadesáté ulici a v duchu přemýšlel, co vše se dozvěděl z knihy, kterou v poslední hodině studoval a z níž nyní trčela hromada žlutých lístků. Přemýšlel, jakým způsobem uplatní svou nově nabytou dovednost.

"Já nevím..., nevím, co říct."

Zbédovaný Lon Sellitto se díval na kapitána, který sem přijel z ústředí ihned poté, co se tamní pohlaváři dozvěděli o přestřelce. Detektiv seděl na chodníku, vlasy měl rozcuchané a břicho vyvalené přes opasek. Mezi knoflíky košile mu prosvítala růžová kůže a špičky sešlapaných bot měl vytočené ven. Všechno na něm teď působilo zmuchlaným dojmem.

"Tak co se stalo?" Urostlý proplešatělý černošský kapitán se zmocnil Sellittova revolveru a držel ho u pasu nenabitý a s vyklopeným válcem, přesně dle předepsané procedury newyorské policie v případě, že její člen vystřelí ze služební zbraně.

Sellitto pohlédl vysokému muži do očí a řekl: "Byl jsem neopatrný s bouchačkou."

Kapitán pomalu pokýval hlavou a otočil se k Amélii Sachsové. "Vy jste v pořádku?"

Sachsová pokrčila rameny. "Nic to nebylo. Kulka neletěla nikde kolem mě."

Kapitán si očividně uvědomoval, že Sachsová bere incident s nadhledem a snaží se ho zlehčit _ poznal to i Sellitto. Skutečnost, že ho tím Sachsová chránila, ho ještě více deptala.

"Ale byla jste v palebné linii, že?" zeptal se kapitán.

"Nebylo to nijak..."

"Byla jste v palebné linii?"

"Ano, pane," připustila Sachsová.

Kulka ráže 38 ji minula o necelý metr. Sellitto to věděl. Ona to věděla.

Neletěla nikde koleni mě...

Kapitán se zadíval na sklad. "Kdyby k tomu nedošlo, pachatel by přesto uprchl?"

"Jo," přitakal Bo Haumann.

"Víte jistě, že to nemělo na jeho útěk vůbec žádný vliv? Pravda stejně vyjde najevo."

Velitel JPS přikývl. "Momentálně to vypadá tak, že pachatel vylezl na střechu skladu a zamířil na sever, anebo na jih _ pravděpodobně na jih. Ta rána...", kývl na Sellittův revolver, "vyšla až poté, co jsme zajistili přilehlé budovy."

Co se to se mnou děje? pomyslel si znovu Sellitto. Plesk, plesk, plesk...

"Proč jste vytasil zbraň?" zeptal se ho kapitán. "Nečekal jsem, že z těch dveří od sklepa někdo vyjde." "Copak jste neslyšel hlášení, že se ta budova zajišťuje?" Zaváhání. "To mi nějak uniklo." Naposledy lhal Lon Sellitto nadřazeným v době, kdy chtěl podržet jednoho nováčka, který ve snaze zachránit oběť únosu _ což se mu mimochodem podařilo, nedodržel předepsaný postup. Tehdy to byla dobrá lež. Zatímco dnes šlo o lež zbabělou a její vyslovení bolelo jako přeražená kost. Kapitán se rozhlédl po místě činu. Kolem se potloukalo několik agentů Jednotky pohotovostních služeb. Žádný z nich se však nedíval na Sellitta. Zdálo se, že je detektiv naplňuje rozpaky. Nakonec kapitán řekl: "Žádné zranění, žádná výrazná škoda na majetku. Sepíšu zprávu, ale svolání komise pro přešetření střelby není povinné. Já to nedoporučím."

Sellitta zaplavil pocit úlevy. Vyšetřování střeleckého incidentu před komisí mělo na reputaci policisty téměř stejný vliv jako vnitřní vyšetřování. I když vás zbavili obvinění, část špíny na vás nadlouho ulpěla. Někdy i napořád.

"Chcete si vzít nějaké volno?" dotázal se kapitán. "Ne, pane," řekl Sellitto rozhodně.

Oddechový čas po podobné záležitosti byl pro Sellitta _ a vlastně pro kteréhokoliv policistu _ nejhorší věcí na světě. Dumal by nad sebou, přejídal se do bezvědomí špatným jídlem a přenášel mizernou náladu na všechny kolem sebe. A navíc by pak byl ještě vystrašenější než teď. (Stále si se zahanbením vybavoval, jak tomu nákladňáku začalo střílet do výfuku a on sebou trhl jako prvníčka.)

"Já nevím." Kapitán měl pravomoc nařizovat svým lidem povinné volno. Chtěl se zeptat na názor Sachsové, ale to by bylo

nepatřičné. Detektivkou byla teprve krátký čas. Jeho váhavost s rozhodnutím jí však měla dát čas k vyslovení názoru. Třeba k tomu, aby řekla: Hele, Lone, to by byl dobrý nápad. Případně: To je v pořádku. Zvládneme to bez tebe.

Sachsová však neřekla nic. Což byl v podstatě _ jak všichni věděli _ hlas v jeho prospěch. "Slyšel jsem," řekl kapitán, "že dnes vám přímo před očima zabili nějakého svědka, je to pravda? Souvisí to s tím nějak?"

Jo, kurva, ne, kurva...

"To neumím posoudit."

Další dlouhé zvažování. Ale ať si o nadřizených říká, kdo chce, co chce, na nejvyšší příčky žebříčku newyorské policie se rozhodně nevypracovali bez toho, že by věděli všechno o životě na ulici a jeho dopadu na řadové policisty. "No dobrá, nechám vás ve službě. Ale zajděte si za poradcem."

Sellittův obličej zbrunátněl. Za psychiatrem. "Jistě," řekl detektiv navzdory zahanbení. "Hned si sjednám schůzku."

"Dobře. A informujte mě, jak to probíhá."

"Ano, pane. Díky."

Kapitán mu vrátil revolver a odkráčel s Bo Haumannem zpět na velitelské stanoviště. Sellitto se Sachsovou pak zamířili k vozidlu rychlého nasazení jednotky pro ohledávání místa činu, která právě dorazila.

"Amélie..."

"Kašli na to, Lone. Stalo se. Je to za náma. K přátelské palbě dochází pořád." Riziko, že policistu postřelí vlastní lidé, bylo statisticky vyšší, než že je zasáhne kulka pachatele.

Podsaditý detektiv zavrtěl hlavou. "Já jen..." Nevěděl, jak pokračovat.

Po zbytek cesty k vozidlu mezi nimi panovalo dlouhé ticho. Nakonec Sachsová řekla: "Jen jedna věc, Lone. Tohle se rozkřikne. Víš, jak to chodí. Ale žádný civilista se o tom nedozví. Alespoň ne ode mě." Vzhledem k tomu, že Lincoln Rhyme nebyl "napojen na drát" _ tedy na síť policejní šušky, mohl se o incidentu dozvědět pouze od někoho z nich.

"O tohle jsem požádat nechtěl."

"Já vím," odpověděla Sachsová. "Jen ti říkám, jak se k tomu budu stavět." Začala vykládat ohledávací vybavení.

"Díky," řekl Sellitto zastřeným hlasem. A uvědomil si, že se prsty levé ruky opět dotýká imaginární krve na líci.

Plesk, plesk, plesk...

"Je to bída, Rhyme."

"Povídej," poručil jí kriminalista do sluchátek.

Sachsová oděná do bílé tyčkové kombinézy procházela rošt v malém bytě _ vzhledem k jeho nezařizenosti bylo policistům jasné, že pachateli sloužil pouze jako bezpečný úkryt. Podobné útočiště mívala většina profesionálních zabijáků. Přechovávali v něm zbraně a zásoby a využívali je jako základnu pro zakázky v okolí i jako úkryt pro případ, že by se něco zvtlo.

"Co je uvnitř?" dotázal se Rhyme.

"Kavalec, holý stůl a židle. Lampa. A průmyslová televize připojená k bezpečnostní kameře na chodbě před bytem. Je to systém Video_Tect, ale pachatel z něj strhl nálepky se sériovým číslem, abychom nepoznali, kdy a kde to zařízení koupil. Našla jsem taky kabely a pár relé z obvodu, který připojil na dveře. Elektrostatický snímek šlápoty odpovídá vycházkovým botám Bass. Všechno jsem popráškovala, ale nenašla jediný otisk. Nosit rukavice ve vlastním doupěti _ co na to říkáš?"

"Kromě faktu, že je zatraceně chytrý?" zadumal se Rhyme. "Pravděpodobně ten byt příliš dobře nestřežil, takže věděl, že mu ho dřív nebo později vyhmátneme. Strašně rád bych měl jeho otisk. Rozhodně je někde v databázi. Možná v mnoha databázích."

"Našla jsem i balíček se zbylými tarotovými kartami, ale není na něm logo žádné prodejny. A jediná chybějící karta je dvanáctka _ ta, kterou nechal na prvním místě činu. Dobrá, budu hledat dál."

Pokračovala v důkladné chůzi v roštu _ přestože byl byt malý a většiny věci si člověk všiml už tím, že se jednoduše postavil doprostřed a otočil se o tři sta šedesát stupňů. Sachsová nicméně objevila ještě jeden ukrytý důkaz: když procházela kolem kavalce, všimla si, že zpod polštáře trčí malý kus čehosi bílého. Vytáhla to a opatrně rozevřela složený arch papíru.

"Něco tu mám, Rhyme. Mapu ulice, ve které stojí to afroamerické muzeum. Je tu spousta podrobností o bočních uličkách, vchodech a východech ze všech okolních budov, nákladových zónách, parkovištích, hydrantech, poklopech nad kanály a telefonních automatech. Ten člověk je perfekcionista."

Jen málo zabijáků by si dávalo s nájemnou vraždou takovou práci. "Jsou na ní skvrny. A pár drobků. Nahnědlých."

Sachsová k nim přičichla. "Česnek. Ty drobky vypadají jako od jídla." Vsunula mapu do igelitové obálky a pokračovala v pátrání.

"Pak tu mám nějaká další vlákna podobná těm předchozím podle mě to vypadá na to bavlněné lano. Plus trochu prachu a špíny. To je bohužel všechno."

"Kéž bych tak mohl to místo vidět." Rhymův hlas se postupně vytratil.

"Rhyme?"

"Představuju si ho," zašeptal kriminalista. Další pauza a po ní: "Co je na povrchu toho stolu?"

"Vůbec nic. To už jsem..."

"Já nemyslím, co na něm stojí nebo leží. Nejsou na něm skvrny od inkoustu? Klikyháky? Stopy po noži? Kroužky od hrnků s kávou?" vyptával se Rhyme a pak jízlivě dodal: "Když už jsou pachatelé tak neomalení, že nám tam ani nenechají účet za elektřinu, musíme brát, co je."

No jo, dobrá nálada byla oficiálně tatam.

Sachsová si prohlédla dřevěný povrch stolu. "Ano, jsou na něm skvrny. A taky je poškrábaný a zbrzděný rýhami."
"Je ze dřeva?"

"Ano."

"Odeber pár vzorků. Vezmi nůž a seškrábej povrch."

Sachsová našla ve vyšetřovací sadě skalpel. Podobně jako skalpely používané v chirurgii byl i tento nástroj sterilizován a neprodyšně uzavřen v papíru a igelitu. Sachsová opatrně oškrábala povrch stolu a vložila vzorky do malých igelitových sáčků.

Když sklopila hlavu, všimla si, že se na okrajích stolu cosi leskne. Zadívala se na to pozorněji.

"Našla jsem tu nějaké kapky, Rhyme. Čirá tekutina."

"Než vezmeš vzorky, zkontroluj jednu miráží. Zvol exsprej dvojku. Ten chlap si až příliš libuje ve smrtelných hračkách."

Firma Mirage Technologies vyrábí nenáročný systém detekce výbušnin. Přípravek zvaný Exspray 2 odhaloval přítomnost výbušnin skupiny B, mezi něž patří i vysoce nestabilní nitroglycerin – čirá tekutina, jejíž jediná kapka dokáže člověku utrhnout ruku.

Sachsová vzorek otestovala. Kdyby se skutečně jednalo o výbušnou látku, zbarvila by se do růžová. V tomto případě však kapka barvu nezměnila. Sachsová pro jistotu nanesla na stejný vzorek také sprej číslo tři – ten detekoval přítomnost jakýchkoliv dusičnanů, jež tvoří klíčovou součást většiny výbušných látek, nejen nitroglycerinu.

"Bez reakce, Rhyme." Odebrala druhou kapku tekutiny, přenesla ji do skleněné trubičky a neprodyšně ji uzavřela.

"Myslím, že je to všechno, Rhyme."

"Tak to sem všechno přivez, Sachsová. Musíme se do toho chlapa pořádně zakousnout. Jestli dokáže tak snadno zdrhnout pohotovostní jednotce, znamená to, že se dokáže stejně rychle dostat do Geneviny blízkosti."

15

Zvládla to skvěle.

Zaperlila.

Čtyřadvacet testových otázek – a Geneva Settleová věděla, že je má všechny správně. Kromě toho napsala sedmistránkovou slohovou práci na určené téma, přestože se v zadání žádaly pouze čtyři.

Bájo...

Klábosila s detektivem Bellem o tom, jak si vedla, a on jen pokyvoval hlavou – což jí prozradilo, že ji ve skutečnosti neposlouchá, ale bedlivě střeží okolní chodby. Alespoň však měl na rtech úsměv, a tak Geneva předstírala, že o ničem neví. Zvláštní na tom bylo, že jí podobné žvatlání dělalo dobře. Právě Bellovi vykládala, jak jim učitel ukryl do slohovky chytáky a jak Lynette Tompkinsová zašeptala: "Ježíši, spas mě," když si uvědomila, že se učila špatné téma. Podobné řeči neměl zájem poslouchat stále dokola nikdo kromě Keesh.

Nyní se ještě musela poprat s písečkou z matematiky. Počty neměla nijak zvlášť v lásce, ale probíranou látku znala, učila se na ni a se všemi rovnicemi si zatím vždycky poradila.

"Holka!" Lakeesha se přitočila vedle ní. "Safra, ty seš ještě tady?" Vytřeštila oči. "Tak tobě ráno málem ustřelili půlky a ty si s tím vůbec nelámeš hlavu. Tomu říkám šilenost, holka."

"Sklapni dásně. Meleš, jako když praská bičem."

Keesh nicméně pokračovala v drmolění, což Geneva předpokládala.

"Stejně už máš jednici. Tak k čemu ti tydlety písemky jsou?"

"Jestli tyhlety písemky nenapišu, žádnou jedničku už mít nebudu."

Urostlá dívka pohlédla na detektiva Bella a zamračila se. "Jestli vás to zajímá, tak podle mě byste měl raci hledat toho parchanta, co chtěl zabít tady mou kámošku."

"To už dělá spousta našich lidí."

"Kolik? A kdepak asi jsou?"

"Keesho!" zašeptala Geneva.

Bell se však jen chabě usmál. "Spousta."

Prásk, prásk.

"Tak jak dopadla ta zbytečná písemka tobě?" zeptala se Geneva kamarádky.

"Svět není civilizovanej. Svět je úplně podělaněj."

"Ale bylas na ní, že?"

"Říkala jsem ti, že na ni půjdu. Byla to paráda, holka. Úplně jsem ji žrala. Určitě jsem si v ní zajistila trojici. Přinejmenším. A možná dokonce dvojici."

"Vtipné."

Dorazili ke křižovatce chodeb a Lakeesha odbočila doleva. "Tak zatím holka. Zavolej mi odpo."

"Jasně."

Geneva se v duchu zasmála a sledovala, jak se její kamarádka řítí školními chodbami. Keesh se svými křiklavými těsně upnutými oblečky, hrůzu nahánějícími nehty, staženými copánky a lacinými tretkami vypadala jako kterákoliv jiná tuctová černošská holka. Tančila jako blázen na hudbu lidí jako L. L. Cool J, Twista a Beyoncé. Byla ochotna se kdykoliv zapojit do šarvátek, a dokonce se stavěla na odpor i gangsterským holkám (někdy u sebe nosila i nože s žiletkovou nebo vystřelovací čepelí). Příležitostně působila jako dýdžejka s přezdívkou Def Mistress K – většinou roztáčela vinyl ve školách, ale občas se objevovala i v klubech, pokud jí vyhazovači uvěřili, že už jí bylo jednadvacet.

Ačkoliv se však snažila vyvolat dojem, že jejím domovem je ghetto, ve skutečnosti to nebyla tak úplně pravda. Její imidž nevytvářala z jejího nitra, ale představovala spíše módní doplněk, podobně jako bláznivé nehty nebo uměle prodloužené vlasy. Geneva ji však rychle odhalila: když ji člověk pozorně poslouchal, poznal, že jejím přirozeným jazykem je spisovná angličtina. V jistém ohledu se podobala černošským jevištním komikům, kteří ve svých číslech napodobovali černošské brachy, ale neměli patřičný cit. Keesh například řekla: "Nejlepší je to v Sammym." Jenže člověk, který opravdu hovořil "afroamerickou lidovou angličtinou" _ jak zněl nový politicky korektní termín pro černošský slang neboli eboniku, by sice místo "nejlepší" opravdu použil výrazu "nejlepší", ale zároveň by v souvislosti s klubem Sammys řekl "u Sammyho", a nikoliv "v Sammym". Nezasvěcenému posluchači se nicméně zdálo, že je Lakeesha odkojená Harlemem.

A byly tu i další věci: spousta holek z chudinských zástavb se chlubila, že kradе zboží z obchodů. Keesh ovšem nikdy neukradla ani lahvičku s lakem na nehty nebo balíček s copánky. Dokonce si na ulici zásadně nekupovala šperky od nikoho, kdo je mohl ukrást turistům, a naopak se nerozpakovala vytáhnout z kapsy mobil a vyťukat 911, kdykoliv se během "lovecké sezóny" _ dnů v měsíci, kdy do domovních schránek začaly přicházet složenky na podporu v nezaměstnanosti, dětské přídavky nebo sociální dávky _ začali kolem vchodů obytných domů poflakovat podezřelí výrostci.

Keesh si všechno platila sama. Měla dvě zaměstnání _ prodlužovala vlasy a pletla copánky a zároveň čtyři dny v týdnu obsluhovala v jedné restauraci (ta se sice nacházela na Manhattanu, ale několik kilometrů jižně od Harlemu _ Keesh chtěla mít jistotu, že ji tam nespátří nikdo ze sousedství, protože by tím mohla utrpět její pověst dýdžejské divy ze Stočtyřicáté ulice). Utrácela jen opatrně a část výdělku dávala bokem, aby pomohla rodině.

Existovala ještě jedna věc, v níž se Keesh lišila od spousty harlemských dívek. Spolu s Genevou patřila do takzvaného "sesterstva nicek". Jinými slovy žádný sex (jistě, mazlení bylo v pohodě, ale jak kdysi prohlásila jedna z Genevinych kamarádek: "Žádný chlap do mě nebude strkat svého šmudlu. Po ptáčkách.") Obě dívky stále dodržovaly úmluvu panenství, kterou uzavřely na základní škole. To z nich dělalo svým způsobem raritu. Obrovské procento děvčat z Langstona Hughese už totiž hezkých pár let spalo s kluky.

Dospívající dívky v Harlemu se dělily do dvou kategorií a dělicí čáru přitom tvořil jediný předmět: dětský kočárek. Některé dívky před sebou kočárek na ulici tlačily, a jiné ne. V takovém případě už vůbec nezáleželo na tom, jestli čtete Ntozake Shangeovou či Sylvii Plathovou, anebo jste negramotná nezáleželo na tom, jestli nosíte oranžové topy a copánky z obchodu, anebo bílé halenky a kostkované sukně... Pokud dívka skončila za rukojetí dětského kočárku, ubíral se její život úplně jiným směrem než život dívek z opačné kategorie. Dítě sice neznamenovalo automaticky konec školy a povolání, ale často tomu tak bylo. A i kdyby ne, mohla se dívka s kočárkem těšit na pořádně krušné časy.

Nezvratným cílem Genevy Settleové bylo prchnout při první příležitosti z Harlemu _ nejlépe se zastávkami v Bostonu či v New Havenu kvůli získání diplomu či dvou _ a zamířit do Anglie, Francie nebo Itálie. Sebelepší riziko, že by něco jako dítě mohlo tento její plán zhatit, pro ni bylo naprosto nepřijatelné. Lakeesha se k vyššímu vzdělání stavěla vlažně, ale i ona měla své ambice. Chystala se vystudovat nějakou čtyřletou univerzitu a poté vstoupit do Harlemu jako fikaná byznysmenka. Hodlala se stát Frederickem Douglassem nebo Malcolmem X harlemské podnikatelské branže.

Právě tyto společné postoje činily z obou jinak odlišných dívek "sérgy". A podobně jako u většiny hlubokých přátelství se jejich souznění vymykalo logické definici. Sama Keesh to jednou nejlépe vyjádřila, když mávla rukou obloženou náramky, zaťukala puntíkováné nalakovanými nehty a ledabyle nadhodila "afroamerickou lidovkou": "To je fuk, holka. Hlavně když to klapе, ne_e!"

A jo_ó: opravdu to klapalo.

Geneva s detektivem Bellem nyní dorazili do matematické učebny a Bell se postavil před dveře. "Budu tady. Po písemce počkejte uvnitř. Nechám dopředu přistavit auto."

Dívka přikývla, otočila se a zamířila dovnitř. Po chvíli zaváhala a ohlédlá se. "Chtěla jsem vám něco říct, detektive." "Copak?"

"Vím, že někdy nejsem moc příjemná. Lidi říkají, že jsem umíněná. Teda, vlastně většinou tvrdí, že jsem pěkně otravná. Ale díky za to, co pro mě děláte."

"Jen svou práci, slečno. A krom toho: polovina svědků a vůbec lidí, co ochraňuju, nemá ani cenu chodníku, po kterém šlapou. Takže jsem jen rád, že můžu hlídat někoho slušného. A teď už běžte na dalších čtyřicet testových otázek." Geneva zamžourala. "Vy jste mě poslouchal? Myslela jsem, že mi vůbec nevěnujete pozornost."

"Ano, poslouchal jsem. A taky jsem vás hlídal. I když přiznávám, že dělat dvě věci najednou je moje maximum. Nečekejte ode mě víc. Takže..., až skončíte, budu tu na vás čekat."

"A já vám pak zaplatím ten oběd."

"Už jsem vám říkal, že ten jde na starostu."

"Jenže vy jste ho zaplatil ze svého _ nevyžádal jste si stvrzenku."

"No to se podívejme. Vy jste i všímavá."

Ve třídě Geneva zahlédla Kevina Cheaneyho _ stál vzadu a bavil se s několika členy své party. Zvedl hlavu, obšťastnil dívku rozzářeným úsměvem a vyrazil k ní. Téměř všechny holky ve třídě _ krásné i obyčejné _ jeho chůzi sledovaly.

Když viděly, kam má Kevin namířeno, objevilo se v jejich očích překvapení _ a poté šok.

Hej, pomyslela si Geneva vítězoslavně na jejich adresu, s tímhle se budete muset smířit.

Jsem v nebi. Geneva Settleová sklopila oči. Obličej měla rozpálený návaem kolotající krve.

"Nazdar, holka," řekl Kevin a přistoupil k ní blíže. Geneva ucítila jeho vodu po holení. Přemýšlela, co je to asi za značku. Třeba se jí podaří zjistit, kdy má narozeniny, a koupit mu ji.

"Ahoj," řekla rozechvělým hlasem. Odkáslala si. "Ahoj."

Tak jo, užila si před třídou okamžik slávy _ který potrvá navěky. Jenže ani tentokrát ji nenapadlo nic lepšího než si od něj udržovat odstup, aby kvůli ní nepřišel k úrazu. Řekne mu, jak je nebezpečné zdržovat se v její blízkosti. Zapomeň na hláskování, zapomeň na vtipy o mámě. Bud vážná. Řekni mu, co doopravdy cítíš: že si o něj děláš starosti.

Než však stačila cokoliv říct, Kevin jí ukázal do zadní části učebny. "Pojď semhle. Něco pro tebe mám."

Pro mě? pomyslela si Geneva. Zhluboka se nadechla a vyrazila za ním do rohu místnosti.

"Tady. Mám pro tebe dárek," řekl Kevin a vtiskl jí do ruky nějaký kus černého plastu. Co to je? Mobilní telefon? Pager?

Takové věci se do školy nosit nesměly. Přesto se Genevě prudce rozbušilo srdce a neustále si kladla otázku, co Kevin svým dárkem sleduje. Aby mu zavolala, když se ocitne v nebezpečí? Anebo s ní chtěl být v kontaktu, kdykoliv bude chtít.

"To je bájo," řekla, když si dárek prohlédla. Uvědomila si, že to není ani mobil, ani pípátko, nýbrž elektronický diář.

Něco jako Palm Pilot.

"Jsou tam hry, internet, e_mail. Všecko bezdrátový. Je šílený, co tydle věci uměj."

"Díky. Jenže... on vypadá dost draze, Kevine. Když já nevím..."

"Ne, to je v pohodě, holka. Ty si na něj vyděláš."

Geneva k němu vzhledla. "Vydělám?"

"Tak poslouchej. Nic na tom není. Už jsme to s klukama vyzkoušeli. Je propojený s mým." Kevin si poklepal na kapsu u košile. "Tak především si pamatuj, že ho máš mít mezi nohama. Lepší by bylo, kdybys měla sukni. Učitelé se tam nekoukaj, jinak by měli na krku žalobu, chápeš? A teď: při první otázce v testu zmáčkneš tlačítko s jedničkou. Vidíš ho? Potom zmáčkneš mezerník a napíšeš tam odpověď. Stíháš?"

"Odpověď?"

"A potom _ teď dávej bacha, to je důležitý. Musíš stisknout tohle tlačítko, abys mě to odeslala. Totle malý tlačítko s anténkou. Jestli ho nezmáčkneš, tak se to neodešle. U druhý otázky stiskneš dvojku. A zase odpověď."

"To nechápu."

Kevin se zasmál a v duchu se divil, co Genevě není jasné. "A co si myslíš? Máme spolu dohodu, holka. Já ti budu krejt záda na ulici. A ty mně ve třídě."

Když si Geneva uvědomila, o co kráčí, jako by dostala políček. Zvedla oči a zavrtala je do Kevina. "Ty chceš jako podvádět."

Kevin se zamračil. "Neříkej takový věci nahlas." Rozhlédl se.

"Děláš si legraci. Tohle je vtip."

"Vtip? Ne, holka. Ty mně pomůžeš."

To nebyla otázka. Byl to příkaz.

Genevu přepadl pocit, že se začne dusit nebo se jí udělá nevolno. Zrychlil se jí dech. "To neudělám." Podala Kevinovi diář. Kevin si ho nevzal.

"Co máš za problém? Mně pomáhá spousta holek."

"Alicia," zašeptala Geneva vztekla, pokývala hlavou a vzpomněla si na dívku, která s nimi až donedávna chodila na matematiku. Alicia Goodwinová, bystrá dívka a hotový kadet na matiku. Pak se ovšem odstěhovala s rodinou do Jersey a začala chodit na jinou školu. S Kevinem udržovala těsné vztahy. Takhle to tedy bylo: když Kevin přišel o partnerku, začal se poohlížet po nové a vybral si Genevu, která byla lepší studentkou než její předchůdkyně, ale zdaleka nevypadala tak dobře. Geneva přemýšlela, jak hluboko na seznamu asi tak klesla. Vztek a bolest v ní běsnily jako oheň v parním kotli. Tohle snad bylo ještě horší než ranní události v muzeu. Ten člověk v kukle alespoň nepředstíral, že je její kamarád.

Jidáš...

Geneva se rozohnila. "Takže máš stáj holek, které tě zásobujou odpověďma... Jaký bys měl průměr, nebýt jich?"

"Já nejsem blbej, holka," zašeptal Kevin našťvaně. "Jde mně jen o to, abych se ty sračky nemusel učit. Stejně budu hrát zbytek života basket a brát mastňácký prachy za smlouvy. Pro všechny je lepší, abych trénoval, než abych se učil."

"Pro všechny." Geneva se kysele zasmála. "Takže odsud máš ty svoje známky: prostě je kradeš. Je to stejný, jako bys někomu na Times Square čmajznul zlatý řetězek."

"Hele, holka, říkám ti, dej si majzla na hubu," zašeptal Kevin zlověstně.

"Já ti nepomůžu," zamumlala Geneva.

Její spolužák se usmál a změřil si ji pod přimhouřenými víčky. "Vynahradím ti to jinak. Můžeš pak kdykoliv přijít ke mně. Pěkně tě opíchám. Dokonce tě i vyližu. Já vím nejlíp, co všechno v tomhle směru dokážu."

"Běž do prdele!" vykřikla Geneva. Studenti otočili hlavy jejich směrem.

"Tak poslouchej," zavrčel Kevin a pevně ji uchopil za paži. Genevou projela bolest. "Máš prdel jako desetiletá holka, a přitom se tu naparuješ jako ňáká blondýna z Long Islandu, co si myslí, že je mistrně světa. Jenže cuchta s vlasama jako kryt od mikrofonu

si chlapy nemůže zrovna moc vybírat, jestli ti to ještě nedošlo. Kde splášíš někoho aspoň tak dobrýho, jako jsem já?"

Geneva při těch urážkách zalapala po dechu. "Jsi nechutný."

"No dobrý, holka, fajn. Seš frigidka, mně to neva. Zaplatím ti, abys mi píchla. Kolik chceš? Stovák? Dva? Prachů mám haldu. No tak, řekni si cenu. Tudle písemku musím udělat."

"Tak se uč," odsekla Geneva a mrštila po Kevinovi diář.

Ten ho jednou rukou chytil a druhou si ji k sobě prudce přitáhl.

"Kevine," ozval se přísný mužský hlas.

"Kurva," zašeptal chlapec znechuceně, na chvíli zavřel oči a pustil Genevě paži.

Pan Abrams, učitel matematiky, k němu přistoupil, sebral mu diář a pohlédl na něj. "Co to je?"

"Chtěl, abych mu pomohla podvádět," řekla Geneva.

"Ta buchta je cákla. Je její a..."

"Tak pojď, půjdeme do ředitelny," řekl Abrams Kevinovi.

Ten zpražil Genevu chladnými očima. Ona však jeho pohled opětovala.

"Ty jsi v pořádku, Genevo?" zeptal se učitel.

Geneva si právě třela paži v místě, kde ji Kevin svíral. Svěsila ruku a přikývla. "Jen bych si chtěla na pár minut odskočit na záchod."

"Prosím." Pan Abrams se obrátil na třídu, která na něj zaraženě civěla. "Před testem si ještě uděláme desetiminutovou přestávku," řekl a vyvedl Kevina zadními dveřmi ze třídy. Tu okamžitě zaplnilo zběsilé šuškáání, jako by někdo na televizoru opět zapnul ztlumený zvuk. Geneva pár vteřin počkala a pak vyrazila za učitelem.

Rozhlédla se po chodbě a spatřila detektiva Bella, který stál se zkříženými rukama u hlavních dveří učebny. Neviděl ji. Geneva prošla do vestibulu a vnořila se do davu studentů krácejících do svých tříd.

Na toaletu však nezamířila. Místo toho došla na konec vestibulu a protáhla se dveřmi na opuštěný školní dvorek s jedinou myšlenkou: nikdo na světě mě neuvidí brečet.

Tam! Necelých třicet metrů od něj.

Jaxovi poskočilo srdce, když si všiml, že Geneva Settleová stojí sama na školním dvorku.

Král graffiti právě stál v ústí boční uličky na protější straně ulice – vyčkával tam už dobrou hodinu, až ji konečně zahlédne. Tohle však bylo ještě lepší, než doufal: ta holka byla sama. Jax se rozhlédl po ulici. Před školou parkovalo neoznačené policejní auto s poldou uvnitř, ale to stálo od Genevy docela daleko a polda se navíc neřídil na dvorek i kdyby se otočil, ze svého místa ji nemohl vidět. Možná to bude větší hračka, než si Jax myslel.

Tak už tady přestaň okounět, poručil si v duchu. A hejbní prdeli.

Vytáhl z kapsy černý šátek a nasadil si ho na hlavu. Výrazil kupředu, zastavil se vedle otlučené dodávky a bedlivě si prohlédl školní hřiště (které tomuto bývalému trestanci hodně připomínalo vězeňský dvůr, pochopitelně bez žiletkového drátu a hlídkových věží). Dospěl k názoru, že by na tomto místě mohl přejít přes ulici a ukrýt se přitom za tahač řetězce Food Emporium, který parkoval vedle chodníku s naprázdno běžícím motorem. Takto by se dostal do vzdálenosti nějakých osmi metrů od Genevy, aniž by ho ona nebo ten polda zahlédli. A to už by bylo parádně blízko. A kdyby se ta holka dál dívala do země, třeba by se mu podařilo nepozorovaně proklouznout i za pletivový plot. Jenže po všem, co se jí dneska přihodilo, asi bude Geneva pěkně vystrašená, a kdyby zaregistrovala jeho pohyb, nejspíš by se otočila, dala se na útěk a ztropila přitom parádní virvál.

Takže běž pomalu a buď opatrný.

Ale hlavně už se hni. Taková šance se ti nemusí znova naskytnout.

Jax vyrazil k dívce a opatrně přitom našlapoval, aby pod jeho pajdavou nohou nezašustilo listí a neprozradilo ho.

16

Musí to být takové vždycky?

To od vás kluci vždycky něco chtějí?

Kevin chtěl například její hlavu. Jenže nebyla by Geneva stejně rozrušená, kdyby měla postavu jako Lakeesha a on by ji balil kvůli tělu nebo nadržům?

Ne, pomyslela si Geneva rozezleně. To by bylo něco jiného. To by bylo normální. Školní poradci hodně mluvili o znásilňování o tom, jak se má říct ne a co dělat, když je chlapec příliš dotěrný. A co se má podniknout, když už se to stane.

Nikdy však neřekli jediné slovo o tom, co dělat, když vám chce někdo znásilnit mysl.

Sakra, sakra, sakra!

Geneva zaťala zuby, otřela si slzy a setřepala je z konečků prstů. Zapomeň na něj! Je to všivý mizera. Ta písmečka z matematiky je jediné, na čem teď záleží.

d lomeno dx krát x na entou rovná se...

Nalevo zaznamenala nějaký pohyb. Geneva se tím směrem zadívala, a když přimhouřila oči před sluncem, spatřila na protější straně ulice ve stínech obytného domu muže v tmavě zelené bundě a s černým šátkem na hlavě. Před chvílí kráčel směrem ke školnímu dvorku, ale pak zmizel za velkým nákladákem parkujícím opodál. Zpanikařenou Genevu ze všeho nejdříve napadlo, že po ní opět jde ten člověk z knihovny. Jenže tenhle muž byl černý. Geneva se poněkud uvolnila a podívala se na hodinky. Vrat' se už dovnitř.

Jenže...

V zoufalství si představila, jak se na ni budou ostatní dívat. Kevinovi hoši ji budou spalovat pohledem. Vystlané holky budou jen okounět a hihňat se.

Sejměte ji, sejměte tu děvku...

Zapomeň na ně. Komu by záleželo na tom, co si myslí? Teď záleží jenom na té písmečce.

á lomeno dx krát x na entou rovná se nx na entou minus jedna...

Když vyrazila zpět k bočním dveřím, přemýšlela, jestli Kevin dostane podmíněčné propuštění. Nebo jestli ho třeba rovnou nevyhodí. Geneva v to doufala.

d lomeno dx krát...

V tu chvíli zaslechla z ulice šoupavé kroky. Zastavila se a otočila. Vzhledem k ostrému slunci však nikoho neviděla. Nemohl se k ní blížit ten černochoch v zelené bundě.

Zvuk kroků se na chvíli odmlčel. Geneva se otočila zpátky, vyrazila ke škole a zaplašila veškeré myšlenky s výjimkou derivačních pravidel.

... rovná se nx na entou minus jedna...

Vtom znovu uslyšela kroky, tentokrát rychlejší. Někdo vyrazil kupředu a mířil přímo k ní. Geneva ho neviděla. Kdo to je? Zvedla ruku a zastínila si oči před ostrým slunečním světlem.

A vzápětí zaslechla hlas detektiva Bella: "Genevo! Nehýbejte se!"

Detektiv sprintoval jejím směrem a vedle sebe měl někoho dalšího _ policistu Pulaského. "Co se stalo, slečno? Proč jste vyšla ven?"

"Já jsem..."

Opodál s kvílením zastavila tři policejní auta. Detektiv Bell zvedl hlavu, zadíval se směrem k obrovskému tahači a přimhouřil oči před sluncem. "Pulaski! To je on. Běžte, běžte, běžte!"

Dívali se na ustupující postavu muže v zelené bundě, kterého Geneva před minutkou zahlédla. Muž pajdavým krokem rychle mizel v boční uličce.

"Už běžím." Pochůzkář vyrazil za mužem. Protáhl se branou, vnořil se do uličky a začal muže pronásledovat. V tu chvíli se na

školním dvorku objevilo šest dalších policistů. Rozešli se a ze všech stran obestoupili Genevu s detektivy. "Co se děje?" zeptala se dívka.

Detektiv Bell ji spěšně nasměroval k autům a vysvětlil, že se jim před chvílí ozval jeden agent FBI _ člověk jménem Dellray, který spolupracoval s panem Rhymem. Jeden z jeho informátorů se doslechl, že se dnes ráno v Harlemu vyptával na Genevu neznámý muž a snažil se zjistit, do které školy chodí a kde bydlí. Byl to prý Afroameričan v tmavě zelené vojenské bundě. Před několika lety ho zatkl a obvinili z vraždy a dnes byl údajně ozbrojen. Vzhledem k faktu, že ranní útočník v muzeu byl běloch a nemusel se v Harlemu dost dobře vyznat, dospěl pan Rhyme k závěru, že se pachatel rozhodl využít komplice, který se v této čtvrti orientuje.

Jakmile se to Bell dozvěděl, vešel do třídy, aby Genevu odvedl, a zjistil, že studentka vyklouzla zadními dveřmi ven.

Naštěstí ji hlídala tajná policistka Jonette Monroeová, která vyrazila za ní a uvědomila kolegy, kde se Geneva nachází.

Zároveň Bell prohlásil, že teď se musí všichni bezodkladně vrátit k panu Rhymovi. "Ale ta písmečka. Já..."

"Žádná písmečka a žádná škola, dokud toho chlapa nechytíme," řekl Bell rozhodně. "Tak pojdte, slečno."

Rozezlená nad Kevinovou zradou, rozezlená, že ji někdo zatáhl do takové šlamastyky, zkřížila Geneva ruce na prsou.

"Tu písmečku napsat musím."

"Genevo, vy vůbec netušíte, jaký já dokážu být mezek. Mám v úmyslu vás uchovat naživu, a jestli to znamená, že vás budu muset popadnout a vlastnoručně odvést k autu, tak buďte ujištěná, že přesně tohle udělám." Detektivovy tmavé oči, které předtím působily tak bezstarostně, byly nyní tvrdé jako skála. "No dobrá," zamumlala dívka.

Pokračovali k autům a detektiv se přitom rozhlížel kolem sebe a kontroloval stíny. Geneva si všimla, že jeho ruka stále spočívá poblíž jeho boku. Poblíž pistole. O chvíli později k nim příklusal světlovlasý pochůzkář. "Ztratil jsem ho," hlesl a lapal po dechu. "Pardon."

Bell si povzddechl. "Máte nějaký popis?"

"Černochoch, metr osmdesát, statné postavy. Kulhal. Na hlavě měl černý šátek. Neměl plnovous ani knír. Věk něco před čtyřicátkou, možná něco po ní."

"Viděla jste ještě něco dalšího, Genevo?"

Studentka rozmrzele zavrtěla hlavou.

"Dobrá," řekl Bell. "Takže odsud padáme."

Geneva nasedla na zadní sedadlo detektivova fordu a světlovlasý pochůzkář usedl vedle ní. Pan Bell právě mířil na sedadlo řidiče, když vtom k němu přispěchala paní Bartoňová _ poradkyně, se kterou před pár okamžiky mluvili. Její obličej byl celý zachmuřený. "Co se děje, detektive?"

"Musíme odtud Genevu odvést. Jeden z lidí, kteří jí chtějí ublížit, se dost možná vyskytoval v okolí. A vlastně se tady pořád ještě vyskytovat může."

Rozložitá žena se rozhlédla kolem sebe a zachmuřila se ještě více. "Tady?"

"Jistě to nevíme. Ale je to jedna z možností. Rozhodně je lepší hrát na jistotu." Detektiv se odmlčel a dodal:

"Domníváme se, že tady byl zhruba před pěti minutami. Dobře rostlý Afroameričan v zelené vojenské bundě a černém šátku na hlavě. Hladce oholený. Kulhavý. Stál na protější straně školního dvorku, tamhle u toho velkého tahače.

Mohla byste se zeptat studentů a učitelů, jestli ho znají nebo jestli neviděli ještě něco jiného?"

"Jistěže."

Bell rovněž poradkyni požádal, aby zjistila, zda podezřelého muže nezachytily školní bezpečnostní kamery. Vyměnili si telefonní čísla, detektiv usedl na sedadlo řidiče a nastartoval motor. "Všichni se zapněte. Nebudu se s tím zrovna moc párat."

Sotva si Geneva zapnula bezpečnostní pás, sešlápl detektiv plyn, automobil se se smykem odlepil od obrubníku a zahájil zběsilou jízdu neuspořádanými harlemskými ulicemi. Střední škola Langstona Hughese _ Genevina poslední bašta přičetnosti a útěchy _ rychle zmizela z dohledu.

Zatímco Amélie Sachsová s Lonem Sellitem třídili důkazy nalezené v bytě na Elizabeth Street, Rhyme přemýšlel o komplici

pachatele 910 _ o muži, který se před chvílí dostal do ztraceně těsné Geneviny blízkosti.

Existovala možnost, že pachatel tohoto člověka využíval pouze ke sledovacím účelům, avšak vzhledem k černochochě

násilnické minulosti a faktu, že byl ozbrojen, se dalo spíše předpokládat, že i on sám byl připraven Genevu zabít. Rhyme doufal, že tento muž zanechal před školním dvorkem nějaké důkazy, ale skutečnost byla jiná: ohledávací tým bedlivě toto prostranství pročešal a nenašel vůbec nic. Vyšetřovací tým pak na ulici neodhalil žádné svědky, kteří by komplice viděli nebo ho zahlédli prchat. Možná...

"Ahoj, Lincolne," ozval se mužský hlas.

Polekaný Rhyme zvedl hlavu a viděl, že opodál stojí muž. Věk kolem pětáctiřetřiceti, široká ramena, nakrátko sestříhaný kruh stříbřitých vlasů, vepředu ofina. Na sobě měl drahý tmavě šedý oblek.

"Doktore. Neslyšel jsem zvonek."

"Thom byl zrovna venku. Pustil mě dovnitř."

Doktor Robert Sherman, který dohlížel na Rhymovu fyzioterapii, provozoval kliniku, jež se specializovala na pacienty s poraněním páteřní míchy. Byl to on, kdo vypracoval Rhymův léčebný režim a zakomponoval do něj bicykl, šlapací mlýn, ale i akvaterapii a tradiční cvičení na zvýšení rozsahu pohybů, která s Rhymem prováděl Thom.

Nyní se Sherman pozdravil se Sachsovou, rozhlédl se po laboratorii a všiml si čilého shonu. Z terapeutického hlediska ho těšilo, že má Rhyme co na práci. Vykonávání nějaké činnosti podle jeho vlastních a často opakovaných slov ohromně posilovalo pacientovu vůli a snahu o zlepšení stavu (ačkoliv doktor nikdy neopomněl Rhymovi jízlivě připomenout, aby se vystříhal situací, při nichž by kupříkladu mohl uhořet, jak se Rhymovi téměř přihodilo při vyšetřování jednoho nedávného případu).

Sherman byl talentovaný, příjemný a zatraceně chytrý. Rhyme však na něj momentálně neměl čas, když teď věděl, že jsou Genevě v patách hned dva ozbrojení pachatelé. Svého lékaře proto přivítal v poněkud roztržité náladě.

"Recepční mi řekla, že jste zrušil dnešní schůzku. A tak mě zajímalo, jestli vám nic není."

Kterážto obava se dala velmi snadno rozptýlit telefonátem, pomyslel si kriminalista.

Jenže to by pak Sherman nemohl na Rhyma vyvinout takový nátlak, aby ty testy podstoupil.

A Sherman začal opravdu nátlak vyvíjet. Chtěl vědět, zda cvičební plán přináší výsledky. Nejen kvůli pacientovi, ale i proto, aby mohl informace o Rhymovi použít ve svých vědeckých studiích.

"Ne, všechno je v pořádku," odpověděl Rhyme. "Pouze nám právě spadl do klína případ." Ukázal na důkazní tabuli a Sherman si ji prohlédl.

Do dveří strčil hlavu Thom. "Dáte si kávu, doktore? Nebo minerálku?"

"Ó, nechceme přece doktora obírat o drahocenný čas," prohlásil Rhyme rychle. "Zvláště když teď ví, že se nic neděje. Určitě bude chtít..."

"Případ?" zeptal se Sherman a stále si prohlížel tabuli.

Po chvíli Rhyme křehkým hlasem odpověděl: "Těžký oříšek. Venku nám běhá velmi zlý muž. Kterého jsme se zrovna snažili chytit, jenže pak jste se tady zastavil vy." Rhyme nebyl ochoten ustoupit ani o píď a za své neomalené chování se neomluvil. Lékaři a terapeutové, kteří pracují s pacienty s poraněnou míchou, však dobře vědí, jaká odměna je za jejich úsilí mnohdy čeká: zloba, odmítavé postoje a sřizavý jazyk. Na Shermana proto Rhymovo chování ani trochu nezapůsobilo. Dál si zkoumavě prohlížel Rhyma a nakonec řekl: "Ne, nedám si nic, Thome, děkuji vám. Nemohu se zdržet dlouho."

"Určitě?" Ošetřovatel kývl na Rhyma. "Jeho si nevšímejte."

"To je v pořádku, děkuji."

Přestože si však neobjednal žádný osvěžující mok a přestože se nemohl zdržet dlouho, každopádně tady byl a nečinil žádné náznaky, které by nasvědčovaly jeho brzkému odchodu. Vlastně si dokonce přitáhl pitomou židli a posadil se. Sachsová na Rhyma pohlédla. Kriminalista se na ni prázdně zadíval a upřel pozornost zpátky k lékaři, který si prisunul židličku blíže, naklonil se k němu a zašeptal: "Lincolne, vy ty testy odmítáte už hezkých pár měsíců."

"Jsem teď v jednom kole. Dělal jsem na čtyřech případech. Tohle je pátý. Umíte si představit, jak je to časově náročné... A mimochodem taky fascinující. Vesměs jde o jedinečné případy." Rhyme doufal, že se ho doktor zeptá na podrobnosti, což by alespoň trochu odchýlilo směr rozhovoru jinam.

Sherman to však samozřejmě neudělal. Specialisté na páteřní míchu nikdy na lep nesednou. Všechny triky už znají.

"Jestli dovolíte," řekl Sherman, "chtěl bych vám říct jednu věc."

A jak bych ti v tom asi tak mohl zabránit, sakra? pomyslel si kriminalista.

"Během těch cvičení jste pracoval tvrději než kterýkoliv jiný můj pacient. Vím, že se tomu testu bráníte, protože máte strach, že nebude mít žádný účinek. Mám pravdu?"

"Vůbec ne, doktore. Prostě jsem zaneprázdněn."

Sherman však pokračoval, jako by ho neslyšel: "Ale já vím, že zaznamenáte značné zlepšení svého celkového stavu i funkční hybnosti."

Lékařské žvásty dokážou být stejně otravné jako ty policajtské, napadlo Rhyma. "To doufám," odvětil. "Ale i kdyby ne, tak věřte mi, že na tom zas tak nesejde. Zlepšila se mi svalová hmota, zlepšila se mi hustota kostí... Taky plíce a srdce mi fungují líp. O nic víc mi nejde. Rozhodně ne o motorický pohyb."

Sherman si ho bedlivě prohlédl. "Opravdu to tak cítíte?"

"Rozhodně." Rhyme se rozhlédl, ztlumil hlas a řekl: "Ta cvičení mi neumožní chodit."

"Ne, to se nestane."

"Tak proč bych měl usilovat o nějaké drobné zlepšení v malíčku na levé noze? To nemá význam. Budu provádět ta cvičení, udržovat se v co možná nejlepší formě a za pět nebo za deset let, až lidi jako vy přijdou s nějakým zázračným štěpem nebo klonem nebo s něčím takovým, budu aspoň připraven začít zase chodit."

Doktor se usmál a poplácal Rhyma po noze ten to však pochopitelně necítil. Sherman pokýval hlavou. "Jsem moc rád, že to od vás slyším, Lincolne. Největší problém, se kterým se u pacientů setkávám, představuje skutečnost, že to

vzdávají, protože jim připadá, že všechno to cvičení a tvrdá dřina ve skutečnosti jejich životy příliš mnoho nemění. Přejí si velká vítězství a léčbu. Neuvědomují si, že tato válka se dá vyhrát jedině po drobných krůčcích."

"Myslím, že já už jsem vyhrál."

Doktor se postavil. "Přesto bych vám rád provedl pár měření. Potřebujeme data."

"Jen co ten _ hej, Lone, posloucháš nás? Blíží se klišé! Jen co ten případ smeteme ze stolu."

Sellitto, který neměl ponětí, o čem Rhyme mluví, anebo mu to bylo jedno, se na kriminalistu jen prázdně podíval.

"Tak dobrá," řekl Sherman a zamířil ke dveřím. "A hodně štěstí s případem."

"Budeme doufat v nejlepší," prohlásil Rhyme bodře.

Muž malých vítězství opustil dům a Rhyme okamžitě upřel pozornost zpět k důkazním tabulím.

Sachsová přijala jakýsi hovor, chvíli poslouchala a zavěsila. "To byl Bo Haumann. Ti členové průnikového týmu, do kterých pachatel pustil proud... První má ošklivé popáleniny, ale přežije to. Druhého už propustili."

"Díkybohu," řekl Sellitto a zdálo se, že cítí obrovskou úlevu. "Člověče, to muselo být strašné. Když vámi protéká tolik šťávy." Na okamžik zavřel oči. "Ty spáleniny. A ten smrad. Ježíši. Měl přišerně spálené vlasy... Něco mu pošlu. Ne, přinesu mu nějaký dárek osobně. Třeba květiny. Myslíte, že bude mít radost z květin?"

Ani tato reakce, stejně jako předešlé chování, nebyla pro Sellitta typická. Policisté zkrátka přicházejí k úrazu a přicházejí i o život a jejich kolegové se s touto realitou vyrovnávají po svém. Spousta policistů by řekla: "Díkybohu, že je naživu," odklusala by do nejbližšího kostela a složila tam modlitbu díky. Sellitto však v podobných situacích obvykle jen přikývl a pokračoval v práci. Takto se rozhodně nechoval.

"Nemám tušení," řekl Rhyme.

Z květin?

"Lincolne," zavolal Mel Cooper, "mám na lince kapitána Nedá Seelyho." Technik hovořil s texaskými strážci o vraždě v Amarillu, která se podle databáze VICAP podobala incidentu v muzeu.

"Přepni ho na hlasitý odposlech."

Cooper tak učinil a Rhyme řekl: "Haló, kapitáne?"

"Ano, pane," odpověděl muž s těžkým přízvukem. "Pan Rhyme?"

"Přesně tak."

"Dostal jsem od vašeho kolegy žádost o informace k případu Charlieho Tuckera. Shromáždil jsem, co k tomu máme, ale moc toho není. Myslíte, že je to stejnej chlápek, kterej kalí vodu tam u vás?"

"Jeho styl nese stejné znaky jako incident, který jsme tu dnes ráno měli. Jeho boty měly stejnou značku _ a taky tvar podrážky. Kromě toho nám zanechal falešné důkazy, aby nás svedl ze stopy, podobně jako v případě Tuckerovy vraždy ponechal pachatel na místě činu svíčky a okultní symboly. Jo, a taky má jižanský přízvuk. Navíc se před pár lety stala podobná vražda v Ohio. Tam se jednalo o nájemnou vraždu."

"Takže si všichni myslíte, že si někdo toho chlapa najal, aby zabil Tuckera?"

"Možná. Kdo to vůbec byl?"

"Tucker? Obyčejnej chlap. Krátce před vraždou odešel do důchodu. Působil jako zaměstnanec ministerstva spravedlnosti konkrétně v jednom nápravném ústavu, který tu máme. Byl šťastně ženatý, dědeček. Nikdy se nezapletl do žádného průsvihu. Pravidelně chodil do kostela."

Rhyme se zamračil. "Co v tom vězení dělal?"

"Dozorce. Ve věznici s maximální ostrahou tady v Amarillu... Hmm, vy myslíte, že si třeba nějaký vězeň někoho najal, aby si to s ním vyřídil za něco, co se stalo uvnitř? Třeba za týrání vězňů nebo tak?"

"Možné to je," řekl Rhyme. "Měl Tucker někdy nějaký kázeňský přestupek?"

"Tady ve spisu o tom nic není. Ale možná byste si to měli ověřit přímo ve věznici."

Rhyme se zeptal na jméno ředitele nápravného ústavu, kde Tucker pracoval, a řekl: "Díky, kapitáne."

"To je drobnost. Přiju všem dobrý den."

O několik minut později měl již Rhyme na lince ředitele Severotexaského nápravného zařízení s maximální ostrahou v Amarillu. Představil se mu a řekl, že pracuje pro newyorskou policii. "Takže, řediteli..."

"Jestli dovolíte, pane, říkejte mi Džejtý."

"Dobrá, Džejtý." Rhyme mu vysvětlil situaci.

"Charlie Tucker? Jasně, to je ten dozorce, kterého zabili. Lynčování nebo co to bylo. Já tu tehdy nebyl. Tucker odešel do důchodu ještě předtím, než jsem se sem přestěhoval z Houstonu. Vytáhnu si jeho spis. Momentíček." O chvíli později se ředitel na linku vrátil. "Mám to přímo tadyhle. Ne, nikdo na něj nepodal žádnou stížnost, tedy kromě jednoho vězně. Ten tvrdil, že se po něm Charlie strašlivě vozil. A když Charlie nepřestal, vznikla mezi nimi na to konto drobná šarvátka."

"To by mohl být náš člověk," poznamenal Rhyme.

"Jenže tohohle vězně o týden později popravili. Zatímco Charlieho zabili až za další rok."

"Možná Tucker terorizoval ještě i jiného vězně, který si pak někoho najal, aby si s ním vyřídil účty."

"To je možné. Jenže najímat na tohle profíka? To je pro tu naši sebranku tady trochu moc důmyslné."

Rhyme měl tendenci s ředitelem souhlasit. "No, možná byl i sám pachatel bývalým vězněm. Třeba si vzal Tuckera na mušku, hned když ho propustili, a navlíkl tu vraždu tak, aby vypadala jako rituální oběť. Mohl byste se na to zeptat některých svých dozorců nebo dalších zaměstnanců? Hledáme bělocha kolem čtyřicítky, střední postavy a světle hnědých vlasů. Pravděpodobně si odpykával trest za nějaký násilný trestný čin. A pravděpodobně byl propuštěn nebo uprchl..."

"Odtud teda ne, odtud nikdo neuprchne," přerušil ho ředitel.

"Dobrá, takže byl propuštěn krátce před Tuckerovou vraždou. To je zhruba všechno, co víme. Jo, a taky se vyzná ve

zbraních a dobře střílí."

"To nám moc nepomůže. Tady jsme v Texasu." Uchechtnutí.

"Máme počítačovou podobiznu jeho obličeje," pokračoval Rhyme. "Zašleme vám e_maiem kopii. Nemohl by ji někdo od

vás porovnat s fotografiemi vězňů propuštěných přibližně v té době?"

"Ano, pane, přenechám to svý holce. Má setsakra dobrý oči. Ale může to nějakou dobu trvat. Našima rukama projde spousta vězňů." Sdělil jim elektronickou adresu a zavěsili.

Právě v tom okamžiku dorazila Geneva s Bellem a Pulaskim.

Bell vyšetřovatelům popsal, jak jim u školy uprchl pachatelův komplic. Přihodil o něm alespoň několik podrobností a oznámil, že se jeho lidé postarají o vyslechnutí studentů a učitelů a vyhledání záznamu z bezpečnostní kamery, pokud nějaký existuje.

"Ke druhé písence už jsem se nedostala," řekla Geneva vztekle, jako by za to mohl Rhyme. Tahle holka dokáže lézt člověku pořádně na nervy, pomyslel si kriminalista. Místo toho však trpělivě řekl: "Mám pro tebe čerstvé zprávy, které by tě mohly zajímat. Tvůj předek to plavání v řece Hudson přežil."

"Vážně?" Genevě se rozzářil obličej a dychtivě si přečetla kopii časopisového článku z roku 1868. Pak se ovšem zamračila. "Vychází z toho článku strašně špatně. Jako by to celou dobu plánoval. Jenže on takový nebyl. Já to vím." Zvedla hlavu. "A pořád nevíme, co se s ním stalo, jestli ho někdy propustili."

"Stále pátráme po informacích. Doufám, že toho zjistíme víc."

Cooperovi zacinkal počítač a technik upřel oči na obrazovku. "Tady možná něco bude. Přišel mi e_mail od jedné profesorky Amherstské univerzity, která provozuje webovou stránku o afroamerických dějinách. Je jedním z lidí, kterým jsem poslal dotaz na Charlese Singletona."

"Přečti ho."

"Je to z deníku Fredericka Douglassa."

"Kdo že to byl?" zeptal se Pulaski. "Promiňte, asi bych to měl vědět. Když je po něm pojmenovaná ulice a tak."

"Bývalý otrok," řekla Geneva. "Čelní bojovník za zrušení otroctví a občanská práva v devatenáctém století. A taky spisovatel a kazatel."

Nováček se začervenal. "Jak říkám, měl jsem to vědět."

Cooper se předklonil a začal číst z obrazovky: "Třetí květen 1866. Další večer v Gallows Heights..."

"Á," skočil mu do řeči Rhyme, "naše tajemná čtvrt." Slovo "gallows" neboli "šibenice" mu znovu připomnělo tarotovou kartu Viselce, pokojného člověka zavěšeného za nohu z šibenice. Pohlédl na kartu a upřel pozornost zpátky ke Cooperovi.

"...diskutujeme o svém životně důležitém úsilí, o Čtrnáctém dodatku. Několik členů barevné komunity v New Yorku a já jsme se setkali mimo jiné se ctihodným guvernérem Fentonem a členy Společného výboru pro poválečnou obnovu včetně senátorů Harrise, Grimese a Fessendena a kongresmanů Stevense a Washburne _ a též toho demokrata Andrewa T. Rogerse, jenž se ukázal mnohem méně stranickým, než jsme se obávali.

Guvernér Fenton začal dojemnou výzvou, načež jsme začali členům výboru předkládat své názory na různé pracovní verze dodatku, což nám zabralo značný čas. (Zejména pan Charles Singleton byl mimořádně přesvědčivý v názoru, že dodatek by měl zahrnovat požadavek na všeobecné volební právo pro všechny občany, černochy i bělochy, ženy i muže, což členové výboru vzali k úvaze.) Sáhodlouhé debaty trvaly hluboko do noci."

Geneva se naklonila Cooperovi přes rameno a četla: Mimořádně přesvědčivý," zašeptala hlasitě. "A chtěl i hlasovací právo pro ženy."

"Je tu ještě jedna položka," konstatoval Cooper. "Pětadvacátý červen 1867. Znepokojuje mne pomalý postup.

Čtrnáctý dodatek byl před rokem předložen jednotlivým státům ke schválení a dvaadvacet z nich mu bezodkladně požehnavo. Je zapotřebí pouhých šesti dalších států, leč zde narážíme na zatvrzelý odpor.

Willard Fish, Charles Singleton a Elijah Walker cestují po těchto dosud se nepřipojivších státech a všemožně se snaží vzývat tamní zákonodárce, aby hlasovali ve prospěch dodatku. Na každém kroku se však střetávají s nevědomostí v nazírání moudra tohoto zákona _ a také s osobním opovržením, výhrůžkami a zlobou. Obětovat tak mnoho, a přesto nedosáhnout cíle... Přijde naše vítězství ve válce vniveč, stane se pouhým Pyrrhovým vítězstvím? Modlím se, aby věc našeho lidu nepřišla v tomto našem nejdůležitějším úsilí nazmar." Cooper odtrhl oči od obrazovky. "To je všechno."

"Takže Charles pracoval s Douglassem a dalšími na Čtrnáctém dodatku," řekla Geneva. "Vypadá to, že byli přátelé."

Opravdu byli? položil si otázku Rhyme. Měl ten novinový článek pravdu? Mohl se Charles Singleton opravdu do těchto kruhů propracovat jen proto, aby se dozvěděl co nejvíce o trustu osvobozených černochů a poté ho vyplnil? Přestože pro Lincolna Rhyma byla jediným cílem jakéhokoliv soudního vyšetřování pravda, v tomto vzácném případě choval navíc sentimentální naději, že Charles zmíněný zločin nespáchal. Zadíval se na důkazní tabuli a stále na ní viděl více otazníků než odpovědí.

"Genevo, můžeš zavolat té své tetě? A zjistit, jestli nenašla nějaké další dopisy nebo cokoliv dalšího o Charlesovi?"

Dívka zatelefonovala ženě, s níž bydlela její prateta Lilly. Telefon jí nikdo nevzal, a tak Geneva nechala oběma ženám vzkaz, aby se ozvaly na Rhymovo číslo. Nato zavolala ještě někam jinam. Její oči se po chvíli rozzářily. "Mami! Ty jsi doma?"

Díkybohu, pomyslel si Rhyme. Její rodiče se konečně vrátili. O chvíli později se však na dívčině obličeji znovu objevily chmury. "Ne... Co se stalo...? Kdy?"

Zřejmě nějaké zdržení, usuzoval Rhyme. Geneva matku informovala o nejnovějším vývoji událostí a ujistila ji, že je v bezpečí a pod dohledem policie. Podala telefon Bellovi, který její matku zdlouhavě zpravil o situaci, předal aparát zpátky Genevě a ta se s matkou i s otcem rozloučila a zdráhavě zavěsila.

"Zůstali třet v Londýně," oznámil Bell. "Jejich let byl zrušen a žádný jiný spoj dneska nesehnali. Mají rezervaci na první zítřejší let _ přiletí do Bostonu a odtamtud se první linkou přesunou sem."

Geneva pokrčila rameny, ale Rhyme viděl v jejích očích zklamání. "Radši už půjdu domů," řekla. "Mám nějaké úkoly do školy."

Bell se poradil se svými lidmi a s Geneviným strýcem a oznámil, že všechno se zdá být bezpečné. "Ale nepůjdeš zítra do školy, že ne?"

Geneva zaváhala. A pak se zašklebila. Chystá se snad další bitva?

V tom okamžiku promluvil někdo jiný. Zelenáč Pulaski. "Faktem je, Genevo, že tady už nejde jen o tebe. Kdyby se dneska ten chlap ve vojenské bundě dostal dost blízko a začal střílet, mohli přijít k úrazu nebo umřít i další studenti. A on by se o to mohl pokusit znovu, až budeš někde v davu před školou nebo na ulici."

Rhyme jí ve tváři viděl, že na ni pochůzkařova slova zapůsobila. Možná v duchu přemýšlela o smrti doktora Barryho. Takže umřel kvůli mně...

"Jasně," řekla tichým hlasem. "Zůstanu doma."

Bell na ni kývl. "Díky." A vrhl směrem k nováčkovi vděčný pohled.

Spolu s Pulaským poté vyprovodili dívku ze dveří a ostatní se vrátili k důkazům nalezeným v pachatelově bytě.

Rhyme se znepokojením konstatoval, že toho moc není. Plánek ulice před afroamerickým muzeem, který Sachsová našla ukrytý v mužově posteli, neobsahoval žádné otisky prstů. Papír byl naprosto běžný typ, jaký se prodává v každém papírnictví a prodejně kancelářských potřeb. Inkoust byl levný a nevystopovatelný. Plánek obsahoval mnohem více podrobností o přilehlých uličkách a budovách na protější straně ulice než o samotném muzeu _ Rhyme předpokládal, že tato mapka měla sloužit k mužově útěku. Sachsová však i tato místa pečlivě ohledala a detektivové vyslechli potenciální svědky v sídle klenotnické burzy i dalších budovách zakreslených v mapce.

Mimoto se na plánu zachytilo i několik dalších vláken z provazu _ z pachatelova provazu na skrčení, spekovali vyšetřovatelé.

Cooper vložil část plánu do plynového chromatografu a hmotnostního spektrometru, avšak jedinou stopovou látkou, kterou v papíru objevil, byl čistý uhlík. "Že by dřevěné uhlí od nějakého pouličního prodáváče na pouti?" zadumal se.

"Možná," připustil Rhyme. "Anebo možná pátil důkazy. Napiš to na tabuli. Třeba nějakou souvislost objevíme později."

Další důkaz nalezený na mapce _ totiž skvrny a drobky _ pocházel od jídla: konkrétně od jogurtu, mleté cizmy, česneku a kukuřičného oleje.

"Falafel," nadhodil gurmánský kuchař Thorn. "Blízkovýchodní pokrm. Často se podává s jogurtem. Mimochodem je velmi osvěžující."

"A mimořádně běžný," poznamenal Rhyme šízavě. "Jenom na Manhattanu je k dostání přibližně na dvou tisících míst, nemáš ten dojem? Tak co tam máme dál, sakra?"

Cestou sem se Sachsová a Sellitto zastavili v realitní kanceláři spravující budovu na Elizabeth Street a získali informace o nájemci pachatelova bytu. Vedoucí kanceláře uvedla, že jí nájemce zaplatil v hotovosti tříměsíční nájem plus dvouměsíční zálohu, kterou si prý má nechat. (Kancelář již tyto peníze bohužel utratila nezbyla z nich jediná bankovka, z níž by se daly sejmut otisky prstů.) Na smlouvě muž uvedl jméno Billy Todd Hammil s předchozí adresou na Floridě. Počítačová podobizna, kterou Sachsová sestavila, se prý tomuto muži podobala, i když měl během jednání baseballovou čepici a brýle. Žena rovněž potvrdila jeho jižanský přízvuk.

Hledání v databázích po celé zemi identifikovalo v posledních pěti letech 176 Billy Toddů Hammilů. Z těch, kteří byli bílí a ve věku mezi pětácti a padesáti, nebydlel žádný v oblasti New Yorku. Ti z Floridy byli zase vesměs starší, anebo dvacátníci. Čtyři Billy Toddové měli záznam v rejstříku, ale tři z nich stále seděli ve vězení a čtvrtý zemřel před čtyřmi lety.

"Vycucal si to jméno z prstu," zabručel Rhyme. Znovu se zadíval na počítačovou podobiznu.

Kdo jsi, pachateli 910? položil si v duchu otázku.

A kde jsi?

"Mele, odešli ten snímek Džejtému."

"Komu?"

"Našemu vrchnímu bachaři dole v Amarillu." Kývl na obrázek. "Stále se kloním k teorii, že ten náš hoch je bývalý vězeň, který se nějak nepohodl s tím lynčovaným dozorcem."

"Jasně," řekl Cooper. Odeslal e-mail řediteli věznice a poté převzal trubičku se vzorkem tekutiny, kterou Sachsová našla v pachatelově bytě, opatrně ji otevřel a připravil vzorek k testu na chromatografu a spektrometru.

Zanedlouho se na obrazovce objevily výsledky.

"Tak to je pro mě novinka. Polyvinylalkohol, povidon, benzalkonium_chlorid, dextróza, chlorid draselný, voda, uhličitán sodný, chlorid sodný..."

"Zase sůl," skočil mu do řeči Rhyme. "Ale tentokrát to není popcorn."

"Dále citronan sodný a fosforečnan sodný. A pár dalších věcí."

"Tohle je pro mě španělská vesnice." Sellitto pokrčil rameny, odšoural se na chodbu a zamířil k toaletě.

Cooper kývl na seznam ingrediencí. "Máš ponětí, co to může být?"

Rhyme zavrtěl hlavou. "Co naše databáze?"

"Nic."

"Tak to odešli do Washingtonu."

"Jasně." Technik odeslal informace do laboratoře FBI a pak upřel pozornost na poslední důkazní položku, kterou Sachsová našla: částečky seškrábané z dřevěné pracovní plochy stolu. Cooper připravil vzorek pro test v

chromatografu.

Během čekání na výsledky si Rhyme ještě jednou prohlédl důkazní tabulku. Prohlížel si jednotlivé položky, když vtom koutkem oka zahlédl jakýsi rychlý pohyb. Polekaně se k němu otočil. V této části laboratoře se však nikdo nenacházel. Co to tedy viděl?

Pak ovšem spatřil tento pohyb znovu a uvědomil si, nač se dívá: na odraz v prosklené skřini. Byl to Lon Sellitto _ stál samotný na chodbě v domnění, že ho nikdo nevidí. Oním rychlým pohybem si pak detektiv nacvičoval hbité tasení revolveru. Rhyme neviděl Sellittovi do tváře, ale jeho výraz působil tísnivě.

Co má tohle znamenat?

Kriminalista vyhledal pohledem Sachsovou a kývl ke dveřím. Sachsová se k nim přisunula blíže, vykukla ven a sledovala, jak Sellitto ještě několikrát vytasil shizební zbraň, zavrtěl hlavou a zašklebil se. Pokrčila rameny. Po třech nebo čtyřech minutách nácvičku detektiv zasunul zbraň zpátky do pouzdra, vešel na toaletu, spláchl, aniž za sebou zavřel dveře, a během vteřiny se opět objevil na chodbě.

Vrátil se do laboratoře. "Ježíši, Linku, kdy už si tady postavíš pořádný záchod? Copak černá se žlutou nevyšly z módy už v sedmdesátých letech?"

"Víš, já na toaletě zrovna moc schůzek nepořádám." Obtloustlý detektiv se zasmál, ale až příliš hlasitě. Jeho smích, stejně jako vtípkování, které k němu vedlo, vyzněl falešně.

Problémy ostříleného detektiva však přestaly Rhyma zajímat hned v okamžiku, kdy se na počítačovém monitoru objevily výsledky analýzy částecek seškrábaných z pachatelova stolu v plynovém chromatografu a hmotnostním spektrometru. Rhyme se zamračil. Podle analýzy tvořila skvrny na stole čistá kyselina sírová. Rhyme toto zjištění pokládal za mimořádně zdrcující. Už proto, že z důkazního hlediska představovala kyselina sírová snadno dostupnou látku, a její vystopování k jedinému zdroji tak bylo fakticky nemožné.

Mnohem více ho však trápil fakt, že šlo zřejmě o nejsilnější a nejnebezpečnější _ kyselinu, která se dala koupit pokud ji člověk použil jako zbraň, mohl s ní i při malém množství během několika vteřin zabít či natrvalo znetvořit člověka.

MÍSTO ČINU _ BYT NA

- Použita elektrická past.
- Otisky: žádné. Pouze otisky rukavic.
- Průmyslová kamera s monitorem žádná vodítka.
- Balíček tarotových karet bez dvanácté karty žádná vodítka.
- Mapa s plánkem muzea, kde byla přepadena G. Settleová, a budov na protější straně ulice.

Stopové důkazy:

- Falafel a jogurt.

ELIZABETH STREET

- Seškrábané částčky z pracovního stolu se stopami čisté kyseliny sírové.
- Čirá tekutina, nevýbušná. Odeslána do laboratoře FBI.
- Další vlákna z provazu. Škrťáci?
- V mapce nalezen čistý uhlík.
- Byt pronajatý na jméno Billy Todd Hammil. Odpovídá popisu pachatele 910, avšak žádné stopy vedoucí ke skutečnému Hammilovi. Nájemné placeno v hotovosti.

MÍSTO ČINU V AFROAMERICKÉM MUZEU

Znásilňovací rekvizity:

- Tarotová karta, dvanáctá karta v balíčku, Viselec, znamená duchovní hledání.
- Taška s usměvavou tváří.
- Nevystopovatelná, neboť příliš běžná.
- Nůž s žiletkovou čepelí.
- Kondomy značky Trojan.
- Lepicí páska.
- Jasminová vůně.
- Neznámá položka v ceně \$5,95. Pravděpodobné pletená čepice.
- Stvrzenka naznačující, že prodejna se nachází v New Yorku diskontní prodejna nebo koloniál.
- Pravděpodobně zakoupeno v prodejně na Mulberry Street. Pachatele identifikovala prodavačka.

Otisky prstů:

- Pachatel měl na ruku gumové nebo vinylové rukavice.
- Otisky na položkách ve Znásilňovací tašce patřily osobě s malými rukama, bez záznamu v IAFIS. Potvrzeno, že patřily prodavačce.

Stopové důkazy:

- Vlákna z bavlněného lana, některá se stopami lidské krve. Provaz na skrčení?
- Bez udání výrobce.
- Zaslána na CODIS.
- V CODISu žádný záznam DNA.
- Popcorn a cukrová vata se stopami psí moči.
- Spojitost s karnevalem nebo pouliční poutí? Ověřováno na dopravním kvůli nedávným povolením k záboru veřejného prostranství. Policisté v současné době obcházejí pouliční trhy, dle informací z dopravního.
- Potvrzen festival v Malé Itálii.

Zbraně:

- Pendrek nebo zbraň užívaná v bojových uměních.
- Revolver ráže 0.22 magnum, model Black Widow nebo Mini Master firmy North American Arms.
- Vyrábí si vlastní kulky, navrtané náboje vyplněné jehličkami. Bez záznamu v IBIS nebo DRUGFIRE.

Motiv:

- Nejistý, Z násilnění bylo pravděpodobně fingoané.
- Skutečným motivem mohlo být odcizení mikrofiše obsahujícího výtisk časopisu Coloreds Weekly illustrated z 23. července 1868 a z neznámých důvodů zabít G. Settleovou kvůli jejímu zájmu o článek. Článek se týkal jejího předka Charlese Singletona (viz doprovodná tabulka).
- Zavražděný knihovník uvedl, že článek si přál vidět ještě někdo jiný.
- Zaslán požadavek o výpis knihovnickových telefonních záznamů pro účely ověření. Žádné stopy.
- Zaměstnanci požádání o informace o další osobě se zájmem o článek. Žádné stopy.
- Pátrání po kopii článku.
- Několik zdrojů uvedlo, že o stejný článek jevil zájem neznámý muž. Žádné stopy, pokud jde o jeho totožnost. Většina kopií časopisu pohřešována či zničena. Jedna lokalizována (viz doprovodná tabulka).

Závěr:

- G. Settleová stále v ohrožení.
- Profil incidentu odeslán do VICAP a NCIC.
- Vražda v Amarillu, Texas, před pěti lety. Podobné znaky _ nafingované místo činu (působilo dojmem rituální vraždy, skutečný motiv neznámý).
- Obětí byl vězeňský dozorce ve výslužbě.
- Počítačová podobizna odeslána do texaské věznice.
- Vražda v Ohio před třemi lety. Podobné znaky _ nafingované místo činu (působilo dojmem sexuálně motivovaného útoku, skutečným motivem zřejmě nájemná vražda). Spisy chybějí.

PROFIL PACHATELE 910

- Muž, běloch.
- 180 centimetrů, 90 kg.
- Střední věk.
- Průměrný hlas.
- Použil mobilní telefon, aby pronikl do blízkosti obětí.
- Nosí tři nebo více let staré vycházkové boty Bass světle hnědé barvy, velikost 11. Právě chodidlo lehce vytočené ven.
- Další jasmínová vůně.
- Tmavé kalhoty.
- Tmavá kukla.
- Útočí na nevinné osoby, aby snáze zavraždil oběť a unikl.
- S největší pravděpodobností nájemný vrah.
- Dost možná bývalý vězeň věznice v Amarillu, Texas.
- Mluví s jižanským přízvukem.
- Nakrátko ostříhané vlasy světle hnědé barvy, hladce oholen.
- Těžko popsatelný.
- Spatřen v tmavém nepromokavém plášti.

PROFIL OSOBY, KTERÁ NAJALA PACHATELE 910

- V současné době žádné informace.

PROFIL KOMPLICE PACHATELE 910

- Černoch.
- Věk kolem čtyřiceti let.
- Výška 180 cm.
- Statná postava.
- Nosí zelenou vojenskou bundu.
- Bývalý odsouzenec.
- Kulhá.
- Údajně ozbrojený.
- Hladce oholený.
- černý šátek.
- Ceká se na další svědky a záznamy bezpečnostních kamer.

PROFIL CHARLESE SINGLETONA

- Bývalý otrok, předek G. Settleové. Ženatý, jeden syn. Pán mu věnoval sad ve státě New York. Pracoval rovněž jako učitel. Angažoval se v raném hnutí za občanská práva.
- V roce 1868 Charles údajně spáchal krádež jde o téma článku na odcizené mikrofiši.
- Podle všeho měl tajemství, které souviselo s případem. Obával se, že výsledkem jeho vyznění by byla tragédie.
- Účastnil se schůzek v newyorské čtvrti Gallows Heights.
- Zapleten do riskantních aktivit?
- Spolupracoval s Frederickem Douglassem a dalšími na prosazení 14. dodatku ústavy.

- Zločin dle reportáže v Coloreds Weekly illustrated.
 - Charlese zatkl det. William Simms za odcizení značné sumy z trustu osvobozených černochů v New Yorku. Vloupal se do trezoru trustu, krátce poté ho z něj svědci viděli odcházet. Opoдал nalezeno jeho náčiní. Většina peněz byla zachráněna. Charles odsouzen k pěti letům vězení. Po vynesení rozsudku o něm neexistují další informace. Předpokládá se, že využil svých konexí s předáky raného hnutí za občanská práva, aby získal přístup k fondu.
- Charlesova korespondence:
- Dopis č. 1 manželce: Ličení odvodních nepokojů z roku 1863 ve státě New York zuří protičernošské nálady, lynčování, žhářství. V ohrožení majetek vlastněný černochy.
 - Dopis č. 2 manželce: Charles v bitvě u Appomattoxu na konci občanské války.
 - Dopis č. 3 manželce: Angažuje se v hnutí za občanská práva. Za tuto činnost mu hrozí nebezpečí. Trápí ho jeho tajemství.

17

Thompson Boyd kráčet s nákupní taškou a aktovkou v ruce po ulici v Queensu. Náhle se zastavil a předstíral, že si prohlíží u stánku noviny. Starostlivě pokýval hlavou nad stavem světa a ohlédl se.

Nikdo ho nesledoval, nikdo nevěnoval Průměrnému Joeovi pozornost.

Thompson ve skutečnosti nepředpokládal, že by se mu někdo mohl přilepit na paty. Byl však zvyklý minimalizovat rizika. Pokud jste si zvolili jako povolání smrt, nebylo opatrnosti nikdy nazbyt – a poté, co se na Elizabeth Street málem potkal s tou ženou v bílém, dával si Thompson mimořádný pozor.

Zabijou té jediným polibkem...

Přiskočil zpátky k rohu. Nespatřil nikoho, kdo by spěšně zamířil do domovního vchodu nebo se rychle odvrátil stranou. Spokojeně znovu vyrazil směrem, jímž měl původně namířeno.

Podíval se na hodinky. Smluvená doba nastala. Thompson vešel do telefonní budky a zatelefonoval na jiný telefonní automat v centru Manhattanu. Po jednom zazvonění uslyšel: "Haló?"

"To jsem já." Thompson i volaný absolvovali drobný konverzační taneček – to kvůli bezpečnosti, úplně jako špioni, aby měli jistotu, kdo se na druhém konci linky doopravdy nachází. Thompson přitom minimalizoval svůj těžký přízvuk a také jeho klient se snažil měnit hlas. Analyzátor hlasu by tím samozřejmě neošálili, ale člověk dělá, co se dá.

Klient už pochopitelně věděl, že se první pokus nevydařil, protože se informace o nepovedeném útoku objevily v místních zprávách. "Jak je to zlé?" zeptal se nyní. "Máme problém?"

Thompson zaklonil hlavu a nakapal si do očí kapky. Zamžoural, než pomine bolest, a odvětil hlasem stejně necitlivým jako jeho duše: "No, totiž, musíte na téhle práci pochopit jednu věc.

Je úplně stejná jako všechno ostatní v životě. Nic nikdy neproběhne stoprocentně hladce. Nic neběží přesně tak, jak bysme rádi. Ta holka mě přechytračila."

"Studentka střední školy?"

"Ta holka má v sobě pouliční chytrost, to je tutovka. Má dobrý reflexy. Koneckonců bydlí v džungli." Thompson pocítil bodnutí a okamžitě své poznámky zalitoval – jeho klient by si teď mohl myslet, že to Thompson minil jako rasistickou narážku na barvu Geneviny pleti, zatímco jemu šlo ve skutečnosti jen o to, že ta holka bydlí v tvrdé části města a musí být fikaná. Thompson Boyd byl člověk s nejmenšími rasovými předsudky na planetě. Jeho rodiče ho tak vychovali. On sám znal lidi všech ras i minulostí a stavěl se k nim výlučně podle jejich chování a přístupu, ne podle jejich barvy. Pracoval pro bílé, černé, Araby, Asiaty, Hispánce a lidi těchto ras také vraždil. Nespatřoval mezi nimi vůbec žádný rozdíl. Lidé, kteří si ho najímali, se bez výjimky vyhýbali jeho očím a chovali se nervózně a obezřetně. Lidé, kteří jeho rukou umírali, se zase ke své odplatě stavěli s různým stupněm důstojnosti a strachu, což naprosto nesouviselo s jejich barvou pleti či národností.

"Takhle jste to nechtěl," pokračoval. "Já to tak taky nechtěl, na to můžete vsadit poslední dolar. Ale s tím, co se stalo, se muselo reálně počítat. Hlídkají ji kvalitní lidi. Teď už to víme. A tak prostě přeskupíme síly a budeme pokračovat.

Nemůžeme se k tomu stavět emotivně. Příště ji dostaneme. Sehnal jsem někoho, kdo se dost dobře vyzná v Harlemu. Už jsme zjistili, kam chodí do školy, a pracujeme na tom, kde bydlí. Věřte mi, že jsme připraveni na všechny eventuality."

"Přehraju si vzkazy později," prohlásil muž na druhém konci linky. A přikře zavěsil. Nehovořili spolu déle než tři minuty, což byl Thompsonův limit.

Všechno podle knihy...

Také Thompson zavěsil telefon. Stírat ze sluchátka otisky nebylo potřeba – měl na ruku kožené rukavice. Vyrazil po ulici, kterou tvořil příjemný pás bungalovů na východní straně a obytné domy na straně západní. Opoдал rázovalo několik dětí, které se právě vracely ze školy. Uvnitř domů v této tradiční staré ulici zahlédl Thompson mihotání televizních obrazovek, kde právě vysílali telenovely a odpolední diskusní pořady, zatímco hospodyňky žehlily a vařily. Ať už život ve zbytku města vypadal jakkoliv, velká část této čtvrti se nikdy nevymotala z padesátých let. Thompsonovi to připomnělo karavanový kemp a domek jeho dětství. Příjemný život, útěšný život. Jeho život před vězením, než znechtivil jako uťatá ruka nebo noha uštknutá hadem.

Jeden blok před sebou zahlédl malou světlavou dívku ve školní uniformě, která právě přicházela k bezovému bungalovu. Když Thompson sledoval, jak dívka stoupá po několika betonových schodech, vytahuje ze školní brašny klíč, otevírá dveře a vchází dovnitř, nepatrně se mu zrychlil pulz – snad o tep nebo o dva.

Pokračoval v chůzi k témuž domku, který byl stejně úhledný jako ostatní, možná ještě úhlednější. Jeho nejvýraznější

rys tvořila sádrová socha u koňského uvaziště, jehož černošské rysy byly přebarveny politicky korektní bezovou barvou, a řada malých keramických jelenů pasoucích se na drobném zažloutlém trávníku. Thompson pomalu prošel kolem domu, zadíval se do oken a pokračoval k dalšímu bloku. Poryv větru mu vzdušně nákupe tašku, v níž o sebe začaly dutě cinkat plechovky. Hej, dávej pozor, poručil si Thompson v duchu. A uchopil tašku pevněji. Na konci bloku odbočil a ohlédl se. Jeden běžec pro zdraví, jedna žena pokoušející se zaparkovat vedle řady již parkujících aut, jeden chlapec driblující s basketbalovým míčem na příjezdové cestě pokryté listím. Nikdo mu nevěnoval pozornost.

Thompson Boyd vyrazil zpátky k domu.

Uvnitř domu v Queensu řekla Jeanne Starkeová dceři: "Na chodbě tu brašnu nechci, Britney. Odesi ji do pokoje."

"Mami," povzddechla si desetiletá dívka a podařilo se jí slovo natáhnout na nejméně tři slabiky. Pohodila plavými vlasy, pověsila si sako školní uniformy na věšák, zvedla těžkou brašnu a rozhořčeně zasténala.

"Co domácí úkoly?" zeptala se její matka, atraktivní pětatřicátnice. Měla husté vlnité vlasy kaštanové barvy, dnes stažené dozadu růžovočervenou látkovou gumičkou.

"Žádné nemám," odpověděla Britney.

"Žádné?"

"Ne."

"Když jsi posledně tvrdila, že nemáš úkoly, tak jsi úkol měla," prohlásila matka pádně.

"To nebyl žádný domácí úkol. To byl referát. Akorát jsem si něco vystříhla z časopisu."

"Byl to úkol, který jsi měla udělat doma. Domácí úkol."

"No, ale dneska žádné nemáme."

Jeanne poznala, že jí dcera neřekla všechno. Zvedla obočí.

"Akorát musíme přinést něco italského. Na show_and_tell. Kvůli výročí Kryštofa Kolumba. Vědělas, že to byl Ital? Já myslela, že to byl Španěl nebo tak."

Matka dvou dětí náhodou tuto skutečnost věděla. Měla střední školu a vystudovala dvouletou zdravotnickou přípravu. Kdyby chtěla, mohla si sehnat práci, ale její přítel vydělával jako obchodník slušné peníze a s radostí jí přenechal starost o dům, nákupy s kamarádkami a výchovu dětí.

A součástí těchto povinností bylo i dohlížet, aby děti dělaly domácí úkoly v jakékoliv podobě _ včetně show_and_tell.

"A to je všechno? Na mou duši, na psi uši?"

"Mamiii."

"Na mou duši?"

"Jo."

"Ano. Žádné ,jo. A co do školy přineseš?"

"Nevím. Možná něco z prodejny pana Barriniho. Vědělas, že se Kolumbus pletl? Myslel si, že objevil Asii, ne Ameriku."

Přijel sem celkem třikrát a nikdy si to nemyslel správně."

"Opravdu?"

"Jo..., ano." Britney zmizela.

Jeanne se vrátila do kuchyně a pomyslela si, že tuto skutečnost nevěděla. To si Kolumbus vážně myslel, že objevil Japonsko nebo Čínu? Obalovala kuře v mouce, vajíčku a strouhance a nechala se unášet představou, že celá rodina jednou pojedou do Asie _ příslušné obrázky jí s laskavým svolením poskytla kabelová televize. Holky by z toho byly nadšené. Možná... V tom okamžiku se Jeanne náhodou zadívala ven a za neprůsvitnou záclonou zahlédla postavu muže, který se pomalu blížil k domu.

Jeho přítomnost v ní vyvolala neklid. Jeannein přítel, jehož firma vyráběla počítačové komponenty pro vládní dodavatele, v ní vyvolal jistý pocit stihomamu. Vždycky buď ve střehu před cizími lidmi, říkával. Jestli si všimneš, že někdo při průjezdu kolem našeho domu zpomaluje nebo že někdo jeví neobvyklý zájem o děti..., okamžitě mi o tom řekni. Jednou, ani ne tak dávno, byli s děvčaty v parku o kousek dál na ulici. Holky si hrály na houpačkách, když vtom před nimi zpomalilo auto a řidič ve slunečních brýlích si začal upřeně prohlížet děti. Její přítel tehdy začal strašlivě třesit a přinutil je vrátit se zpátky domů.

"Špioni," vysvětloval.

"Cože?"

"Ne, ne špioni ze CIA. Průmysloví špioni _ od našich konkurentů. Moje firma loni vydělala víc než šest miliard dolarů a o slušnou porci z téhle částky jsem se zasloužil já. Lidi by strašně rádi zjistili, co o trhu vím."

"To firmy vážně dělají?" zeptala se tehdy Jeanne.

"U lidí nikdy nevíš," odpověděl přítel.

A Jeanne Starkeová, která měla v paži železný prut, protože si ji před několika lety roztržila lahví whisky, si pomyslela: To je fakt, u lidí nikdy nevíš. Nyní si otřela ruce do zástěry, přistoupila k zácloně a vyhlédla ven.

Muž byl pryč.

Fajn, tak se přestaň plašit. Je to jen...

Jenže počkat... Jeanne zahlédla na předních schodech pohyb. Zdálo se jí, že na terase vidí roh tašky _ nákupní tašky.

Ten člověk je tu!

Co se to děje?

Neměla by zavolat přítele?

Neměla by zavolat policii?

Jenže ti všichni byli nejméně deset minut odtud.

"Venku někdo je, mami zavolala Britney."

Jeanne rychle vyrazila vpřed. "Zůstaň ve svém pokojičku, Brit. Podívám se tam."

To už však dívka otevírala hlavní dveře.

"Ne!" vykřikla Jeanne.

A v tu chvíli zaslechla přátelské: "Díky, broučku." Thompson Boyd vešel do domu a v ruce nesl nákupní tašku, kterou Jeanne před chvílí zahlédla.

"Tys mě tedy vyděsil," prohlásila Jeanne. Objala ho a on ji políbil.

"Nemohl jsem najít klíče."

"Jsi tady brzy."

Thompson se zašklebil. "Měli jsme potíže s jednáním. Odložili to na zítra. Tak jsem si říkal, že půjdu domů a budu pracovat tady."

Na chodbu vyběhla druhá Jeanneina dcera, osmiletá Lucy. "Tommy! Mužem se dneska dívat na Soudkyni Judy?"

"Dneska ne."

"É, prosím tě. Co máš v té tašce?"

"To je ta práce, kterou musím udělat. A potřebuju vaši pomoc." Položil tašku v předsíni na podlahu, vážně se na dívky zadíval a řekl: "Jste připraveny?"

"Já jsem připravena!" zavýskla Lucy.

Starší Brit neřekla nic, ale to jen proto, že by nebylo na výši nadšeně souhlasit s mladší sestrou ve skutečnosti byla rozhodně připravena také.

"Když jsme odložili tu schůzku, šel jsem ven a koupil tohle. Připravoval jsem se na to celé dopoledne." Thompson sáhl do nákupní tašky a vytáhl plechovky s barvami, houby, válečky a štětce. Nato zvedl knihu, která se ježila založenými žlutými listky: Výzdoba bytu snadno a rychle. Díl 3: Jak vyzdobit dětský pokoj.

"Tommy!" vykřikla Britney. "To je do našich pokojíků?"

"Jo," odvětil ospale Thompson. "Přece bychom s mámou nechtěli mít Dumba na svých stěnách."

"Ty nám tam namaluješ Dumba?" zamračila se Lucy. "Já žádného slona nechci."

Ani Britney Dumba na stěně nechtěla.

"Namaluju vám, koho budete chtít."

"Ukaž, podívám se první!" Lucy mu sebrala knihu.

"Ne, já!"

"Podíváme se do ní všichni," řekl Thompson. "Ale nejdřív si pověsím kabát a odložím aktovku." Zamířil do své pracovny v přední části domu.

Jeanne Starkeová se vrátila do kuchyně a v duchu si říkala, že i přes jeho ustavičné cestování, i přes jeho paranoii v souvislosti s prací, i přes skutečnost, že do své radosti ani do svého smutku nedával celé srdce nebo že nebyl buhvíjaký mileneček, mohla při výběru životního partnera dopadnout mnohem hůře.

Když Jax unikl policii v boční uličce před dvorkem střední školy Langstona Hughese, nasoukal se do taxíku a řekl řidiči, ať zamíří na jih, hezky rychle a deset babek navrch, jestli stihneš projet tamhlety světla. O pět minut později řidiči poručil, aby se oklikou vrátil zpátky, a nechal se vysadit nedaleko od školy.

Vyvázl jen se štěstím. Policie byla očividně připravena udělat cokoliv, jen aby se k té holce nikdo nepřiblížil. Jax cítil neklid jako by už o něm skoro věděli. Ze by ho ten hajzl Ralph nakonec přece jen práskl?

Inu, Jax bude muset být chytřejší. O což se pokoušel právě teď. Bylo to stejné jako ve vězení _ nikdy neudělej žádný tah, dokud jsi všechno neprověřil.

Naštěstí věděl, kam se obrátit pro pomoc.

Velkoměstští lidé vždy tíhli k sobě, ať už byli mladí, nebo staří, černoši, Hispánci, nebo běloši, ať už bydleli ve východním New Yorku, v Bay Ridge, nebo v Astorii. V Harlemu se scházeli v kostelích, barech, rapových a jazzových klubech, v kavárnách, obývacích pokojích, na lavičkách v parku a před prahy dveří. V létě vysedávali na domovních schodištích a u požárních dveří, v zimě se shlukovali kolem hořících odpadkových košů. A taky v holičstvích _ přesně jako v tom filmu před pár lety. (Jaxovo skutečné křestní jméno Alonzo pocházelo od Alonza Hendersona, někdejšího otroka z Georgie, který vydělal miliony tím, že založil populární řetězec holičství. Jaxův otec tehdy doufal _ marně, jak se později ukázalo, že se Hendersonův tah na branku a talent přenesl s křestním jménem i na jeho syna.)

Nejoblíbenějším místem, kde se muži v Harlemu sdružovali, však byla basketbalová hřiště.

Jasně, chodili sem hrát basketbal. Ale stejně tak sem chodili plkat nesmysly, řešit problémy světa, bavit se o ženách krásných i průměrných, hádat se o sportu, špičkovat se a vychloubat. Byla

to jakási moderní verze "čechrání peří": tradičního umění spočívajícího ve vyprávění zkazek o bájných postavách černošské kultury, jako byli zločinec Stackolee nebo topič na Titaniku, který přežil ledovou katastrofu tím, že odplaval do bezpečí.

Jax nyní vyhledal nejbližší park u školy Langstona Hughese, kde byla basketbalová hřiště. I přes mrazivý podzimní vzduch a nízko stojící slunce bylo na hřištích docela plno. Jax zamířil k nejbližšímu, svlékl si vojenskou bundu, kterou na sebe beztak policii upozornil, obrátil ji naruby a přehodil si ji přes rameno. Opřel se o pletivový plot, zapálil si cigaretu a vypadal jako větší verze faraóna Ralpa. Sundal si z hlavy šátek a uhladil si prsty afroúes.

Nakonec byl rád, že si vzhled změnil. Po chvíli totiž zahlédl policejní auto, které pomalu projíždělo po ulici za hřištěm. Jax zůstal stát na místě. Nic neupoutá pozornost policie spolehlivěji, než když se snažíte odejít (i jeho samotného už bezpočtukrát zastavili za zločin zvaný OAJC _ "odcházíš a jsi černý"). Na hřišti před ním se hrstka středoškoláků magicky pohybovala po ošoupaném asfaltu tvořícím polovinu hřiště, zatímco další zhruba tucet chlapců se na ně díval. Jax viděl, jak zaprášený hnědý míč bouchá o zem, a s příslušným zpožděním slyšel i pravidelné pleskání. Sledoval chmatající ruce, sledoval střetávající se těla, sledoval míč plachtící k desce.

Policejní auto zmizelo, Jax se odrazil od plotu, vyrazil k chlapcům stojícím na okraji hřiště a prohlédl si je. Zádni pozěří, žadní gangsteři s vyzývavými glocky. Prostě parta kluků _ někteří s tetováním, jiní bez, někteří omotaní řetízky, jiní s jediným křížkem, někteří se spornými úmysly, jiní s dobrými. Naparovali se před děvčaty, ukazovali sílu mladším. Bavili se, kouřili. Byli mladí.

Jax je sledoval a pomalu propadal melancholii. Vždycky si přál mít velkou rodinu, ale tento sen mu spolu s mnoha dalšími věcmi nevyšel. Jedno dítě mu sebrali a dali do děčáku, o druhé přišel po osudové návštěvě jeho dívky na klinice na Stopětadvacáté ulici. V lednu kdysi před lety mu přítelkyně k jeho nadšení oznámila, že je těhotná. V březnu ji přepadly nějaké bolesti, a tak se odebrali na bezplatnou kliniku, protože jinou možnost neměli. V umouněné přeplněné čekárně tehdy strávili celé hodiny. Když se konečně dostala na řadu a prohlédl ji lékař, měla za sebou potrat.

Jax tehdy chytil toho chlapa za límec a nechybělo mnoho, aby z něj udělal krvavou kaši. "Já za to nemůžu," bránil se drobný Ind a ukrýval se za nosítky. "Seškrtnali nám rozpočet. Myslím město." Jax tehdy propadl vzteku a depresi. Musel si to s někým vyřídit, musel se postarat, aby se to už nikdy nestalo _ jí ani nikomu jinému. Nebylo mu vůbec žádnou útěchou, když mu lékař vysvětlil, že se mu alespoň podařilo zachránit život jeho přítelkyně _ což by se pravděpodobně nebylo stalo, kdyby byly schváleny další rozpočtové škrtky v oblasti zdravotní péče pro chudé.

Jak může ta posraná vláda dělat lidem takové věci? Copak jediným smyslem městské radnice i hlavního města není sloužit pro blaho občanů? Jak mohli nechat to malé dítě umřít?

Ani lékař, ani policie, která ho té noci odvedla z nemocnice v poutech, neměli v úmyslu mu na tyto otázky odpovědět. Žal a spalující bolest při této vzpomínce v něm nyní jen zesílila odhodlání rychle provést to, k čemu se právě chystal. Se zachmuřeným obličejem si Jax prohlédl chlapce na hřišti a kývl na toho, v němž odhadl jejich vůdce. Mladík měl na sobě pytlavé kraťasy, kotníkové tenisky a sportovní tričko. Vlasy měl velmi nápadné _ řídké na jedné straně, vysoko vyčesané na straně druhé. Prohlédl si Jaxe. "Copak, dědo?"

Pár chlapců se začalo řehtat.

Dědo.

Ve starém Harlemu _ no, možná ve starém všude _ byla dospělost spojena s určitou úctou. Dnes člověku přinesla pouze posměch. Tvrdak by v této situaci vytáhl z ponožky pistoli a nechal tohohle malého sráče chvíli hopkat. Jax však měl mnohaleté zkušenosti z ulice i z vězení, takže věděl, že takhle by tady neprorazil. Odbyl urážku uchechtnutím a zašeptal: "Řádný prachy?"

"Ty nějaký chceš?"

"Já ti chci nějaký dát. Jestli máš zájem, blbečku." Jax se pleskl přes kapsu, v níž přechovával svazek bankovek stočených do tlusté ruličky.

"Já nic neprodávám."

"A já taky nekupuju to, co si myslíš. No tak. Pojďme se projít."

Chlapec přikývl a oba zamířili za hřiště. Přitom Jax cítil, jak si ho chlapec prohlíží a jak si všímá jeho kulhání. Jasně, byla to pajdavost typu "doprdele, oni mě postřelili", ale docela klidně to mohla být taky pajdavost gangsterská. Nato si výrostek změřil pohledem Jaxovy oči, chladné jako kámen, a po nich i svaly a vězeňské tetování. Možná si myslel, že Jax by vzhledem ke svému věku mohl být "ógéčko", s nímž si člověk zahrává jen na vlastní nebezpečí. Ógéčka neboli "originální gangsteři" používala samopaly AK nebo Uzi, jezdila v hummrech a jejich družiny čítaly desítky nohsledů. Ógéčka si najímala na vraždění nepohodlných svědků a konkurenčních dealerů dvanáctileté děti, protože je soudy nemohly poslat na doživotí do soukolí nápravného systému, jako když je člověku sedmáct nebo osmáct.

A ógéčko by taky dalo pořádnou nakládačku každému, kdo by je oslovil "dědo".

Chlapec začal působit neklidně. "Hej, co ode mě přesně chceš, chlape? Kam to jdem?"

"Jen tadyhle. Nechci o tom mluvit před celým světem." Jax se zastavil za křovím. Chlapcovy oči začaly tékat po okolí.

Jax se zasmál. "Já tě nechci zmlátit, hochu. Uklidni se."

Chlapec se rovněž zasmál. Ale nervózně. "Jsem v pohodě, čéče."

"Potřebuju najít něčí bejvák. Někoho, kdo chodí do Langstona Hughese. Nechodíš tam taky?"

"Jo, to většina z nás." Hoch kývl ke hřišti.

"Hledám tu holku, co byla dneska ráno ve zprávách."

"Tu? Genevu? Tu, co viděla, jak odpráskli nějakýho chlapa, nebo tak něco? Tu podělanou jedničkářku?"

"To já nevím. Ona je jedničkářka?"

"Jo. Je nabušená."

"Kde bydlí?"

Chlapec zmlkl a zbystřil. Očividně v duchu uvažoval. Nedostane nakládačku, když se zeptá, o co tomu chlapovi jde? Nakonec usoudil, že nedostane. "Mluvíš o nějakých prachách."

Jax mu podal pár bankovek.

"Já osobně tu čůzu neznám. Ale můžu tě sčuchnout s jedním brachem, co ji zná. S negrem jménem Kevin. Chceš, abych mu zavola?"

"Jo."

Chlapec vylovil ze šortek drobný mobilní telefon. "Nazdar, pardále. Tady Willy... Na půlhřišti... Jo. Poslyš, mám tu nějakýho chlapa s merglema, co hledá tu tvou čubku... Genevu. Settleova štetka... Hej, uklidni se, chlape. To byl fůr, ne _ é...? Jasně. Totiž ten maník, ten..."

Jax vytrhl přístroj Willymu z ruky a řekl: "Dvě stovky, když vyklopíš její adresu."

Zaváhám.

"Hotově?" zeptal se Kevin.

"Ne," odsekl Jax. "V American Express, kurva. To víš, že hotově."

"Stavím se na hřišti. Máš ty stováky u sebe?"

"Jo, leží hnedka vedle mého kolta, jestli tě to zajímá. A když říkám kolta, nemyslím tím Mitsubishi Colt."

"V pohodě, chlape. Akorát se ptám. S prostředníkem se nebavím."

"Budu tu čekat se svou partou," řekl Jax a zašklebil se na neklidného Willyho. Ukončil hovor a hodil telefon výrostkovi. Vrátil se zpátky k plotu, opřel se o něj a sledoval zápas.

O deset minut později dorazil Kevin. Na rozdíl od Willyho to byl opravdový hráč _ vysoký, pohledný, sebevědomý.

Vypadal jako herec, kterého Jax nedokázal zařadit. Aby ukázal, že má stařika u zadnice a že se kvůli pár stovákům

nehodlá přetřhnout a taky aby udělal dojem na pár vystlaných holek, samozřejmě, si dal Kevin načas. Zastavil se,

pleskl si s pár kluky pěstni, jednoho nebo dva objal. Několikrát vyhrkl: "Hele, můj člověk, nazdárek," vstoupil na hřiště, zmocnil se míče a zarazil do koše pár působivých "hřebíků".

Tenhle člověk basket uměl, o tom nemohlo být pochyb.

Nakonec přiklusal k Jaxovi a změřil si ho pohledem, protože tak se to dělá, když do vaší party zavítá cizák _ ať už je to na hřiště nebo do baru nebo třeba do holičství z viktoriánské éry Alonza Hendersona, pomyslel si Jax. Kevin se očividně snažil odhadnout, kde má Jax ukrytou bouchačku, kolik chechtáků má doopravdy u sebe a vůbec o co mu jde. Jax se ujal slova: "Docela rád bych věděl, jak dlouho mě ještě budeš takhle blbě očumovat. Protože už mně to leze na nerv."

Kevin se neusmál. "Kde jsou ty mergele?"

Jax podal Kevinovi peníze.

"Kde je ta holka?"

"Pojď. Ukážu ti to."

"Chci jenom adresu."

"Ty se mě bojíš?"

"Jenom adresu." Jaxův pohled byl skálopevný.

Kevin se zašklebil. "Já neznám číslo, chlape. Ale vím, co je to za barák. Loni na jaře jsem ji doprovázel domů. Musím ti ho ukázat."

Jax přikývl.

Vyrazili na západ a na jih, což Jaxe překvapilo domníval se totiž, že ta holka bude bydlet v nějaké tvrdší čtvrti _ dále na sever u řeky Hudson nebo na východě. Zdejší ulice nebyly elegantní, ale obyvatelé v nich udržovali čistotu a mnoho budov vypadalo renovované. Kromě toho se tu momentálně hodně stavělo.

Jax se rozhlédl po úhledných ulicích a zamračil se. "Víš jistě, že se bavíme o Genevě Settleové."

"To je ta štětka, na kterou se ptáš. A támdleto je ten její bejvák. Hele, chlape, nechceš koupit nákou marjánu nebo ejč?"

"Ne."

"Víš to jistě? Mám kvalitní zboží."

"To je hanba, že seš už v takhle mladým věku hluchej."

Kevin pokrčil rameny.

Dorazili k bloku nedaleko od Morningside Parku. Na vrcholu skalnatého svahu se rozkládal areál Kolumbijské univerzity místo, které Jax před lety často bombardoval tagem Jax 157. Začali odbočovat za roh, ale oba se rychle zarazili. "Hej, pozor na věc," zašeptal Kevin. Před jednou starou budovou parkoval Ford Crown Victoria _ zjevně neoznačený policejní vůz.

"To je její barák? Jak před ním stojí to auto?" "Ne. Ona bydlí o dvě čísla blíž. V támdleto." Kevin ukázal na příslušný dům.

Budova byla stará, ale v dokonalém stavu. Květiny v truhlících za okny, všude zářící čistota. Hezké záclony. Nově vyhlížející fasáda.

"Chceš dát ty běhně nakládačku?" Kevin si změřil Jaxe pohledem.

"To, co chci, je moje věc."

"Tvoje věc, tvoje věc... Jasně že jo," prohodil Kevin tichým hlasem. "Až na to..., ptám se tě proto, že jestli má doopravdy dostat nakládačku _ a jak říkám, s tímhle já nemám vůbec žádný problém, teda jestli se jí má vážně něco stát, tak já budu vědět, že to máš na krku ty. A někdo by pak mohl přijít a chtít se mnou o tom mluvit. A tak mě napadlo, že když nosíš v ty své kapse takový řádný prachy, tak možná že kdybych jich ještě pár dostal, třeba bych zapomenu, že jsem tě vůbec někdy viděl. Jinak je totiž docela možný, že bych si dokázal vzpomenout na spoustu věcí o tobě a o tom, žeš měl o ten malej štětec zájem."

Jax už toho zažil v životě spoustu. Byl Králem graffiti, byl vojákem v operaci Pouštní bouře, poznal gangstery ve vězení i mimo ně, stříleli po něm... Ale jestli na tomhle pošahaném světě něco platilo, pak to bylo pravidlo, že ať už pokládáte lidi za jakkoliv hloupé, oni jsou nakonec vždycky ještě hloupější.

Během zlomku vteřiny popadl Jax kluka levou rukou za límec a vrazil mu pěst tvrdě do žaludku _ třikrát, čtyřikrát, pětikrát...

"Kurva...", bylo jediné, nač se chlapec zmohl.

Takhle se bojuje ve vězení. Nikdy nedat soupeři jedinou vteřinu na vzpamatování.

A ještě, ještě, ještě...

Nakonec Jax kluka pustil, ten se odkutálel do boční uličky a začal sténat bolestí. Jax se rozvázným, pomalým pohybem baseballisty napřahujícího pátku sklonil a vytáhl z ponožky pistoli. Zděšený Kevin poté bezmocně přihlížel, jak bývalý trestanec natahuje zbraň a poté několikrát omotává kolem hlavně šátek. Tenhle figl, jak se Jax naučil od DeLisleho Marshalla na bloku S, je jedním z nejlepších a nejlacinějších způsobů, jak utlumit zvuk výstřelu.

18

Bylo půl osmé večer a Thompson Boyd právě vybarvil na stěně Lucyina pokoje kresleného medvídky. Odstoupil a pohlédl na své dílo. Postupoval přesně tak, jak se psalo v příručce, a jeho výtvar skutečně vypadal úplně jako medvěd. Byl to od školních let první obrázek, který v životě namaloval _ proto dnes ve svém bytě studoval příručku tak důkladně.

Zdálo se, že se děvčatům méda nesmírně líbí. Thompson měl pocit, že i jeho samotného by měl obrázek těšit. Úplně jist si tím však nebyl. Dlouze se na něj díval a čekal, až ucítí pýchu. Neucítil. No jo. Vyšel na chodbu a mrkl na svůj mobilní telefon. "Mám vzkaz," řekl nepřítomně a vytočil číslo. "Čau, tady Thompson. Jak se máš? Koukám, žeš mně volal." Jeanne na něj pohlédla a vrátila se k utírání nádobí.

"Ne, vážně?" Thompson se zachechtal. Na člověka, který se nesmál, to znělo velice hodnověrně. Stejnou věc samozřejmě provedl dnes ráno v knihovně, aby uklidnil tu Settleovou, a tam to moc dobře nevyšlo. Připomněl si tedy, že nesmí přehrávat. "Člověče, to je průser," řekl do něměho telefonu. "Jasně. Ale moc dlouho to nepotrvá, že ne? Zítra mám zase jednání _ jo, to, co jsme dneska odložili... Dej mi deset minutek a sejdem se tam."

Zaklapl telefon a oznámil Jeanne: "Vern sedí u Joeyho. Píchl gumu."

Vernon Harber kdysi skutečně existoval, ale teď už to neplatilo. Thompson ho před lety zabil. Protože ho však před smrtí znával, učinil z něj fiktivního kumpána ze sousedství, s nímž se čas od času vídal, takového drobného přicmrndávače. Podobně jako skutečný mrtvý Vern jezdil i tenhle smyšlený živý v Toyotě Supra, měl přítelkyni Renee a vyprávěl spoustu legračních historek o životě v docích, v prodejně vepřového a ve své čtvrti. Thompson toho věděl o Vernovi spoustu a všechny podrobnosti stále nosil v paměti. (Věděl, že když člověk lže, musí lhát kompletně, kurážně a konkrétně.)

"Najel se svou suprou na pivní láhev."

"Stalo se mu něco?" zeptala se Jeanne.

"Zrovna parkoval. A teď ten nekňuba nedokáže sám povolit šrouby."

Vern Harber byl za života i ve smrti televizní povaleč.

Thompson odnesl do koupelny štětec a kyblíček s barvou, položil je do umyvadla a pustil vodu, aby štětec propláchl. Oblékl si sako.

"Hele, nemohl bys mi cestou domů koupit mlíko?"

"Litr?"

"Může být."

"A nějaké závitky!" vykřikla Lucy.

"S jakou příchutí?"

"Hroznovou."

"Dobrá. Co Brit?"

"S třešňovou!" vyhrkla dívka. Na něco si vzpomněla. "Prosím," dodala.

"Takže hroznové a třešňové závitky plus mlíko." Thompson ukázal na všechny tři ženy a zopakoval příslušnou objednávku.

Vyšel ven a vyrazil po spirálovité trase do ulic Queensu, přičemž se čas od času ohlédl, aby se ujistil, že ho nikdo nesleduje. Vdechoval do plic chladný vzduch a vydechoval ho ohřátý a ve formě jemných hudebních tónů: konkrétně písně Celině Dionové z filmu Titanik.

Když oznamoval Jeanne, že jde ven, pozorně ji sledoval. Poznal, že její starost o Věrna je opravdová a že jeho přítelkyně nemá sebemenší podezření, přestože Thompson odjížděl za mužem, s nímž se nikdy nesetkala. To však bylo typické. Dnes večer pomáhal příteli. Jindy šel třeba vsadit na zápas nebo za klukama do Joeys na jedno rychlé pivo. Thompson své lži střídal.

Štíhlá brunetka s vlnitými vlasy nikdy příliš nevyzvídala, kam Thompson vlastně chodí, a nezajímala se ani o jeho smyšlené zaměstnání prodejce počítačů, v jehož rámci musel často pobývat mimo domov. Nikdy se neptala, proč je vlastně jeho práce tak tajná, že musí zamykat dveře do své pracovny. Byla chytrá a bystrá, což jsou dvě úplně odlišné věci, ale většina chytrých a bystrých žen by trvala na tom, aby je Thompson více včlenil do svého života. Ne tak Jeanne Starkeová.

Thompson se s ní seznámil před pár lety u obědového pultu tady v Astorii, když se po nájemné vraždě jednoho drogového dealera z Newarku načas stáhl do ústraní. Posadil se vedle Jeanne v řecké jídelně, požádal ji o kečup a pak se omluvil, protože si všiml, že má Jeanne zlomenou paži a na kečup nedosáhne. Zeptal se, jestli je v pořádku, a copak se jí stalo? Ona se jeho otázce vyhnula, ale v očích se jí objevily slzy. Bavili se dál.

Netrvalo dlouho a začali spolu chodit. Nakonec vyšla pravda o paži najevo a jednou o víkend navštívil Thompson Jeanneina bývalého manžela. O něco později mu Jeanne prozradila, že se stal zázrak: její exmanžel odjel z města, a dokonce už ani nevolá dcerám, což činil jednou týdně, aby před nimi v opilosti nadával na jejich matku.

O měsíc později se Thompson ke všem třem nastěhoval. Zdálo se, že pro Jeanne i její dcery je to takhle výhodné. Měly vedle sebe muže, který na nikoho nekřičel ani nebral pásek, který platil nájem a vracel se, kdy slíbil _ všechny měly pocit, že je to ten nejlepší úlovek na zeměkouli. (Vězení naučilo Thompsona mnohé o tom, jak postavit laťku nízko.) Výhodné pro ně a výhodné i pro profesionálního zabijáka. V jeho branži budí člověk s manželkou či přítelkyní a dětmi mnohem menší podezření než člověk nezadaný.

Existoval však ještě jeden důvod, proč byl Thompson s Jeanne _ mnohem důležitější důvod než pouhá logistika a výhodnost. Thompson Boyd čekal. Něco mu v životě dlouho chybělo a on čekal, až se to navrátí. Věřil, že člověk jako

Jeanne Starkeová _ žena bez přemrštěných požadavků a s nízkými očekáváními _ by mu to mohla pomoci najít.

A co že mu vlastně chybělo? To je úplně prosté: Thompson Boyd čekal, až pomine jeho vnitřní strnulost a do jeho duše se vrátí cit jako když se vám odkrví noha a vy čekáte, až se vám do ní opět vrátí život.

Thompson měl mnoho vzpomínek na své dětství v Texasu, na rodiče a tetu Sandru, na bratrance, na kamarády ze školy. Jak sledoval v televizi zápasy Texaské univerzity, jak všichni sedávali kolem elektrických varhan ze Searsu, Thompson mačkal knoflík s akordy, zatímco tetička nebo otec vyťukávali masitými prsty (rodový znak) co nejbezchybněji melodii, jak zpíval "Onward Christian Soldiers" nebo "Tie a Yellow Ribbon" nebo tu melodii ze Zelených baretů. Jak hrávali srdce. Jak ho otec ve své dokonale úhledné kůlně učil používat nářadí. Jak vedle něj chodíval po poušti, žasl nad západy slunce, lávovými příkrovy, kojoty a chřestýši rohatými, kteří se vinuli jako hudba, ale přesto člověka dokázali vmžiku smrtelně uštknout.

Vzpomínal si na matčin život _ jak balila sendviče, opalovala se, umetala ze dveří karavanu texaský prach a vysedávala s kamarádkami na hliníkových židličkách. Vzpomínal i na otcův život _ jak sbíral LP desky, trávil soboty se synem a pracovní dny vrtáním na otočných jeřábech. Vzpomínal si na ty báječné páteční večery, když jezdili do kavárny Goldenlight na Routě 66, dávali si tam harleyburgery s hranolkama a z reproduktorů tepal texaský swing.

Tehdy Thompson Boyd strnulost necítil.

Dokonce ani během těch obtížných dob, kdy jim červenové tornádo sebralo karavan a matce pravou ruku a téměř i život, dokonce ani když otec přišel o práci při vlně propouštění, která se přes jižní Texas přehnala jako písečná bouře přes Oklahomu, nebyl Thompson strnulý.

A rozhodně nebyl strnulý, když se díval, jak matka lapá po dechu a dusí v sobě slzy, když se jí nějaký kluk na ulici v Amarillu posmíval, že je "jednoručka" _ a on pak toho kluka sledoval a postaral se, aby si už nikdy z nikoho nedělal legraci.

Pak ovšem přišla vězeňská léta. A někde v tamních lysolem páchnoucích chodbách se strnulost zmocnila jeho citů a uložila je ke spánku. K tak hlubokému spánku, že Thompson vůbec nepocítil dojetí, když se k němu doneslo, že mu rodiče i tetu současně zabil jakýsi řidič, který usnul za volantem nákladáku třídy osm, a že jediné, co po nich zůstalo, je sada na čištění bot, kterou Thompson vyrobil otci ke čtyřicátým narozeninám. K tak hlubokému spánku, že když Thompson opustil vězení a vystopoval dozorce Charlieho Tuckera, necítil vůbec nic, ani když přihlížel, jak onen muž pomalu umírá, jak se s nachovým obličejem zoufale vzpouzí ve snaze zachytit provaz a přitáhnout se za něj nahoru, aby se vyhnul uškrcení. Což ovšem člověk jednoduše nedokáže, i když je sebesilnější.

Strnule pozoroval kyvadlo dozorcovy mrtvolky, které sebou škubalo stále pomaleji, až úplně znehybnělo. Strnule kladl svíce na zem k Tuckerovým chodidlům, aby vražda vypadala jako dílo nějakého psychopata, jako nějaká satanská oběť, a strnule civěl do mužových skelných očí.

Strnule...

Thompson Boyd však věřil, že se ještě dokáže napravit, podobně jako v Jeanneině domě opravil dveře do koupelny a uvolněné schodišťové zábradlí. (Tyhle úkoly se koneckonců v ničem nelišily _ jediný rozdíl spočíval v umístění desetinné čárky.) Jeanne a holky mu jeho cit vrátí. Stačí absolvovat příslušné úkony. Dělat, co dělají ostatní, normální, nestrnulí lidé: zdobit dětem pokojíčky, dívat se s nimi na Soudkyni Judy, brát je do parku na piknik. Nosit jim, oč žádají. Hroznové závitky, třešňové závitky, mlíko. Hrozný, třešně, mlíko. A příležitostně prohodit nějaké to ostřejší slovo: doprdele, ksakru, nasrat. Protože přesně tohle lidi říkají, když jsou naštvaní. A naštvání lidi cítí.

Což byl také důvod, proč si hvízdal _ věřil, že ho hudba dokáže dopravit zpět do dávných časů, do časů před vězením. Lidé, kteří měli rádi hudbu, nebyli strnulí. Lidé, kteří si pískali, cítili a měli rodiny _ a při hezkém trylku na sebe dokázali strhnout pozornost kolemjdoucích. Byli to lidé, které mohl člověk zastavit na rohu a dát se s nimi do řeči, kterým mohl člověk nabídnout hranolky přímo ze svého talíře s harleyburgerem, zatímco se z vedlejší místnosti linula ryčná hudba, no nejsou tihleto muzikanti cháska, hochu? Co na to říkáš?

Dělej všechno podle knihy a strnulost pomine. Cit se zase vrátí.

Thompson si kladl otázku, zda to zabírá, zda mu režim, pro který se rozhodl, skutečně může vrátit do duše cit. Hvízdání, konstatování věcí, které se podle něj slušelo konstatovat, hrozný a třešně, klení, smích? Věřil, že snad trochu ano.

Vzpomněl si, jak dnes ráno pozoroval tu ženu v bílém přecházející stále tam a zpátky, tam a zpátky. Mohl docela upřímně prohlásit, že sledovat

ji při práci ho naplňovalo potěšením. Byl to jen malý pokrok, ale rozhodně šlo o cit. Moc dobře.

Moment: "Moc dobře, sakra," zašeptal.

Jasně, trochu toho klení.

Možná by měl ještě jednou vyzkoušet tenhle sex (obvykle to jednou za měsíc po ránu dokázal, ale faktem bylo, že se mu do toho moc nechtělo _ a když není nálada, ani viagra toho moc nezmuže.) Thompson se zamyslel. Ano, přesně tohle udělá: dá si pár dní odpočinku a zkusí to s Jeanne. Ta myšlenka ho naplnila neklidem. Ale možná do toho přece jen půjde. Byl by to dobrý test. Jo, zkusí to a uvidí, jestli se jeho stavlepší.

Hrozný, třešně, mlíko...

Thompson se zastavil u telefonního automatu před řeckým lahůdkářstvím. Znovu vytočil číslo hlasové schránky a vyťukal kód. Poslechl si nový vzkaz, který mu sdělil, že se málem naskytla příležitost zabít Genevu Settleovou ve škole, ale bohužel ji střežilo příliš mnoho policistů. Vzkaz nicméně pokračoval: sdělil mu její adresu na Stoosmnácté ulici a oznámil, že v okolí parkuje nejméně jedno neoznačené a jedno označené policejní auto, které si čas od času vymění pozice. Počet policistů střežících Settleovou tak podle všeho kolísá mezi jedním a třemi.

Thompson si zapsal adresu do paměti, vymazal vzkaz a pokračoval v chůzi po komplikované trase, až došel k pětipatrovému obytnému domu, který byl podstatně zchátralejší než Jeannein domek. Přešel k zadnímu vchodu, otevřel dveře a vystoupal po schodech k bytu, který sloužil jako jeho hlavní úkryt. Vstoupil dovnitř, zamkl dveře a vyřadil z

činnosti nástražný systém, který měl zastavit případné vetřelce.

Tento byt byl o něco hezčí než jeho útulek na Elizabeth Street. Byl obložen pečlivě přibítymi světlými latkami a vévodil mu chundelatý hnědý koberec, který voněl přesně tak, jak má chundelatý hnědý koberec vonět. Stálo zde asi šest kusů nábytku. Thompsonovi byt připomínal parádní pokoj v jejich bungalovu v Amarillu, který s otcem o víkendech stavěli, když jim karavan rozcupovalo tornádo.

Nyní vytáhl z velké pracovní skříně několik sklenic a odnesl je ke stolu, přičemž si pohvizdoval ústřední melodii z Pocahontas.

Holky tenhle film milovaly. Thompson otevřel krabici s nářadím, nasadil si tlusté gumové rukavice, roušku a brýle a začal skládat zařízení, které nazítří zabije Genevu Settleovou _ a všechny v její blízkosti.

Tsss...

Melodie se postupně změnila v cosi jiného: už to nebyl Disney, nýbrž "Forever Young" od Boba Dylana.

Když dokončil zařízení, pečlivě si je prohlédl a byl spokojen. Odložil vše stranou, zamířil do koupelny, svlékl si rukavice a třikrát si umyl ruce. Jeho pískání se postupně vytratilo, neboť si Thompson v duchu opakoval dnešní mantru.

Hrozny, třešně a mlíko... Hrozny, třešně a mlíko.

Nikdy se nepřestal připravovat na den, kdy ho strnulost konečně opustí.

"Jak se vám vede, slečno?"

"Dobře, detektive."

Roland Bell stál ve dveřích jejího "pokoje a díval se na její postel, která byla poseta učebnicemi a papíry.

"Tedy, musím říct, že pracujete tvrdě."

Geneva pokrčila rameny.

"Já teď pojedu domů za kluky."

"Vy máte syny?"

"To tedy mám. Dva. Možná vás s nimi někdy seznámím. Jestli budete mít zájem."

"Jasně," řekla Geneva. A pomyslela si: to se nikdy nestane. "Jsou doma s vaší ženou?"

"Momentálně jsou u prarodičů. Byl jsem ženatý, ale manželka zemřela."

Při těchto slovech Genevě poskočilo srdce. Spatřila za nimi ryzí bolest _ paradoxně právě proto, že při nich Bell ani trochu nezměnil výraz. Jako by si detektiv nacvičil, jak říkat lidem tuto větu a nerozplakat se u toho. "To je mi líto."

"No, už je to pár let."

Dívka přikývla. "Kde je pan Pulaski?"

"Odjel domů. Má dítě. A čeká na něj manželka."

"Kluka, nebo holku?" zeptala se Geneva.

"To vám upřímně řečeno nepovím. Ale zítra ráno se sem vrátí. Takže se ho pak můžeme zeptat. Váš strýc bude ve vedlejší místnosti a dneska večer tu s vámi zůstane slečna Lynchová."

"Barbe?"

"Ano, slečno."

"Ta je milá. Vyprávěla mi o svých psech, které má doma. A o nějakých nových televizních pořadech." Geneva kývla na učebnice. "Já nemám na televizi moc času."

Detektiv Bell se zasmál. "Mým klukům by prospělo trochu vašeho vlivu, slečno. Určitě že vás dám spolu dohromady, to je hotovka. Takže kdybyste cokoliv potřebovala, křikněte na Barbe." Zaváhal. "I kdybyste třeba měla jen zlý sen. Vím, že je to někdy těžké, když rodiče nejsou doma."

"Mně samota nevadí," namítla dívka.

"O tom nepochybují. Přesto ječte, když bude potřeba. Od toho jsme tady." Detektiv přešel k oknu, vykoukl zpoza závěsu, ujistil se, že je okno uzamčené, a opět závěs zatahl. "Brou noc, slečno. Žádný strach. My toho panáka dopadneme. Je to jen otázka času. Nikdo není lepší než pan Rhyme a lidé, kteří s ním pracují."

"Dobrou." Geneva byla ráda, že detektiv odchází. Možná to myslel dobře, ale ona nesnášela, když se k ní někdo choval jako k dítěti _ stejně jako nesnášela, když jí někdo neustále připomínal tuhle strašlivou situaci. Sebrala z postele knihy a úhledně je naskládala ke dveřím, aby je v případě nutnosti rychlého odchodu snadno našla i potmě a mohla je vzít s sebou. Takhle to dělala každou noc.

Sáhla si do kabelky a našla uschlou fialku, kterou jí dala iluzionistka Kara. Dlouho se na ni dívala, poté ji pečlivě založila do horní knihy na hromádce a zavřela desky.

Následoval rychlý výlet do koupelny, kde se Geneva umyla, vyčistila si zuby a vydrhla umyvadlo perleťové barvy. V duchu se musela zasmát, když si vzpomněla na šílený nepořádek v Keeshině koupelně. V předsíni jí pak Barbe Lynchová popřála dobrou noc. Geneva se vrátila do ložnice, zamkla dveře, chvíli váhala a pak s lehce hloupým pocitem zaklínala kliku židlí. Svlékla se, nasadila si kraťasy a seprané tričko a vklouzla do postele. Zhasla světlo a dvacet minut ležela celá úzkostlivá a rozrušená na zádech a myslela na matku, na otce a poté i na Keesh.

Do hlavy jí pronikl obraz Kevina Cheaneyho, ale ona ho vztekle odstrčila.

Načež její myšlenky zakotvily u předka Charlese Singletona. Jak utíká, utíká, utíká... Jak se vrhá do řeky Hudson.

Přemýšlela o jeho tajemství. Co mohlo být tak důležitého, že riskoval úplně všechno, jen aby to udržel v tajnosti?

Přemýšlela o lásce, kterou choval ke své ženě a synovi. Do myšlenek se jí však neustále vkrádal ten příšerný chlap z knihovny dnes ráno. No jasně, před policií mluvila nebojácně. Jenže se rozumí samosebou, že měla ve skutečnosti nahnáno. Ta kukla, ta rána, když udeřil figurínu, ten pleskot jeho nohou za jejími zády. A teď i ten druhý, ten ozbrojený černoch u školního dvorku.

Tyto myšlenky ji rychle připravily o spánek. Otevřela oči, neklidně ležela a vzpomínala na jinou bezesnou noc kdysi

před lety: sedmiletá Geneva se tehdy vykradla z postele a odšourala se do obývacího pokoje. Tam si pustila televizi a deset minut se dívala na nějaký přihlouplý sitcom, než do obývacího pokoje vešel její otec.

"Co tady děláš, nač se to díváš?" Zamžoural na modravé světlo.

"Nemůžu spát." "Tak si čti knížku. To je lepší." "Já nemám na čtení chuť."

"No dobrá. Tak ti budu číst já." Otec zamířil k policím. "Tahle se ti bude líbit. Je to jedna z nejlepších knih, jaké kdy byly napsány."

Když si sedal do křesla, které pod jeho vahou vrzalo a praskalo, dívala se Geneva po očku na obálku ohmataného brožovaného výtisku, ale na titul nedohlédla. "Máš pohodlí?" dotázal se otec. "Jo." Geneva ležela na gauči. "Tak zavři oči." "Mně se nechce spát."

"Zavři oči, aby sis mohla představovat, co ti budu číst."

"Dobře. Co to..."

"Pst."

"Dobře."

A otec jí začal číst z knihy Jako zabít ptáčka. Pro příští týden se z jeho večerního předčítání stal zavedený rituál.

Geneva Settleová usoudila, že je to opravdu jedna z nejlepších knih, jaké kdy byly napsány _ a to už ve svém věku přečetla nebo slyšela spoustu různých knížek. Zamilovala si hlavní postavy klidného a silného ovdovělého otce, bratra a sestru (Geneva si vždy přála sourozence). A také samotný příběh o odvaze tváří v tvář nenávisti a hlouposti byl přímo strhující.

Vzpomínka na knihu Harper Leeové v ní už zůstala. A co bylo zvláštní, když se k ní v jedenácti letech vrátila a přečetla si ji znovu, odnesla si z ní ještě více. Ve čtrnácti pochopila další souvislosti. A loni si ji přečetla ještě jednou a napsala o ní slohovou práci. Dostala jedničku z hvězdičkou.

Román Jako zabít ptáčka byl jednou z knih, které teď ležely na hromádce vedle dveří _ na hromádce první záchrany pro případ požáru. Byla to kniha, již sebou Geneva všude nosila, i když ji právě nečetla. A právě do ní před chvílí vložila Kařinu fialku pro štěstí.

Pro dnešní noc si však vybrala z hromádky jiný román. Charlese Dickense. Olivera Twista. Lehla si, opřela si knihu o prsa, otevřela ji na stránce založené placatým stéblem (Geneva si nikdy neoznačovala místa v knize zahnutím růžku, dokonce ani u laciných vydání) a dala se do čtení. Zpočátku ji vrzavé zvuky domu děsily a před očima se jí stále vracel obraz muže v kukle, ale brzy se plně ponořila do příběhu. Zanedlouho, snad pouhou hodinu poté, ji ztěžkly oči a Geneva Settleová se konečně ponořila do spánku nepřiměřeně k tomu matčin polibek na dobrou noc ani otcův hluboký hlas pronášející modlitbu, nýbrž litanie nádherných slov sepsaných úplně cizím člověkem.

19

"Je čas jít do postele."

"Cože?" zeptal se Rhyme a zvedl oči od počítačové obrazovky.

"Do postele," zopakoval Thom. Choval se však poněkud ostražitě. Odtrhnout Rhyma od práce byl někdy těžký boj.

"Tak jo," řekl nicméně kriminalista. "Do postele."

Ve skutečnosti byl vyčerpan _ a také deprimován. Právě pročítal e-mail, v němž mu ředitel věznice v Amarillu J. T. Beauchamp sděloval, že žádný z jeho zaměstnanců neidentifikoval počítačovou podobiznu pachatele 910.

Kriminalista nadiktoval krátký děkovný dopis, odpojit se a řekl Thomovi: "Ještě jeden telefonát a potom ochotně půjdu."

"Já zatím trochu uklidím," řekl ošetřovatel. "Počkám na tebe nahoře."

Amélie Sachsová již odjela na noc domů a za matkou, která bydlela nedaleko od ní a v poslední době byla nemocná _ nějaké srdeční problémy. Sachsová trávila většinu nocí u Rhyma, ale stále si držela svůj byt v Brooklynu, kde žili další její příbuzní a přátelé. (Jennifer Robinsonová _ pochůzkářka, která dnes ráno přivedla k Rhymovi ty dvě dívky _ například bydlela na stejné ulici.) Kromě toho Sachsová stejně jako Rhyme potřebovala čas od času samotu, takže jim toto uspořádání oběma vyhovovalo.

Rhyme zavolal k její matce, stručně s ní pohovořil a popřál jí vše dobré. Pak se na lince ozvala Sachsová a on ji seznámil s nejnovějšími informacemi _ byť jich bylo pomalu.

"Není ti nic?" zeptala se ho Amélie. "Působíš ustaraně."

"Jsem unavený."

"Aha." Sachsová mu nevěřila. "Tak se trochu prospí."

"Ty taky. Hezké sny."

"Miluju tě, Rhyme."

"Já tebe taky."

Kriminalista ukončil hovor a přešel na vozíku k důkazní tabuli.

Nedíval se však na Thomovy zápisky k případu. Díval se na kopii tarotové karty připevněnou k tabuli, na dvanáctou kartu Viselce. Ještě jednou si přečetl odstavec vysvětlující význam této karty a pozorně si prohlédl Viselcovu poklidnou obrácenou tvář. Nato se otočil, vjel do malého výtahu, který propojoval laboratoř v přízemí s ložnicí v prvním patře, poručil výtahu, aby vystoupal nahoru, a opět vyjel z kabiny.

Stále přemýšlel o tarotové kartě. Stejně jako jejich iluzionistická přítelkyně Kara nevěřil ani Rhyme na spiritualismus nebo okultno. (Oba byli koneckonců vědci, i když každý po svém.) Nemohl si však nepovšimnout skutečnosti, že karta zobrazující šibenici figurovala shodou okolností jako důkaz v případě, v němž významnou roli hrálo slovo "Gallows"

neboli _ šibenice. Také výraz "Viselec" v této souvislosti představoval podivnou shodu okolností. Kriminalisté se pochopitelně musí vyznat ve všech usmrcujících metodách a také Rhyme přesně chápal, jak funguje takové oběšení. Ze člověku zlomí vaz vysoko na krku, těsně pod lebeční baží. (Skutečnou příčinou smrti při popravách oběšením bylo sice udušení, ale to nebylo způsobeno uzavřením hrdla, nýbrž přerušením nervových signálů plicím.) Přesně to se ostatně téměř stalo Rhymovi při osudné nehodě, když před lety ohledával místo činu v metru. Šibeniční vrch... Viselec...

Nejvýznamnějším aspektem této shody okolností však byl význam tarotové karty: Jeho zjevení se při výkladu naznačuje duchovní pátrání vedoucí k rozhodnutí, přerod, změnu směřování. Karta často předpovídá odevzdání se zkušenostem, ukončení zápasu, přijetí toho, co je. Pokud se vám tato karta vyjeví při výkladu, musíte poslechnout své vnitřní já, i když se vám toto sdělení bude zdát v rozporu s logikou.

Rhyme pocítil pobavení, protože se v poslední době _ ještě před případem pachatele 910 a nálezem věstecké karty _ opravdu oddával usilovnému duchovnímu hledání. Lincoln Rhyme potřeboval učinit rozhodnutí. Změna směřování... Nyní nezůstal v ložnici, ale odjel do pokoje, který byl epicentrem této jeho bouřlivé vnitřní debaty: do terapeutické místnosti, kde strávil stovky hodin tvrdé dřiny v rámci cvičebního režimu doktora Shermana.

Zastavil vozík ve dveřích a prohlédl si rehabilitační stroje rozestavené v potměšlém pokoji _ ergometrické kolo, šlapací mlýn. A pak se zadíval na svou pravou ruku uvázanou za zápěstí k vystlanému opěradlu červeného invalidního vozíku Storm Arrow.

Rozhodnutí...

Tak do toho, řekl si v duchu.

Zkus to. Hned teď. Pohni rukou.

Začal zhluboka dýchat. Oči mu sklouzly k pravé ruce.

Ne...

Svěsil ramena tak nízko, jak mohl, a zadíval se do místnosti. Pomyslel na všechno to trýznivé cvičení. Jistě, díky cvičení se mu zlepšila hustota kostí, svalová hmota i krevní oběh, snížilo se riziko infekce a pravděpodobnost neurovaskulární příhody.

Skutečná otázka spojená se cvičením se však dala shrnout do dvouslovného eufemismu lékařských specialistů: funkční přínos. Rhyme samotný to překládal méně mlhavě: cítit a hýbat se.

Což byly přesně ty aspekty jeho zotavení, které při dnešním rozhovoru se Shermanem tak striktně odmítl.

Řečeno bez obalu doktorovi lhal. Hluboko v jeho nitru, kde nemusel nikomu nic přiznávat, plála spalující potřeba vědět jednu věc: zda mu všechny ty mučivé hodiny cvičení navrátí ztracený cit a poskytnou schopnost hýbat svaly, jimiž po celá léta pohnout nedokázal. Zda dokáže otočil knoflíkem mikroskopu Bausch and Lomb a zaostřit vlákno nebo vlas.

Zda dokáže na své dlani cítit dlaň Amélie Sachsové.

Pokud jde o cit, tam možná jistě nepatrné zlepšení zaznamenal. Kvadruplegik s poraněním čtvrtého krčního obratle však pluje v hotovém moři fantomové bolesti a falešných pocitů zesílených v mozku tak, aby se ještě více posmívaly a mátly. Člověk cítí, jak mu po kůži lezou mouchy, přestože tam žádné nedosedly. Nebo naopak necítí vůbec nic, ale když se podívá dolů, uvědomí

si, že se mu rozlitá vařící káva propaluje vrstvami masa. Rhyme přesto věřil, že se mu cit v těle podařilo zlepšit.

No jo, jenže co nejsladší odměna _ pohyb? To byl pravý drahokam v koruně uzdravení poškozené páteřní míchy.

Lincoln Rhyme se znovu zadíval na svou ruku, na pravou ruku, již od nehody nedokázal pohnout.

Otázka se dala zodpovědět jednoduše a jednoznačně. Žádné okolky s fantomovou bolestí, žádné reakce typu "možná, že něco cítím". Dala se zodpovědět hned teď. Ano, nebo ne. Rhyme nepotřeboval vyšetření na magnetické rezonanci, měření dynamického odporu ani žádné jiné vynálezy, které doktoři tahali z klobouků. Mohl jednoduše vyslat po neuronové dálnici drobné impulzy směrem ke svaly a dívat se, co se děje.

Dorazí poslové na místo a přinutí prst, aby se ohnul _ což by byl výkon srovnatelný se světovým rekordem ve skoku do dálky? Anebo ztroskotají na nějakém zmrtvělém nervovém snopu?

Rhyme měl za to, že je statečný, a to fyzicky i morálně. V době před nehodou neexistovalo nic, co by pro práci neudělal. Aby ochránil místo činu, držel kdysi na uzdě spolu s jedním kolegou čtyřicetihlavý zfanatizovaný dav snažící se vyrabovat prodejnu, v níž se strhla přestřelka, přestože mohli s kolegou snadno utéct do bezpečí. Jindy zase ohledával místo činu patnáct metrů od zabarikádovaného pachatele, přestože po něm ten člověk střílel to vše jen proto, aby objevil stopy, které by ho mohly dovést k místu, kde pachatel ukrýval unesenou dívku. A také dal jednou všanc celou svou kariéru, když zatkl vysoce postaveného policejního důstojníka, který kontaminoval místo činu v touze blýsknout se před novináři.

Nyní ho však odvaha opustila.

Jeho oči se zavřaly do pravé ruky a propalovaly ji pohledem.

Ano, ne...

Měl dojem, že kdyby se pokusil hnout prstem a nedokázal to, kdyby nemohl zaznamenat ani jediné z oněch Shermanových malých vítězství ve vyčerpávající bitvě, kterou zde sváděl, byl by to jeho konec.

Temné myšlenky by se k němu vrátily jako přílivová vlna, která zabírá stále větší kus pobřeží, až by nakonec ještě jednou

zavolal doktorovi _ jenže tentokrát by to už nebyl Sherman. Tentokrát by to byl úplně jiný doktor. Člen společnosti Léthé, skupiny bojující za právo na eutanazii. Před několika lety, kdy se snažil skoncovat se životem, ještě nebyl tak nezávislý jako dnes. Bylo méně počítačů, neexistovaly hlasem aktivované ovládací jednotky ani telefony. Se zlepšením životního stylu se však paradoxně dostavila také lepší schopnost se zabít. Doktor by mu jednoduše pomohl nainstalovat na ovládací jednotku nějaké to udělátko a nechal mu v dosahu prášky nebo zbraň.

Samozřejmě, na rozdíl od doby před pár lety dnes v jeho životě figurovali další lidé. Jeho sebevražda by každopádně zanechala ničivé následky na Sachsové, jenže na druhé straně představovala smrt v jejich vztahu vždy bytostně přítomný aspekt. Sachsové kolovala v žilách policajtská krev, a tak při zajišťování pachatelů často probíhala dveřmi jako první, třebaže to vůbec dělat nemusela. Obdržela několik vyznamenání za odvahu při přestřelkách a v autě jezdila jako rozžhavený blesk _ někteří lidé tvrdili, že i ona sama má v sobě cosi sebevražedného.

Když se spolu před několika lety seznámili _ při vyšetřování jednoho těžkého, přetěžkého případu, zkoušky ohněm v podobě násilí a smrti, chybělo Rhymovi k sebevraždě jen málo. Sachsová mu v tom rozuměla.

Také Thom to akceptoval. (Rhyme ošetřovateli dokonce při prvním pohovoru sdělil: "Možná tu už moc dlouho nebudu. Nezapomeňte si nechat proplatit šek, hned jak ho dostanete.")

Přesto se mu protivila myšlenka, co by s nimi jeho smrt udělala _ a také s dalšími lidmi, které znal. Nemluvě o otázce, kolik zločinů by zůstalo nevyřešeno a kolik dalších obětí by zemřelo, pokud by nebyl na světě a nemohl provozovat řemeslo, jež tvořilo nedílnou součást jeho duše.

Proto tu zkoušku stále odkládal. Kdyby totiž nezaregistroval zlepšení, dost možná by to stačilo, aby spadl do propasti. Ano...

Karta často předpovídá odevzdání se zkušenostem, ukončení zápasu, přijetí toho, co je, ...nebo ne?

Pokud se vám tato karta vyjeví při výkladu, musíte poslechnout své vnitřní já.

A právě v tom okamžiku se Lincoln Rhyme rozhodl: vzdá to. Zanechá cvičení, přestane uvažovat o operaci páteře.

Koneckonců, když člověk nemá naději, nemůže mu ji nic zničit. Vždyť si nakonec zařídil docela dobrý život. Jeho existence nebyla dokonalá, ale dala se snést. Lincoln Rhyme zkrátka přijme své směřování a spokojí se s tím, co Charles Singleton kdysi odmítl: že nebude celým, nýbrž jen třípětinovým mužem.

Viceméně spokojeným.

Zahýbal levým prsteníčkem, znovu otočil vozík a vyrazil zpátky k ložnici právě včas, aby na chodbě stihl potkat Thoma.

"Jsi připraven jít do postele?" zeptal se ho ošetřovatel.

"Když to chceš slyšet," odpověděl Rhyme zvesela, "tak jsem."

DÍL III

Gallows heights

STŘEDA 10. ŘÍJNA

20

V osm hodin ráno si Thompson Boyd vyzvedl auto z garáže v boční uličce poblíž jejich bungalovu v Astorii, kde včera po útěku z bytu na Elizabeth Street zaparkoval. Zařadil se s modrým buickem do ucpané dopravy, vyrazil ke Queensborougskému mostu a odtud na horní Manhattan.

Vybavil si adresu ze vzkazu v hlasové schránce, odjel do západního Harlemu a zaparkoval dva bloky od domu, kde bydleli Settlevi. Byl vyzbrojen revolverem North American Arms ráže 22 i tyčí a v ruce nesl nákupní tašku, která však dnes neobsahovala knihu o zkrášlování domu dnes uvnitř leželo zařízení, které včera v noci vyrobil a s nímž nyní manipuloval velmi opatrně. Pomalu kráčet po chodníku a čas od času se nenuceně rozhlédl po ulici. Viděl lidi chvátající do práce, rovnoměrnou směsicí černochů a bělochů, z nichž mnozí měli na sobě oblek nebo společenský kostým, viděl i studenty směřující na Kolumbijskou univerzitu jízdní kola, batůžky, strniště na bradách... Ničeho nebezpečného si nevšiml.

Thompson Boyd se zastavil u obrubníku a začal si zkoumavě prohlížet budovu, v níž bydlela ta holka.

Několik vchodů odtud parkoval Ford Crown Victoria _ od policie bylo chytré, že svou přítomnost nedávala příliš nápadně najevo. Za rohem u hydrantu pak stálo další neoznačené auto. Thompsonovi se zdálo, že na střeše bytu zahlédl nějaký pohyb. Odstřelovač? pomyslel si. To možná ne, ale někdo se tam určitě pohyboval, bezpochyby policista. Brali ten případ opravdu vážně.

Průměrný Joe se otočil, zamířil zpět ke svému průměrnému autu, nasedl a nastartoval motor. Musel být trpělivý.

Pokoušet se o to tady bylo příliš riskantní bude muset vyčkat na správnou příležitost. V autorádiu právě hráli "Cat's in the Cradle" od Harryho Chapina. Thompson rádio vypnul, ale melodii si hvízdal dál _ neunikla mu jediná nota a jediný tón mu nezazněl falešně.

Její pra teta něco našla.

Lincoln Rhyme zavolal do Genevina bytu Rolandu Bellovi a oznámil mu, že tetička Genevina otce Lilly Hallová objevila v prostorách domu, kde bydlela, několik krabic se starými dopisy, suvenýry a uměleckými artefakty. Netušila, jestli to policii k něčemu bude _ oči jí už vůbec nesloužily, ale v krabicích se každopádně válely haldy papírů. Nechtěla by se na ně Geneva s policií podívat?

Rhyme chtěl pro všechno nechat poslat, ale tetička řekla, že ne, že tyto písemnosti předá pouze své praneteři osobně.

Nikomu jinému prý nevěří.

"Ani policii?" dotázal se Bell Rhyma, který odvětil: "Především policii."

V tom okamžiku jejich rozhovor přerušila Amélie Sachsová a nadhodila něco, co bylo podle Bella skutečným vysvětlením: "Myslím, že chce jen vidět svou praneteř."

"A, ano. No jasně."

Nikoho nepřekvapilo, že Geneva projevila horlivý zájem. Roland Bell po pravdě řečeno raději střežil nervózní lidi, kteří nechtěli udělat ani krok po betonových newyorských chodnících a kteří se radši uklidili někam do kouta s počítačovou hrou nebo dlouhou knihou. Klidně je strčte do místnosti bez oken, bez návštěv, bez přístupu ze střechy a každý den jim objednávejte činu nebo pizzu.

Jenže Geneva Settleová se nepodobala nikomu, koho kdy Bell střežil.

Pana Goadese, prosím... Byla jsem svědkem jednoho zločinu a led mě zadržuje policie. Jsem tu proti své vůli a...

Detektiv kvůli bezpečnosti rozhodl, že pojedou dvě auta. V jeho fordů měl jet on, Geneva a Pulaski. Luis Martinez a Barbe Lynchová pak měli jet ve svém chevroletu. Další policejní vůz s jedním uniformovaným policistou pak bude parkovat poblíž bytu Settleových i během doby, co budou pryč.

Během čekání na druhé policejní auto se Bell Genevu dotázal, jestli se jí neozvali rodiče. Dívka odpověděla, že jsou teď na letišti v Heathrow a čekají na další let.

Bell měl jako otec dvou dětí vlastní názor na rodiče, kteří se courají po Evropě a dceru klidně svěří do péče strýce. (A zvláště tohoto strýce. Nedat té holce peníze na oběd? To už je opravdu zhovadilost.) On sám byl sice ovdovělý otec s náročným zaměstnáním, ale přesto každé ráno připravil chlapcům snídani, nabídl jim oběd a většinou jim i uvařil večeři, i když jeho jídla byla často mizerná a moučná (jméno "Atkins" se v kulinařské encyklopedii Rolanda Bella rozhodně nevyskytovalo).

Jeho úkolem však bylo uchovat Genevu Settleovou živou, nikoliv komentovat chování rodičů, kterým výchova dětí příliš mnoho neříkala. Odsunul tedy osobní myšlenky stranou, s rukou na berettě vyšel ven, prohlédl si fasády, okna a střechy okolních budov i automobily a hledal cokoliv, co by se vymykalo normálu. Venku zastavilo a zaparkovalo záložní policejní auto, zatímco Martinez s Lynchovou nasedli za rohem Genevina bytu do služebního chevroletu.

"Vzduch čistý," řekl Bell do vysílačky. "Vývedte ji ven." Před domem se objevil Pulaski a spěšně doprovodil Genevu do fordů. Naskočil vedle ní, zatímco Bell se posadil na sedadlo řidiče. Oba automobily pak v tandemu vyrazily přes město, až nakonec dojezdy do staré zástavby zvané el barrio, která se nachází východně od Páté Avenue.

Většinu obyvatel této čtvrti představují Portorikánci a Dominikánci, ale bydlí zde i lidé z jiných latinskoamerických zemí, konkrétně z Haiti, Bolívie, Ekvádoru, Jamajky a středoamerické oblasti _ černoši i nečernoši. Mezi nimi se vyskytují kapsy nových přistěhovalců, legálních i nelegálních, ze Senegalu, Libérie a dalších středoafričských zemí. Většinu rasově motivovaných zločinů zde proto netvoří útoky bělochů proti Hispáncům nebo černochům, nýbrž lidí narozených ve Spojených státech proti přistěhovalcům _ bez ohledu na rasu nebo národnost. Tak už to zkrátka na světě chodí, pomyslel si Bell smutně.

Zaparkoval na místě, kde mu ukázala Geneva, a počkal, až z policejního vozu za nimi vystoupí ostatní policisté a zkontrolují ulici. Luis Martinez po chvíli vztyčil palec a všichni společně nastrkali Genevu do domu.

Budova byla zchátralá a na chodbě to páchlo pivem a kysnoucím masem. Zdálo se, že Genevu stav domu přivádí do rozpaků. Stejně jako ve škole i tentokrát navrhla detektivovi, aby počkal venku, ale řekla to poměrně vlažně, jako by předem očekávala jeho odpověď: "Nejspíš bude lepší, když půjdu s vámi."

V prvním patře zaklepala na dveře a ozval se jí starší hlas: "Kdo je tam?"

"Geneva. Přišla jsem za tetou Lilly."

Zarachotily dva řetízky a odsunuly se dvě petlice. Dveře se konečně otevřely a útlá žena v sepraných šatech si obezřetně prohlédla Bella.

"Dobré ráno, paní Watkinsová," pozdravila dívka.

"Ahoj, zlatíčko. Teta je v obýváku." Další nejistý pohled na detektiva.

"To je můj přítel."

"On je tvůj přítel?"

"Přesně tak," přitakala Geneva.

Žena nasadila výraz, který naznačoval, že se jí nelíbí, když dívka tráví čas ve společnosti třikrát staršího muže, i kdyby to byl policista.

"Roland Bell, madam." Detektiv se prokázal legitimací.

"Lilly říká, že je to něco ohledně policie," řekla Watkinsová nejistě. Bell se i nadále usmíval a nic dalšího neřekl. "No," zopakovala žena, "ona je v obýváku."

Genevina prateta, křehká starší žena v růžových šatech a s velkými tlustými brýlemi na očích, se právě dívala na televizi. Pohlédla na dívku a na obličeji se jí objevil úsměv. "Genevo, drahoušku. Jak se máš? A kdo je tohle?"

"Roland Bell, madam. Těší mě, že vás poznávám."

"Já jsem Lilly Hallová. To vy se zajímáte o Charlese?"

"Přesně tak."

"Kéž bych toho věděla víc. Řekla jsem už Genevě všechno, co o něm vím. Získal tu farmu a potom ho zatkli. Víc jsem toho neslyšela. Dokonce ani nevím, jestli šel do vězení, nebo ne."

"Vypadá to, že ano, tetičko. Ale nevíme, co se stalo potom. A chceme to zjistit."

Na potřísněné tapetě s květovaným vzorem za ní visely tři fotografie: Martin Luther King mladší, John F. Kennedy a slavný

snímek truchlící Jackie Kennedyové s mladým Johnem Johnem a Caroline po boku.

"Ty krabice jsou tamhle." Žena kývla ke třem velkým lepenkovým krabicím plným lejster, zaprášených knih a dřevěných i plastových předmětů. Krabice stály před konferenčním stolem, jehož ulomenou nohu někdo připevnil na místo izolepou. Geneva se shýbla a prohledala největší krabici.

Lilly ji u toho sledovala a po chvíli řekla: "Někdy ho cítím."

"Vy...?" podivil se Bell.

"Našeho předka Charlese. Cítím ho. Stejně jako ostatní hejnty."

Hejnt... Bell ten výraz znal ze Severní Karolíny. Bylo to staré černošské pojmenování ducha.

"Cítím, že je nepokojný," dodala prateta.

"O tom nic nevím," odvětila praneteř s úsměvem.

Ne, pomyslel si Bell, Geneva rozhodně nepůsobila dojmem člověka, který by věřil v duchy nebo cokoliv nadpřirozeného. On sám si tím však nebyl tak jistý. "No," řekl, "to, co tady děláme, mu možná přinese trochu klidu."

"Víte," nadhodila žena a postrčila si silné brýle výše na nos, "jestli se o Charlese takhle zajímáte, tak my máme i další příbuzné po celé zemi. Vzpomínáš na bratrance svého otce v Madisonu? A jeho ženu Ruby? Mohla bych mu zavolat a zeptat se. Anebo Genny_Louise v Memphisu. Vlastně bych to udělala rovnou, jenže nemám vlastní telefon." Pohlédla na starý aparát značky Princess, který stál na televizním stolek vedle kuchyně, a její ponurý výraz prozrazoval rozmišky se ženou, s níž sdílela tento byt. "A telefonní karty," dodala, "ty jsou strašně drahé."

"My jim zavolat můžeme, tetičko."

"No, ale mně by nevadilo, kdybych si s nimi taky promluvila. Už je to docela dlouho, co jsem je slyšela naposledy.

Stýská se mi, když nemám kolem sebe rodinu."

Bell zalovil v kapse džinsů. "Protože jde o záležitost, na které s Genevou pracujeme společně, madam, obstarám vám telefonní kartu já."

"Ne," ozvala se Geneva. "Udělám to já."

"Vy se..."

"Udělám to já," řekla dívka rozhodně a Bell schoval peníze. Geneva podala prateti dvacetidolarovku.

Ta se na bankovku uctivě zadívala a řekla: "Seženu si tu kartu a zavolám tam ještě dneska."

"Jestli něco zjistíš," vybídla ji Geneva, "zavolej nám znovu na číslo, které jsi volala předtím."

"A proč se vůbec policie o Charlese tolik zajímá? Vždyť musel umřít nejméně před sto lety."

Geneva vyhledala očima Bella a zavrtěla hlavou její prateta se zatím nedoslechla, že Genevě hrozí nebezpečí, a ona chtěla, aby to tak i zůstalo. Lilly Watkinsová si toho přes brýle se skly tlustými jako láhev od koly nevšimla. "Pomáhají mi dokázat, že Charles nespáchal ten zločin, ze kterého ho obvinili," vysvětlila Geneva prateti.

"Opravdu? Po tolika letech?"

Bell si nebyl jist, zda prateta praneteři opravdu uvěřila. Jeho vlastní tetička, přibližně ve věku Lilly, byla bystrá jako čečetka. Nic jí neuniklo.

Lilly nicméně prohlásila: "To je od vás všech moc milé. Bello, uvař těm lidičkám nějakou kávu. A Genevě kakao."

Vzpomínám si, že ho měla ráda."

Roland Bell se znovu zadíval škvírou mezi zataženými závěsy ven a Geneva začala opět prohledávat krabici.

Na této harlemské ulici se dělá řada věcí:

Dva chlapci se snažili trumfnout v jízdě na skateboardu po vysokém zábradlí před jakousi pískovcovou budovou a ignorovali přitom gravitační zákony i rozvrh hodin.

Na jedné terase stála černoška a zalévala zářivě červené muškáty, které nezahubil ani nedávný mráz.

Veverka cosi zahrabávala _ nebo vyhrabávala _ na největší nezastavěné parcele v okolí: obdélníku o rozměrech metr krát metr a půl posetém zažloutlou travou, v jehož středu trůnil vrak kuchyňské myčky.

A na Východní Stotřidvacáté ulici nedaleko od kostela Iglesia Adventista s prudce stoupajícím nájezdem na Triboroughský most v pozadí hlídala trojice policistů svědomitě zchátralou budovu z hnědého pískovce a okolní ulice. Dva z nich _ muž a žena _ měli na sobě civilní oděv, zatímco policista hlídkující v boční uličce byl v uniformě. Rázoval uličkou sem a tam jako branec na strážní službě.

Všechny tyto postřehy učinil Thompson Boyd, který sledoval Genevu Settleovou a její ochránce až sem a momentálně stál v budově zatlučené prkny na protější straně ulice a o několik vchodů západněji. Dění na ulici sledoval škvírou mezi fasádou domu a rozmazaným billboardem, který inzeroval půjčky na nové bydlení.

Zvláštní, že tu holku vyvezli ven. Tohle rozhodně nebylo podle knihy. Jenže to byl zároveň jejich problém.

Thompson promyslel logistiku: předpokládal, že se jedná o krátký výlet, protože policejní ford i druhý vůz parkovaly vedle sebe a policie se je nikterak nepokoušela zamaskovat. Rozhodl se tedy, že bude jednat rychle, aby využil situace. Spěšně vyšel zadním vchodem ze zanedbané budovy, obešel blok a zastavil se pouze v malé hispánské trafice, kde si koupil krabičku cigaret. Vnořil se do boční uličky za domem, v němž se nyní nacházela Geneva, a vykoukl ven. Opatrně položil nákupní tašku na asfalt a přesunul se ještě o pár decimetrů dopředu. Ukryl se za hromadu odpadkových pytlů, zaměřil se na mladého světlomasého policistu, který hlídkoval v boční uličce, a začal odpočítávat jeho kroky. Raz, dva...

Při třinácti policista dorazil na konec budovy a otočil se. Měl na starosti poměrně velké prostranství zřejmě dostal příkaz sledovat celou boční uličku, vpředu i vzadu, a přitom ještě dávat pozor na okna v protější budově.

Při dvanácti opět dospěl k přednímu chodníku, otočil se a vyrazil zpět. Raz, dva, tři...

I tentokrát mu cesta k zadnímu rohu budovy trvala dvanáct kroků. Ohlédl se a vrátil se dopředu, k čemž v tomto případě potřeboval třináct kroků.

Následující úsek měřil jedenáct kroků a další dvanáct. Přesný jako hodinky sice nebyl, ale stačilo to. Thompson Boyd měl k dispozici nejméně jedenáct jeho kroků, aby nepozorovaně vklouzl do zadní části budovy, zatímco bude mladík otočen zády.

Dalších jedenáct mu poté bude zbývat, než se policista znovu objeví u zadního ústí proluky. Natáhl si přes hlavu kuklu. Policista se nyní otočil a znovu zamířil k přední ulici.

V tom okamžiku vyrazil Thompson z úkrytu a sprintem zamířil k zadní části obytného domu. Přitom v duchu odpočítával kroky: ... tři, čtyři, pět, šest...

Ve vycházkových botách značky Bass se pohyboval tiše a neustále hlídal policistovi záda. Ten se naštěstí neohlédl. Při osmi dorazil Thompson ke zdi, přitiskl se na ni, popadl dech a obrátil se směrem k ústí, kde se měl uniformovaný policista znovu záhy objevit.

Jedenáct. Mladík právě dospěl na ulici, otočil se a vyrazil zpátky. Raz, dva, tři...

Thompson Boyd zpomalil dech.

Šest, sedm...

Thompson Boyd uchopil tyč do obou rukou.

Devět, deset, jedenáct...

Na rozdrolených dlažebních kostkách se ozvalo šoupání bot.

Thompson rychle odstoupil od uličky a s hbitostí útočícího chřestýše rohatého napřáhl tyč jako baseballovou pálku. Všiml si nefalšovaného šoku v mladíkově tváři a vzápětí zaslechl zasvištění tyče a policistovo heknutí, které utichlo ve stejném okamžiku, v němž tyč zasáhla jeho čelo. Mladík padl na kolena a z hrdla mu vyšel chroptivý zvuk. Thompson ho pak dorazil ranou do temene.

Policista padl čelem na špinavou zem. Thompson pak mladíka _ který se celý trásl a stále byl částečně při vědomí _ odvedl za roh budovy, kam na něj nebylo vidět z ulice.

Když Roland Bell uslyšel výstřel, přiskočil k cknou a opatrně vykoukl ven. Současně si rozepjal sako a popadl vysílačku.

Přitom si ani trochu nevšímal přítelkyně pratety Lilly, která s vytřeštěnými očima vyhrkla: "Panečku, co se to děje?" Sama prateta jen tiše zírala na obrovskou pistoli u Bellova pasu.

"Bell," řekl detektiv do mikrofону. "Tak co máme?"

"Výstřel," odvětil Luis Martinez se zatajeným dechem. "Vyšel ze zadní části budovy, šéfe. Byl tam Pulaski. Barbe to tam šla zkontrolovat."

"Pulaski," zavolal Bell do vysílačky. "Hlaste se."

Níc.

"Pulaski!"

"Co to znamená?" vyzvíдалa zděšeně Lilly. "Pane na nebi."

Bell vztýčil prst a řekl do vysílačky: "Pozice, hlaste se."

"Já jsem pořád na přední terase," odpověděl Martinez. "Barbe se zatím neozvala."

"Přesuň se doprostřed chodby v přízemí a hlídej zadní dveře. Tamtudy bych na jeho místě pronikl do domu já. Ale zároveň kryj i druhý vchod."

"Rozumím."

Bell se otočil k Genevě a dvěma starším ženám. "Odjíždíme. Ihned."

"Ale..."

"Ihned, slečno. Když to bude nutné, klidně vás ponesu, ale tím se vystavíme většímu riziku."

Barbe Lynchová se konečně ozvala. "Pulaski je zasažen," řekla, ohlásila 10_13, což znamená výzvu o pomoc, požádala o lékaře.

"Zadní vchod je nedotčený?" zeptal se Bell.

"Dveře jsou zavřené a uzamčené," odpověděla Lynchová. "Víc vám toho říct nedokážu."

"Tak zůstaňte na pozici a kryjte zadní uličku. Já ji vyvedu ven." Obrátil se k Genevě. "Jdeme."

Její vzdorovitost poněkud splaskla, ale přesto dívka řekla: "Já je neopustím," a kývla směrem k oběma ženám.

"Okamžitě mi řekněte, oč se tady jedná," přisadila si prateta a zlostně si Bella prohlížela.

"Jde o policejní záležitost. Někdo by se mohl pokusit Genevě ublížit. Chci, abyste odešly. Nebydlí někde tady vaše kamarádka, u které můžete nějakou dobu být?"

"Ale..."

"Budu na tom muset trvat, dámy. Tak bydlí? Rychle mi to řekněte."

Zeny na sebe pohlédly zděšenými očima a přikývly. "Možná Ann_Marie," řekla prateta. "Tady na patře."

Bell zamířil ke dveřím a vykoukl ven. Zívala na něj prázdná chodba.

"No dobrá. Tak běžte."

Obě starší dámy rychle vyrazily na chodbu. Bell viděl, jak klepou na jakési dveře. Ty se po chvíli otevřely, poté bylo slyšet tlumené hlasy a nakonec ze dveří vykoukla tvář staré černošky. Všechny tři ženy záhy zmizely uvnitř, dveře se zavřely a následoval zvuk zajišťovaných řetízků a zámků. Detektiv s dívkou chvatně vyrazili po schodech dolů, přičemž se Bell na každém odpočívadle nejprve zastavil a s černým automatem v ruce se ujistil, že je spodní patro čisté. Geneva neřikala nic. Čelist měla zaťatou a z jejího nitra opět vyvěral běs.

V přízemním vestibulu se zastavili a detektiv nasměroval Genevu do stínu za sebou. "Luisi?" křikl.

"Tohle patro je čisté, šéfe, teda aspoň zatím," zašeptal na něj chraplavě Martinez z poloviny temné chodby vedoucí k zadnímu vchodu.

Vzápětí se ozval Barbein klidný hlas: "Pulaski žije. Našla jsem ho, jak drží v ruce pistoli _ podařilo se mu jednou vypálit. To byl ten výstřel, který jsme slyšeli. Nezdá se ale, že by něco trefil."

"Co říká?"

"}e v bezvědomí."

Takže ten chlap možná pláchl, pomyslel si Bell.

Anebo má v plánu něco jiného. Není bezpečnější počkat tady na posily? Byla by to logická odpověď. Skutečná otázka však zněla jinak: byla by to správná reakce na to, co má pachatel 910 v úmyslu?

Bell dospěl k rozhodnutí.

"Odvedu ji odsud, Luisi. Hned teď. Potřebuju tvoji pomoc."

"K službám, šéfe."

Thompson Boyd se znovu nacházel ve vybydlené budově naproti obytnému domu, kam před chvílí zamířili policisté s Genevou Settlementou.

Jeho plán zatím vycházel.

Jakmile vzal toho poldu po hlavě, vytáhl mu z glocka nábojnici, připevnil ji gumičkou k zapálené cigaretě _ která tak v podstatě sloužila jako roznětka, nastražil tento podomácku vyrobený dělobuch do uličky a pistoli vložil zpět do policistovy bezvládné ruky.

Strhl si z obličeje masku a boční uličkou situovanou východně od budovy proklouzl na ulici. Jakmile cigareta dohořela a odpálila kulkou, oba policisté v civilních šatech zmizeli, a Thompson tak mohl vyrazit k jejich fordů. Na dveře měl připravené páčidlo, ale nakonec je nepotřeboval auto bylo odemčené. Vytáhl z nákupní tašky několik předmětů, které si včera večer připravil, složil je, ukryl pod sedadlem řidiče a opatrně opět zavřel dveře.

Jeho improvizované zařízení bylo docela prosté: nízká široká sklenice s kyselinou sírovou, v níž spočíval krátký skleněný svícen. Na jeho špičce se pak nacházela fóliová kulička obsahující několik polévkových lžic jemně namletého kyanidového prášku. Při sebemenším pohybu auta spadne kulička do kyseliny, ta rozleptá fólii a rozpustí jed. Smrtelný plyn pak začne stoupat vzhůru a zneškodní pasažéry v autě dříve, než stihnou otevřít dveře nebo okno. Krátce nato už budou mrtví _ přinejmenším klinicky.

Nyní se znovu díval šterbinou mezi billboardem a zbytkem čelní zdi budovy. Z protějšího domu se před chvílí vynořil detektiv s hnědými vlasy, který podle všeho skupině strážců velel. Vedle něj stál policista v civilu a mezi nimi ta holka. Na terase před domem se trojice zastavila a detektiv se začal rozhlížet po ulici, po střeších domů, automobilech a bočních uličkách.

V pravé ruce držel pistoli. V levé klíče. Chystali se přeběhnout ke smrtícímu autu.

Perfektní.

Thompson Boyd se otočil a rychle opustil budovu. Musel si od tohoto místa udržet odstup. Už se sem totiž sjížděli další policisté _ v okolí se stále hlasitěji ozývaly sirény. Když vycházel zadním vchodem z budovy, zaslechl startování detektivova auta. Následovalo zakvilení pneumatik.

Dýchejte zhluboka, pomyslel si směrem k pasažérům auta. Pomyslel si to ze dvou důvodů: za prvé si pochopitelně přál, aby už měl tuhle těžkou zakázku za sebou. Pro své pohnutky však měl i další důvod: otrava kyanidem může být mimořádně nepříjemná. A přát těm lidem rychlou bezbolestnou smrt bylo přesně tím, co by si na jeho místě přál člověk s citem _ člověk, který již není strnulý.

Hrozný, třesně, mlíko...

Dýchejte zhluboka.

Amélie Sachsová uháněla k hispánskému Harlemu a po celém těle cítila divoké vibrace motoru _ otrásaly ji rukama, nohama i zády. Než přeřadila na trojku, měla už na tachometru pětadevadesát.

Byla právě u Rhyma, když jim přišla zpráva: Pulaski utrpěl zranění a pachatelé se podařilo instalovat do automobilu Rolanda Bella jakési zařízení. Seběhla ze schodů, nastartovala své rudé camaro z roku 1969 a vyrazila do východního Harlemu k místu útoku.

Když svítila zelená, projížděla křižovatky plnou rychlostí, když svítila červená, zpomalila zhruba na padesátku _ mrkni doleva, mrkni doprava, podřad' a dupni na plyn!

O deset minut později se smykem odbočila na Východní Stotřidvacátou ulici. Jela v protisměru a jen o pár centimetrů se vyhnula jakési dodávce. Konečně před sebou spatřila blikající majáčky sanitky a tří policejních vozů z místní stanice. A kromě nich i dobrých dvanáct uniformovaných policistů a hrstku agentů JPS, kteří s obezřetností vojáků pod palbou postupovali po chodnících kupředu.

Kryjte si záda...

Sachsová s kvílením pneumatik zastavila chevrolet, vyskočila ven a rozhlédla se po okolních uličkách a opuštěných oknech, zda v nich neuvidí zabijáka a jeho zbraň na jehličky. Poté sprintem vyrazila do boční uličky, prokázala se odznakem a zamířila ke zdravotníkům, kteří právě ošetřovali Pulaského. Mladý nováček ležel na zádech a zdravotníci mu právě uvolňovali dýchací cesty _ alespoň že byl na živu. Ležel však v tratolišti krve a obličej měl strašlivě oteklý. Sachsová cestou sem doufala, že jim bude schopen něco sdělit, ale mladý policista byl v bezvědomí.

Vypadalo to, že ho útočník překvapil, když si počkal, až Pulaski dojde uličkou až k němu. Nováček se pohyboval příliš blízko u boční zdi budovy, takže na něj pachatel mohl bez varování zaútočit. Při pohybu po chodníku a v bočních uličkách je nutné vždy chodit středem, aby se na člověka nikdo nemohl znenadání vrhnout a překvapit ho.

Předtím si to nevěděl...

Sachsová přemýšlela, zda bude mladý policista žít dost dlouho na to, aby si mohl vzít toto ponaučení k srdci.

"Jak mu je?"

Zdravotník ani nezvedl hlavu. "Těžko říct. Máme štěstí, že je vůbec ještě mezi náma." Obrátil se ke kolegovi. "Dobrý, takže ho zvednem. Teď."

Zatímco Pulaského ukládali na přímídko a odnášeli do sanitky, Sachsová nechala vyklidit místo činu, aby zachránila veškeré případné důkazy. Nato se vrátila k ústí uličky a oblékla si bílou tyčkovou kombinézu.

Právě když si ji zapínala, přikročil k ní seržant z místní policejní stanice. "Vy jste Sachsová, že?"

Sachsová přikývla. "Nějaké stopy po pachateli?"

"Nic. Vy to tu budete ohledávat?"

"Jo."

"Chcete vidět auto detektiva Bella?"

"Jistě."

Vyrazila kupředu.

"Počkejte," řekl jí policista a podal jí plynovou masku.

"To je to tak zlé?"

Seržant si místo odpovědi sám masku nasadil. Sachsová přes tlustou gumu slyšela, jak jí utrápeným hlasem říká:

"Pojďte za mnou."

21

Dva policisté z pyrotechnického oddělení ze šestého okrsku, které zajišťovali agenti Jednotky pohotovostních služeb, se krčili na zadním sedadle Fordu Crown Victoria Rolanda Bella. Neměli na sobě pyrotechnický oděv, ale chránily je kompletní kombinézy chemické a biologické ochrany.

Amélie Sachsová, která měla na sobě o něco tenčí bílou kombinézu, se držela deset metrů zpátky.

"Tak co tam máte, Sachsová?" ozval se jí v mikrofonu Rhyme. Sachsová poskočila a ztlumila zvuk. Výstup z vysílačky měla zapojen přímo do plynové masky.

"Zatím jsem se nedostala dost blízko pořád odtamtud odstraňují to zařízení. Je to kyanid s nějakou kyselinou."

"Pravděpodobně s tou kyselinou sírovou, jejíž stopy jsme objevili na tom stole," konstatoval Rhyme.

Pyrotechnici pomalu zneškodnili zařízení ze skla a fólie. Jednotlivé díly pak neprodyšně uzavřeli do zvláštních kontejnerů pro převoz nebezpečných materiálů.

Ve vysílačce se ozval další hlas _ tentokrát od jednoho z pyrotechniků: "Detektivko Sachsová, místo je zajištěno. Jestli chcete, můžete to auto ohledat. Ale masku si uvnitř nechte. Žádný plyn už tam není, ale i výpary z kyseliny mohou být nebezpečné."

"Dobře Díky." Sachsová vyrazila vpřed.

Ve sluchátku opět zapraskal Rhymův hlas: "Počkej minutku..." Po chvíli se na linku vrátil. "Jsou v bezpečí, Sachsová. Už dorazili na okrsek."

"Fajn."

Rhyme měl na mysli zamýšlené oběti otravy jedem, který pachatel umístil do fordu, tedy Rolanda Bella a Genevu Settleovou. Nechybělo mnoho a oba zemřeli. Když se však připravovali vyrazit z bytu Geneviny pratety k autu, uvědomil si Bell, že mu místo útoku na Pulaského připadalo něčím zvláštní. Barbe Lynchová našla mladíka s pistolí v ruce. Pachatel, s nímž zde měli co do činění, však byl příliš chytrý, než aby nechával zbraň v ruce zneškodněného policisty, i kdyby byl v bezvědomí. Kdepak, pokud by si pachatel rovnou nechtěl vzít policistovu zbraň s sebou, přinejmenším by ji odhodil stranou. Bell proto dospěl k závěru, že ránu nějakým způsobem vypálil samotný pachatel a mladíkovu zbraň ponechal na místě činu, aby si policie myslela, že střílel Pulaski. Důvod? Odpoutat pozornost policistů od přední strany domu.

Jenže proč? Odpověď byla zřejmá: pachatel si přál, aby policisté nechali auto nestřežené.

Jejich ford zůstal odemčený, což znamenalo, že do něj pachatel mohl umístit výbušné zařízení. Bell tedy sebral klíče od uzamčeného chevroletu, kterým sem přijeli Martinez s Lynchovou, a v tomto automobilu odvezl Genevu mimo nebezpečí, přičemž současně všechny varoval, aby se drželi dál od neoznačeného fordu, dokud ho neohledají specialisté z pyrotechnického oddělení. Ti pak pomocí kamer se světlovodnými vlákny prohledali spodek a vnitřek fordu a našli pod sedadlem řidiče smrtící zařízení.

Sachsová nyní ohledávala místa činu: automobil, přístup k němu i boční uličku, kde byl přepaden Pulaski. Nenašla toho však o mnoho více než otisky vycházkových bot značky Bass, které jí potvrdily, že na policistu skutečně útočil pachatel 910, a také další podomácku vyrobené zařízení: nábojnici z Pulaského služebního automatu připevněnou gumíčkou k cigaretě. Pachatel nechal v boční uličce zapálenou cigaretu a kradmo se přesunul k přední části domu. Když nábojnice explodovala, přilákal "výstřel" policisty dozadu, což pachateli poskytlo příležitost instalovat do Bellova auta smrtící zařízení.

Sakra, to je úlisné, pomyslela si Sachsová se zvráceným obdivem.

Nikde nenašla žádný důkaz, že by se v okolí pohyboval předtím nebo ještě nyní _ pachatelův komplic: černoch ve vojenské bundě.

Znovu si nasadila masku a pečlivě ohledala skleněné součásti samotného nástražného zařízení, které však neobsahovaly žádné

otisky prstů ani jiné stopy, což nikoho nepřekvapilo. Možná jim něco řekne kyanid nebo ta kyselina. Sachsová zklamaně ohlásila výsledky Rhymovi.

"A co jsi všechno ohledala?" zeptal se kriminalista.

"No, to auto a boční uličku kolem Pulaského. A taky její ústí na obou stranách a ulici před domem, kudy se pachatel přikradl k fordu _ v obou směrech."

Nastala chvíle ticha, během níž Rhyme cosi zvažoval.

Sachsová pocítila neklid. Uniká jí něco? "Nač myslíš, Rhyme?"

"Ohledávala jsi podle pravidel, Sachsová. Vybralas vhodná místa. Ale vzala jsi v úvahu celkový ráz místa činu?"

"Druhá kapitola tvé knihy."

"Dobře. Alespoň někdo ji četl. Udělala jsi, co říkám?"

Přestože při ohledávání místa činu hrál vždy důležitou roli čas, Rhyme vždy trval na tom, aby se ohledávač na chvíli zastavil a nasál do sebe charakter místa ve světle daného zločinu. Ve své knize o soudní vědě uváděl jako příklad jednu skutečnou vraždu z Greenwich Village. Primární místo činu tam představoval byt, v němž byla oběť nalezena uškrcená. Druhotným místem činu pak byla požární úniková cesta, kudy pachatel uprchl. Existovalo však ještě třetí místo činu, byť poněkud nepravděpodobné, v němž Rhyme objevil zápalky s vrahovými otisky prstů: bar pro homosexuály o tři bloky dále. Nikoho by ani nenapadlo prohledávat bar, jenže Rhyme našel v bytě oběti několik pornokazet s homosexuály. Při následné návštěvě nejbližšího gay baru objevila policie barmana, který identifikoval oběť a vzpomněl si, že večer před vraždou popíjela s neznámým mužem. Policie tedy v laboratoři sejmula otisky prstů ze sady sirek, které ležely na baru nedaleko od místa, kde oba muži před vraždou seděli otisky pak policisty dovedly k vrahovi.

"Zkusme uvažovat, Sachsová. On vymyslel plán _ improvizovaný, ale důmyslný, jak odlákat naše lidi a instalovat do auta tu věcičku. To znamená, že musel vědět, kde se v daném okamžiku nacházejí všichni protagonisté, co dělají a jak by mohl získat dostatek času, aby tam to zařízení umístil. A to nám říká co?"

To už se Sachsová rozhlížela po ulici. "Že je sledoval."

"Ano, samozřejmě, Sachsová. Dobře. A odkudpak mohl něco takového dělat?"

"Nejlepší výhled by měl na protější straně ulice. Jenže tam stojí desítky budov, ve kterých se mohl ukrýt. Nemám hašení, která to je."

"Jistě. Ale Harlem je čtvrt', že?" "Já..."

"Chápeš, co tím chci říct?" "Moc ne."

"Rodiny, Sachsová. Bydlí tam rodiny, rozvětvené rodiny žijící pospolu, žádní nezadaní kariéristé. Takže vloupání do bytu by tam nezustalo bez povšimnutí. A stejně tak se jen těžko mohl krčit někde na chodbě nebo v boční uličce. To je hezký výraz, vid? Krčit se. Vystihuje úplně všechno."

"A pointa, Rhyme?" Dobrá nálada se Rhymovi vrátila, ale Sachsová cítila podrážděnost, že ho více zajímá záhada případu než kupříkladu Pulaského naděje na uzdravení nebo skutečnost, že Roland Bell s Genevou Settleovou málem přišli o život.

"Ze nebyl v bytě. Ani nikde na střeše _ tam se Rolandovi lidé vždycky dívají. Musí existovat nějaké jiné místo, z něhož to všechno sledoval, Sachsová. Kde by to podle tebe mohlo být?"

Sachsová se opět rozhlédla po ulici... "Na jedné opuštěné budově visí billboard. Je plný graffiti nejrůznějších letáků. Kdyby někdo zpoza něj vyhlížel ven, bylo by ho jen těžko vidět. Půjdu se tam podívat."

Důkladně se zaměřila na jakékoliv příznaky, že se pachatel stále vyskytuje v okolí, a když žádné neobjevila, přešla přes ulici a zamířila k zadní části starého domu _ zdálo se, že jde o jakousi vypálenou prodejnu. Prolezla zadním oknem dovnitř a viděla, že podlaha je celá zaprášená _ dokonalý povrch pro snímání otisků bot. A skutečně, netrvalo dlouho a zahlédla šlépěje vycházkových bot Bass, které patřily pachateli 910. Přesto si na boty své tyčkové kombinézy navlékla gumové pásky _ tento trik vymyslel Rhyme, aby zabránil možnosti, že policista ohledávající místo činu poplete své vlastní šlépěje s otisky bot pachatele _ a s glockem v ruce vyrazila do místnosti.

Postupovala v pachatelových šlépějích dopředu, čas od času se zastavila a zaposlouchala se, zda neuslyší zvuky. Tu a tam zaslechla zašramocení, ale protože dobře znala zvukovou kulisu zchátralých částí New Yorku, okamžitě se dovědla, že je to jen krysa.

Jakmile došla k přední zdi, vykoukla škvírou mezi překližkovými panely billboardu v místě, kde stál pachatel 910, a zjistila, že se odtud skutečně nabízí dokonalý výhled na ulici. Odskočila si pro základní ohledávací vybavení, vrátila se na místo, postříkala stěny ultrafialovým sprejem a posvítla na ně tyčinkou alternativního světelného zdroje. Jedinými stopami, které našla, však byly otisky gumových rukavic.

Oznámila Rhymovi, co zjistila, a poté řekla: "Odeberu stopové důkazy z místa, kde stál, ale moc tu toho nevidím. On prostě po sobě nic nenechává."

"Na to je příliš velký profesionál," podotkl Rhyme a povzdechl si. "Pokaždé, když ho přechytračíme, on mezitím nějak přechytračí nás. No, tak přijed' s tím, co budeš mít, Sachsová. Mrkneme se na to."

Během čekání, až se Sachsová vrátí, dospěli Rhyme se Sellitem k rozhodnutí: i když se oba domnívali, že pachatel 910 již okolí bytu opustil, zajistili dočasné přestěhování Geneviny pratety Lilly a její přítelkyně do hotelu.

Pokud jde o Pulaského, ten ležel na jednotce intenzivní péče a stále byl po úderech tyčí v bezvědomí. Lékaři nedokázali posoudit, zda útok přežije, nebo ne. Sellitto si v Rhymově laboratoři vyslechl čerstvé zprávy a vztekle zaklapl telefon.

"Byl to nováček, ksakru. Vůbec jsem ho neměl do Bellova týmu začleňovat. Měl jsem tam jet sám."

Byla to zvláštní věta. "Lone," namítl Rhyme, "vždyť ty máš hodnotu. Zkoušky z ostrahy jsi dělal kdy _ před dvaceti lety?"

Rozložitý policista se však nenechal uchláholit. "Dát mu úkol nad jeho síly. Taková hloupost. Ztraceně."

Znovu si začal třít rukou citlivý bod na tváři. Působil nabroušeně a dnes vypadal mimořádně zmuchlaně. Obvykle míval na

sobě přesně to, co dnes: světlou košili a tmavý oblek. Rhyme si ovšem položil otázku, zda si dnes neoblékl stejné šaty jako včera. Každopádně to tak vypadalo. A opravdu, na rukávu saka měl ještě krvavou tečku po včerejší střelbě před knihovnou _ jako by měl včerejší šaty na sobě na projev pokání. Zadrnčel zvonek.

Thom odešel dolů a po chvíli se vrátil s vysokým štíhlým mužem. Host měl bledou pokožku, špatné držení těla, neupravený plnovous a hnědé kudrnaté vlasy. Byl oháknut v běžovém manšestrovém saku a hnědých kalhotách. K tomu korkové sandály.

Přejel pohledem laboratoř, zadíval se na Rhyma a prohlédl si ho. Nato se beze stopy úsměvu dotázal: "Je tu Geneva

Settleová?" "Kdo jste?" zeptal se ho Sellitto. "Jsem Wesley Goades."

A, právníký Terminátor _ Rhyme trochu překvapeně konstatoval, že nakonec přece jen nejde o fiktivní postavu. Sellitto ověřil jeho totožnost a přikývl.

Goades si dlouhými prsty neustále upravoval silné brýle s drátěnými obroučkami, případně se jimi nepřítomně tahal za dlouhý plnovous a nikdy se na nikoho nedíval déle než půl vteřiny. Jeho ustavičný oční třes připomínal Rhymovi Genevinu kamarádku, věčně žvýkající Lakeeshu Scottovou.

Právník podal Thomovi navštívenku a ten ji ukázal Rhymovi. Goades byl ředitelem Středoharlemské korporace právních služeb, která se pyšnila členstvím v Americké unii občanských svobod. Drobné písmo u dolního okraje navštívenky sdělovalo, že její majitel má licenci k výkonu právní činnosti ve státě New York, u federálních okresních soudů v New Yorku a Washingtonu a také u amerického Nejvyššího soudu.

Možná ho zastupování kapitalistických pojišťovacích společností uvrhlo na druhý břeh.

V reakci na tázavé pohledy Rhyma i Sellitta právník prohlásil: "Byl jsem mimo město. Dostal jsem vzkaz, že Geneva včera telefonovala do mé kanceláře. Něco v tom smyslu, že je svědek. A tak jsem ji chtěl zkontrolovat."

"Je v pořádku," řekl Rhyme. "Někdo se jí sice párkrát pokusil o život, ale my ji nepřetržitě střežíme."

"Ona je zde zadržována? Proti své vůli?"

"Ne, není zadržována," pravil kriminalista rozhodně. "Je doma."

"S rodiči?"

"Se strýcem."

"Co to má všechno znamenat?" dotázal se neusměvavý Goades a jeho oči těkaly z obličeje na obličej, přičemž současně registrovaly důkazní tabule, laboratorní vybavení a kabely.

Rhyme se jako vždy zdráhal diskutovat o aktivním případu s cizím člověkem, ale tento právník mu mohl poskytnout užitečné informace. "Podle našeho názoru někomu vadí, co Geneva zkoumala v rámci své ročníkové práce. Týkalo se to jednoho jejího předka. Nezminila se o tom někdy před vámi?"

"Eh, nešlo o nějakého bývalého otroka?"

"Přesně tak."

"V téhle věci jsem se s ní seznámil. Minulý týden přišla ke mně do kanceláře a zeptala se, jestli nevím, kde by mohla získat záznamy o starých zločinech ve městě _ někdy z devatenáctého století. Nechal jsem ji prohlédnout pár starých knih, které mám, ale sehnat zápisy ze soudních přelíčení v tak daleké minulosti je téměř nemožné. Nedokázal jsem jí pomoci." Vychrtlý advokát zvedl obočí. "Chtěla mi za můj čas zaplatit. To nedělá ani většina mých klientů."

Znovu se rozhlédl po domě a podle všeho byl spokojen, že situace je taková, jaká je. "Dopadnete toho člověka brzy?" zeptal se.

"Máme jistá vodítka," prohodil Rhyme nezúčastněně.

"No, řekněte jí, že jsem se tu zastavil, ano? A jestli bude něco potřebovat, a to kdykoliv, ať mi zavolá." Kývl na navštívenku a odešel.

Mel Cooper se uchechtl. "Vsadím sto babek, že někdy během kariéry zastupoval puštíka západního ve sporu proti dřevařům."

"O tohle by ses neměl s kým vsadit," zabručel Rhyme. "Ale čím jsme si tohle vyrušení zasloužili? Zpátky do práce. Tak pohyb!"

O dvacet minut později dorazili Bell s Genevou. Uniformovaný pochůzkář pak přivezl krabici s písemnostmi a dalšími položkami z bytu dívčiny pratety.

Rhyme Genevě sdělil, že ho navštívil Wesley Goades.

"Aby mě zkontroloval, že jo? Říkala jsem vám, že je dobrý. Jestli budu někdy někoho žalovat, najmu si jeho."

Právník hromadného ničení...

O chvíli později se vrátila Amélie Sachsová s důkazy nalezenými na místě činu a kývnutím hlavy se pozdravila s Genevou a ostatními.

"Tak ukažte, co tu máme," řekl Rhyme dychtivě.

Cigareta, kterou pachatel 910 použil jako rozbušku pro rozptylující "výstřel", nesla značku Merit _ zcela běžnou a nevystopovatelnou. Pachatel ji zapálil, ale nekouřil _ tedy přinejmenším se policistům nepodařilo na filtru odhalit žádné stopy po zubech nebo sliny. To znamenalo, že byl s největší pravděpodobností nekuřák. Pochopitelně chyběly i otisky prstů. Ani gumička, pomocí níž upevnil pachatel cigaretu k nábojnici, nenesla žádné charakteristické rysy. Kyanid neobsahoval žádné příměsi prozrazující výrobce a kyselinu sírovou mohl pachatel zakoupit na mnoha různých místech. Zařízení, které mělo po rozjezdu Bellova automobilu smíchat kyselinu s jedem, bylo vyrobeno z předmětů běžně užívaných v domácnosti: sklenice, fólie a skleněného svícnu. Nic neobsahovalo žádné poznávací znaky nebo charakteristické rysy, pomocí nichž by se předměty daly přiřadit k určitému konkrétnímu místu.

V opuštěné budově, kde vrah pozoroval dění na ulici, našla Sachsová další stopy záhadné tekutiny, kterou již odebrala v bytě na Elizabeth Street (a na jejíž analýzu Rhyme stále netrpělivě čekal). Kromě toho objevila v opuštěné prodejně několik drobných šupinek oranžové barvy, jaká se používá na varovných cedulích u silničních prací, na staveništích nebo na demoličních místech. Sachsová si byla jistá, že šupinky pocházejí od pachatele, poněvadž je našla na dvou různých místech, vždy v blízkosti jeho šlépějí, a nikde jinde. Rhyme spekoval, že se pachatel mohl maskovat za silničáře, stavebního dělníka nebo pracovníka komunálních služeb. Případně to mohlo být jeho skutečné povolání. Sachsová s Genevou mezitím prohledávali krabici s rodinnými písemnostmi z pratetina bytu. Krabice obsahovala desítky starých

knih a časopisů, lester, útržků, poznámek, receptů, suvenýrů a pohlednic.

A také zažloutlý dopis popsaný charakteristickým rukopisem Charlese Singletona. Písmo na této stránce však bylo

mnohem méně elegantní než u jeho ostatní korespondence.

Což bylo vzhledem k okolnostem pochopitelné.

Sachsová začala číst nahlas:

„Patnáctý červenec 1868.“

„To je den po té krádeži z trustu pro osvobozené otroky,“ poznamenal Rhyme. „Pokračuj.“

„Violet _ jaké je to jen šílenství! V míře, v jaké to dokážu posoudit, jsou tyto události jen plánem, kterak mne zdiskreditovat, kterak mě zostudit v očích kolegů a ctihodných vojáků ve válce za svobodu.“

Dnes jsem zvěděl, kde bych mohl najít spravedlnost, i vyzbrojen svým koltem Navy jsem se večer vypravil do Potters Field. Leč mé snažení skončilo katastrofou a naděje na záchranu nyní spočívá navždy ukryta pod hlinou a jilem.

Strávím noc ukryt před strážníky _ kteří mne teď všude hledají _ a ráno se pokradmu vydám do New Jersey. Ty a náš syn musíte rovněž uprchnout chovám obavy, že oni se pokusí vykonat odplatu i na Vás. Zítřka o poledním mne čekejte v New Jersey u mola Johna Stevense. Společně se pak uchýlíme do Pensylvánie, budou _li Tvá sestra a její manžel svolni nám poskytnout přístřeší.

V domě nad stájí, v níž se nyní ukrývám, bydlí muž, jenž, zdá se, s mým údělem soucítí. Ujistil mne, že Ti tento vzkaz předá“

Sachsová zvedla hlavu. „Tady je něco přeškrtnutého. Nedokážu to rozluštit. A pak to pokračuje: „Už se setmělo. Jsem hladový a unavený, vystaven zkouškám jako Job. A přesto mé slzy ty skvrny, jež vidíš na tomto papíře, drahá _ nevyvěrají z bolesti, nýbrž z lítosti nad neštěstím, jež jsem vám přivodil. A to vše kvůli mému tajemství! Kdybych byl z horního patra městské

radnice vykřičel pravdu, možná by se ony žalostné události nebyly přihodily. Teď je již na pravdu pozdě. Odpusť mi, prosím, mou sobeckost i zkázu, již na nás uvrhla moje pýcha“

Sachsová zvedla hlavu. „Podepsal se jenom jako ‚Charles.‘“

Druhý den ráno, vzpomněl si Rhyme, nastalo pronásledování a zatčení popsané v časopise, který Geneva četla ve chvíli útoku.

„Jak to bylo s tou jeho nadějí? Je ‚ukryta pod hlinou a jilem?‘“ Rhyme si znovu prohlédl dopis, který mu Sachsová přidržela. „Nic konkrétního se tam o tom tajemství nepíše... A co se stalo v Potters Field? To je ten chudinský hřbitov, ne?“

Cooper se připojil k internetu a několik okamžiků surfoval. Nakonec oznámil, že městský hřbitov pro nemajetné se nacházel na Hart's Islandu nedaleko od Bronxu. Ostrov kdysi býval vojenskou základnou a hřbitov se tam otevřel krátce předtím, než se tam Charles vypravil na svou záhadnou misi, vyzbrojen revolverem značky Colt.

„Vojenskou?“ zeptal se Rhyme a zamračil se. Co si se mu sepnulo v paměti. „Ukaž mi ty ostatní dopisy.“

Cooper je vytáhl.

„Podívej, shromažďovala se tam Charlesova divize. Zajímalo by mě, jestli je ta spojitost právě v tom. Máš ještě něco o tom hřbitově?“

Cooper se zadíval na monitor. „Ne. Byly tu jen dva nebo tři odkazy.“

Rhyme si prohlédl tabuli. „Co měl, ksakru, ten Charles za lubem? Gallows Heights, Potters Field, Frederick Douglass, předáci boje za občanská práva, kongresmani, politici, Čtrnáctý dodatek... Co tohle všechno spojuje dohromady?“ Po zdoluhavém tichu dodal: „Přivoláme experta.“

„Kdo je větší expert než ty, Lincolne?“

„Já nemyslím na soudní vědy, Mele,“ upřesnil Rhyme. „Teď mluvím o dějepisu. Existuje pár oborů, ve kterých nejsem zběhlý.“

22

Profesor Richard Taub Mathers byl vysoký a štíhlý, měl mahagonově zbarvenou kůži, ostré oči a intelekt, který naznačoval, že jeho životopis obsahuje několik diplomů z postgraduálního studia. Honosil se krátkým afrosestřihem a tendencí zatlačovat vlastní ego do pozadí. Oblečen byl, inu, profesorsky: tvíkové sako a motýlek (chyběly snad jen nezbytné semišové záplaty na rukávech).

Pokynul Rhymovi, nakrátko spočinul pohledem na invalidním vozíku a potřásl si rukou s ostatními přítomnými.

Rhyme příležitostně přednášel soudní vědy na místních univerzitách, většinou na univerzitě Johna Jaye a na Fordhamu na vznešených místech typu Kolumbijské univerzity se objevoval pouze zřídka, ale jeden profesor z Washingtonské univerzity mu dal kontakt na Matherse, který, jak se zdálo, představoval na Morningside Heights, sídle Kolumbijské univerzity, instituci samu o sobě. Působil jako profesor na tamní právnické fakultě: vyučoval trestní, ústavní a občanské právo, vedl několik těžko srozumitelných postgraduálních kurzů _ a v programu bakalářského studia přednášel afroamerické studie.

Mathers nyní pozorně poslouchal, jak mu Rhyme popisuje, co vědí o Charlesi Singletonovi, o hnutí za občanská práva, o Singletonově tajemství i tom, jak je možné, že na něj někdo navlíkl loupež. Nato krimirialista profesorovi vyličil, co se v posledních dvou dnech přihodilo Genevě.

Profesor při té zprávě šokované vytřeštil oči. „Oni se vás pokusili zabít?“ zašeptal.

Geneva neřekla nic. Upřeně se na Matherse zadívala a zlehounka přikývla.

Rhyme se obrátil na Sachsovou: „Ukaž mu, co zatím máme. Ty dopisy.“

Mathers si rozepjal sako a nasadil si tenké stylové brýle. Pozorně a beze spěchu si pročetl korespondenci Charlese

Singletona, jednou či dvakrát pokýval hlavou a jednou se chabě usmál. Když byl hotov, opět se rozhlédl po přítomných. "Fascinující muž. Osvobozený černoch, farmář, sloužil v Jednatřicáté americké jednotce barevných _ a byl u Appomattoxu."

Znovu si přečetl dopisy, zatímco v sobě Rhyme dusil nutkání říct mu, ať si pospíší. Nakonec si profesor sundal brýle, pečlivě vyleštil okuláry ubrouskem a zadumaně řekl: "Takže se účastnil uzákonování Čtrnáctého dodatku?" Profesor se znovu usmál. Byl zjevně fascinován. "No, to by mohlo být zajímavé. To by mohlo něco být."

Rhyme se usilovně snažil zůstat trpělivý. "Ano," řekl, "a co by to přesně mělo být? To ,něco zajímavého?"

"Pochopitelně mluvím o tom sporu."

Kdyby toho byl mocen, možná by Rhyme popadl profesora za klopy a zařval na něj, ať sebou hodí. Místo toho se však jen ledabyle zachmuřil. "A co je to za spor?"

"Mohu špetku historie?" dotázal se Mathers.

Rhyme si povzdechl. Sachsová na něj temně pohlédla a kriminalista řekl: "Tak už začněte."

"Ústava Spojených států je dokument, který založil americký vládní systém _ prezidentský úřad, Kongres a Nejvyšší soud. Dodnes stanovuje, jak země funguje, a stojí nad všemi ostatními zákony a předpisy ve státě.

My jsme v této zemi vždy usilovali o rovnováhu: o vládu dost silnou na to, aby nás ochránila před zahraničními mocnostmi a regulovala naše životy, ale zároveň ne tak silnou, aby se stala utlačovatelskou. Když si zakladatelé státu přčetli po podepsání ústavu, začali se obávat, že je příliš silná _ že by z ní mohla vyplynout represivní centrální vláda. A tak ji revidovali: schválili deset dodatků, takzvanou Listinu práv. Prvních osm dodatků je opravdu klíčových.

Obsahují výčet základních práv, která chrání občany před zneužíváním ze strany federální vlády. FBI vás například nesmí zatknout bez důvodného podezření. Kongres vám nemůže kvůli stavbě mezinárodní dálnice zabavit dům, aniž by vás odškodnil. Máte právo na spravedlivý proces s nestrannou porotou. Nemůžete být vystaveni krutým a neobvyklým trestům a tak dále. Jenže: povšimli jste si klíčového slova?"

Rhyme měl dojem, že je profesor zkouší. Mathers však pokračoval dříve, než kdokoliv stačil promluvit. "Federální. Jenže v Americe nám vládnou dvě různé vlády: federální vláda ve Washingtonu a vláda státu, ve kterém žijeme. Listina práv omezuje pouze to, co nám může provádět federální vláda: Kongres a federální agentury, jako jsou FBI nebo DEA. Neposkytuje nám však prakticky žádnou ochranu před porušováním lidských a občanských práv státními vládami. A přitom to jsou státní zákony, které ovlivňují naše životy přímočařeji než federální vláda _ většina záležitostí kriminální policie, veřejných prací, nemovitostí, automobilů, domácích vztahů, závětí a občanskosprávních sporů spadá do pravomoci státu.

Rozumíte mi zatím? Ústava a Listina práv nás chrání pouze před Washingtonem, nikoliv před zneužíváním ze strany New Yorku nebo Oklahomy."

Rhyme přikývl.

Muž přesunul své vyzábělé tělo na laboratorní stoličku, nejistě pohlédl na Petriho misku obsahující zelenou plíseň a pokračoval: "Vraťme se do šedesátých let devatenáctého století. Prootrocký Jih prohrál občanskou válku, a tak jsme uzákonili Třináctý dodatek, který otroctví zakazuje. Země byla opětovně sjednocena, nevolnictví postaveno mimo zákon..., měla zavládnout svoboda a harmonie. Je to tak?"

Profesor se cynicky zasmál. "Není to tak. Zákaz otroctví nestačil. Vůči černochům existovalo ještě více záští než před válkou dokonce i na Severu, protože kvůli jejich osvobození zemřelo tolik mladých mužů. Státní zákonodárné sbory přijaly stovky zákonů diskriminujících černochy. Nesměli volit, zastávat veřejné funkce, vlastnit pozemky, využívat veřejných prostředků, svědčit u soudu... Pro většinu z nich byl život téměř stejně špatný jako za otroctví.

Ale nezapomeňte, že to byly státní zákony: Listina práv jejich přijetí nemohla zabránit. A tak Kongres rozhodl, že občané potřebují ochranu před státními vládami. A navrhl Čtrnáctý dodatek, který to měl napravit." Mathers se podíval na počítač. "Nevadí, když se připojím na internet?"

"Ne, vůbec ne," řekl Rhyme.

Profesor otevřel vyhledávač Alta Vista a o chvíli později stáhl jakýsi text. Zkopíroval jednu pasáž do schránky a vložil ji do samostatného okna, které všichni přítomní mohli vidět na plochých monitorech po celé místnosti.

Žádný stát nemá právo vydat nebo provádět zákon, který by omezoval svobody nebo výsady občanů Spojených států žádný stát nemá právo zbavit jakoukoli osobu života, osobní svobody nebo majetku bez řádného soudního procesu nemá také právo zbavit jakoukoli osobu, podléhající jeho pravomoci, stejné ochrany zákona.

"Toto je část prvního oddílu Čtrnáctého ústavního dodatku," vysvětlil Mathers. "Drasticky omezuje, co mohou státy se svými občany provádět. Další pasáž, kterou jsem nevytiskl, vyzývala státy, aby daly černochům _ tedy obyvatelům černé pleti _ hlasovací právo. Ještě jste neztratili nit?" dotázal se pedagog. "Zatím všemu rozumíme," odpověděla Sachsová.

"Každý dodatek ústavy ovšem musí schválit Kongres ve Washingtonu a poté tři čtvrtiny jednotlivých států. Čtrnáctý dodatek schválil Kongres na jaře 1866 a návrh poté putoval do všech států ke schválení. O dva roky později ho konečně přijal požadovaný počet států." Mathers zavrtěl hlavou. "Jenže už od té doby kolují zvěsti, že tento dodatek nebyl nikdy řádně uzákoněn a schválen. To je ten spor, o kterém jsem mluvil. Spousta lidí si myslí, že je dodatek neplatný."

Rhyme se zamračil. "Vážně? A co je podle nich s tím ustanovením v nepořádku?"

"Objevila se celá řada argumentů. Několik států sice návrh schválilo, ale poté svůj souhlas stáhlo, ovšem Kongres jejich odvolání ignoroval. Někteří lidé tvrdí, že ve Washingtonu nebyl návrh řádně předložen či schválen. Objevila se rovněž tvrzení o podvodném hlasování ve státních zákonodárných sborech, o úplatcích, a dokonce i o výhrůžkách."

"O výhrůžkách?" Sachsová kývla na dopisy. "Jak to psal Charles."

"Politický život vypadal tehdy jinak vysvětloval Mathers. "Existovala doba, kdy si J. P. Morgan v rámci převzetí jedné železnice založil vlastní armádu, která si to rozdala s jednotkami najatými jeho konkurenty Jayem Gouldem a Jimem

Piskem. A policie i vláda jen seděly a přihlížely.

Kromě toho musíte pochopit, že se lidé stavěli ke Čtrnáctému dodatku nesmírně vášnivě: naše země byla téměř zničena a zahynulo půl milionu lidí – což je přibližně stejně, kolik jsme jich ztratili ve všech ostatních válkách dohromady. Bez Čtrnáctého dodatku mohli nakonec Kongres ovládnout představitelé Jihu a mohli jsme zažít další štěpení země. A možná i druhou občanskou válku."

Profesor mávl rukou na materiál před sebou. "Váš pan Singleton podle všeho patřil k lidem, kteří se rozjeli do jednotlivých států a lobbvali ve prospěch dodatku. Co když nalezl důkaz, že je ten dodatek neplatný. To by rozhodně mohlo být oním tajemstvím, které ho mučilo."

"Proč je možné," spekuloval Rhyme, "že na něj nějaká skupina podporující dodatek navlíkla tu falešnou krádež, aby ho zdiskreditovala. Takže kdyby pak prozradil, co ví, nikdo by mu nevěřil."

"Velcí vůdcové té doby by to samozřejmě neudělali, rozhodně ne Frederick Douglass nebo Stevens nebo Sumner. Ale jinak máte pravdu, určitě tehdy existovala spousta politiků, kteří si přáli schválení dodatku a učinili by cokoli, aby toho dosáhli." Profesor se otočil k Genevě. "A to by vysvětlovalo, proč je tato mladá dáma v nebezpečí."

"Proč?" dotázal se Rhyme. Mathersův výklad sice chápal docela dobře, ale širší souvislosti mu stále poněkud unikaly. A tak mu nakonec odpověděl Thom: "Stačí si otevřít noviny."

"A co má zase znamenat tohle!" vyštěkl Rhyme.

"On chce říct," ujal se znovu slova Mathers, "že se tam den co den objevují články o tom, jak Čtrnáctý dodatek ovlivňuje naše životy. Možná se o něm nemluví konkrétně, ale stále jde o jednu z nejsilnějších zbraní v našem arzenálu lidských práv. Jeho jazyk je velice mlhavý – co znamená třeba takový ‚řádný proces‘? Nebo ‚stejná ochrana zákona‘?

Případně ‚svobody nebo výsady‘? Ta

mlhavost byla pochopitelně záměrná, aby Kongres a Nejvyšší soud mohly zavádět nové ochrany, které budou odpovídat požadavkům každé generace.

Z těchto několika slov vzešly stovky zákonů, které se týkají všech myslitelných věcí, zdaleka ne jen rasové diskriminace. Používají se k rušení diskriminačních daňových zákonů, k ochraně bezdomovců a nezletilých zaměstnanců, k zajištění základních lékařské péče pro chudé. Tvoří základ pro práva homosexuálů a pro tisícovky případů porušování práv vězňů, které se rok co rok objeví. Možná nejkontroverznější bylo uplatnění dodatku k ochraně práva na potraty.

Bez něj by státy mohly rozhodnout, že lékaři provádějící potraty jsou hrdelními zločinci. A dnes, po jedenáctém září, kdy náš hodnotový rámec utváří ministerstvo vnitřní bezpečnosti, je to opět Čtrnáctý dodatek, který brání státům provádět zátahy na nevinné muslimy a zadržovat je tak dlouho, jak se policii zlíbí." Profesorova tvář se změnila v masku zakrývajících nervozitu. "Pokud by byl zneplatněn kvůli něčemu, co zjistil váš Charles Singleton, mohl by to být konec svobody tak, jak ji známe."

"Jenže," namítla Sachsová, "řekněme, že Charles skutečně něco zjistil a že je dodatek skutečně neplatný. V takovém případě by přece dodatek mohl být jednoduše schválen nanovo, ne?"

Tentokrát už byl profesorův smích vysloveně cynický. "To se nestane. Jednou z věcí, na které se všichni vědci shodují, je skutečnost, že Čtrnáctý dodatek byl schválen v jediném momentu našich dějin, kdy schválen být mohl. Kdepak, kdyby Nejvyšší soud dodatek zneplatnil, mohli bychom sice pár zákonů přijmout znovu, ale hlavní zbraň pro občanská práva a občanské svobody by byla navždy tatam."

"Ale jestli je tohle motiv," dotázal se Rhyme, "kdo by mohl stát za útokem na Genevu? Na koho bychom se měli zaměřit?"

Mathers zavrtěl hlavou. "Eh, ten seznam je nekonečný. Udržet dodatek v platnosti si přejí desetitisíce lidí. Může jít o politického liberála nebo radikála, o člena nějaké menšiny – rasové nebo sexuální, o stoupence sociálních programů, lékařské péče pro chudé, práva na potrat, práv pro homosexuály, práv pro vězně, zaměstnaneckých práv... Extremisty si obvykle spojujeme s náboženskou pravící – s matkami, které nechávají své děti ležet na příjezdových cestách k potratovým klinikám, nebo s lidmi provádějícími pumové útoky na federální budovy. Ti ovšem nemají na zabíjení ve jménu principů monopol. Většinu teroristických činů v Evropě mají na svědomí levicoví radikálové." Profesor znovu zavrtěl hlavou. "Vůbec se neodvažuji odhadovat, kdo za tím stojí."

"Potřebujeme nějak zúžit okruh pátrání prohlásila Sachsová.

Rhyme pomalu přikývl. Napadlo ho, že hlavním cílem jejich případu musí být dopadení pachatele 910 a udržování naděje, že jim poví, kdo ho najal, případně že najdou důkaz, který je k této osobě dovede. Zároveň však instinktivně cítil, že také toto je důležitá stopa. Pokud nenajdou odpověď na otázku, kdo stál za pokusy o život Genevy Settleové, v přítomnosti, budou se muset poohlédnout do minulosti. "Ať už je to kdokoliv, evidentně toho ví o událostech roku 1868 více než my. Pokud na to dokážeme přijít – co se Charles dozvěděl, co měl v plánu, jaké měl tajemství, jak to bylo s tou loupeží, mohlo by nás to někam nasměrovat. Chci více informací o tom časovém údobí v New Yorku, v Gallows Heights a v Potters Field – chci mít k dispozici všechno, co dokážeme zjistit." Zamračil se, protože se mu vybavila jedna vzpomínka, a obrátil se ke Cooperovi: "Když jsi poprvé vyhledával Gallows Heights, našels tam článek o nějakém domu v okolí, o Sanfordově nadaci já."

"Máš ten článek ještě?"

Mel Cooper si všechno ukládal, a tak nyní jen otevřel v počítači příslušný Článek z Timesů. Na obrazovce vyskočil text. "Tady je."

Rhyme si článek přečetl a dozvěděl se, že Sanfordova nadace disponuje rozsáhlým archivem o dějinách Upper West side. "Zavolej řediteli té nadace – Williamu Ashberrymu. Řekni mu, že potřebujeme projít jeho knihovnu."

"Jasně." Cooper zvedl telefon. Absolvoval krátký rozhovor, poté zavěsil a oznámil: "S radostí nám pomohou. Ashberry

nás prý spojí s kurátorem archivů."

"Někdo to musí jít prověřit," řekl Rhyme a pohlédl na Sachsovou se zdviženým obočím.

"Někdo? Takže jsem si vytáhla nejkratší stébko, i když jsem žádné netahala?"

Jenže kdo jiný to mohl udělat? Pulaski ležel v nemocnici. Bell a jeho tým střežili Genevu. Cooper byl laboratorní vědec. A Sellitto měl na takovou otrockou práci příliš vysokou hodnotu. "Neexistují malá místa činu," napomenul ji Rhyme, "existují jen malí vyšetřovatelé."

"Vtipné," procedila Sachsová kysele. Oblékla si sako a popadla kabelku.

"Ještě jedna věc," řekl Rhyme, tentokrát už vážně. Amélie zvedla obočí. "Víme, že si nás bere na mušku." Čimž myslel policii.

"Vzpomeň si na tu oranžovou barvu. A dávej pozor na stavební nebo silniční dělníky... No, v jeho případě si vlastně dávej pozor na každého."

"Jasně," odpověděla Sachsová. Zapsala si adresu nadace a odjela.

Jakmile byla pryč, prohlédl si profesor Mathers ještě jednou všechny dopisy i ostatní písemnosti a podal je zpátky Cooperovi. Zadíval se na Genevu. "Když jsem byl ve vašem věku, žádné afroamerické dějiny se na střední škole nepřebíraly. Jak dnes vypadá váš studijní program? Je rozvržen na dvě pololetí?"

Geneva se zamačila. "Afroamerické dějiny? Já si tenhle předmět nevybrala."

"Tak do čeho měla být ta vaše ročníková práce?" "Do angličtiny."

"Ach tak. Takže černošské dějiny budete mít příští rok?" Zaváhání. "Já je nebudu mít vůbec." "Opravdu?"

Geneva očividně vycítila v jeho otázce jistou dávku kritiky. "Neznámkuji se. Stačí, když tam chodíte. Takový předmět já na vysvědčení nechci."

"Rozhodně vám neuškodí."

"Ale jaký to má smysl?" zeptala se Geneva neomaleně. "Vždyť už jsme to všechno slyšeli tolikrát... vzpoura na Amistadu, otroci,

John Brown, segregáčnické zákony, Brown versus topcecká školská správa, Martin Luther King mladší, Malcolm X..."

Dívka zmlkla.

S nezainteresovaností profesionálního učitele se Mathers dotázal: "Chcete říct, že je to jen mukání nad minulostí?"

Geneva konečně přikývla. "Jo, myslím, že přesně tak se na to dívám. Jenže tohle je jednadvacáté století. Je čas jít dál. Všechny tyhle bitvy už jsou za námi."

Profesor se usmál a pohlédl na Rhyma. "No, tak hodně štěstí. Ozvěte se mi, jestli vám budu moci ještě s něčím pomoci." "Spolehněte se."

Vyzábělý muž zamířil ke dveřím. Tam se ovšem zastavil a otočil se.

"Eh, Genevo?"

"Ano?"

"Zkuste se zamyslet nad jednou věcí _ od člověka, který žije o pár let déle než vy. Já si někdy kladu otázku, jestli jsou ty bitvy skutečně všechny dobojovány." Kývl směrem k důkazní tabuli a Charlesovým dopisům. "Možná je dnes jen obtížnější rozpoznat nepřítele."

23

Tak abys věděl, Rhyme, malá místa činu existují.

Vím to, protože se teď na jedno koukám.

Amélie Sachsová stála před impozantním domem Hiram Sanforda na Západní Dvaosmdesáté ulici nedaleko od Broadwaye _ před velkou a temnou viktoriánskou budovou, v níž sídlila Sanfordova nadace. Všude kolem ní se nacházely objekty evokující historický New York: kromě sídla samotného, které bylo více než sto let staré, zde stálo i muzeum umění z roku 1910 a řada nádherných pamětihodných městských domů. Sachsová tak vůbec nepotřebovala neznámé pachatele v kombinézách potřísněných oranžovou barvou, aby cítila hrůzu _ přímo vedle sídla nadace stál zdobný a přízračný hotel Sanford (proslýchalo se, že film Rosemary má děťátko se měl původně natáčet právě zde). Z domovních říms na Sachsovou shlížely desítky chrličů, jako by se vysmívaly jejímu současnému úkolu.

Uvnitř ji zaměstnanci nasměrovali k muži, s nímž Mel Cooper před chvílí hovořil, totiž k Williamu Ashberrymu, řediteli nadace a jednomu z nejvyšších manažerů společnosti Sanford Bank and Trust, která tuto neziskovou organizaci vlastnila. Nakrátko ostříhaný muž středního věku ji přivítal s pobaveným vzrušením. "ještě nikdy jsme tady neměli policistu, pardon, chtěl jsem říct policistce _ vlastně jsme tady nikdy neměli ani jedno." Ředitel působil zklamaně, když mu Sachsová vysvětlila, že potřebuje jen pár obecných informací o historii této čtvrti a nehodlá sídlo nadace využívat k čekání na pachatele nebo k nějaké tajné operaci.

Ashberry ji pak s radostí křížem krážem, provedl archivy i knihovnou, přestože on sám jí pomoci nedokázal: jeho specializací nebyly dějiny, nýbrž finance, nemovitosti a daňové zákony. "V podstatě jsem bankéř," doznal se, jako by to Sachsová již dříve nepoznala podle jeho oblečení skládajícího se z tmavého obleku, bílé košile a proužkované kravaty, jakož i podle nesrozumitelných obchodních dokumentů a tabulek, které mu ležely na stole v pečlivě urovnaných hromádkách.

O patnáct minut později si ji vzal do péče kurátor _ mladý muž se zálibou v tvídě, který ji provedl temnými chodbami do suterénních archivů. Sachsová mu ukázala počítačovou podobiznu pachatele 910 v naději, že sem třeba někdy zavítal i pachatel, aby vyhledal článek o Charlesi Singletonovi. Kurátorovi však portrét nic neřikal a nevzpomínal si, že by se ho

někdo v poslední době ptal na jakákoliv čísla Coloreds Weekly Illustrated. Ukázal na hromady písemností a Sachsová zakrátko seděla na tvrdé židli v kukani malé jako rakev _ nabroušená, zdeptaná a obklopena desítkami knih, časopisů, počítačových sjetin, map a nákresů.

Rozhodla se, že k tomuto pátrání přistoupí stejně, jak ji Rhyme učil přistupovat k místu činu: nejprve se zaměří na celek, poté si zorganizuje logický plán a nakonec provede samotné hledání. Ze všeho nejdříve tedy rozdělila materiály do čtyř hromádek: obecné informace, dějiny West side a Gallows Heights, občanská práva v polovině devatenáctého století a Potters Field. Rozhodla se začít u hřbitova. Pročetla každou stránku a ověřila zmínku Charlese Singletona, že se jeho pluk šikoval na Hart's Islandu. Dozvěděla se, jak hřbitov v Potters Field vznikl a jak byl frekventovaný, zejména během epidemií cholery a chřipky v polovině a koncem devatenáctého století, kdy celý ostrov posévaly hromady laciných borových rakví čekajících na pohřbení.

Byly to fascinující detaily, které jí však nepomohly. Upřela tedy pozornost k materiálům o občanských právech. Přečetla přímo obalující množství informací včetně zmínek o sporu kolem Čtrnáctého dodatku, ale nic se netýkalo otázek, které jim profesor Mathers nastínil jako možný motiv pro podvodné obvinění Charlese Singletona. V jednom článku v New York Times z roku 1867 se dočetla, že se Frederick Douglass a další význační předáci tehdejšího boje za občanská práva objevili v jednom kostele v Gallows Heights. Douglass poté sdělil reportérovi, že se do této čtvrti přišel setkat s několika muži bojujícími za schválení dodatku. To už však vyšetřovatelé věděli z Charlesových dopisů. Sachsová nenašla žádnou zmínku o samotném Charlesi Singletonovi, ale narazila alespoň na odkaz na jistý zdoluhavý článek v listu New York

Sun, který pojednával o bývalých a osvobozených otrocích pomáhajících Douglassovi. Samotný článek se však v archivech nenacházel.

Stránka za stránkou, dál a dál... Chvillemi Sachsová váhala, protože měla strach, že jí unikly klíčové věty, které by mohly vrhnout do případu světlo. Několikrát se vrátila a znovu si pročetla odstavec či dva, které napoprvé prolétla, aniž je doopravdy četla. Protahovala se, ošívala se, zarávala si nehty do kůže, drásala si kůži ve vlasech.

A pak se vždy znovu ponořila do dokumentů. Přečtený materiál se vršil na stole, ale blok před ní stále neobsahoval jedinou zapsanou poznámku.

Když se Sachsová začala věnovat dějinám New Yorku, dozvěděla se další informace o Gallows Heights. Ten tvořil jednu ze šesti raných osad či spíše samostatných vesnic na Upper West side, podobně jako Manhattanville a Vandewater Heights (dnešní Morningside). Gallows Heights se rozkládal západně od dnešní Broadwaye až k řece Hudson a přibližně od Dvaasedmdesáté ulice na sever po Šestaosmdesátou. Název čtvrti pocházel z koloniálních dob, kdy Holanďané postavili na kopci uprostřed osady šibenici. Jakmile pozemek koupili Britové, jejich kati zde popravili desítky čarodějnic, zločinců a vzbouřených otroků i osadníků, než byla nejrůznější místa výkonu spravedlnosti a trestu v New Yorku sjednocena a přemístěna do centra města.

V roce 1811 rozdělili městští plánovači celý Manhattan do bloků, které se používají dodnes, i když v Gallows Heights (jakož i ve velké části ostatního města) existovalo toto rozparcelování po příštích padesát let pouze na papíře.

Počátkem devatenáctého století se zdejší krajina skládala ze změti venkovských cest, prázdných polí, lesů, chatrčí nezákonných osadníků, továren a suchých doků na řece Hudson, ale i z několika elegantních a rozpínavých paláců. Do poloviny devatenáctého století nastalo v Gallows Heights jakési rozdvojení osobnosti, což bylo znát i na mapě, kterou během vyšetřování případu objevil Mel Cooper: honosná sídla zde existovala bok po boku s byty pro pracující třídu a malými domky. Od jihu se sem rozlézaly chatrčové osady zamořené gangy, nesené přílivovou vlnou rozvoje města. A kromě pouličních

zlodějů zde _ v mnohem větším a elegantnějším měřítku _ působil i jeden neméně prohnáný křivák: William Tweed přezdívaný "Boss", který z barů a restaurací v Gallows Heights řídil značnou část zkorumpované politické mašinérie Demokratické strany se sídlem v Tammany Halli (Tweed byl posedlý profitováním na rozvoji čtvrti běžně si účtoval šest tisíc dolarů jako poplatek za prodej drobného pozemku v ceně necelých pětaticeti dolarů městu).

Celá oblast dnes byla ryzí součástí Upper West side a pochopitelně patřila k nejhezčím a nejzámožnějším čtvrtím v celém městě. Ceny nájmu zde dosahovaly několik tisíc dolarů měsíčně. (A jak si nyní Amélie Sachsová ve své kobce na "malém místě činu" podrážděně pomyslela, dnešní Gallows Heights byl také místem s nejlepšími lahůdkářstvími a pekárny ve městě _ a ona dnes ještě nejedla.)

Hutné dějiny čtvrti se jí odvíjely před očima, ale žádná jejich část nesouvisela s případem. Ztraceně, vždyť já bych teď měla analyzovat důkazy z místa činu nebo ještě lépe prohledávat ulice kolem pachatelovy skrýše ve snaze najít nějaké stopy vedoucí k místu, kde ten člověk bydlí, ať už se jmenuje jakkoliv.

Co to, ksakru, toho Rhyma napadlo?

Nakonec dospěla k poslední knize na hromádce. Odhadovala ji na pět set stran (až dosud na to měla dobré oko) a kniha jich měla pět set čtyři. Rejstřík neprozrazoval nic důležitého. Sachsová zběžně listovala stránkami, ale nakonec to nevydržela. Odsunula knihu na bok, postavila se, protřela si oči a začala se protahovat. Dusivá atmosféra archivu umístěného ve druhém podzemním podlaží v ní začala vyvolávat klaustrofobii. Sídlo nadace prošlo sice minulý měsíc renovací, ale Sachsová usuzovala, že toto je stále původní sklep Sanfordova domu nízké stropy a desítky kamenných sloupů a zdí činily toto místo ještě stísněnějším.

Tohle by bylo samo o sobě dost zlé, ale ještě horší bylo sezení. Amélie Sachsová nesnášela nečinné vysedávání.

Když se hýbeš, nemohou tě chytit...

Že neexistují malá místa činu, Rhyme? Božíčku...

Vstala a vyrazila pryč.

U dveří se však zarazila, ohlédla se za písemnostmi a pomyslela si: pár vět v některé z těchhle plesnivých knih nebo v některých zažloutlých novinách může rozhodnout o životě či smrti Genevy Settleové _ a také dalších nevinných lidí,

které by pachatel 910 mohl jednoho dne zabít.

V uších se jí rozezněl Rhymův hlas: Když procházíš na místě činu rošt, projdeš ho jednou a poté znovu, a když jsi hotova, projdeš ho ještě jednou. A když máš tohle všechno za sebou, projdeš ho nanovo. A...

Sachsová se zadívala na poslední knihu _ na tu, která ji přemohla. Povzdechla si, znovu se posadila, přisunula si pětisetčtyřstránkovou bichli k sobě, poctivě ji přečetla a poté prolistovala fotografie uprostřed.

Ukázalo se, že to byl dobrý nápad.

Sachsová ztuhla a upřeně se zadívala na snímek Západní Osmdesáté ulice, pořízený v roce 1867. Zasmála se, přečetla si popisek a text na protější stránce. Nato si sundala z opasku mobilní telefon a přidržením klávesy 1 začala vytáčet předvolené číslo.

"Našla jsem Potters Field, Rhyme."

"My víme, kde to je," odsekl kriminalista do mikrofonu u úst. "Na ostrově v..."

"Existuje ještě jeden."

"Ještě jeden hřbitov?"

"Ne hřbitov. Byl to hostinec. V Callows Heights."

"Hostinec?" No, to začíná být zajímavé, pomyslel si Rhyme.

"Zrovna se dívám na fotku _ nebo na daguerrotypii, nebo jak se tomu říká. Zachycuje krčmu s názvem Potters Field.

Stála na Západní Osmdesáté ulici."

Takže jsme se pletli, pomyslel si Rhyme. Osudná schůzka Charlese Singletona vůbec nemusela proběhnout na Hart's Islandu.

"A to nejlepší teprve přijde _ ta putyka vyhořela. Panovalo podezření, že se stala terčem žhářského útoku. Pachatelé i motiv neznámé."

"Předpokládám správně, že k tomu došlo tentýž den, kdy se tam vypravil Charles Singleton, aby tam _ jak to říkal?

Našel spravedlnost?"

"Jo. Patnáctého července."

Navždy ukryta pod hlínou a jilem...

"Našlas o něm ještě něco? Nebo o té hospodě?"

"Zatím ne."

"Tak hledej dál."

"To si piš, Rhyme."

Ukončili hovor.

Telefonát se Sachsovou byl přepnut na hlasitý odposlech, takže ho slyšela i Geneva. "Myslíte, že to tam zapálil Charles?" zeptala se vztekla.

"To není řečeno. Ale jedním z hlavních důvodů žhářství je snaha zničit důkazy. Možná šlo Charlesovi o tohle _ chtěl zničit něco, co by ho usvědčovalo z té loupeže."

"Ale podívejte se na ten jeho dopis...", namítla Geneva. "Píše tam, že na něj tu krádež narafičili, aby ho zdiskreditovali. Copak si už i vy nemyslíte, že v tom byl nevinný?" Její hlas byl hluboký a rozhodný a její oči se zavrtávaly do Rhyma. Kriminalista její pohled opětoval. "Ano, to si myslím."

Geneva pokývala hlavou a chabě se Rhymově uznalosti usmála. Nato se podívala na své otlučené hodinky a prohlásila: "Měla bych jít domů."

Bell měl obavy, že se pachatel dozvěděl, kde Geneva bydlí. Zařídil jí tedy nocleh ve střeženém domě, ale ten měl být připraven až večer. Do té doby musel být tedy on i členové jeho týmu mimořádně ve střehu.

Geneva sebrala Charlesovy dopisy.

"Prozatím si je budeme muset nechat," řekl Rhyme.

"Nechat? Myslíte jako důkaz?"

"Jen do té doby, než se dobereme k podstatě toho, co se tady děje."

Geneva se na dopisy váhavě zadívala. Zdálo se, že má v očích touhu.

"Budeme je schraňovat na bezpečném místě."

"Dobře." Studentka podala dopisy Melu Cooperovi.

Ten si jejího ztrápeného výrazu všiml. "Nechtěla byste si udělat kopie?"

Geneva se zdála na rozpacích. "Jo, to bych chtěla. Totiž... ony jsou, chápete, z rodiny. Takže jsou pro mě důležité."

"To není žádný problém." Technik pořídil na xeroxu kopie a podal je Genevě. Ta je pečlivě složila a uschovala do kabelky.

Bell přijal hovor, chvíli poslouchal a pak řekl: "Skvělé, tak je sem co nejrychleji přivezte. Jsem vám velice zavázán."

Nadiktoval komusi Rhymovu adresu a zavěsil. "To byli ze školy. Našli záznamy z bezpečnostních kamer snímajících školní dvůr v době, kdy se tam včera pohyboval pachatelův komplic. Už nám je posílají."

"Proboha," utrousil Rhyme kysele, "snad nechceš říct, že budeme mít v tomhle případu opravdickou stopu? A navíc ne sto let starou?"

Bell přepnul na šifrovanou frekvenci a sdělil Luisi Martinezovi další plány. Nato kontaktoval Barbe Lynchovou, která střežila ulici před Geneviným domem. Policistka ohlásila, že ulice je čistá a ona na ně bude čekat.

Jižanský detektiv nakonec stiskl na Rhymově telefonu tlačítko hlasitého odposlechu a zatelefonoval Genevinu strýci, aby se ujistil, že je doma.

"Haló?" ozval se strýc.

Bell se představil.

"Nestalo se jí nic?" vyzvídal Genevin příbuzný.

"Ne, má se docela dobře. Vyrážíme zpátky. Je tam všechno v pořádku?"

"Ano, pane, v naprostém."

"Ozvali se vám její rodiče?"

"Její přízeň? Jo, brácha mi volal z letiště. Měli nějaké zpoždění nebo co. Ale brzo už budou odlítat."

Ve své době Rhyme často létal do Londýna, aby konzultoval některé případy se Scotland Yardem a dalšími evropskými policejními sbory. Cesta přes oceán nebyla tehdy o nic složitější než let do Chicaga nebo do Kalifornie. Dnes už to však neplatilo. Ať žije mezinárodní cestování po 11. září, pomyslel si kriminalista. Měl vztek, že Genevině mámě a tátovi trvá zpáteční let tak strašlivě dlouho. Geneva byla pravděpodobně nejzralejším dítětem, s jakým se kdy setkal, ale přesto to bylo dítě, které by mělo trávit čas s rodiči.

V tu chvíli zapraskalo Bellovi ve vysílače a šumivý hlas Luise Martineze ohlásil: "Jsem venku, šéfe. Auto čeká před domem s otevřenými dveřmi."

Bell zavěsil telefon a obrátil se k Genevě. "Jestli jste hotová, tak můžeme, slečno."

"Tady seš," řekl Jon Earle Wilson Thompsonu Boydovi, který právě seděl v restauraci na Broad Street uprostřed Manhattanu.

Vychrtlý běloch v nepříliš čistých bezových džinsách a s indiánským sestřihem na hlavě podal Boydovi nákupní tašku a Boyd do ní nakoukl.

Wilson se posadil do boxu naproti němu, zatímco Boyd stále zkoumal obsah tašky. Uvnitř ležela velká krabice s logem kurýrní služby UPS a vedle ní menší taška s potiskem Dunkin Donuts, přestože bylo zřejmé, že koblíhy rozhodně neobsahuje. Wilson tašky této firmy s oblibou používal, protože byly lehce voskované, takže chránily proti vlhkosti.

"Budem jíst?" dotázal se Wilson, když si všiml, jak kolem něj prošel salát. Měl hlad. Ačkoliv se však s Boydem často setkával v kavárnách nebo restauracích, vlastně ještě nikdy spolu nepojedli. Wilsonovým oblíbeným jídlem byla pizza s minerálkou, kterou by si jinak musel připravit ve svém jednopokojovém bytě plném nářadí, kabelů a počítačových čipů. I když měl vzhledem ke všemu, co pro Boyda dělal, oprávněný pocit, že by tohohle chlapa nebylo, kdyby mu zaplatil nějaký ten pitomý sendvič nebo tak něco.

Vrah nicméně řekl: "Za minutku nebo dvě musím odejít."

Na stole před ním ležel talíř s napůl sněženým jehněčím kebabem. Wilson přemýšlel, jestli mu ho Boyd nenabídne.

Nestalo se. Místo toho se vrah usmál na servírku, která si pro talíř přišla. Boyd se usmál – tohle byla novinka. Wilson u něj úsměv ještě nikdy neviděl (třebaže musel zároveň přiznat, že to byl pěkně divnej úsměv).

"Těžká, co?" prohodil a zadíval se na tašku. V očích měl hrdý výraz.

"To je."

"Myslím, že se ti to bude líbit." Byl hrdý na to, co dokázal, a zároveň lehce našňupnutý, že na to Boyd nereaguje.

"Tak jak to jde?" zeptal se.

"Jde to."

"Všecko v klidku?"

"Spíš drobný nezdar. Proto taky..." Kývl na tašku a nic dalšího nedodal. Současně začal slabě hvízdát ve snaze zachytit melodii jakési etnické hudby, která se linula z reproduktoru nad nimi. Hudba zněla bizarně. Cítery nebo něco takového z Indie, Pákistánu nebo bůhvíodkud. Boyd ovšem chytal tóny perfektně. Zabíjení lidí a hvízdání – v těchhle dvou věcech se ten chlap rozhodně vyznal.

Servírka s obrovským rámem upustila táč s nádobím do sběrače. Když se hosté otočili za hlukem, ucítil Wilson, jak mu pod stolem cosi klepe do nohy. Nahmatal obálku a zasunul si ji do kapsy kalhot s nohavicemi do zvonu. Na to, že obsahuje pět tisíc dolarů, mu obálka přišla překvapivě tenká. Wilson však věděl, že je v ní celá částka. O Boydovi bylo známo, že dluhy platí a platí je včas.

Uplynulo pár okamžiků. Takže spolu zase nejedli. Místo toho jen seděli, Boyd popíjel čaj a Wilson přemáhal hlad.

Navzdory tomu, že Boyd musel "za minutku nebo dvě" odejít.

Co má tohle znamenat?

A pak se to dozvěděl. Boyd vykoukl z okna a viděl, jak na ulici zpomaluje otlučená neoznačená bílá dodávka a zatáčí do boční uličky vedoucí k zadní části restaurace. Wilsonovi se naskytl krátký pohled na řidiče, drobného muže se světle hnědou pokožkou a plnovousem.

Boydovy oči dodávku bedlivě sledovaly. Jakmile vůz zmizel v uličce, vrah se postavil a zvedl nákupní tašku. Nechal na stole peníze na útratu a pokynul Wilsonovi. Vrazil ke dveřím, ale pak se zastavil a obrátil ke stolu. "Poděkoval jsem ti?"

Wilson zamžoural. "Co jestlis...?"

"Jestli jsem ti poděkoval." Boyd ukázal na tašku.

"No..., ne." Thompson Boyd se usmíval a děkoval lidem. Pánbů zřejmě nebyl doma.

"Vážím si toho," prohlásil vrah. "Myslím tvé těžké práce. Opravdu." Slova z něj vyšla jako ze špatného herce. A pak, což bylo neméně divné, mrkl na rozloučenou na servírku, vyšel ze dveří do rušných ulic finanční Čtvrti a s těžkou taškou u pasu vyrazil boční uličkou k zadní části restaurace.

Na Stoosmácté ulici zastavil Roland Bell svůj nový Ford Crown Victoria před domem, kde bydlela Geneva.

Barbe Lynchová na ně kývla ze svého pozorovacího stanoviště: Chevroletu Malibu, který jim Bell mezitím vrátil.

Detektiv nyní dostřkal Genevu dovnitř a oba spěšně vyrazili po schodech do bytu, kde strýc svou neteř srdečně objal,

znovu potřásl Bellovi pravicí a poděkoval mu, že na dívku dává pozor. Nato prohlásil, že zajde koupit do obchodu pár věcí, a vyšel ven.

Geneva zamířila do svého pokoje. Bell nakoukl dovnitř a viděl, jak dívka sedí na posteli, otevírá tašku s knihami a prohrabuje se v ní.

"Můžu pro vás ještě něco udělat, slečno? Máte hlad?"

"Jsem strašně unavená," odpověděla Geneva. "Myslím, že si teď akorát napíšu úkoly. A možná si schrupnu."

"Po tom, co máte za sebou, je to rozhodně dobrý nápad."

"Jak je na tom pan Pulaski?" zeptala se dívka.

"Před chvílí jsem mluvil s velitelem. Pořád je v bezvědomí. Zatím neví, jak na tom bude. Rád bych měl pro vás lepší zprávy, ale tak to prostě je. Později se tam zastavím a zeptám se na něj."

Geneva vytáhla jednu knihu a podala ji Bellovi. "Můžete mu to předat?"

Detektiv knihu převzal. "To víte, že ano... Ale musím říct, že nevím, jestli bude ve stavu si ji přečíst, i kdyby se probudil."

"Budeme doufat, že to dobře dopadne. Kdyby se přece jen probral, možná by mu ji někdo mohl přečíst. Třeba by to pomohlo. Někdy se to stává. Stačí si poslechnout nějaký příběh. Jo, a vyřídte jemu nebo jeho rodině, že má uvnitř talisman pro štěstí."

"To je od vás laskavé." Bell zavřel dveře a zamířil do obývacího pokoje, aby zatelefonoval svým chlapcům a řekl jim, že bude co nevidět doma. Poté si vyžádal hlášení od ostatních členů svého týmu ZZS a všichni konstatovali, že vzduch je čistý.

Bell se usadil v obývacím pokoji a doufal, že Genevin strýc udělá pořádný nákup. Jeho nebohá neteř rozhodně potřebovala do žaludku pořádný flák masa.

Cestou k bytu Genevy Settleové se Alonzo Jackson alias "Jax" pomalu vnořil do jednoho z úzkých průchodů oddělujících hnědé pískovcové budovy v západním Harlemu.

V tomto konkrétním okamžiku však nebyl kulhajícím bývalým trestancem Jaxem, ani Králem graffiti rozstříkujícím po Harlemu krev. Byl bezejmenným potrhlým bezdomovcem v zaprášených džínách a šedém tričku, který před sebou tlačil ukradený nákupní košík obsahující pečlivě zmuchlané noviny za pět dolarů. A také hromádku prázdných lahví, které vybral z popelnice. Jax pochyboval, že by mu při bližším zkoumání někdo tuhle maškarádu zbaštil _ na typického bezdomovce byl příliš čistý, ale na druhou stranu potřeboval ošálit pouze několik lidí: například policisty, kteří se stále motali kolem Genevy Settleové.

Jax se vynořil z jedné boční uličky, přešel přes silnici a zmizel ve druhé. Nakonec se ocitl asi tři bloky od zadního vchodu obytného domu, který mu ukázal ten trouba Kevin Cheaney. Zatraceně, to je prima barák.

Přepadl ho prachmizerný pocit, když si znovu vzpomněl, jak ztroskotaly jeho plány na založení rodiny.

Pane, musím s vámi mluvit. Je mi líto, ale ten malý... Nemohli jsme ho zachránit. On to byl chlapec?

Je mi líto, pane. Dělalí jsme, co se mohli, přísahám, že ano, ale... Tak to bilchlapec...

Jax odsunul tyto myšlenky stranou. Bojoval s vadným kolem na vozíku, které se neustále stácelo doleva, trochu mluvil sám se sebou a pomalu, ale odhodlaně postupoval kupředu. Napadlo ho, že by bylo legrační, kdyby ho teď sebrali za krádež nákupního vozíku. Pak si ovšem pomyslel, že vlastně ne, že by to vůbec nebylo legrační. Prostě by se nějaký polda rozhodl buzerovat ho za tuhle prkotinu a přitom by u něj našel bouchačku. Nechal by si ověřit jeho totožnost a hnál by ho zpátky do Buffala. Nebo na ještě horší místo.

Kodrcání, řinčení _ boční ulička posetá odpadky dávala porouchanému kolu vozíku pořádně zabrat. Jax měl co dělat, aby ho udržel v rovném směru. Zároveň mu však nezbývalo než se stále zdržovat v tomto temném kaňonu. Kdyby se v této fajnové části Harlemu pokusil přiblížit k domu z chodníku, vzbudil by tím podezření. Na tlačení nákupního vozíku v boční uličce naopak nebylo vůbec nic cáknutého. Bohatí lidé vyhazují prázdné lahve víc než chudí. A pokud jde o odpadky, ty zde mají vyšší kvalitu. Takže je jen přirozené, když takový houmlesák zevluje spíše v západním Harlemu než v centrálním.

Jak daleko ještě?

Bezdomovec Jax zvedl hlavu a přimhouřil oči. Od bytu té holky ho dělily dva bloky.

Už jsem skoro tam. Už jsem skoro hotov.

Cítil svrbění.

V případě Lincolna Rhyma to mohlo platit doslova _ měl cit v krku, v ramenou a na hlavě a upřímně řečeno by se bez této schopnosti docela dobře obešel když se kvadruplekik nemůže poškrábat, je to ten nejnechutnější pocit na celém pitomém světě.

V tomto případě však Rhyme cítil svrbění jen obrazně.

Něco tady nehrálo. Jenže co?

Thom se ho na něco ptal, ale on mu nevěnoval pozornost.

"Lincolne?"

"Přemýšlím. Copak to nevidíš?"

"Ne, to se děje uvnitř," opáčil ošetřovatel.

"No tak bud zticha."

Kde je problém?

Rhyme si znovu prohlédl důkazní tabulky, profil, staré dopisy, výstřižky i zvláštní výraz na obrácené tváři Viselce...

Svrbění jako by však nesouviselo s důkazy.

V kterémžto případě by je měl zřejmě ignorovat.

A vrátit se do...

Rhyme naklonil hlavu. Už tu myšlenku málem lapil, ale v poslední chvíli mu utekla.

Byla to nějaká anomálie _ slova, která někdo v poslední době pronesl a jež nešla dost dobře dohromady.

A pak mu to došlo.

"Á, sakra," vyštěkl. "Ten strýc!"

"Cože?" zeptal se Mel Cooper.

"Ježíši, ten Genevin strýc."

"Co je s ním?"

"Geneva říkala, že je to bratr její matky."

"Noa...?"

"Jenže když jsme s ním před chvílkou mluvili, říkal, že mluvil se svým bratrem."

"No, nejspíš myslel se švagrem."

"Když myslíš se švagrem, tak řekneš se švagrem... Příkaz: vytočit Bella."

Telefon zazvonil a detektiv přijal hovor hned při první notě vyzváněcího tónu, který prozrazoval, že mu ze svého domu volá Lincoln Rhyme.

"Tady Bell."

"Rolande, jsi u Genevy?"

"Jo."

"Tvůj mobil nemá reproduktor, že ne?"

"Ne. Povídej." Detektiv si instinktivně odhrnul sako a odepjal přezku držící v pouzdře větší ze dvou pistolí. Hlas měl stejně pevný jako ruku, i když se jeho srdce zrychlilo o pár tepů za vteřinu.

"Kde je Geneva?"

"Ve svém pokoji."

"A strýc?"

"Nevím. Zrovna odešel do obchodu."

"Poslyš. Tu historku, že je její příbuzný, poněkud zvoral. Tvrdil, že je bratrem jejího otce. Zatímco ona říkala, že je bratrem její matky."

"Sakra, on je nastrčený."

"Běž za Genevou a zůstaň u ní tak dlouho, dokud tomu nepřijdeme na kloub. Posílám tam další dva vozy."

Bell rychle odkráčel k dívčině pokoji. Zaklepal, ale nikdo se

mu neozýval.

Se zběsile tlukoucím srdcem vytasil berettu. "Genevo!"

Nic.

"Rolande," volal Rhyme, "co se děje?" "Vteřinku," zašeptal detektiv.

Přikrčil se do střeleckého postoje, strčil do dveří, zvedl zbraň a vstoupil dovnitř.

Pokoj zel prázdnotou. Geneva Settleová byla pryč.

25

"Centrálo, mám tu deset dvacet devítku, možný únos."

Bell klidným a jižansky líným hlasem zopakoval zlověstné hlášení, uvedl svou polohu a dodal: "Oběť je černoška ve věku šestnácti let, sto padesát pět centimetrů, čtyřicet pět kilogramů. Podezřelým je nakrátko ostříhaný statný černoch ve věku čtyřiceti až pětácti let."

"Rozumím. Jednotky vyrážejí, konec."

Bell si přicvakl vysílačku na opasek, poslal Martinez s Lynchovou prohledat budovu, zatímco on sám spěšně vyrazil dolů. Ulici před domem sledovala Lynchová, zatímco Martinez hlídkoval na střeše. Oba však předpokládali, že pachatel 910 nebo jeho komplic budou mít namířeno do budovy, nikoliv ven. Martinezovi se zdálo, že zhruba před třemi minutami viděl z domu vycházet dívku a muže, který mohl být jejím strýcem. Nevěnoval jim však pozornost.

Bell se rozhlédl po ulici, ale nespatriř nikoho kromě několika obchodníků. Odklusal tedy do servisní uličky vedle domu.

Koutkem oka zahlédl jakéhosi bezdomovce, který před sebou tlačil nákupní vozík, ale ten se nacházel o dva bloky dál.

Bell si s ním za minutku promluví a zeptá se, jestli tu holku neviděl. Nejdříve se však rozhodl vyslechnout další možné svědky _ několik mladých děvčat, která na ulici skákala přes gumu.

"Ahoj." Guma se prověsila a dívky se zahleděly na detektiva.

"Ahojky. Já jsem policista. A hledám jednu dospívající dívku. Je to štíhlá černoška s krátkými vlasy. Byla s takovým starším mužem."

Sirény na blížících se policejních vozech prořezávaly vzduch a neustále sílily.

"Máte odznak?" zeptalo se jedno z děvčat.

Bell potlačil dychtivost a s úsměvem se blýskl policejním odznakem.

"Týbrďo..."

"Jo, viděly jsme je," nadhodila jedna drobná pohledná dívka. "Šli tamhle tou ulicí. A pak odbočili doprava." "Ne, doleva." "Tys nekoukala." "Ale jo. Máte pistoli, pane?"

Bell odklusal k ulici, na kterou ukazovaly. O blok dále zahlédl napravo automobil, který právě vyjížděl od obrubníku.

Popadl vysílačku. "Jednotkám reagujícím na deset dvacet devítku. Uzavřete někdo Stosedmnáctou ulici... Západním

směrem ujíždí kaštanově hnědý sedan. Zastavte ho a proveďte pasažéry. Opakuji: hledáme šestnáctiletou černošku. Podezřelý je černoch kolem čtyřicítky. Předpokládejte, že je ozbrojen."

"Vůz sedm sedm dva. Už tam skoro jsme... Jo, máme vizuální kontakt. Posvítíme si na něj."

"Rozumím, sedm sedm dvojko."

Vzápětí Bell viděl, jak se policejní vůz s blikajícími majáčky řítí k sedanu kaštanově hnědé barvy, který se smykem zastavil. Bell s tlukoucím srdcem vyrazil jejich směrem, ale to už z policejního vozu vystoupil hlídkový policista, přiskočil k sedanu a s rukou na pažbě pistole se sklonil k okénku.

Prosím, ať je to ona.

Policista však mávnutím poslal auto dál.

Zatraceně, pomyslel si Bell vztekale a klusal k policistovi.

"Detektive."

"To nebyli oni?"

"Ne, pane. Seděla tam asi třicetiletá černoška. Sama."

Bell poručil policistovi, aby křížoval okolní ulice jižně odtud, a vysílačkou instruoval ostatní, ať kryjí další směry. Nakonec se otočil, namátkou si vybral jednu ulici a vnořil se do ní. Vtom mu zazvonil mobilní telefon.

"Tady Bell."

Lincoln Rhyme se zeptal, co se děje.

"Nikdo si jí nevšiml. Ale já to stejně nechápu, Lincoln. Copak Geneva neznala vlastního strýce?"

"No, napadá mě hned několik scénářů, v nichž tam pachatel mohl propašovat dvojníka. Anebo spolupracuje přímo se strýcem."

Já to nevím. Ale něco tady rozhodně nehraje. Vzpomeň si, jak ten člověk mluví. Určitě ne jako bratr profesora. Ten má v sobě notnou dávku ulice."

"To je pravda... Ale teď se chci poradit se svým týmem. Ještě se ti ozvu." Bell zavěsil a kontaktoval vysílačkou kolegy:

"Luisi, Barbe, hlaste se. Co jste zjistili?"

Agentka oznámila, že svědci vyslechnutí na Stoosmácté ulici neviděli ani dívku, ani strýce. Martinez ohlásil, že rovněž ve společných prostorách budovy se hledání nezdržují a že nikde nejsou vidět žádné stopy po vetřelcích nebo násilném vniknutí. "A kde jste vy?" zeptal se Bella nakonec.

"Jeden blok východně od budovy a mířím na východ. Ulice už pročesávají policejní vozy. Jeden z vás přijďte za mnou. Druhý ať dál kryje ten byt."

"Rozumím."

"Konec."

Bell přeběhl přes ulici a zadíval se nalevo. Znovu spatřil onoho bezdomovce, který se v tu chvíli zastavil, pohlédl jeho směrem, sklonil se a poškrábal na kotníku. Bell k němu vyrazil, aby se ho zeptal, jestli něco neviděl.

Ve stejném okamžiku však zaslechl bouchnutí dveří od auta. Odkud se jen vzalo? Zvuk se odrážel od okolních zdí a Bell to nedokázal posoudit.

Ozvalo se túrování motoru.

Někde vepředu... Bell vyrazil za zvukem.

Ne, napravo.

Sprintoval po ulici, až zahlédl otlučeného šedého dodge, který právě vyjížděl od obrubníku. Auto vystřelilo kupředu, ale pak prudce zabrzdilo, protože do křižovatky pomalu vjížděl policejní vůz. Řidič dodge zařadil zpátečku a překodřcal přes obrubník na prázdné prostranství, odkud na něj z policejního vozu nebylo vidět. Bellovi se zdálo, že uvnitř zahlédl dva lidi... Přimhouřil oči. Ano! Byla to Geneva a muž, který se vydával za jejího strýce. Auto sebou lehce škublo, když řidič zařadil rychlost.

Bell popadl vysílačku a nařídil policejním vozům, aby zablokovaly obě křižovatky.

Policista za volantem nejbližšího vozu však odbočil do ulice, místo aby ji jednoduše zatarasil. Genevin strýc si ho všiml, znovu zařadil zpátečku, sešlápl plyn až k podlaze, ve smyku obkroužil prázdné prostranství a zajel do boční uličky za řadou budov. Tam se z dohledu ztratil i Bellovi. Detektiv netušil, kam auto na konci uličky odbočilo. Vyrazil tedy sprintem k místu, kde automobil naposledy viděl, a poručil policejním vozům, aby obklíčily celý blok. Vběhl do uličky a pohlédl napravo _ právě včas, aby si stihl všimnout mizejícího nárazníku. Bleskurychle vyrazil za ním a současně vytasil z pouzdra berettu. Sprintoval maximální rychlostí a na konci uličky odbočil za roh.

Ztuhnul.

Starý dodge se s kvílejícími pneumatikami řítí zpátečkou na něj, aby unikl policejnímu vozu, který mu tarasil únikovou cestu.

Bell zůstal stát na místě. Napřáhl berettu. Zhlédl strýcovy zpanikařené oči, Genevin zděšený výraz a ústa otevřená ve křiku. Nemohl však vystřelit. Policejní auto stálo přímo za dodgem. I kdyby detektiv zasáhl únosce, mohly kulky snadno proletět cílem i automobilem a trefit na konci uličky policisty.

Uskočil tedy stranou, jenže dlažební kostky byly zanesené kluzkou vrstvou odpadků, a tak Bell tvrdě dopadl na bok a ustrnul. Ležel přímo v dráze uhánějícího dodge. Pokusil se odplazit do bezpečí, ale při rychlosti couvajícího auta to nemohl stihnout.

Ale..., ale co se to děje?

Strýc dupnul na brzdy a automobil se smykem projel metr a půl od Bella. Dveře se rozletěly, strýc s Genevou vyskočili ven a přiběhli k němu. "Jste v pořádku?" křičel strýc. "Jste v pořádku?"

"Detektive Belle," řekla Geneva, zamračeně se sklonila a pomohla Bellovi vstát.

Ten se sice svíjel bolestí, ale přesto dokázal namířit velkou pistoli na strýce a řekl: "A teď už nehněte ani brvou."

Muž zamžoural a zamračil se.

"Lehněte si. A natáhněte paže."

"Detektive Belle...", začala Geneva.

"Minutku, slečno."

Strýc uposlechl a Bell ho spoutal. To už k nim uličkou klusali uniformovaní policisté z hlídkového vozu.

"Prošacujte ho."

"Ano, pane."

"Heleďte," hlesl strýc, "vy nevíte, co děláte, pane."

"Ticho," odsekl mu Bell, vzal Genevu stranou a nasoukal ji do výklenku domovního vchodu, aby se nenacházela v palebné linii člověka, který mohl případně číhat na střeše.

"Rolande!" Barbe Lynchová spěchala uličkou k nim.

Bell se opřel o cihlovou zeď a snažil se popadnout dech. Pohlédl nalevo a spatřil bezdomovce, kterého si všiml již dříve.

Muž chvíli nejistě mhouřil oči na policisty, poté se otočil a zamířil opačným směrem. Bell ho ignoroval.

"To jste nemusel," řekla Geneva detektivovi a kývla na spoutaného muže.

"Jenže on není váš strýc," prohlásil Bell a pomalu se uklidňoval, "že ne?"

"Ne."

"A co s vámi právě teď prováděl?"

Geneva sklopila oči a ve tváři se jí objevil žalostný výraz.

"Genevo," řekl Bell přísně, "tohle je vážná věc. Povězte mi, co se děje."

"Žádala jsem ho, aby mě někam odvezl."

"Kam?"

Dívka sklopila hlavu. "Do práce," řekla. "Nemohla jsem si dovolit zmeškat směnu." Rozepnula si bundu a odhalila uniformu řetězce McDonald's. Na jmenovce stálo bodré sdělení Ahoj, já jsem Gen.

26

"Takže jak je to?" zeptal se Lincoln Rhyme. Byl znepokojený, ale i přes prostátou hrůzu z jejího zmizení mu v hlase nezněly žádné výčitky.

Geneva seděla na židli vedle jeho vozíku v přízemí domu. Sachsová stála za ní a ruce měla zkřížené na prsou. Před chvílí dorazila s haldou materiálů, které si vypůjčila z archivů Sanfordovy nadace, kde učinila objev o Potters Field. Hromádka teď spočívala na stole u Rhyma, který si ji však momentálně nevšímal, protože se na obzoru vynořilo nové drama.

Dívka se mu vzdorovitě zadívala do očí. "Najala jsem si ho, aby hrál mého strýce."

"A tvoji rodiče?"

"Žádné nemám."

"Ty žádné..."

"...nemám," zopakovala Geneva skrz zaťaté zuby.

"Pokračuj," vybidla ji Sachsová laskavě.

Dívka chvíli mlčela. "Když mi bylo deset," řekla nakonec, "odešel od nás táta, od mámy a ode mě. Odstěhoval se s nějakou ženskou do Chicaga a oženil se. Založil si úplně novou rodinu. Drásalo mě to _ strašně mě to bolelo. Hluboko v nitru jsem ho však příliš neobviňovala. Náš život byl jeden velký chaos. Máma byla závislá na cracku a nedokázala se toho zbavit. Vedli spolu strašlivé hádky _ tedy, spíš se hádala ona. On se ji snažil napravit a ona se za to na něj vztekala. A aby si mohla kupovat dávky, začala krást věci v obchodech." Geneva se upřeně zadívala na Rhyma a dodala: "A taky chodila ke kamarádkám, které tam měly pánské návštěvy _ chápete, kvůli čemu. Táta tohle všechno věděl. Myslím, že to snášel tak dlouho, jak jen mohl, a pak se odstěhoval."

Dívka se zhluboka nadechla a pokračovala: "Pak máma onemocněla. Byla HIV pozitivní, ale nebrala žádné léky. Zemřela na

•Mním

nějakou infekci. Někakou dobu jsem bydlela u její sestry v Bronxu, ale ta se pak odstěhovala zpátky do Alabamy a nechala mě v bytě tetičky Lilly. Jenže ta neměla taky žádné peníze, takže ji neustále vystěhovávali z bytů a ona pak bydlela u kamarádek, stejně jako teď. Nemohla si dovolit mít vedle sebe ještě mě. A tak jsem přemluvila správce budovy, kde kdysi máma pracovala jako uklízečka. Souhlasil, že můžu zůstat ve sklepě _ když mu zaplatím. Mám tam kavalec, starou skříň, mikrovlnku, regál na knihy. Jako doručovací adresu uvádím jeho byt."

"V tom strýcově bytě jste mi opravdu nepřipadala jako doma," prohlásil Bell. "Či vlastně je?"

"Jednoho důchodcovského páru. Půl roku bydlí tam a na podzim a na zimu jezdí do Jižní Karolíny. Willy má extra klíč."

Odmlčela se a dodala: "Já jim pak zaplatím za elektřinu a doplním piva a ostatní věci, které si odtamtud vzal Willy."

"S tím si nemusíte lámat hlavu."

"Ale ano, musím," odvětila dívka rozhodně.

"Takže ta žena, se kterou jsem prve mluvil, to nebyla vaše matka?" dotázal se Bell.

"Promiňte," řekla Geneva a povzddechla si, "ale to byla Lakeesha. Požádala jsem ji, aby se vydávala za mámu. Je docela dobrá herečka."

"Úplně mě ošálila." Detektiv se zašklebil, že se někým nechal tak dokonale doběhnout.

"A co ten tvůj jazyk?" zeptal se Rhyme. "Vždyť ty opravdu mluvíš jako dcera profesora."

Geneva nasadila pouliční slang: "Jako že nemelu sanici jako našinka?" Chmurně se usmála. "Od sedmi nebo osmi let

pracuji na spisovné angličtině." Její obličej zesmutněl. "Tohle byla jediná dobrá věc na mém otci _ vždycky mě vedl ke knihám. A taky mi nějaké čítával."

"Můžeme ho najít a..."

"Ne!" vykřikla Geneva drsným hlasem. "Nechci s ním mít nic společného. Navíc už má vlastní děti. Takže ani on se mnou nechce nic mít."

"A to nikdo nezjistil, že jsi vlastně bez domova?" zeptala se Sachsová.

"Kdo by to měl zjistit? Nikdy jsem nežádala o podporu ani o potravinové lístky, takže za mnou nechodili žádní sociální pracovníci. Dokonce jsem se ani nikdy nezapsala na bezplatné jídlo ve škole, protože bych se tím prozradila. Když jsem na školních dokumentech potřebovala podpisy rodičů, prostě jsem je padělala. A moje telefonní hlasová schránka..., to byla taky Keesh. Nahrála mi uvítací vzkaz, ve kterém se vydává za moji matku."

"Takže ve škole nikdy neměli žádné podezření?"

"Někdy se ptali, proč mi nikdy nikdo nepřišel na třídní schůzky, ale nikdo tomu nevěnoval větší pozornost, protože mám samé jedničky. Žádný sociální případ, dobré známky, žádné problémy s policií... Pokud se neděje nějaká nekalost, tak si vás nikdo nevšimne." Zasmála se. "Znáte tu knihu Ralpa Ellisona Neviditelný? Ne, já nemyslím ten sci-fi film. Je to o tom, jaké je být černý v Americe, být neviditelný. Tak já jsem taky neviditelná."

Ted' už to všechno dávalo smysl: ošuntělé oblečení a laciné hodinky rozhodně nepatřily k tomu, co dcerkám kupují rodiče ze společenské smetánky. K tomu veřejná, nikoliv soukromá škola. A pak ta její kamarádka, "našinka" Keesh _ ani ona nepředstavovala typ, jaké se zdržují v blízkosti dcer univerzitních profesorů.

Rhyme pokýval hlavou. "Nikdy jsme tě neviděli, jak telefonuješ rodičům do Anglie. Ale po tom, co se včera stalo v muzeu, jsi rozhodně volala tomu správci, že jo? A přimělas ho, ať se vydává za tvého strýce."

"Jo, říkal, že souhlasí, pokud mu zaplatím něco navíc. Chtěl, abych se nastěhovala k němu _ ale tohle by nebyl dobrý nápad, jestli mi rozumíte. A tak jsem mu řekla, aby to radši udělal ve dvojce bé, když jsou teď Reynoldsovi pryč. A aby sundal jejich jméno z poštovní schránky."

"Vždycky jsem si říkal, že ten chlap nevypadá zrovna jako váš příbuzný," prohlásil Bell a Geneva reagovala škodolibým smíchem.

"Ale kdyby se pak vaši rodiče neobjevili, co jste chtěla říct?"

"To jsem právě nevěděla." Hlas se jí zlomil a na okamžik působila beznadějně mladě a ztraceně. Brzy se však vzpamatovala. "Musela jsem celou dobu improvizovat. To, jak jsem včera šla pro ty Charlesovy dopisy..." Pohlédla úkosem na Bella, který pokýval hlavou. "Vykradla jsem se zadním vchodem a odešla do sklepa. Měla jsem je tam."

"Máš tady vůbec nějakou rodinu?" zeptala se Sachsová. "Kromě své tetičky?"

"Neměla bysem..." Vůbec poprvé zahlédl Rhyme v dívčiných očích skutečnou hrůzu. Jejím důvodem přitom nebyl najatý vrah, nýbrž bezděčně sklouznutí do nespisovného jazyka. Zavrtěla hlavou. "Neměla bych to říkat, ale jsem tu úplně sama."

"Tak proč se neobrátiš na sociální službu?" zeptal se Sellitto. "Od toho tady jsou."

"Máš na to větší nárok než kdokoliv jiný," přisadil si Bell.

Dívka se zamračila a její tmavé oči ztmavly ještě víc. "Neberu nic, co je zadarmo." Zavrtěla hlavou. "A kromě toho by si sociální pracovník prověřil mou situaci a zjistil, jak se věci mají. Poslali by mě k tetě do Alabamy. Bydlí v jednom městečku u Šelmy, žije tam tři sta obyvatel. Umíte si představit, jaké bych tam dostala vzdělání. Anebo bych zůstala tady a skončila v dětském domově v Brooklynu, kde bych sdílela jednu místnost se čtyřma lehkýma holkama, z reproduktorů by řval čtyřladvacet hodin denně hip-hop a černošská zábavní televize, nutili by mě chodit do kostela..." Studentka se otřásla a zavrtěla hlavou.

"Tak proto ta práce." Rhyme pohlédl na uniformu.

"Tak proto ta práce. Někdo mě zkontaktoval s člověkem, který vyrábí falešné řidičské průkazy. Podle něj je mi osmnáct." Zasmála se. "Vím, že na mě nevypadám. Ale podala jsem si přihlášku na prodejnu, kterou vede starý běloch. Ten při pohledu na mě ani náhodou nepozná, kolik je mi let. Od té doby jsem pořád na stejném místě. Nikdy jsem nezmeškala jedinou směnu. Až dneska." Povzddechla si. "Můj šéf to zjistí. A bude mě muset vyhodit. Sakra. A to jsem zrovna minulý týden přišla o svou druhou práci."

"Tys měla dvě zaměstnání?"

Dívka přikývla. "Mazala jsem graffiti. V Harlemu se dělá spousta renovací. Vidíte to teď všude. Velké pojišťovny a realitní kanceláře opravují staré budovy a pronajímají je za spoustu peněz. A stavební čety si najaly pár mladých, aby vyčistili zdi. Byly to skvělé peníze. Jenže mě vyhodili."

"Protože jsi nesplňovala věkovou hranici?" zeptala se Sachsová.

"Ne, protože jsem viděla ty zaměstnance _ tři velké bílé chlapy, kteří pracovali pro nějakou realitní kancelář. Terorizovali jeden starý pár, který chtěl v té budově dožít. Tak jsem jim řekla, ať toho nechají, jinak zavolám policii..." Pokrčila rameny. "A oni mě vyhodili. Policii jsem skutečně zavolala, jenže o to nejevila žádný zájem... To má člověk za dobré skutky."

"A proto jste taky nechtěla, aby vám pomáhala ta poradkyně, paní Bartoňová," podotkl Bell.

"Kdyby zjistila, že jsem bez domova, bac ho! _ a skončila bych v děčáku." Geneva se otřásla. "Chybělo tak málo! Mohla jsem to dokázat. Stačilo půldruhého roku a byla jsem pryč. Na Harvardu nebo Vassarově koleji. Jenže pak přijde včerejšek, v muzeu se objeví ten chlap a všechno zkazil"

Dívka se postavila, přistoupila k tabulce, která obsahovala podrobné informace o Charlesu Singletonovi, a zadívala se na ni. "To proto jsem psala o něm. Musela jsem zjistit, že byl nevinný. Chtěla jsem, aby to byl milý a dobrý manžel i otec. Ty dopisy byly tak nádherné. Dokázal krásně psát, všechna jeho slova byla překrásná. Dokonce i rukopis měl

báječný." Odmlčela se a dodala se zatajeným dechem: "Navíc to byl hrdina občanské války, učil děti a zachránil ty sirotky před odvodními vzbouřenci. Náhle jsem přece jen měla příbuzného, který byl dobrý, chytrý a který se znal se slavnými lidmi. Chtěla jsem, aby to byl někdo, koho bych mohla obdivovat _ na rozdíl od svého otce nebo matky." Luis Martinez strčil hlavu do dveří. "Proklepli jsme ho. Jméno a adresa souhlasí, žádné předchozí tresty, žádná zatčení." Agent nechal ověřit jméno falešného strýce. Rhyme s Bellem už v této fázi nevěřili nikomu.

"Musíš být strašně osamělá," poznamenala Sachsová.

Chvilě ticha. "Než táta odešel, brával mě někdy do kostela. Vzpomínám si na jeden gospel _ býval to náš oblíbený. Jmenuje se _ Nemám čas umřít. A můj život je přesně takový. Nemám čas být osamělá."

Rhyme však už měl Genevu přečtenou. Poznal, že pouze blafuje. "Takže máš tajemství stejně jako ten tvůj předek," řekl.

"Kdo všechno o něm ví?"

"Kesh, správce a jeho žena. To je všechno." Dívka se na Rhyma vzdorovitě zadívala. "Vy mě hodláte udat, že jo?"

"Nemůžeš žít přece sama," prohlásila Sachsová.

"Ještě dva roky musím," odsekla Geneva. "Mám svoje knihy a školu. Nic jiného nepotřebuju,"

"Ale..."

"Ne. Jestli to řeknete, všechno se tím zničí." Po chvilí dodala: "Prosím." Slovo vyřkla tlumeným hlasem, jako by se jí z hrdla dralo jen velmi těžce.

Na okamžik se rozhostilo ticho. Sachsová se Sellitem se dívali na Rhyma _ jediného člověka v místnosti, který se nemusel zodpovídat městským politikům a nařízením. Kriminalista prohlásil: "Není třeba se rozhodovat okamžitě. Máme teď plné ruce práce s dopadením pachatele. Ale myslím, že bys měla zůstat tady, ne v nějakém střeženém úkrytu. Řekl bych, že nahoře už se pro tebe nějaký pokoj najde, nebo ne?" dodal a pohlédl na Thomu.

"To si piš, že najde."

"Já bych radši..." začala dívka.

"Myslím, že tentokrát už na tom budeme trvat," prohlásil Rhyme s úsměvem.

"Ale co moje práce? Nemůžu si dovolit o ni přijít."

"O to už se postarám." Vzal si od Genevy číslo, zavolal jejímu šéfovi do McDonald's a vysvětlil v hrubých obrysech, že se Geneva stala terčem útoku a několik dní se v práci neobjeví. Zdálo se, že to šéfa upřímně znepokojilo _ prozradil Rhymovi, že Geneva je jejich nejsvědomitější zaměstnanec. Prý si může vzít volno na tak dlouho, jak dlouho bude potřebovat, a až se vrátí, její práce tam na ni zaručeně bude čekat dál.

"Je to náš nejlepší pracovník," zopakoval muž z reproduktoru. "Dospívající dívka, která je zodpovědnější než leckdo dvakrát starší. To se moc často nevidí."

Rhyme s Genevou si vyměnili úsměv a Rhyme ukončil hovor.

V tu chvíli zazvonil domovní zvonek. Bell se Sachsovou okamžitě zbystřili pozornost a jejich ruce sklouzly ke služebním zbraním. Rhymovi neušlo, že Sellitto stále působí vyděšeně, a přestože i on sklopil oči ke zbraním, nehmátl po ní. Jeho prsty setrvaly na

tváři a stále ji jemně hnětly, jako by tento pohyb dokázal vyvolat džina, který uklidní jeho soužené srdce.

Ve dveřích se objevil Thom a řekl Bellovi: "Je tu nějaká paní Bartoňová ze školy. Přivezla vám kopii nějakého bezpečnostního videa."

Geneva zděšeně zavržela hlavou. "Ne," špitla.

"Puť ji dovnitř," poručil Rhyme.

Do místnosti vstoupila rozložitá Afroameričanka ve fialových šatech. Bell ji představil, žena všem pokynula a jako většina poradců, s nimiž se Rhyme v životě setkal, na jeho tělesné postižení nikterak nereagovala. "Ahoj, Genevo," uzavřela.

Dívka pokývala hlavou. Její obličej se změnil v nehybnou masku. Rhyme poznal, že dívka přemýšlí o hrozbách spojených s přítomností této osoby: venkovská Alabama, anebo dětský domov.

"Jak se ti daří?" pokračovala Bartoňová.

"Dobře, dobře, děkuji vám," pravila dívka s pokorou, která pro ni nebyla typická.

"Muselo to být pro tebe těžké," prohlásila poradkyně.

"Zažila jsem lepší chvíle." Geneva se pokusila o smích. Vyznělo to však prázdňě. Ještě jednou se podívala na poradkyni a uhnula očima.

Bartoňová pokračovala: "Už jsem o tom člověku včera u školního dvora mluvila snad s tuctem lidí. Jen dva nebo tři si však vzpomínají, že tam někoho viděli. Jenže ho nedokážou popsat kromě toho, že byl černý, měl zelenou vojenskou bundu a staré pracovní boty."

"To je novinka," řekl Rhyme. "Myslím ty boty." Thom zapsal informaci na tabuli.

"A tady je ta kazeta z našeho bezpečnostního oddělení." Poradkyně podala Cooperovi videokazetu, který ji přehrál.

Rhyme se přisunul blíže k obrazovce, napjal krk, až v něm ucítil bolest, a začal si bedlivě prohlížet záběry.

Ty jim však moc nepomohly. Kamera byla většinu času namířena na školní dvorek, nikoliv na okolní chodníky a ulice.

Na okraji se sice daly rozeznat postavy kolemjdoucích, ale žádná z nich nebyla dost zřetelná. Rhyme poručil Cooperovi, aby kazetu odeslal do laboratoře v Queensu a zjistil, jestli se obraz nedá digitálně zvětšit. Technik vyplnil kartu posloupnosti držitelů, zabalil kazetu a telefonicky objednal její odvoz.

Bell poradkyni poděkoval za pomoc.

"Kdykoliv rádi pomůžeme." Bartoňová se zarazila a změřila si pohledem Genevu. "Ale opravdu už potřebuji mluvit s tvými rodiči, Genevo."

"S mými rodiči?"

Bartoňová pomalu pokývala hlavou. "Musím říct, že jsem mluvila s některými studenty i učiteli a upřímně řečeno jich většina tvrdí, že se tvoji rodiče o tvé studium příliš nezajímají. Vlastně jsem nenarazila na nikoho, kdo by se s nimi někdy setkal."

"Vždyť mám známky dobré."

"O, to já vím. S tvým studijním výkonem jsme doopravdy spokojeni, Genevo. Jenže škola je i o spolupráci dětí a rodičů. Opravdu bych s nimi ráda mluvila. Jaké mají číslo na mobil?"

Dívka ztuhla.

Nastalo dusné ticho.

Které nakonec přerušil Lincoln Rhyme. "Povím vám pravdu."

Geneva sklopila oči. Pěsti měla zaťaté.

"Právě jsem dotelefonoval s jejím otcem," řekl Rhyme Bartoňové.

Všichni v místnosti se otočili a vytřeštili na něj oči.

"Oni už se vrátili?"

"Ne a ještě se nějakou dobu nevrátí."

"Ne?"

"Požádal jsem je, aby nejezdili."

"Opravdu? A proč?" Žena se zamračila.

"Je to moje rozhodnutí. Udělal jsem to, abych zajistil Genevě bezpečnost. Jak vám potvrdí tady Roland Bell...," Rhyme pohlédl na jižanského detektiva, který pokýval hlavou v poměrně hodnověrném gestu, vezmeme-li v úvahu, že neměl sebemenší tušení, co se děje, "... když někomu zajišťujeme ochranu, musíme někdy odloučit střeženou osobu od rodiny."

"To jsem nevěděla."

"Jinak," pokračoval Rhyme v improvizaci, "by ji útočník mohl prostřednictvím příbuzných vylákat někam na veřejné prostranství."

Bartoňová přikývla. "To má logiku."

"Jak se tomu říká, Rolande?" Rhyme znovu pohlédl na detektiva. A vzápětí si odpověděl sám: "Isolace rodinných příslušníků, že jo?"

"Ierpéčko," vyhrkl Bell a přitakal. "Tak tomu říkáme. Velmi důležitá technika."

"No, tak to jsem ráda, že to vím," pronesla poradkyně. "Ale bude na tebe dávat pozor strýc, je to tak?"

"Ne," odpověděl Sellitto, "máme za to, že nejlepší bude, když Geneva zůstane tady."

"To ierpéčko se vztahuje i na jejího strýce," dodal Bell. Od strážce pořádku s jižanským přízvukem zněla tato bouda mimořádně úlisně. "Chceme ho od ní držet dál."

Rhyme poznal, že to Bartoňová zbaštila i s navijákem. Obrátila se na Genevu a řekla: "No, tak až to všechno skončí, ať mi, prosím, zavolají. Zdá se, že to snášíš velice dobře. Ale z psychologického hlediska si to prostě musí vyžádat daň. Všichni si pak společně sedneme a prodebatujeme některé otázky." Odmlčela se a dodala s úsměvem: "Neexistuje nic, co by se nedalo spravit."

Tato věta pravděpodobně zdobila plaketu nebo hrnek od kávy v její kanceláři.

"Dobře," odpověděla Geneva obezřetně. "Uvidíme."

Jakmile poradkyně odešla, obrátila se dívka k Rhymovi. "Nevím, co říct. To, co jste udělal, pro mě strašně moc znamená."

"Z větší části," zabručel Rhyme, kterého vděk zneklidňoval, "jsem to udělal kvůli nám. Nemůžu dost dobře volat na dětskou sociálku a pátrat po tobě v dětských domovech pokaždé, co se budu chtít zeptat na něco ohledně případu." Geneva se zasmála. "Zastírejte to, jak chcete," řekla, "ale přesto děkuji." Posadila se s Bellem a řekla mu, které knihy, svršky a další předměty potřebuje ze sklepa domu na Stoosmnácté ulici. Detektiv prohlásil, že také vymůže z falešného strýce všechny peníze, které mu za tenhle podfuk zaplatila.

"On vám nic nevrátí," namítla dívka. "To ho neznáte."

Bell se usmál. "Ale vrátí," řekl se vši přívětivostí muže se dvěma zbraněmi.

Geneva zatelefonovala Lakeeshe a oznámila jí, že bude bydlet u Rhyma. Zavěsila a následovala Thoma nahoru do pokoje pro hosty.

"A co když se to ta poradkyně dozví, Linku?" zeptal se Sellitto.

"Co když se dozví?"

"No, třeba to, žeš jí lhal o Geneviných rodičích a vymyslel sis policejní proceduru. Jak jste tomu říkali? Piáréčko?"

"Ierpéčko," připomněl mu Bell.

"A co by udělala?" zabručel Rhyme. "Nechala mě po škole?" Rázně kývl na důkazní tabuli. "Mohli už bychom se teď vrátit do práce? Po městě nám běhá vrah. A má partáka. A někdo si je najal. Vzpomínáte? Rád bych zjistil, o koho jde, ještě někdy během tohoto desetiletí."

Sachsová odešla ke stolu a začala třídit složky a kopie materiálů, které jí William Ashberry zapůjčil z nadační knihovny _ z tohoto "malého místa činu". "Většinou se to týká Gallows Heights," řekla. "Mapy, nákresy, články. O Potters Field je tam taky pár věcí."

Začala dokumenty předávat po jednom Cooperovi. Ten připevnil na tabuli několik nákresů a mapek Gallows Heights, na které se Rhyme vzápětí upřeně zadíval, zatímco jim Sachsová líčila, co vše se o této čtvrti dozvěděla. Nato přistoupila k jedné kresbě a dotkla se nákresu dvoupodlažní kancelářské budovy. "Hospoda Potters Field stála zhruba v těchto místech. Na Západní Osmdesáté ulici." Prohrábala několik dokumentů. "Vypadá to, že měla pěkně mizernou pověst. Zdržovala se tam spousta podvodníků _ lidí jako Jim Fisk, Boss Tweed nebo politiků napojených na mašinérii

Demokratické strany."

"Vidíš, jak hodnotná mohou být malá místa činu, Sachsová? Mohou doslova překypovat užitečnými informacemi."

Sachsová se na něj lehce ušklíbala a sebrala jednu fotokopii. "Tohle je článek o tom požáru. Píše se tam, že v noci, kdy Potters Field vyhořelo, zaslechli svědci ve sklepení explozi a téměř vzápětí pohltit hospodu oheň. Panovalo podezření, že někdo založil požár úmyslně, ale nikoho za něj nikdy nezatkli. A obešel se bez obětí na životech."

"Kvůli čemu tam Charles chodil?" přemýšlel hlasitě Rhyme. "Co měl na mysli pod pojmem ‚spravedlnost‘? A co znamená ‚navždy ukryta pod hlinou a jilem‘?"

Existovala stopa, střípek důkazu nebo útržek dokumentu, který mohl odpovědět na otázku, kdo chce zavraždit Genevu Settleovou?

Sellitto zavrtěl hlavou. "Škoda, že se to stalo před sto čtyřicel lety. Ať to bylo cokoliv, teď už je to pryč. Nikdy se to nedozvíme."

Rhyme pohlédl na Sachsovou. Ta jeho pohled zachytila. A usmála se.

27

"V jednom směru máte štěstí," vysvětlil David Yu, mladý inženýr s bodlinami na hlavě, který pracoval pro město.

"To bychom tedy potřebovali," odvětila Amélie Sachsová. "Myslím štěstí."

Stáli na Západní Osmdesáté ulici asi půl bloku východně od Riverside Parku a dívali se na třípodlažní budovu z hnědého pískovce. Opoдал vyčkávala ohledávací dodávka _ a také další Améliina přítelkyně, policistka Gail Davisová z kynologické jednotky se svěřencem Vegasem. Většinu policejních psů představovali němečtí ovčáci, belgičtí ovčáci a _ jako specialisté na vyhledávání bomb _ labradoři. Vegas však byl briard, francouzské plemeno s dlouhou historií služby v armádě: ti psi prosluli ostrým nosem a záhadnou schopností vycítit nebezpečí pro zvířata a lidi. Rhyme se Sachsovou se totiž domnívali, že při ohledávání místa činu starého sto čtyřicet let by jako doplněk k nejmodernějším technologiím mohly přijít vhod i některé staromódní pátrací metody.

Inženýr Yu kývl na budovu tyčící se na místě, kde kdysi shořela nálevna Potters Field. Na základním kameni stál letopočet 1879. "Když v té době stavěli nájemní domy, jako je tenhle, neprováděli zemní práce a nedělali základovou desku. Vykopali po obvodu základy, nastříkali tam beton a postavili zdi. Ty tvořily nosnou část. Podlaha v suterénu proto byla hliněná. Pak se ale změnily stavební normy. Betonovou podlahu tam mohli udělat někdy počátkem dvacátého století. Ale ani tehdy neměla žádnou strukturní funkci. Byla tam jen kvůli zdraví a bezpečnosti. Takže stavební firma neprováděla zemní práce ani tehdy."

"Takže štěstí máme v tom směru, že to, co pod podlahou leželo v šedesátých letech devatenáctého století, by tam pořád ještě mohlo být," konstatovala Sachsová.

Navždy ukryto...

"Správně."

"A směla je v tom, že je to pod betonem."

"Přesně tak."

"Půl metru hluboko?"

"Možná čtvrt."

Sachsová obešla budovu, která byla umouněná a fádni, ale byty se v ní mohly podle jejího odhadu pronajímat za zhruba čtyři tisíce dolarů měsíčně. V zadní části se nacházel služební vchod, který vedl pod zem do sklepení.

Právě se vracela k přední straně domu, když vtom jí zazvonil telefon. "Detektivka Sachsová."

Na druhém konci linky byl Lon Sellitto. Podařilo se mu zjistit jméno majitele budovy _ podnikatele, který bydlel několik bloků odtud. Prý už sem jede a pustí je dovnitř. O chvíli později se na lince ozval Rhyme a Sachsová mu tlumočila, co jí říkal Yu.

"Štěstí, směla," prohlásil Rhyme a podle hlasu bylo zřejmé, že je nespokojený. "Každopádně jsem tam objednal pépěčko s espéerkem a ultrazvukem."

Právě v tom okamžiku dorazil majitel budovy, malý proplešatělý muž v obleku a bílé košili rozepnuté pod krkem. Sachsová ukončila telefonát s Rhymem a ve stručnosti majiteli vysvětlila, že potřebuje prohlédat sklep. Majitel si ji podezíravě změřil pohledem, poté otevřel dveře do sklepa, odstoupil, zkřížil ruce na prsou a postavil se vedle Vegase. Policejnímu psu se zjevně příliš nelíbil.

Na ulici zastavil Chevrolet Blazer, z něhož vystoupili tři agenti pátrací a průzkumné jednotky newyorské policie.

Členové této jednotky představovali jakousi smíšenou rasu inženýrů a vědců, jejichž úkolem bylo podporovat zásahové jednotky vyhledáváním pachatelů a obětí na místech činů pomocí dalekohledů, přístrojů pro noční vidění, infračervených snímačů, mikrofonů a dalšího vybavení. Kývli na ohledávací techniky a začali z auta vykládat otlučené černé kufry, které se velmi podobaly těm, v nichž vozila své vybavení Sachsová. Majitel to vše zamračen sledoval. Agenti poté sešli do vlhkého chladného sklepa, který páchl plísní a palivovou naftou. Sachsová s majitelem vyrazili za nimi. Ve sklepe agenty připojili ke svému počítačovému vybavení sondy, jež připomínaly hubice vysavačů.

"Celou oblast?" zeptal se jeden z nich Sachsově.

"Jo."

"Ale nepoškodí se tím nic, že ne?" ujistil se majitel.

"Ne, pane," odvětil technik.

Pustili se do práce. Rozhodli se, že nejprve použijí SPR neboli povrchem pronikající radar. Ten vysílal do okolí rádiové vlny a shromažďoval informace o objektech, které vlny zasáhly, podobně jako to dělá tradiční radar na palubě lodí

nebo letadla. Jediný rozdíl spočíval v tom, že SPR dokázal pronikat i povrchy jako hlína nebo suť. Pracoval rychlostí světla a na rozdíl od ultrazvuku nemusel být v kontaktu se zkoumaným povrchem, aby získal nějaké výsledky. Celou hodinu technici snímali podlahu, mačkali počítačové klávesy a zapisovali si poznámky, zatímco Sachsová stála stranou a snažila se nepoklepávat botou ani se netrpělivě neošívát, protože předpokládala, že by to nebylo dobré pro správnou funkci snímačů.

Jakmile agenti projeli radarem podlahu, shlukli se na chvíli u počítačové obrazovky a na základě zjištěných výsledků prozkoumali podlahu ještě jednou, přičemž tentokrát přiložili na betonový povrch v šesti místech označených za důležité ultrazvukový snímač.

Když skončili, zavolali Sachsovou a Yua k počítači a ukázali jim několik obrázků. Tmavě šedá obrazovka však byla pro Sachsovou naprosto nečitelná: pokrývaly ji skvrny a šmouhy, vedle nichž se v mnoha případech táhly malé popisky obsahující nerozlučitelná čísla a písmena.

Jeden z techniků se ujal výkladu: "Většina znázorněných objektů je přesně tím, co byste pod takto starou budovou mohli očekávat. Balvany, šterkové podloží, ložiska zetlelého dřeva. Tady tohle je část stoky." Ukázal na jednu část obrazovky.

"Někde tudy vede přívalový kanál, který se napojuje do hlavního odvodňovacího kanálu ústícího do řeky Hudson," prohlásil Yu. "Takže to musí být on."

Majitel se mu naklonil přes rameno.

"Dovolíte, pane?" zabručela Sachsová. Muž nevraživě ustoupil.

Technik pokýval hlavou. "Ale tady..." Poklepal na místo vedle zadní zdi. "Máme ping, ale žádnou shodu." "Co..."

"Když se objeví něco, co už počítač někdy dříve viděl, naznačí nám, co by to mohlo být. Jenže tady byl výsledek negativní."

Sachsová viděla jen méně tmavou oblast na hodně tmavé obrazovce.

"Tak jsme to projeli ultrazvukem a získali tohle." Jeho kolega zadal příslušný povel a na obrazovce naskočil jiný obrázek, mnohem světlejší a ostřejší: zachycoval jakýsi hrubý prstenec s kulatým matným předmětem uvnitř, z něhož jako by trčel pramen neznámého materiálu. V místě pod menším předmětem vyplňovala prstenec hromada prutů nebo desek _ možná je to sejf, který se s lety rozpadl, spekulovala Sachsová.

"Vnější prstenec má průměr asi šedesát centimetrů," vysvětlil jí jeden z techniků. "Vnitřní objekt je trojrozměrný _ má tvar koule. Jeho průměr činí dvacet až čtyřicet centimetrů."

"Je blízko pod povrchem?"

"Betonová deska sahá do hloubky nějakých sedmácti centimetrů a ta věc leží asi metr osmdesát až dva metry čtyřicet pod ní."

"Kde přesně?"

Muž odhlédl od počítačové obrazovky k podlaze a zase zpátky. Přistoupil k místu přímo vedle zdi v zadní části sklepa, nedaleko od dveří, jimiž se vycházelo ven, a nakreslil křídou značku. Objekt ležel přímo u zdi. Ten, kdo zeď stavěl, ho minul o pouhých pár centimetrů.

"Tipl bych si, že tu byla studna nebo vodní nádrž. Případně komín."

"Co by bylo zapotřebí, abychom se přes ten beton dostali?" zeptala se Sachsová Yua.

"Moje povolení," vložil se do hovoru majitel. "Které nedostanete. Moji podlahu rozbíjet nebudete."

"Pane," řekla Sachsová trpělivě, "tohle je policejní záležitost."

"Ať je to, co chce, ten dům je můj."

"O vlastnictví se tady nejedná. Ale ten nález může souviset s policejním vyšetřováním."

"No, tak to si budete muset obstarat soudní příkaz. Já jsem právník. Moji podlahu rozbíjet nebudete."

"Je velmi důležité, abychom zjistili, co to je."

"Důležité?" dotázal se majitel. "Proč?"

"Protože to souvisí s několika let starým kriminálním případem."

"Několik let?" zopakoval muž, který okamžitě vycítil slabinu v její argumentaci. "Kolik, několik?" Pravděpodobně to byl opravdu dobrý právník.

Pokud podobným lidem žalžete, vždycky se to obrátí proti vám. "Sto čtyřicet," řekla Sachsová. "Víceméně."

Majitel se rozesmál. "Tohle není vyšetřování. To je Discovery Channel. Kdepak, žádné kladivo."

"Co kdybyste trochu spolupracoval, pane?"

"Sežeňte si soudní příkaz. Nemusím spolupracovat, když k tomu nejsem donucen."

"Jenže pak už to není spolupráce, že?" odsekla Sachsová. A zavolala Rhymovi.

"Co se děje?" zeptal se kriminalista.

Sachsová ho stručně informovala o nálezu.

"Starý sejf ve studně nebo vodní nádrži uvnitř vyhořelé budovy. Lepší úkryt už skoro ani nemůže existovat." Rhyme požádal, aby mu pátrací a průzkumný tým poslal snímky bezdrátovým e_milem. Agenti uposlechli.

"Už mám tu fotku tady, Sachsová," ohlásil po chvíli. "Ale nemám tušení, co to je."

Sachsová mu řekla o neangažovaném občanovi.

"A já se budu bránit," dodal právník, když slyšel jejich konverzaci. "Sám předstoupím před soudce. Známe tam všechny. Oslovujeme se křestními jmény."

Sachsová zaslechla, jak Rhyme probírá celou záležitost se Sellitem. Když se opět vrátil na linku, nezněl zrovna šťastně.

"Lon se pokusí ten příkaz obstarat, ale nějakou dobu to potrvá. A navíc si ani není jistý, že ho soudce v podobném případě vydá."

"A nemohla bych toho chlapa prostě sebrat?" zamumlala Sachsová a zavěsila. Otočila se k majiteli. "My vám pak tu

podlahu opravíme. Dokonale."

"Mám tu nájemníky. Budou si stěžovat. A tohle pak budu muset vyřizovat já. Vy ne. Vy už budete dávno pryč." Sachsová znechuceně mávla rukou a začala doopravdy přemýšlet o tom, že toho člověka zatkne za _ zkrátka za něco _ a prokope tu zatracenou podlahu i přes jeho odpor. Jak dlouho obstání ní takového příkazu potrvá? Nejspíš celou věčnost, pomyslela si, když vzala v úvahu, že soudci potřebují "přesvědčivý" důvod, aby umožnili policii narušit něčí soukromí.

Znovu jí zazvonil telefon a ona přijala hovor.

"Sachsová," zeptal se Rhyme, "je tam ještě ten inženýr?"

"David? Jo. Stojí přímo vedle mě."

"Měl bych na něj otázku."

"Jakou?"

"Zeptej se ho, komu patří boční uličky."

Vždy tomu tak nebylo, ale v tomto případě zněla odpověď: město. Právník vlastnil pouze půdorys samotné budovy a to, co se nacházelo uvnitř.

"Ať ti inženýři převezou vybavení vedle vnější zdi, začnou hloubit tam a pak prokopou tunel pod jeho zeď," navrhl Rhyme. "Šlo by to?"

Sachsová se odšourala z doslechu majitele a položila otázku Yuovi, který řekl: "Jo, to bychom mohli. Pokud bude ten otvor úzký, nehrozí ani narušení statiky."

Úzký, pomyslela si Sachsová, která trpěla klaustrofobií. Ještě to mi chybělo... Zavěsila a řekla inženýrovi: "Dobrá, takže chci..." Zamračila se. "Jak se říká autům, co mají na sobě tu velkou lopatu?" Její znalosti vozidel, jejichž maximální rychlost nepřevyšovala patnáct kilometrů v hodině, byly značně omezené.

"Rýpadlo?"

"Asi jo. Jak rychle sem dokážete nějaké dostat?"

"Za půl hodiny."

Sachsová mu věnovala ztrápený pohled. "Deset minut."

"Uvidím, co se dá dělat."

O dvacet minut později nacouvalo s hlasitým varovným pipáním k boku budovy rýpadlo městských komunálních služeb. Teď už se jejich strategie nedala skrývat. Majitel vyšel z domu a začal mávat rukama. "Vy chcete kopat zvenku! Ale to taky nemůžete! Tenhle pozemek patří mně od nebes až po střed Země. Tak to stojí v zákoně."

"Jenže, pane," opáčil stíhlý mladý zaměstnanec města Yu. "Pod budovou máte věčné břemeno _ ten odvodňovací kanál. A k němu máme právo přístupu. Jak jistě dobře víte."

"Jenže ten posraný kanál je na opačné straně pozemku."

"Já myslím, že ne."

"Vždyť je to tady na obrazovce." Majitel ukázal na počítač a právě v tu chvíli monitor zhasl.

"Jejda," utrousil jeden z agentů pátrací a průzkumné jednotky, který právě počítač vypnul. "Ten zatracený krám pořád padá."

Majitel se na něj zašklebil a řekl Yuovi: "Tam, kde se chystáte kopat, žádný kanál není."

Yu pokrčil rameny. "Jenže, víte, když někdo zpochybňuje polohu věčného břemene, tak je na něm, aby si opatřil soudní příkaz, který nás zastaví. Možná byste měl zavolat některým svým přátelům na soud. A víte, co vám povím, pane? Podle mě byste měl sebou hodit, protože my už začínáme kopat."

"Ale..."

"Dejte se do toho!" křikl inženýr.

"Je to pravda?" zeptala se ho šepem Sachsová. "O tom věčném břemenu?"

"Nevím. Ale zdá se, že to zbaštil."

"Díky."

Rýpadlo se pustilo do práce. Netrvalo mu dlouho. Během deseti minut vykopál bagrista naváděný agenty pátracího a průzkumného týmu liščí noru širokou metr dvacet a hlubokou tři metry. Základy budovy končily přibližně dva metry pod povrchem a přecházely ve vrstvu tmavé hlíny a šedého jílu. Sachsová tak musela slézt na dno výkopu a horizontálně prokopat asi půl metru zeminy, aby pronikla do vodní nádrže či studny. Oblékla si tykovou kombinézu, nasadila přilbu se světlem na čele a ozvala se Rhymovi z vysílačky, protože si nebyla jistá, zda bude ve výkopu mobilní signál. "Jsem připravena," ohlásila mu.

Gail Davisová přistoupila k výkopu s Vegasem, který napínal vodítko a odhrabával packami hrany otvoru. "Něco tam dole je," řekla policistka.

Jako bych neměla už tak dost nahnáno, pomyslela si Sachsová a pohlédla na briardovu zbystřenou tlamu.

"Co je to za hluk, Sachsová?" zeptal se Rhyme.

"Je tady Gail. Její pes má s tímhle místem nějaký problém." Obrátila se k Davisové. "Něco konkrétního?"

"Ne. Může cítit cokoliv."

Vegas začal vrčet a hrabal Sachsově do nohy. Davisová kdysi Sachsově prozradila, že další specialitou briardů je triáž na bojišti _ vojenští zdravotníci jich využívali k posouzení, který zraněný má naději na přežití a který nikoliv. Sachsová si nyní položila otázku, zda ji Vegas předem nezařazuje do druhé kategorie.

"Bud nablízku," řekla Davisové a nejistě se zasmála. "Kdybych potřebovala vykopat ven."

Yu se nabídl, že do výkopu sleze místo ní (prohlásil, že má rád tunely a jeskyně, což Amélii Sachsovou ohromilo). Ona

to však odmítla. Koneckonců to bylo místo činu, byť sto čtyřicet let staré, a koule a sejf _ at' už měly znamenat cokoli v _ představovaly důkazy, které se musely odebrat a zpracovat dle předepsaného postupu.

Pracovníci komunálních služeb spustili do výkopu žebřík. Sachsová se zadívala pod sebe a povzddechla si.

"Není vám nic?" zeptal se Yu.

"To je dobrý," odpověděla Sachsová zvesela a vnořila se do díry. Napadlo ji, že klaustrofobie, kterou zažívala v archivu Sanfordovy nadace, se s tímhle pocitem vůbec nedá srovnat. Na dně šachty sebrala lopatu a krumpáč, které jí poskytl Yu, a dala se do kopání.

Zpocená námahou a roztřesená panickými návaly kopala stále dál a s každou nabranou lopatou si znovu a znovu představovala, jak se na ni výkop hroutí a nechává ji zde uvězněnou.

Odvalovala kameny, odhrnovala hustou zeminu.

Navždy ukryta pod hlínou a jílem..

"Co tam vidíš, Sachsová?" zeptal se jí Rhyme ve vysílačce.

"Hlínu, písek, červy, pár plechovek, kameny."

Pronikla asi třicet centimetrů pod budovu, poté padesát.

Lopata náhle o něco škrtla a zůstala stát. Sachsová odhrnula hlínu a zjistila, že se dívá na velice starou okrouhlou cihlovou zeď s vydrolenými kusy omítky ve spárách.

"Něco tu mám. Stěnu té vodní nádrže."

Z okrajů výkopu se sesypala hlína. Sachsovou to vyděsilo více, než kdyby jí po stěně procupital potkan. Před očima se jí rychle mihl výjev: leží znehybnělá v prsti, všude kolem ní se sype další hlína, drtí jí prsa, plní jí nos a ústa. Utonulá v hlíně...

To stačí, holka, klid. Sachsová se několikrát zhluboka nadechla a odhrnula další zeminu. Na kolena se jí opět sesypala hromádka. "Nemyslíte, že bychom to tu měli vyztužit?" zavolala na Yua. "Cože?" dotázal se Rhyme. "Mluvím s tím inženýrem."

"Podle mě to nejspíš vydrží," křikl Yu. "Ta zemina je vlhká, takže je soudržná." Nejspíš, Inženýr pokračoval: "Jestli chcete, tak to tu vyztužíme, ale vybudování vzpěr potrvá několik hodin."

"To je dobrý," zavolala na něj Amélie a řekla do mikrofonu: "Lincolne?" Nastalo ticho.

Sachsová sebou škubla, protože si uvědomila, že Rhyma oslovila křestním jménem. Ani jeden z nich nebyl pověřivý, ale existovalo pravidlo, které oba dodržovali: oslovovat se při práci křestním jménem nosí smůlu.

Rhymovo zaváhání jí prozradilo, že také on si porušení pravidla uvědomuje. Nakonec řekl: "Povídej."

Z boků liščí nory se znovu začala drobit hlína a štěrka a padat jí na krk i ramena. Tyvekovaná kombinéza syplý zvuk ještě více zesilovala. Sachsová uskočila v domněnku, že se na ni řítí stěna. Zalapala po dechu.

"Sachsová? Jsi v pořádku?"

Rozhlédla se kolem sebe. Ne, stěny výkopu držely. "Dobrý." Znovu začala seškrabávat hlínu z okrouhlé cihlové nádrže. Poté sebrala krumpáč a vyšťárala omítku. "Nenapadá tě, co by mohlo být uvnitř?" zeptala se Rhyma, aby se nechala uklidnit jeho hlasem.

Koule s ocasem. "Nemám ponětí."

Sachsová se prudce ohnala krumpáčem. Ze zdi vypadla jedna cihla. Poté dvě. Z vnitřní části studny se vysypala zemina a pokryla jí kolena.

Zatraceně, jak jen tohle nenávidím.

A další cihly, další písek, oblázky a zemina. Sachsová se zastavila, odházela si z klečících nohou hromadu a vrátila se k původnímu úkolu.

"Jak si stojíš?" zeptal se Rhyme.

"Pořád trčím tady," odpověděla Amélie tiše a odstranila několik dalších cihel. Už jich kolem ní leželo asi dvanáct.

Otočila hlavu a posvítla baterkou do prostoru za cihlami: viděla jen neprostupnou stěnu z černé hlíny, popele, kousků dřevěného uhlí a velkých třísek.

Začala rýpat do husté hmoty v nádrži.

Na téhle zemině není soudržného vůbec nic, pomyslela si, když přihlížela, jak se dolů opět sypou rozvolněné hnědé pramínky a lesknou se ve světle její čelovky.

"Sachsová!" vykřikl náhle Rhyme. "Zadrž!"

Amélie zalapala po dechu. "Co se..."

"Právě jsem si ještě jednou přečetl ten článek o žhářském útoku. Píše se tam, že ve sklepě té hospody nastal výbuch. A tehdejší granáty měly tvar koule se zápalnou šňůrou. Charles tam s sebou musel vzít dva. To je ta koule ve studni!

Nacházíš se přímo vedle nevybuchlého granátu. Tahle bomba by mohla být stejně nestabilní jako nitroglycerin. Tohle ten pes cítí _ výbušniny! Rychle odtamtud zmiz."

Sachsová se chytila boku studny, aťby se vzepřela a postavila.

Cihla, kterou uchopila, se však náhle uvolnila a ona upadla na záda právě v okamžiku, kdy se zevnitř studny vysypala do výkopu lavina suché zeminy. Kamínky, štěrka a hlína se valily všude kolem ní, znehybňovaly jí křečovitě ohnuté nohy a rychle jí stoupaly k hrudníku a obličej.

Sachsová začala ječet a zoufale se snažila vyškrábat na nohy. Nedokázala to však přivál zeminy už jí dosahoval po paže.

"Sa..." Šňůra od sluchátek se jí vytrhla z vysílačky a uťala Rhymův hlas.

Další a další hlína se v kaskádách hrnula na její tělo, beznadějně znehybňelá pod drtivou tíhou, která stoupala jako zátopová voda.

A pak Sachsová vykřikla ještě jednou _ to když se z rozšklebené díry v cihlové stěně vyvalil kulovitý předmět unášený

proudem a dokutálel se k jejímu bezmocnému tělu.

Jax opustil své hájemství.

Harlem nechal kdesi za sebou _ jak fyzicky, tak i stavem myslí. Opustil prázdné pozemky poseté lahvemi od whisky, opustil modlitebny s výlohami do ulice i zažloutlé a zalípané plakáty propagující louh Red Devil, kterým si za éry Malcolm X narovnávali černí muži vlasy, opustil výrostky toužící po rapperské dráze i perkusionistické ansámblы hrající v parku Marcuse Garveyho na kbelíky, opustil stánky s hračkami, sandály, cetkami a závěsy z kente. Opustil všechny ty nové stavební rekonstrukce, nechal za sebou turistické autobusy.

Momentálně se nacházel na jednom z mála míst, kde nikdy nenačmáral Jax 157, kde nikdy nevystříhl throw_up: v elegantní západní části Central Parku.

Díval se na budovu, v níž nyní přebývala Geneva Settleová.

Po incidentu v boční uličce u jejího domu na Stoosmnácté ulici, kde se Geneva s nějakým chlapem pokusila ujet v šedém autě, naskočil Jax do dalšího taxíku a sledoval policejní vozy až sem. Nevěděl, co si má o tomhle baráku myslet. Vepředu parkovala dvě policejní auta a ze schodů na chodník vedla rampa, jaké se dělají pro lidi na vozíku.

Pomalu kulhal parkem a měřil si budovu pohledem. Co tam ta holka dělá? Pokusil se podívat dovnitř, ale v oknech byly zatažené žaluzie.

Před domem zastavilo další auto _ Ford Crown Victoria, v jakých hodně jezdí policie. Vysedli z něj dva policisté, kteří nesli laciný kufr stažený páskou a několik krabic s knihami. Zřejmě patří Genevě, dovítí se Jax. Stěhuje se sem.

Budou ji chránit ještě bedlivěji, pomyslel si odrazeně.

Zamířil do křoví, aby měl lepší výhled, až se otevřou dveře, ale v tom okamžiku kolem domu pomalu projelo další policejní auto.

Vypadalo to, že policista, který seděl uvnitř, bedlivě prohlíží nejen chodník, ale i park. Jax si zapsal do paměti číslo domu, otočil se a zmizel v parku. Zamířil severním směrem, zpátky k Harlemu.

Cítil zbraň v ponožce a cítil i magnetickou sílu svého probačního úředníka tři sta kilometrů severně odtud, jenž možná právě teď přemýšlel o překvapivé návštěvě jeho bytu v Buffalu. Vzpomněl si na otázku, kterou mu položil opírající se egyptský princ Ralph: Stojí mu to, co dělá, za riziko?

Vracel se domů a uvažoval o tom.

Napadlo ho: stálo mi to za riziko před dvaceti lety, když jsem balancoval na patnácticentimetrové železné římse nadjezdu nad Grand Central Parkway, abych deset metrů nad auty svištěcími stokilometrovou rychlostí vymaloval tag Jax 157?

Stálo mi to za riziko před šesti lety, když jsem vsunul patronu do komory a zaryl hlaveň do obličejové řidiče obrněného vozu, jen abych od něj dostal těch padesát nebo šedesát tisíc? Což bylo dost na to, abych se trochu vzpamatoval a vrátil život do normálních kolejí?

Jaxovi však bylo jasné, že tahle Ralphova pitomá otázka neměla vůbec žádnou logiku, protože navozovala dojem, že má na vybranou. Jestli je něco správné, nebo nesprávné, na tom vůbec nezáleželo _ tehdy ani teď. Alonzo "Jax" Jackson šel zkrátka stále dopředu. Jestli tahle věc vyjde, vrátí se mu jeho báječný život v Harlemu, v jeho domově, v místě, které ho v dobrém i ve zlém činilo takovým, jakým je _ a navíc v místě, které on sám pomáhal utvářet pomocí tisíců plechovek se sprejem. On prostě jen dělal, co dělat musel.

Opatrně.

Ve svém domě v Queensu měl Thompson Boyd na obličejí plynovou masku a na rukou silné rukavice. Pomalu míchal kyselinu s vodou a kontroloval koncentraci.

Opatrně.

Tohle byla nejošemetnější část. Prášek kyanidu draselného, který ležel opodál, byl jistě nebezpečný _ dost na to, aby zahubil třicet nebo čtyřicet lidí, ale v sušené formě byl relativně stabilní. Stejně jako v případě bomby, kterou Thompson umístil do

onoho policejního vozu, bylo zapotřebí smíchat onen bílý prášek s kyselinou sírovou, čímž vznikl vražedný plyn (nechvalně proslulý Zyklon_B, který ve svých vyhlazovacích "sprchách" používali nacisté).

Kyselina sírová však v takových případech představuje velký otazník. Při příliš nízké koncentraci vytváří plyn pomalu, což by mohlo dát zamýšleným obětem šanci ucítit zápach a uprchnout. Příliš silná kyselina _ v koncentraci přesahující dvacet procent zase způsobí, že kyanid ještě před rozpuštěním vybuchne, čímž se do značné míry otupí jeho kýžený vražedný efekt.

Thompson tedy potřeboval, aby se koncentrace kyseliny sírové co nejvíce blížila dvaceti procentům. Měl pro to jediný prostý důvod: místo, kam chtěl zařízení instalovat _ totiž ten starý dům v západním Central Parku, kde teď bydlí Geneva Settleová, rozhodně nebude vzduchotěsné. Jakmile se dozvěděl, že se ta holka ukrývá právě tam, provedl Thompson Boyd vlastní rekognoskaci domu a všiml si nezapечатěných oken a zastaralého systému vytápění a klimatizace.

Proměnit tuto velkou stavbu ve vražednou komoru bude velkým lákadlem.

...musíte na téhle práci pochopit jednu věc. Je úplně stejná jako všechno ostatní v životě. Nic nikdy neproběhne stoprocentně hladce. Nic neběží přesně tak, jak bysme rádi...

Včera oznámil zaměstnavateli, že příští pokus o Genevin život již bude úspěšný. Nyní si tím však nebyl tak úplně jist. Policie byla příliš dobrá.

Prostě přeskupíme síly a budem pokračovat. Nemůžeme se k tomu stavět emotivně.

Inu, on sám emotivní ani znepokojený nebyl. Musel však podniknout drastická opatření _ na několika frontách. Jestli ten otravný plyn v domě zabije i Genevu, fajn. Jeho hlavní cíl teď však spočíval někde jinde. Musel zneškodnit přinejmenším některé z lidí uvnitř _ vyšetřovatele, kteří pátrali po něm a jeho zaměstnavateli. Zabít je, uvrhnout je do

komatu, způsobit jim poškození mozku na tom zas tolik nezáleželo. Důležité bylo je oslabit.

Thompson ještě jednou zkontroloval koncentraci a lehce ji upravil tak, aby kompenzoval změnu pH při kontaktu se vzduchem. Ruce teď měl trochu nejisté, a tak na chvíli odstoupil, aby se uklidnil.

Tsss...

Z melodie, kterou si hvízdal, se vyklubala "Stairway to Heaven

Thompson se opřel a přemýšlel, jak dostane plynovou bombu do domu. Napadlo ho několik možností _ včetně jedné či dvou, u nichž si byl naprosto jist, že by se obešly bez nejmenších problémů. Znovu otestoval koncentraci kyseliny a nepřítomně si hvízdal skrz náustek masky. Analyzátor hlásil, že koncentrace činí 19,99394 procent.

Perfektní.

Tsss...

Další melodií, která mu vyskočila v hlavě, byla "Óda na radost" z Beethovenovy Deváté symfonie.

Amélie Sachsová nebyla ani rozdrčená jilem a zeminou, ani rozcupovaná explozí nestabilní výbušniny z devatenáctého století.

Místo toho teď stála vysprchovaná a v čistých šatech v Rhymově laboratoři a dívala se na to, co jí před hodinou vypadlo z vyschlé vodní nádrže do klína.

Stará bomba to nebyla. Zároveň však nemohlo být nejmenších pochyb, že to v noci z 15. července 1868 zanechal v nádrži Charles Singleton.

Rhyme parkoval s vozíkem za vyšetřovacím stolem, vedle Sachsově a oba nakukovali do lepenkové krabice pro sběr důkazů. Cooper si vedle nich nasazoval gumové rukavice.

"Budeme to muset říct Genevě," prohlásil Rhyme.

"Vážně?" řekla Sachsová odmítavě. "Já nechci."

"Co mi máte říct?"

Sachsová se rychle otočila. Rhyme vycouval od stolu a zdráhavě opsal s vozíkem Storm Arrow kruh. Zatraceně, pomyslel si. Měl jsem být opatrnější.

Ve dveřích stála Geneva Settleová.

"Vy jste ve sklepech té hospody zjistili něco o Charlesovi, že ano? Zjistili jste, že ty peníze opravdu ukradl. Takže jeho tajemstvím bylo přece jen tohle?"

Rhyme pohlédl na Sachsovou a řekl: "Ne, Genevo. Ne. Našli jsme něco jiného." Kývl na krabici. "Tady. Podívej se." Dívka přistoupila blíže. Zastavila se, zamžourala a vytřeštila oči na hnědou lidskou lebku. To ona byla objektem, který se technikům zobrazil na ultrazvuku a jenž se Sachsově vykutálel do klína. Za pomoci Gail Davisové a jejího briarda Vegase poté detektivka vytáhla zbývající kosti. Rhyme dospěl k závěru, že tyto kosti _ které Sachsová původně pokládala za pruty ze sejfy _ kdysi patřily muži. Tělo bylo podle všeho svisle napěchováno do nádrže ve sklepech hostince Potters Field těsně předtím, než Charles založil požár. Ultrazvuk zachytil vrcholek lebky a žebro pod ní, takže výsledek připomínal zápalnou šňůru bomby. Kostí ležely ve druhé krabici na pracovním stole. "Jsme si docela jistí, že to je muž, kterého Charles zabil." "Ne!"

"A pak zapálil hostinec, aby svůj zločin zamaskoval." "To přece nemůžete vědět," odsekla Geneva. "Ne, to nemůžeme. Ale je to racionální dedukce." Rhyme se pustil do vysvětlování: "V jeho dopise stálo, že se vydal do Potters Field vyzbrojen revolverem Colt Navy. Tahle zbraň se používala v občanské válce. Nefungovala jako dnešní zbraně, u nichž kulku nabijíš do zadní části válce. Tehdy jsi musela ládovat každý náboj zepředu pomocí koule a střelného prachu."

Geneva přikývla. Její oči se upíraly na hnědočerné kosti a lebku s prázdnými očními důlky.

"V naší databázi jsme o zbraních, jako byla ta jeho, našli několik informací. Je ráže třicet šest, ale za války Severu proti Jihu se do ní většina vojáků naučila ládovat koule ráže devět a čtyřicet. Ty jsou trochu větší a těsněji doléhají. Takže je pak rána přesnější." "To ale nic nedokazuje." Geneva zírala na díru v čele lebky. "Ne," přitakal Rhyme laskavě. "Pouze to naznačuje. Ale naznačuje to velice silně, že ho zabil Charles." "Kdo to byl?" zeptala se dívka.

"Nemáme tušení. Pokud měl u sebe nějaký průkaz, tak shořel nebo se rozpadl spolu s jeho šaty. Našli jsme kulku, malou pistoli, která pravděpodobně patřila jemu, několik zlatých mincí a prstýnek se slovem..., jak bylo to slovo, Mele?"

"Winskieskie." Cooper zvedl igelitový sáček se zlatým pečetním prstenem uvnitř. Nad nápisem se skvěl vyrytý profil amerického indiána.

Technik rychle zjistil, že tento výraz znamenal v jazyce delawareských indiánů "hlídač" nebo "strážce brány".

Samozřejmě mohlo jít také o jméno zabitého muže, i když struktura jeho lebeční kosti nasvědčovala tomu, že to nebyl domorodý Američan. Rhyme cítil, že s větší pravděpodobností půjde o slogan nějakého bratrstva, univerzitního klubu nebo lóže, a Cooper již obeslal e_máilem několik antropologů a profesorů dějepisu, aby zjistil, zdali už tento termín v nějaké souvislosti nezaslechl.

"Charles by to neudělal," řekl jeho potomek tiše. "Nikoho by nezavraždil."

"Ta kulka pronikla oběti do čela," konstatoval Rhyme. "Ne zezadu. A ten derringer _ tedy kapesní pistole, který Sachsová našla v nádrži, pravděpodobně patřila oběti. Což naznačuje, že pachatel mohl střítet v sebeobraně."

Třebaže faktem zůstávalo, že se Charles vydal do hospody dobrovolně a ozbrojen. Nějakou formu násilí dost možná předpokládal.

"Tak především jsem s tím nikdy neměla začínat," zamumlala Geneva. "Byla to blbost. Vždyť se mi ani minulost nelíbí. Je bezvýznamná. Nenávídím ji!" Otočila se, vyrazila na chodbu a odtud po schodech nahoru.

Sachsová se vydala za ní. O pár minut později se vrátila. "Čte si. Prý si přeje být sama. Myslím, že bude v pořádku." Její hlas však příliš jistě nezněl.

Rhyme přešel očima informace o nejstarším místě činu, které kdy vyšetřoval _ nějakých 140 let. Jediným smyslem jejich pátrání bylo dozvědět se něco, co by je mohlo dovést k člověku, který si najal pachatele 910. Zatím se jim však

nepodařilo nic jiného než téměř zabít Sachsovou a zasmušit Genevu zprávou, že její předek zabil člověka. Kriminalista se nyní zadíval na kopii tarotové karty Viselce, který na něj stále poklidně hleděl z důkazní tabule, jako by se jeho sklíčenosti posmíval.

"Hej, něco tady máme prohlásil náhle Cooper. Díval se na počítačový monitor.

"Winskieskie?" zeptal se Rhyme.

"Ne. Poslouchej. Je to odpověď na tu naši tajemnou látku _ na tu, kterou Amélie objevila v pachatelově bytě na Elizabeth Street a taky poblíž Geneviny tetičky. Na tu kapalinu."

"Že už bylo načase, sakra. Tak co to teda je? Nějaký toxin?" vyzýval Rhyme.

"Náš padouch má suché oči," poznamenal Cooper.

"Cože."

"Je to murin."

"Oční kapky?"

"Přesně tak. Složení je naprosto stejné."

"Dobrá. Připíš to do tabulky poručil Rhyme Thomovi. "Možná měl oči suché jen dočasně _ protože pracoval s kyselinou. V kterémžto případě nám to moc nepomůže. Ale může to být i chronické. Což by bylo fajn."

Kriminalisté milují pachatele s fyzickými neduhy. Rhyme ve své knize věnoval celou kapitolu pátrání po lidech prostřednictvím léků na předpis nebo i bez předpisu, odhozených injekčních stříkaček, brýlí, obuvi s ortopedickou podrážkou a tak dále.

Právě v tom okamžiku zazvonil Sachsově telefon. Detektivka chvíli poslouchala a poté řekla: "Dobře. Za patnáct minut jsem tam." Ukončila hovor a pohlédla na Rhyma. "No, tohle je zajímavé."

28

Když Amélie Sachsová vstoupila na jednotku intenzivní péče v Kolumbijské presbyteriánské nemocnici, spatřila dva Pulaské.

Jeden ležel v posteli zabalený v obvazech a připojený na strašidelně vyhlížející číré plastové trubičky. Oči měl mdlé a ústa povislá.

Druhý seděl na nepohodlné plastové židličky vedle postele a vypadal celý nesvůj. Byl stejně světlolasy i stejně mladistvý a na sobě měl stejně modrou uniformu newyorské policie, kterou měl na sobě Ron Pulaski, když si ho včera Sachsová vyhlédla před afroamerickým muzeem a poručila mu, aby předstíral, že ho znepokojuje hromada haraburdí. S kolika cukry... ?

Amélie zamžourala na Pulaského zrcadlový obraz.

"Já jsem Tony. Ronův bratr. Jak jste si už nejspíš domyslela."

"Ahoj, detektivko," vysoukal ze sebe dýchavičně Ron. Hlas mu nefungoval správně. Byl zajímavý a vlhký.

"Jak se cítíš?"

"Tšo Geneva?"

"Ta je v pořádku. Určitě už jsi o tom slyšel _ v bytě její tety jsme pachatele zastavili, jenže nám zas unikl... Bolí tě to? Určitě ano."

Pulaski ukázal k infuzi. "Dávají mi polívku blaženosti... Necítím vůbec nic."

"Bude dobřej."

"Budu dobřej," zopakoval Ron bratrova slova. Několikrát se zhluboka nadechl a zamrkal.

"Potrvá to zhruba měsíc," vysvětlil Tony. "Plus nějaká rehabilitace. A pak se vrátí do služby. Má nějaké zlomeniny. Ale žádná velká vnitřní poranění. Lebku má tvrdou. Což ostatně tvrdil už táta."

"L _ lepku." Ron se zašklebil.

"Vy jste spolu chodili na akademii?" Sachsová si přisunula židli a posadila se.

"Jo."

"A kde máte domov vy!"

"Na Šestce," odpověděl Tony.

Šestý okrsek se nachází v srdci západní části Greenwich Village. Ozbrojených přepadení, únosů aut nebo drogových deliktů je tam pomalu. Pracovní náplň policisty ze Šestky tvoří převážně vloupačky, domácí násilí mezi gayi a incidenty citově narušených výtvarníků a spisovatelů, kterým došly prášky. Kromě toho tam sídlí pyrotechnické oddělení. Tonym útok na bratra samozřejmě otřásl, ale také ho rozeznil. "Ten chlap do něj pořád šel, i když už ležel na zemi. To nemusel."

"Ale možná," vykotal ze sebe Ron, "mu to trvalo šasu..., trvalo se mnou víc šasu. Takže už neměl..., neměl příležitost jít po Genevě."

Sachsová se usmála. "Vy taky patříte k těm, co vidí láhev napůl plnou." Už mu ovšem neřekla, že ho pachatel 910 téměř utloukl k smrti jen proto, aby mohl odvést pozornost pomocí kulky z jeho služební zbraně.

"To asi jsem. Poděkujte za mě Šenevě. Genevě. Za tu knihu." Nedokázal dost dobře hýbat hlavou, ale jeho oči sklouzly k okraji nočního stolku, na kterém ležel román Jako zabít ptáčka. "Tony mi z ní šte. Dokonce umí přešít i těžká slova."

Jeho bratr se zasmál. "Blbouně."

"Takže co nám dokážeš říct, Rone? Ten chlap je chytrý a pořád běhá po svobodě. Potřebujeme něco, co bychom mohli použít."

"Já nevím, pa..., já nevím, detektivko. Chodil šem v té uličce tam a zpátky. Schoval se, když jsem... šel na ulici. Vrátil se

dozadu, do uličky... Já ho neškal. Nečekal. Stál za rohem té..., té... budovy. Já došel na roh. Viděl jsem ho v kukle, jako v lyžaské kukle. A potom ta věc. Tyč, páłka. Přišla stašně rychle. Vůbesem ji neviděl. Dal mi co proto." Pulaski znovu zamžoural a zavřel oči. "Nedával jsem pozor. Byl, byl jsem mos u zdi. Už to neudám."

Předtím jsi to nevěděl. Teď to víš.

"Slyšel jsem zajištění." Ron ucukl bolestí.

"Je ti dobře?" zeptal se ho bratr.

"Je mi dobře."

"Zasvištění," povzbudila policistu Sachsová a přisunula si židličku blíže. "Co?"

"Slyšel jsi zasvištění." "Ano, slyšel, paní. Ne ,pant'. Detektivko." "To je dobrý. Říkej mi, jak chceš. Viděl jsi něco? Cokoliv?" "Tu věc. Jako pátku. Ne, ne jako na ping_pong. Ha. Baseballovou pátku. Přímou u oblišeje. Eh, to už jsem říkal. A šel jsem ksemi. Detektivko. Ne ,pant'."

"To je v pohodě, Rone. Co si vzpomínáš pak?" "Já nevím. Vzpomínám, jak ležím na semi. Myslel..., myslel jsem, že jde po mě sbrani. Snažil jsem se ji kontrlovat. Bylo..., bylo to v knize, abych ji nepustil. Šdysky kontrluje sbraň. Jenže se to nepoedlo. Dostal se k ní. Byl jsem mrtvý. Věděl jsem, že sem mrtvý."

Sachsová ho znovu jemně ponoukla: "A co si pamatuješ, žeš viděl?"

"Trojník." "Cože?"

Pulaski se zasmál. "Ne, trojník ne. Trojúhelník. Z lepenky. Na zemi. Nemoh jsem se hýbat. Nis visem neviděl." "A ta lepenka patřila pachateli?"

"Ten trelník? Teda trojúhelník? Ne, ten tam byl vyozený. Nis jiného jsem neviděl. Skoušel jsem se plížit. Ale asi jsem se neplížil."

Sachsová si povzdechla. "Našli tě na zádech, Rone." "Vášně...? Já byl na zádech?"

"Zkus se vrátit v myšlenkách dozadu. Neviděls třeba oblohu?" Pulaski přimhouřil oči.

Sachsově se zrychlil tep. Že by skutečně něco zahlédl? "Kef." "Cože?"

"To už jsem měl vosích kef." "Krev?" nadhodil jeho bratr.

"Jo. Krev. Nic už jsem neviděl. Žáné túlníky, žanou budovu. On mi sebral bouchačku. A pár minut se potloukal opoál. A pak uši na nic nepamatuju."

"On stál opodál? Jak blízko?"

"Já nevím. Ne blízko. Neviděl jsem. Moc kfe."

Sachsová přikývla. Mladík působil vyčerpaně. Ztěžka dýchal a jeho oči byly rozostřenější, než když sem přijela.

Postavila se. "Dopřeju mu trochu odpočinku." Naposledy se otočila k Pulaskému. "Slyšels někdy o Terrym Dobynsovi?"

"Ne. To je... Kdo je?" Obličej zraněného policisty se zkroutil do zmačkané grimasy. "Kdo to je?"

"Policejní psycholog." Sachsová se na Rona zadívala a usmála se. "Tohle ti na nějakou dobu sebere elán. Měl by sis s ním o tom promluvit. Je to chlap na svém místě. Skvělý."

"To není potřeba..., " začal Ron.

"Policisto?" řekla Sachsová přísně.

Pulaski zvedl jedno obočí a cukl sebou.

"To je rozkaz."

"Ano, paní. Totiž... paní."

"Postarám se, aby tam zašel," prohlásil Anthony.

"Poděkujete... za mě Genevě? Ta níška se mi líbí."

"Poděkuju." Sachsová si přehodila tašku přes rameno a vyrazila ke dveřím. Už jimi téměř prošla, když vtom se náhle zastavila a otočila se. "Rone?"

"So je?"

Amélie se vrátila k jeho posteli a znovu se posadila.

"Rone, tys říkal, že se pachatel několik minut zdržoval opodál."

"Jo."

"No, ale jestli jsi ho neviděl, protožeš měl v očích krev, jak víš, že tam byl?"

Mladý policista se zamračil. "No... jo. Vlastně jsem vám něso zapomněl říst."

"Náš hošík má zlozvyk, Rhyme."

Amélie Sachsová byla zpátky v laboratoři.

"Jakýpak?"

"Píská."

"Na taxíky?"

"Píská si melodie. Pulaski ho slyšel. Jakmile dostal první ránu a ležel na zemi, pachatel se zmocnil jeho zbraně a pak podle mého odhadu několik minut připevňoval nábojnici k cigaretě. Během téhle doby si pískal. Ron říkal, že to znělo tiše, ale určitě to bylo pískání."

"Žádný profík si nebude během zakázky pískat," namítl Rhyme.

"Člověka by to nenapadlo. Jenže já to slyšela taky. V jeho bytě na Elizabeth Street. Myslela jsem, že je to rádio nebo něco _ hvízdal dobře."

"A jak se tomu nováčkovi vede?" zeptal se Sellitto. Neviditelnou skvrnu od krve si již nemnul, ale stále působil nervózně.

"Prý se z toho vylíže. Léčba potrvá zhruba měsíc. Řekla jsem mu, aby navštívil Terryho Dobynse. Ron to naprosto vylučoval, ale naštěstí tam byl jeho bratr. Ten už na něj dohlídne. Je to taky policista. Identické dvojče."

Rhyma to nepřekvapovalo. Práce u policie byla často rodinnou tradicí. Některý z lidských genů by se klidně mohl jmenovat "polda".

Sellitto však při zprávě o sourozenci zavrtěl hlavou. Zdálo se, že je rozrušen ještě více, jako by snad mohl za to, že útok zasáhl celou Pulaského rodinu.

Na honění detektivových démonů však nebyl čas. "No dobrá," prohlásil Rhyme. "Máme nějaké nové informace. Zkusme jich využít."

"Jak?" zeptal se Cooper.

"Nejslibnější stopou na pana devět set desítku je stále vražda Charlieho Tuckera. Takže je zřejmé," dodal kriminalista, "že zavoláme do Texasu."

"Vzpomínáte na bitvu o Alamo?" prohodila Sachsová a stiskla na telefonu hlasitý odposlech.

MÍSTO ČINU V AFROAMERICKÉM MUZEU

Znásilňovací rekvizity:

- Tarotová karta, dvanáctá karta v balíčku, Viselec, znamená duchovní hledání.
- Taška s usměvavou tváří.
- Nevystopovatelná, neboť příliš běžná.
- Nůž s žiletkovou čepelí.
- Kondomy značky Trojan.
- Lepicí páska.
- Jasmínová vůně.
- Neznámá položka v ceně \$5,95. Pravděpodobně pletená čepice.
- Stvrzenka naznačující, že prodejna se nachází v New Yorku diskontní prodejna nebo koloniál.
- Pravděpodobně zakoupeno v prodejně na Mulberry Street. Pachatele identifikovala prodavačka.

Otisky prstů:

- Pachatel měl na ruku gumové nebo vinylové rukavice.
- Otisky na položkách ve znásilňovací tašce patřily osobě s malými rukama, bez záznamu v IAFIS. Potvrzeno, že patřily prodavačce.

Stopové důkazy:

- Vlákna z bavlněného lana, některá se stopami lidské krve. Provaz na skrčení?

Bez udání výrobce. Zaslána na CODIS.

- V CODISu žádný záznam DNA.
- Popcorn a cukrová vata se stopami psí moči.
- Spojitost s karnevalem nebo pouliční poutí? Ověřováno na dopravním kvůli nedávným povolením k záboru veřejného prostranství. Policisté v současné době obcházejí pouliční trhy, dle informací z dopravního.
- Potvrzen festival v Malé Itálii.

Zbraně:

- Pendrek nebo zbraň užívaná v bojových uměních.
- Revolver ráže 0.22 magnum, model Black Widow nebo Mini_Master firmy North American Arms.
- Vyrábí si vlastní kulky, navrtané náboje vyplněné jehličkami. Bez záznamu v IBIS nebo DRUGFIRE.

Motiv:

- Nejistý. Znásilnění bylo pravděpodobně fingované.
- Skutečným motivem mohlo být odcizení mikrofiše obsahujícího výtisk časopisu Coloreds Weekly illustrated z 23. července 1868 a z neznámých důvodů zabít G. Settleovou kvůli jejímu zájmu o článek. Článek se týkal jejího předka Charlese Singletona (viz doprovodná tabulka).
- Zavražděný knihovník uvedl, že článek si přál vidět ještě někdo jiný.
- Zaslán požadavek o výpis knihovnickových telefonních záznamů pro účely ověření. Žádné stopy.
- Zaměstnanci požádání o informace o další osobě se zájmem o článek.

Žádné stopy.

Pátrání po kopii článku.

- Několik zdrojů uvedlo, že o stejný článek jevil zájem neznámý muž. Žádné stopy, pokud jde o jeho totožnost. Většina kopií časopisu pohřešována či zničena. Jedna lokalizována (viz doprovodná tabulka).

Závěr:

- G. Settleová stále v ohrožení.
- Motivem mohlo být utajení skutečnosti, že její předek zjistil, že Čtrnáctý dodatek ústavy je neplatný, což by ohrozilo většinu amerických zákonů týkajících se občanských práv a svobod.
- Profil incidentu odeslán do VICAP a NCIC.
- Vražda v Amarillu, Texas, před pěti lety. Podobné znaky _ nafingované místo činu (působilo dojmem rituální vraždy, skutečný motiv neznámý).
- Obětí byl vězeňský dozorce ve výslužbě.
- Počítačová podobizna odeslána do texaské věznice.
- Neidentifikována.
- Vražda v Ohio před třemi lety. Podobné znaky _ nafingované místo činu (působilo dojmem sexuálně motivovaného útoku, skutečným motivem zřejmě nájemná vražda). Spisy chybějí.

PROFIL PACHATELE 910

- Muž, běloch.

- 180 centimetrů, 90 kg.
- Střední věk.
- Průměrný hlas.
- Použil mobilní telefon, aby pronikl do blízkosti oběti.
- Nosí tři nebo více let staré vycházkové boty Bass světle hnědé barvy, velikost 11. Pravé chodidlo lehce vytočené ven.
- Další jasmínová vůně.
- Tmavé kalhoty.
- Tmavá kukla.
- Útočí na nevinné osoby, aby snáze zavraždil oběť a unikl.
- S největší pravděpodobností nájemný vrah.
- Dost možná bývalý vězeň věznice v Amarillu, Texas.
- Mluví s jižanským přízvukem.
- Nakrátko ostříhané vlasy světle hnědé barvy, hladce oholen.
- Těžko popsatelný.
- Spatřen v tmavém nepromokavém plášti.
- Pravděpodobně nekuřák nebo příležitostný kuřák.
- Stavební, silniční dělník nebo pracovník komunálních služeb?
- Používá murin.
- Hvízdá.

PROFIL OSOBY, KTERÁ NAJALA PACHATELE 910

- V současné době žádné informace.

PROFIL KOMPLICE PACHATELE 910

- černochoch.
- Věk kolem čtyřiceti let.
- Výška 180 cm.
- Statná postava.
- Nosí zelenou vojenskou bundu.
- Bývalý odsouzenec.
- Kulhá.
- Údajně ozbrojený.
- Hladce oholený.
- černý šátek.
- Čeká se na další svědky a záznamy bezpečnostních kamer.
- Zazním neprůkazný, odeslán do laboratoře k analýze.
- Staré pracovní boty.

PROFIL CHARLESE SINGLETONA

- Bývalý otrok, předek G. Settleové. Ženatý, jeden syn. Pán mu věnoval sad ve státě New York. Pracoval rovněž jako učitel. Angažoval se v raném hnutí za občanská práva.
- V roce 1868 Charles údajně spáchal krádež: jde o téma článku na odcizené mikrofiši.
- Podle všeho měl tajemství, které souviselo s případem. Obával se, že výsledkem jeho vyzrazení by byla tragédie.
- Účastnil se schůzek v newyorské čtvrti Gallows Heights.
- Zapleten do riskantních aktivit?
- Spolupracoval s Frederickem Douglassem a dalšími na prosazení 14. dodatku ústavy,
- Zločin dle reportáže v Coloreds Weekly Illustrated:
- Charlese zatkl det. William Simms za odcizení značné sumy z trustu osvobozených černochochů v New Yorku. Vloupal se do trezoru trustu, krátce poté ho z něj svědci viděli odcházet. Opoдал nalezeno jeho náčiní. Většina peněz byla zachráněna. Charles odsouzen k pěti letům vězení. Po vynesení rozsudku o něm neexistují další informace. Předpokládá se, že využil svých konexí s předáky raného hnutí za občanská práva, aby získal přístup k fondu.

Charlesova korespondence:

- Dopis č. 1 manželce: Ličení odvodních nepokojů z roku 1863 ve státě New York zuří protičernošské nálady, lynčování, zhářství.

V ohrožení majetek vlastněný černochochy.

- Dopis č. 2 manželce: Charles v bitvě u Appomattoxu na konci občanské války.
- Dopis č. 3 manželce: Angažuje se v hnutí za občanská práva. Za tuto činnost mu hrozí nebezpečí. Trápí ho jeho tajemství.
- Dopis č. 4 manželce: Vydal se ozbrojen do Potters Field, aby našel "spravedlnost". Výsledky byly katastrofální. Pravda je nyní ukryta v Potters Field. Všechnu tuto bolest způsobilo jeho tajemství.

MÍSTO ČINU VPOTTERS FIELD (1868)

Hostinec v Gallows Heights _ v devatenáctém století se nacházel na Upper West side, v 60. letech 19. stol. smíšená čtvrt. VPotters Field se podle všeho zdržoval Boss Tweed a další zkorumpovaní newyorští politici.

Charles sem přišel 15. července 1868. Hostinec po explozi vyhořel, pravděpodobně krátce po Charlesově návštěvě. Chtěl ukrýt své tajemství?

Ve sklepe tělo muže, zřejmě zabit Charlesem Singletonem.
Střelen do čela Coltem Navy ráže 36 nabitým
kulí ráže 39 (tento typ zbraně vlastnil Charles
Singleton).

Zlaté mince.

Zabitý muž byl ozbrojen kapesní pistolí
Derringer.

Neidentifikován.

Vlastnil prsten se slovem "Winskieskie".

V jazyce delawareských indiánů znamená
"hlídač" nebo "strážce brány".

Zjišťovány další významy.

MÍSTO ČINU VE VÝCHODNÍM HARLEMU (BYT GENEVINY PRATETY)

Použil cigaretu a devítimilimetrovou nábojnici jako výbušné zařízení, aby odvedl pozornost policistů. Značka Merit,
nevystopovatelná. Otisky prstů: žádné. Pouze otisky rukavic. Zařízení s otravným plynem: Sklenice, fólie, svícen.
Nevystopovatelné. Kyanid a kyselina sírová. Neobsahují poznávací znak výrobce. Nevystopovatelné.

Čirá kapalina podobná kapalině nalezené
v Elizabeth Street.

Identifikována jako murin.

Malé šupinky oranžové barvy. Vydává se za
stavebního nebo silničního dělníka?

MÍSTO ČINU V BYTĚ NA ELIZABETH STREET

Použil elektrickou nástražnou past. Otisky prstů: žádné. Pouze otisky rukavic.

- Bezpečnostní kamera a monitor žádné stopy.
- Balíček tarotových karet bez dvanácté karty žádné stopy.

Mapa s nákresem muzea, kde byla napadena G. Settleová, a budov na protější straně ulice.

Stopové důkazy: Falafel a jogurt. Seškrábané dřevo z pracovní desky stolu se stopami ryzí kyseliny sírové.

Čirá tekutina, nevýbušná. Odeslána do laboratoře FBI.

Identifikována jako murin.

Další vlákna z provazu. Škrťáci?

V mapě obsažen čistý uhlík.

- Byt byl pronajatý za hotovostní platbu na jméno Billy Todd Hammil. Odpovídá popisu pachatele 910, avšak žádné stopy vedoucí ke skutečnému Hammilovi.

"Haló?"

"Zdravíčko, Džejty. Tady je Lincoln Rhyme z New Yorku." Když člověk hovořil s někým, kdo si nechal říkat iniciálami a navíc bydlel v Texasu _ o těžkém jižanském přízvuku nemluvě, měl zákonitě tendenci vkládat do řeči slova jako "hej" nebo "heleďte se".

"Á, ano, pane, jak se vede? Poslyšte, čet jsem o vás potom, co jsme spolu naposled mluvili. Nevěděl jsem, že jste slavnější."

"Ale, jen bývalý státní zaměstnanec," odvětil Rhyme se skromností, která zněla jako dutá plechovka. "Nic víc a nic máň. Uspěl jste s tou fotkou, co jsme vám poslali?"

"Je mi líto, detektive Rhyme. Faktem je, že vypadá jako půlka našich bělošských absolventů. Krom toho jsme na tom stejně jako většina nápravných zařízení _ máme tu strašnou fluktuaci. Dobu, kdy zabili Charlieho Tuckera, tady ze zaměstnanců nepamatuje skoro nikdo."

"Zjistili jsme o něm nějaké další informace. Ty by vám mohly zúžit okruh hledání. Máte minutku?" "Sypte."

"Možná má potíže s očima. Pravidelně užívá murin. Mohl s tím začít teprve nedávno, ale možná si kapal do očí už v době, kdy seděl u vás. A pak se taky domníváme, že má možná ve zvyku hvízdát."

"Pískat? Jako na ženský nebo tak?" "Ne, hvízdát si melodie. Písně."

"Aha. Dobře. Vydržte." O pět neskutečně dlouhých minut později se vrátil na linku. "Je mi líto. Nikdo si nedokázal vybavit nikoho, kdo by hvízdal nebo měl blbý oči, nic konkrétního. Ale budem hledat dál."

Rhyme mu poděkoval a ukončil hovor. Sklíceně se zadíval na důkazní tabulku. Na počátku dvacátého století formuloval jeden z největších kriminalistů, který kdy žil, Francouz Edmond Locard, takzvaný výměnný princip, podle něhož dochází na každém místě činu k nějaké výměně důkazů, byť sebetitěrnějších, mezi zločincem a obětí nebo samotným místem. Najít tyto důkazy je pak základním cílem detektiva. Locardův princip však již nezaručoval, že vás pouhé stanovení této spojitosti dovede ke dvěma pachatelům.

Rhyme si povzddechl. Ale co, on přece věděl, že to bude rána od pasu. Takže co mají? Neurčitý počítačový portrét, možné onemocnění očí, možný zlozvyk, zášť vůči vězeňskému dozorcí.

Co dalšího by se...?

Rhyme se zamračil. Díval se na dvanáctou tarotovou kartu.

Viselec se nevztahuje k nikomu trestanému...

Možná ne, ale stále zobrazuje muže visícího ze šibenice.

V jeho mysli se něco sepnulo. Znovu pohlédl na důkazní tabuli a začal si všimnout jednotlivých položek: pendrek, elektrický obvod na Elizabeth Street, otravný plyn, shluk kulek v srdci, lynčování Charlieho Tuckera, vlákna od provazu se stopami krve...

"Á sakra!" vyštěkl.

"Lincolne? Co se děje?" Cooper vrhl na šéfa znepokojený pohled.

"Příkaz: poslední číslo!"

Na obrazovce se objevilo sdělení: Neporozuměl jsem vašemu příkazu. Co chcete, abych udělal?

"Vytoč poslední volané číslo."

Neporozuměl jsem vašemu příkazu.

"Doprdele! Mele, Sachsová..., stiskněte někdo ,redial!"

Cooper poslechl a o pár okamžiků později už kriminalista znovu hovořil s ředitelem věznice v Amarillu.

"Džejtý, tady je zase Lincoln."

"Ano, pane?"

"Zapomeňte na vězně. Chci vědět něco o dozorcích."

"O dozorcích?"

"Jde mi o někoho, kdo kdysi pracoval u vás. Měl problémy s očima. Pískal si. A zhruba v době Tuckerova zavraždění mohl pracovat v cele smrti."

"O zaměstnancích jsme neuvažovali. A znova opakuju, že většina našeho personálu tady před pěti, šesti lety nebyla. Ale vydržte. Trochu se poptám."

Tuto myšlenku vnukl Rhymovi obrázek Viselce. Začal přemýšlet, jaké zbraně a techniky pachatel 910 použil. Vesměs to byly popravčí metody: kyanidový plyn, elektřina, oběšení, série kulek

přímo do srdce jako u popravčí čty. A své oběti znehybňoval pendrekem, jaké nosí vězeňští dozorci.

O chvíli později se na lince ozvalo: "Hejhou, detektive Rhyme?"

"Povídejte, Džejtý."

"To víte, že to někomu něco připomínalo. Zavolał jsem domů jednomu z našich vysloužilých dozorců, co dělal na popravách. Nějaký Pepper. Souhlasil, že sem přijede a promluví si s várná. Bydlí kousek odsud. Měl by tu bejt za pár minut. Pak se vám zas ozvem."

Další pohled na tarotovou kartu.

Změna směřování...

Po deseti nesnesitelně vleklých minutách se telefon konečně rozezvónil. Penzionovaný důstojník texaského ministerstva spravedlnosti Halbert Pepper hovořil s přízvukem, proti němuž bylo drmolení Džejtýho Beauchampa královskou dvorní angličtinou. "Myslím, že bych vám měl umět trochu píchnout."

"Povídejte," vybědl ho Rhyme.

"Před nějakýma pětima letama jsme tu měli na popravách dozorce, kterej zapadal do obrázku, jak jste ho načrkl Džejtýmu. Měl patálie s očima a hvízdal jako zjednaněj. Já se už v té době chystal do důchodu, ale nějakou chvíli jsem s ním eště dělal."

"Kdo to byl?"

"Chlapík jménem Thompson Boyd."

DÍL IV

Mrtvý muž přichází

29

Pepper přes reproduktor vysvětloval: "Boyd vyrostl tady v okolí. Táta byl soukromej vrták..."

"Ropný?"

"Pomáhal na ropnejch polích, ano, pane. Matka zůstávala doma. Další děcka neměli. Vypadalo to na normální dětví. Co jsem slyšel, tak docela pěkný. Pořád mluvil o svý rodině, miloval ji. Hodně pomáhal matce, co přišla při tornádu o ruku nebo o nohu nebo co já vím. Pořád ji opečovával. Slyšel jsem, že jednou si z ní dělal psinu nějak kluk na ulici, Boyd si ho vyčíhl a pak mu vyhrožoval, že jestli se neomluví, strčí mu někdy do postele chřestýše.

Každopádně šel po střední škole a roce nebo dvou na vysoký na nějakou dobu dělat do tátovy firmy, jenže potom přišla vlna propouštění. Jemu vypověděli smlouvu a tatíkovi taky. Časy byly zlý, on si tady prostě nemoh splášt práci, a tak se vystěhoval ze státu. Kam, to nevím. Sehnal si chleba v nějakým vězení. Začal jako dozorce na bloku. Potom se objevila nějaká potíž _ myslím, že se jejich popravčímu udalo blbě _ a nebyl nikdo, kdo by tu práci odved, tak se jí ujmul Boyd. Topinka vyšla tak dobře..."

"Cože?"

"Pardon. Poprava na elektrickým křesle vyšla tak dobře, že mu tu práci nechali. Někou dobu se tam zdržel, ale potom se už pořád stěhoval ze státu do státu, páč po něm byla shánka. Stal se z něj expert přes popravy. Vyznal se v křeslech..."

"V elektrických křeslech?"

"Jo, pane, jako je tady náš starej Jiskrák. Slavnej model. A taky dělal do plynu, byl kadet na vystrojování komor. Krom toho dokázal uvázat katovskou smyčku a v tyhle branži není v USA moc lidí s licenci, to vám teda povím. Pak se tu uvolnilo místo šéfpopravčího a on po něm chňapnul. Stejně jako většina ostatních míst jsme i my přešli na smrtící injekce a on se stal kouzelníkem i přes

totle. Dokonce si o nich leccos načet, aby moh odpovídat demonstrantům. Někteří lidi tvrdí, že tydle látky bolí. Já osobně si myslím, že tole můžou tvrdit akorát vypasenci ze Severu a demokraci, co se neobtěžujou s faktama. Jsou to kydy. My jsme tu třeba měli..."

"Vraťme se k Boydovi," řekl netrpělivě Lincoln Rhyme.

"Ano, pane, pardon. Takže se tady vrátil a věci náhou dobu šlapaly fajn. Nikdo mu nevěnoval moc pozornosti. Byl takovej neviditelněj, Průměrnej Joe se mu tu přezdívalo. Jenže postupem času se s ním něco přihodilo. Něco se změnilo. Začal bejt divnej."

"Jak to?"

"Čím víc poprav dělal, tím byl uhnutější. Takovej pořád netečnější. Chápete? Jako by byl duchem tak trochu jinde. Dám vám příklad: už jsem vám povídal, že byl se svýma starýma jedna ruka, že spolu skvěle vycházeli. Jenže co se nestalo, oni se zabili při bouračce i s jeho tetičkou a Boyd, ten ani nemrkl. Ztraceně, dýk on jim ani nejel na pohřeb. Napadlo by vás, že z toho byl v šoku, jenže tak to nebylo. Jemu jako by to bylo šumafuk. Normálně šel na šichtu, a když se to lidi doslechli, ptali se ho, co tam dělá. Další poprava se totiž měla konat až za dva dny. Klidně si moh vzít volno. Jenže on nechtěl. Říkal, že jim pozdějc zajde na hrob. Ani nevím, jestli to někdy udal.

Víte, ono to vypadalo, jako by měl pořád blížejc k vězňům, podle spousty lidí až příliš blízko. Totle se nedělá. Není to zdravý. Přestal se stýkat s ostatníma dozorcema a trávil čas s odsouzcema. Říkal jim, moji lidi. Proslejhá se, že se jednou dokonce posadil na naše staré elektrické křesílko, který teď máme v takovém jakoby muzeu. Jen aby zjistil, jaký to je. A usnul tam. Představte si to.

Někdo se na to Boyda zeptal, že přej jaký to byl pocit sedět na elektrickém křesle. A on říkal, že to není žádněj pocit. Že akorát cítil takovou strnulost. Totle prohlašoval ke konci často. Že cítí strnulost."

"Říkal jste, že jeho rodiče zemřeli? A on se pak nastěhoval do jejich domu?"

"Myslím, že jo."

"Bydlí tam ještě?"

Telefonní rozhovor poslouchali i další Texasané a J. T. Beauchamp nyní zavolal: "Já to zjistím, pane." Položil komusi v místnosti otázku. "Za minutku nebo dvě bysme se to měli dozvědět, pane Rhyme."

"A mohl byste zjistit něco o jeho příbuzných v okolí?"

"Ano, pane."

"Vzpomínáte si, jestli hodně hvízdal, pane Peppere?" zeptala se Sachsová.

"Ano, paničko. A byl v tom řádsky dobřej. Někdy zapískal odsouzcenci písničku nebo dvě, než ho vypravil ze světa."

"A co jeho oči?"

"To taky," přitakal Pepper. "Thompson měl blbý oči. Říká se, že měl jednou klienta na křesle _já tu nebyl_ a něco se zvrklo. U elektrickýho křesla se to někdy stává. Začal hořet..."

"Myslíte popravovaný?" zeptala se Sachsová a nasadila bolestnou grimasu.

"Přesně tak, paničko. Chytil nám plamenem. Možná už byl předtím mrtvěj nebo v bezvědomí. To nikdo neví. Pořád se ještě hýbal, jenže to oni dělají dycky. Tak k němu Thompson přiskočil s brokovnicí, aby toho nebožáka odpicl a ušetřil ho týdle bídy. Ale pozor, tole už v protokolu není. Když zabijete odsouzenýho předtím, než umře při soudně nařízeněj popravě, tak je to vražda. Jenže Boyd to hodlal udělat i tak. Nemohl dopustit, aby takhlenc umřel jeden z jeho lidí.

Jenže oheň se rozšířil. Chytla izolace od nějakýho kabelu nebo plastu nebo něčeho a Boyda naplno trefil dým. Den nebo dva z toho neviděl." "A ten vězeň?" zeptala se Sachsová. "Nakonec ho Thompson střilet nemusel. Postarala se o to štáva."

"A říkáte, že před pěti lety odešel?" dotázal se Rhyme.

"Zhruba tak," protáhl Pepper. "Zapich to. Myslím, že šel někam nahoru, do nějakýho vězení na Středozápadě. Ale já už o něm potom nikdy neslyšel."

Na Středozápadě. Možná v Ohio. Kde se stala druhá vražda odpovídající profilu pachatele. "Zavolejte někdo do Ohia na nápravné ústavy," zašeptal Rhyme do ucha Cooperovi, který přikývl a popadl druhý telefon.

"A co Charlie Tucker, dozorce, který byl zavražděn? Neodešel Boyd zhruba v době jeho vraždy?"

"Ano, pane, to by souhlasilo."

"Byla mezi nimi nějaká zlá krev?"

"Než Thompson odešel, dělal pod ním Charlie zhruba rok. Jenže Charlie byl biblomol, jak tady říkáme _zatvrzelej baptista. Někdy na odsouzence ve velkém chrtil kapitoly a verše, vykládal jim, jak půdou do pekla a tak dál. A to se Thompsonovi nelíbilo."

"Takže ho Boyd možná zabil jako odplatu za to, že ztrpčoval životy vězňům."

Moji lidi...

"Možný to je."

"A co ta fotka, kterou jsme vám poslali? Je na ní Boyd?"

"Džejtý mně ji zrovna ukazoval," řekl Pepper. "A jo, moh by to bejt on. Akorát byl tehdy většj, myslím jako tlustšj. A míval oholenou hlavu a bradku _ takhle nás chodila spousta, snažili jsme se vypadat stejně tvrdě jako vězni."

"Krom toho," vložil se do hovoru ředitel, "jsme se nezaměřovali na dozorce, ale na vězně."

Což byla moje chyba, pomyslel si Rhyme nasupeně.

"Zatrapráce," ozval se znovu ředitelův hlas.

"Co se děje, Džejtý?"

"Moje holka šla vytáhnout Boydův osobní spis. A..."

"Spis chybí."

"Fakt že jo."

"Takže ukradl vlastní personální záznam, aby zakryl jakoukoliv spojitost s vraždou Charlieho Tuckera," konstatoval Sellitto.

"Řek bych, že jo," přitakal J. T. Beauchamp.

Rhyme zavrtěl hlavou. "A bál se zanechat otisky prstů, protože věděl, že figuruje v databázi _ ne jako zločinec, ale jako státní zaměstnanec."

"Momentiček," zahlaholil ředitel. Právě na něj mluvila jakási žena. Po chvíli se opět ozval na lince. "Zrovna se nám ozval nějaký chlápek z okresní evidence. Boyd před pětimá letama prodal ten rodinný barák. Nic jiného v tomhle státě nekoupil. Aspoň ne na svoje jméno. Musel prostě sebrat hotovost a zmizet... A o jeho dalších příbuzných nikdo nic neví."

"Jak se jmenoval celým jménem?" dotázal se Rhyme.

"Myslím, že jeho prostřední jméno začínalo na ,gé," odpověděl Pepper, "ale netuším, co znamenalo." Po chvíli dodal:

"Ale jedna věc se mu musí nechat: Thompson Boyd věděl, co dělá. Epéčko znal jako své boty."

"Epéčko?"

"Exekuční protokol. To je taková velká bichle, ve který jsou všechny podrobnosti, jak někoho popravít. Každý, kdo pod ním dělal, se ji musel naučit nazpaměť a pak chodit a odříkávat: „Musím to dělat podle knihy, musím to dělat podle knihy. Thompson vždycky říkal, že když jde o smrt, nesmí si člověk nikdy zlehčovat práci."

Mel Cooper zavěsil telefon. "Ohio?" zeptal se Rhyme.

Technik přikývl. "Věznice s maximální ostrahou v Keegan Falls. Boyd tam pracoval pouze asi rok. Ředitel si na něj ovšem vzpomíná, protože měl potíže s očima a hodně hvízdal. Podle něj byly s Boydem už od počátku problémy.

Dostával se do sporů s dozorcí ohledně zacházení s vězni a spoustu času trávil společenským stykem s odsouzenými, což bylo proti předpisům. Ředitel si myslí, že si tehdy vytvářel kontakty, kterých později využil, aby dostal zakázky jako nájemný vrah."

"To vypadá, že se tam mohl spřáhnout s člověkem, který si ho najal na zabití toho svědka." "Možné to je."

"A co tamní osobní spis? Taky ukradený?" "Jo, postrádají ho. Nikdo neví, kde bydlel ani nic jiného. Zmizel jim z radaru." Průměrný Joe...

"No jo, jenže on už teď není problémem pro Texas nebo pro Ohio. Nýbrž pro nás. Proved kompletní hledání." "Jasně."

Cooper zahájil standardní vyhledávací proceduru _ katastrální úřady, oddělení motorových vozidel, hotely, dopravní pokuty, daně..., všechno. Za patnáct minut měl k dispozici výsledky. Pátrání přineslo několik odkazů na Thompsona G. Boyda a jeden

odkaz na T. G. Boyda. Jejich věk a popis však neodpovídal podezřelému. Technik tedy vyzkoušel různé varianty tohoto jména, ale setkal se se stejným výsledkem.

"Nějaké přezdívky?" zeptal se Rhyme. Většina profesionálních zločinců a nájemných vrahů obzvláště používala pseudonym. Přezdívky, které si vybírali, se přitom obvykle podobaly heslům, jaká lidé zadávají do počítače nebo bankomatu _ zpravidla šlo o variaci na jméno, která pro pachatele něco znamenala. Když kri_minalista takovou přezdívku rozluštil, většinou se bil do hlavy, jak byla prostoduchá. Odhadnout ji předem však bylo téměř nemožné. Přesto se o to pokusili: přehodili křestní jméno s příjmením ("Thompson" bylo koneckonců častější jako příjmení), a Cooper dokonce vyzkoušel generátor přesmyček, aby přeskupil písmena obsažená ve jméně "Thompson Boyd". Žádný další odkaz však v databázích nenašli.

Nic, pomyslel si Rhyme a v jeho nitru planula sklíčenost. Známe jeho jméno, víme, jak vypadá, víme, že je ve městě... Jenže ho, ksakru, nedokážeme najít.

Sachsová přimhouřila oči, zadívala se na tabuli a naklonila hlavu. "Billy Todd Hammil," poznamenala.

"Kdo?" naléhal Rhyme.

"Na tohle jméno si pronajal ten byt na Elizabeth Street."

"A co je s ním?"

Amélie prolistovala řadu papírů a zvedla hlavu. "Před šesti lety zemřel."

"Píše se tam kde?"

"Ne. Ale vsadím se, že v Texasu."

Sachsová zavolala do vězení ještě jednou a zeptala se na Hammila. O chvíli později zavěsila a pokývala hlavou. "Je to tak. Před dvanácti lety zabil prodavače v jedné samoobsluze. Boyd dohlížel na jeho popravu. Vypadá to, že navazoval pochybná spojení s lidmi, které odpravoval. Jeho styl vraždění pochází z dob, kdy byl popravčím. Tak proč by z těch dob nemohla pocházet i jeho totožnost?"

Rhyme o "pochybných spojeních" mnoho nevěděl a ani se o ně nezajímal. Ať už však byly Boydovy motivy jakékoliv, Améliina poznámka měla jistou logiku. "Obstarejte seznam všech lidí, které popravoval," vyštěkl, "a porovnejte je s databází motorových vozidel. Zkuste začít nejdříve v Texasu a pak se přesuneme do dalších států."

J. T. Beauchamp jim zaslal seznam devětasáti odsouzených, které Thompson Boyd usmrtil jako popravčí v texaské věznici.

"Tolik?" zeptala se Sachsová zamračeně. Přestože by nikdy nezaváhala někoho zastřelit, pokud by tím zachránila životy nevinných, Rhyme věděl, že vůči trestu smrti chová jisté pochybnosti, protože byl často vyměřován po soudním procesu založeném na nepřímých, mylných nebo někdy i záměrně zmanipulovaných důkazech.

Rhyme teď přemýšlel o dalším důsledku vyplývajícím z počtu poprav: totiž že někde v průběhu těchto bezmála osmdesáti exekucí se Thompsonu Boydovi roztřela hranice mezi životem a smrtí.

Jenže co se nestalo, oni se zabili při bouračce... a Boyd, ten ani nemrkl. Zatraceně, dyk on jim ani nejel na pohřeb.

Cooper porovnal jména popravených mužského pohlaví s vládními databázemi. Nic.

"Sakra," ulevil si Rhyme. "Budeme muset zjistit, ve kterých ostatních státech pracoval a koho tam popravil. To potrvá věčnost." Vtom ho něco napadlo. "Počkat. Ženy." "Cože?" zeptala se Sachsová.

"Zkuste ženy, které popravoval. A variace jejich jmen." Cooper sebral znatelně kratší seznam a zadal jména popravených žen a jejich možné varianty do databáze motorových vozidel.

"Vida, možná tu něco máme," prohlásil po chvíli vzrušeně. "Před osmi lety byla v Amarillu popravena jistá Randi Rae Sillingová _ prostitutka, která oloupila a zabila dva svoje zákazníky. Newyorská databáze motorových vozidel obsahuje taky jednoho Sillinga, jenže je to chlap a píše se Randy Ray. Věk i popis by odpovídal. Bydlí v Queensu, konkrétně v Astorii. A jezdí ve tři roky starém Buicku Century."

"Ať tam někdo v civilu zajede s tou podobiznou a ukáže ji sousedům," poručil Rhyme.

Cooper zatelefonoval zástupci inspektora, který velel místnímu okrsku 114. Pod tuto stanici spadala i Astoria, jež byla z velké části feckou čtvrtí. Technik vysvětlil zástupci inspektora podstatu případu a zaslal mu e_maiem Boydovu podobiznu. Zástupce odpověděl, že vyšle několik svých policistů v civilu, aby citlivě vyslechli nájemníky domu, v němž bydlel Randy Silling.

Během následující půlhodinky napjatého čekání, až se jim ozve někdo z vyšetřovacího týmu v Queensu, kontaktovali Cooper se Sachsovou a Sellitem úřady v Texasu, Ohio a New Yorku a pídili se po jakýchkoliv informacích o jménech Boyd, Hammil nebo Silling.

Nic.

Pak se jim však konečně ozval zástupce inspektora ze stočtrnáctky. "Kapitáne?" začal. Mnoho starších policistů stále oslovovalo Rhyma jeho někdejší hodností.

"Poslouchám vás."

"Už dva lidé nám potvrdili, že váš hledaný bydlí na adrese uvedené v databázi," prohlásil muž. "Kterému z následných možných kroků byste přiřkl nejvyšší prioritu?"

Hlavouni, povzdychl si v duchu Rhyme. Nakonec se však zdržel jakékoliv sžíravé reakce na inspektorovu byrokratickou mluvu a spokojil se s lehce pobaveným: "Lapnout ho za prdel."

30

Dvanáct zásahových agentů Jednotky pohotovostních služeb se přesouvalo na pozice za pětipatrovým obytným domem na Čtrnácté ulici v Astorii, v němž bydlel Thompson Boyd.

Sachsová, Sellitto a Bo Haumann stáli na narychlo zřízeném velitelském stanovišti za neoznačenou dodávkou JPS.

"Jsme tady, Rhyme," zašeptala Sachsová do mikrofonu na tyčince před ústy.

"Ale je tam i on?" dotázal se kriminalista netrpělivě.

"Pépěčko už je na pozici... Moment. Někdo se nám hlásí."

Přistoupil k nim agent pátracího a průzkumného týmu.

"Podařilo se vám nakouknout dovnitř?" zeptal se ho Haumann.

"Ne, pane. Zakryl okna vepředu."

Agent, který byl členem prvního týmu, vysvětlil, že pronikl tak blízko k předním oknům bytu, jak se odvážil druhý tým mezitím operoval vzadu. Agent nyní dodal: "Ale slyšel jsem tam zvuky _ hlasy a tekoucí vodu. Znělo to jako děti."

"Děcka, ksakru," zabručel Haumann.

"Ale mohla to být i televize nebo rádio. Prostě jsem to nepoznal."

Haumann přikývl. "Velitel pépé dvojce. Podejte zprávu."

"Pépé dvojka. Vedle žaluzie je škvíra _ ale ne moc velká. V zadním pokoji nikoho nevidím. Jenže mám malý úhel.

Vepředu svítí světla. Myslím, že slyším hlasy. A hudbu. Příjem"

"Vidíte tam i dětské hračky nebo něco takového?"

"Ne. Ale z pokoje vidím jen asi desetistupňový výsek. Větší úhel nemám. Příjem." "Nějaký pohyb?" "Ne. Příjem."

"Rozumím. Co infrák?" Infračervené detektory dokážou určit polohu zvířat, lidí a dalších zdrojů tepla uvnitř budovy.

Třetí agent pátracího a průzkumného týmu sledoval byt na monitoru. "Nějaké teplo se mi tu objevuje, ale je příliš slabé, než abych dokázal lokalizovat zdroj. Příjem."

"Nějaké zvuky?"

"Vrzání a sténání. Ale to může jen pracovat budova nebo šumět voda, kanalizace, ventilace, klimatizace. Anebo prostě jen chodí po bytě nebo šoupě židli. Předpokládejte, že je tam, ale nedokážu vám říct kde. Pěkně si tu klíčku zastínil, příjem."

"Dobře, pokračujte v monitorování. Konec."

"Rhyme," řekla Sachsová do mikrofonu, "slyšels z toho něco?"

"A jak jsem to mohl slyšet?" odvětil kriminalista podrážděně.

"Oni si myslí, že se v tom bytě něco hýbe."

"To poslední, co potřebujeme, je přestřelka," zabručel Rhyme. Zásahový střet představoval jeden z nejspolehlivějších způsobů, jak na místě činu zničit veškeré stopy a vodítka. "Musíme zajistit maximum možných důkazů _ možná je to naše jediná šance, jak zjistit, kdo si ho najal a kdo je jeho komplic."

Haumann si ještě jednou prohlédl byt. Příliš nadšeně se netvářil. A Sachsová _ která byla v srdci napůl taktickým agentem dobře chápala proč. Jakýkoliv útok na byt by byl obtížný a vyžadoval by mnoho agentů. Pachatel měl totiž k

dispozici dvě okna vpředu, tři vzadu a šest po stranách. Mohl snadno proskočit kterýmkoliv z nich a pokusit se o útěk. Kromě toho se pouhý metr a půl od domu tyčila sousední budova – pokud by se Boyd rozhodl uprchnout nahoru, mohl by snadno přeskočit ze střechy na střechu. Navíc by ho pak zezadu kryla fasáda na vrcholu budovy, zatímco on sám by odtud mohl mířit na kohokoliv dole. Na protější straně ulice stály čelem k zabíjákovu bytu další domy. Kdyby se strhla přestřelka, mohla by zbloudilá kulka snadno poranit nebo zabít kolemjdoucího. Kromě toho mohl Boyd zasypat tyto budovy palbou úmyslně ve snaze zranit náhodné svědky. Sachsová měla ještě v živé paměti, jak Boyd zaútočil na nevinné lidi jen proto, aby odlákal pozornost. Nebyl důvod předpokládat, že by za této situace postupoval jinak. Před případným zásahem bylo potřeba všechny tyto domy vyklidit.

Haumann se chopil vysílačky: "Jednoduše vyšleme někoho do chodby. Nejsou tu žádné kamery, jaké měl Boyd na Elizabeth

Street. Nebude vědět, že se blížíme." Velitel taktické jednotky však jedním dechem temně dodal: "Ledaže by měl nějaký jiný způsob, jak se to dozvědět. Což je vzhledem k tomu, jak toho hajzla známe, docela dobře možné."

Sachsová vedle sebe zaslechla sípavý dech a otočila se. Lon Sellitto, zakuklený v neprůstřelné vestě a nepřítomně šmátrající po pažbě služební pistole zasunuté v pouzdře, si soustředěně prohlížel byt. Také on působil znepokojeně. Sachsová však okamžitě poznala, že ho netrápí obtížnost zásahu v zabydlené oblasti. Poznala jeho rozervanost.

Neexistoval důvod, proč by měl jako služebně starší vyšetřující detektiv figurovat v zásahovém týmu vzhledem k jeho zakulacené postavě a nedostatečné praxi v zacházení se zbraněmi naopak existovaly všechny důvody pro to, aby se ozbrojené akce neúčastnil.

Skutečný motiv jeho zdejší přítomnosti však neměl s logikou nic společného. Když Sachsová viděla, jak jeho ruka znovu nutkavě stoupá k jeho obličeji a mne si imaginární skvrnu od krve, a když si uvědomila, že detektiv v duchu znovuprožívá včerejší náhodný výstřel ze služební zbraně i zabití doktora Barryho přímo před jeho očima, bylo jí vše jasné: pro Lona Sellitta nastala chvíle "kost na kost".

Tento výraz pocházel od jejího otce, který během své policejní kariéry provedl spoustu odvážných kousků, ale zřejmě nestatečněji se choval ve svém posledním zápase: v boji proti rakovině, která nakonec ukončila jeho život, ale rozhodně ho neporazila. Jeho dcera už byla v té době policistkou a on jí o této práci udílel rady. Jednou jí prozradil, že se čas od času ocitne v situaci, kdy jí nezbude než se nějakému riziku či úkolu postavit úplně sama. "Říkám tomu ‚kost na kost‘, Amie. Chvíle, kterou musíš přestát jen ty a nikdo jiný. Někdy bojuješ proti pachateli, někdy třeba proti partákovi. Někdy můžeš bojovat i proti celé policii."

A někdy, dodal otec, se nejtěžší bitva odehrává v tvém vlastním nitru.

Sellitto věděl, co dělat. Musel být prvním člověkem, který proběhne dveřmi.

Po včerejším incidentu v muzeu ho však tato představa zároveň ochromovala strachem.

Kost na kost... Obstojí, anebo ne?

Haumann nyní rozdělil taktické agenty do tří týmů, několik dalších poslal na nároží, aby tam zastavili dopravu, a dalšího postavil do stínů vedle hlavního vchodu do budovy, kde měl zadržet každého, kdo by chtěl náhodou vstoupit dovnitř – a kde měl být připraven na zneškodnění samotného Boyda, pokud by nic netuše právě v tomto okamžiku vyrazil ven. Jeden agent vyšplhal na střechu a několik dalších zajistilo byty sousedící s Boydovým, to pro případ, že by se pokusil uniknout stejným způsobem jako na Elizabeth Street.

Nakonec Haumann pohlédl na Sachsovou. "Půjдете tam s náma?"

"Jo," odpověděla Amélie. "Někdo z ohledávačky to tam musí zajistit. Ještě pořád nevíme, kdo si toho parchanta najal, a musíme se to dozvědět."

"Ve kterém týmu chcete být?"

"V tom, který půjde hlavními dveřmi," prohlásila detektivka.

"Takže v Jenkinsonově."

"Ano, pane." Sachsová vysvětlila ostatním, že se na protější straně ulice nacházejí domy, a připomněla jim, že by se Boyd mohl ve snaze o útěk pokusit útočit na civilisty, kteří tam bydlí. Haumann přikývl. "Potřebuju, aby to tam někdo vyklidil nebo alespoň řekl lidem, ať se drží dál od čelních oken a neukazují se na ulici."

Tohoto úkolu se pochopitelně nikdo ujmout nechtěl. Pokud se dali agenti JPS označit za kovboje, pak Haumann žádal, aby některý z nich dobrovolně převzal roli kuchtičky.

Nastalé ticho přerušil hlas. "Ale co, já to vezmu." Byl to Lon Sellitto. "Pro staříka, jako jsem já, je to dokonalý úkol."

Sachsová na něj pohlédla. Detektiv právě pohořel u zkoušky "kost na kost". Praskly mu nervy. Zašklebil se, ale byl to ten nejsmutnější úsměv, jaký kdy Sachsová viděla.

Šéf JPS řekl do mikrofону: "Všechny týmy na svá místa. A pé_pěčko se mi ozve bezprostředně poté, co v objektu nastane nějaká změna, příjem."

"Rozumím. Konec."

"Jdeme na to Rhyme," řekla Sachsová. "Dám ti vědět, co se děje."

"Jasně," odpověděl kriminalista lapidárně.

Nic dalšího si mezi sebou neřekli. Rhymovi se nelíbilo, že Sachsová jde do bojové akce. Zároveň však věděl, jak je zarputilá, jak ji jakékoliv ohrožení nevinných lidí přivádí ke vzteku a jak je pro ni důležité zajistit, aby lidé jako Thompson Boyd nikdy neunikli. Byla to součást její přirozenosti, a on jí proto v podobných situacích nikdy nenavrhl, aby se raději držela zpátky.

Což ovšem neznamenalo, že z toho měl bůhvíjakou radost. Poté se však agenti začali stavět na místa a myšlenky na Lincolna Rhyma musely jít stranou.

Sachsová se Sellitem vyrazili do boční uličky: ona se měla připojit k průnikovému týmu, on měl pokračovat k domům

na protější straně ulice a oznámit jejich obyvatelům, aby se kryli. Poručíkův falešný úšklebek byl pryč. Jeho obličej nyní působil otekle a i přes chladné počasí byl zalitý potem. Sellitto si ho otřel, poškrábal se na neviditelné skvrně od krve a zachytil Améliin pohled. "Zatracená neprůstřelná vesta. Je v ní strašné vedro."

"Taky ji nesnáším," řekla Sachsová. Rovnoměrným tempem pokračovali v chůzi uličkou, až dorazili k zadní části Boydova bytu, kde se agenti rozmísťovali na určené pozice. Sachsová náhle popadla Sellitta za paži a odtáhla ho zpátky. "Někdo se dívá..." Když se poté přiblížili k budově, Sachsová zakopla o pytel s odpadky a ztěžka dopadla na nohu. Hekla, zkroutila se bolestí a začala si třít naražené koleno. "Jsi v pořádku?"

"Dobry," odpověděla a s grimasou se vyškrábala na nohy. "Pět osm osm pět," řekla zadýchaným hlasem do vysílačky, "v jednom okně v prvním patře v zadní části budovy jsem zahlédla pohyb. Můžete to potvrdit, pátračko?"

"Žádný nepřátelský pohyb. Díváte se na jednoho z našich lidí, příjem."

"Rozumím, konec."

Sachsová kulhavě vyrazila kupředu.

"Amélie, ty jsi zraněná."

"To nic není."

"Řekni to Boovi."

"To není problém."

Skutečnost, že Sachsová trpí artritidou, byla známa nejbližšímu okruhu jejích blízkých _ Rhymovi, Melu Cooperovi a Sellittovi _ a prakticky nikomu jinému. Amélie se velice snažila tuto svou chorobu skrývat, protože měla strach, že kdyby se to dozvěděli nadřízení, odstavili by ji ze zdravotních důvodů na vedlejší kolej. Sáhla si do kapsy kalhot, vytáhla balíček léků proti bolesti, roztrhla ho zuby a nasucho spolkla několik pilulek.

Vzápětí oba uslyšeli ve vysílačce hlas Bo Haumanna: "Všechny týmy se zformují."

Sachsová vyrazila vpřed k hlavnímu průnikovému týmu. Kulhání se zhoršovalo.

Sellitto si ji vzal na stranu. "Takhle tam jít nemůžeš."

"Já ho přece nehodlám povalovat na zem, Lone. Budu jen zajišťovat místo činu."

Detektiv se otočil k velitelské dodávce v naději, že tam najde někoho, s kým by mohl nastatou situaci probrat, ale Haumann i ostatní se již rozestavili na určených místech.

"Už je to lepší. Nic to není." Sachsová se odbelhala vpřed.

Jeden z agentů týmu A ji šeptem oslovil: "Jste připravena, detektivko?"

"Jo."

"Ne, není." Sellitto se otočil k agentovi. "Ona půjde odhánět civilisty. A já půjdu s várna."

"Vy?"

"Jo, já. Je v tom snad problém, kurva?"

"Ne, pane."

"Lone," zašeptala Sachsová, "mně nic není."

"O místech činu toho vím dost na to, abych ho dokázal zajistit," odvětil obtloustlý detektiv. "Rhyme mi to celá léta vtloukal do hlavy."

"Já přece nebudu nikam sprintovat."

"Jo, to možná ne, ale dokázala bys s tímhle kolenem zaujmout bojovou pozici, kdyby po tobě začal pálit s té své pitomé bouchačky?"

"Ano, dokázala," odpověděla Sachsová rozhodně.

"No, já myslím, že ne. Tak přestaň smlouvat a odved' ty civilisty do bezpečí." Sellitto si utáhl neprůstřelnou vestu ještě těsněji a vytasil revolver. Sachsová zaváhala. "To je rozkaz, detektivko."

Amélie se na něj temně zadívala. Přestože však byla maximálně nezávislá _ někteří lidé používali spíše výraz "odpadlická", jako dcera pochůzkáře věděla, kde je v řadách policejního oddělení města New York její místo. "No dobře," řekla, "ale na, vezmi si tohle." Vytáhla svou pistoli Glock na patnáct nábojů, podala mu ji i s náhradním zásobníkem a převzala jeho šestiranný revolver.

Sellitto se zadíval na velký černý automat. Byla to obrovská zbraň se spouští křehkou jako motýlí křídlo. Pokud by s touto zbraní zacházel stejně nepatříčně jako včera na Elizabeth Street, mohl by snadno zabít sebe nebo některého z členů zásahového týmu. Ještě jednou si promnul tvář a pohlédl na byt. Spěšně vyrazil za ostatními.

Sachsová přešla přes ulici, ohlédla se a sledovala postup agentů. Nato se znovu otočila a pokračovala k bytům a domům, které měla zajistit.

Kulhání zmizelo.

Ve skutečnosti jí totiž vůbec nic nebylo. Jedinou bolestí, kterou nyní pociťovala, bylo zklamání, že nestojí na špici průnikového týmu. Ten pád a zranění však předstírat musela. Kvůli Lonu Sellittovi. Nenapadl ji jiný způsob, jak ho zachránit, než že ho přinutí, aby se zúčastnil akce. Vyhodnotila riziko jeho přítomnosti v zásahovém týmu a dospěla k názoru, že jemu i všem ostatním hrozí jen minimální nebezpečí _ všichni se několikrát jistili, měli neprůstřelné vesty a hodlali pachatele překvapit. Kromě toho se zdálo, že Sellitto stále dokáže svůj strach do jisté míry kontrolovat. Vzpomněla si, s jakým odhodláním převzal a prohlédl jejího glocka a jak si jeho bystré oči měřily pachatelův dům. Ostatně ani jinou možnost neměla. Sellitto byl skvělý policista. Pokud by se však nezbavil bázlivosti, přestal by být policistou vůbec a jeho život by skončil. Tato ohniska sebepochybnosti dokázala člověku nakazit celou duši.

Sachsová to dobře věděla

sama s nimi neustále bojovala. Pokud by Sellitto okamžitě nešel do bojové akce, jednoduše by to zabalil.

Sachsová přidala do kroku její úkol byl koneckonců také důležitý. Musela vyklidit obytné budovy na protější straně ulice a musela si pospíšet, protože zásahový tým se každým okamžikem chystal vpadnout do pachatelova bytu. Začala

zvonit na domovní zvonky, říkat lidem, aby se drželi dál od předních oken, uzamkli dveře a až do odvolání nevycházeli ven. Zavolala na tajné zásahové frekvenci Bo Haumannovi a sdělila mu, že domy v bezprostřední blízkosti jsou zajištěny ona prý teď bude pokračovat ke vzdálenějším budovám po obou stranách od místa zásahu. "Dobrá, jdeme dovnitř," oznámil Haumann stroze a ukončil komunikaci. Sachsová pokračovala po ulici dál. Přistihla se, že si zarývá nehet do palce. Napadlo ji, jak je to paradoxní: Sellitto se ošival, když šel do bojové akce, zatímco Sachsová byla nervózní, když se musela držet stranou nebezpečí.

31

Zadýchaný Lon Sellitto následoval čtveřici agentů po tmavém schodišti vzhůru, až dorazil k bytu v prvním patře. Tam se zastavil, aby popadl dech. Zásahoví agenti se přikrčili a čekali, až jim Haumann oznámí, že v bytě byla odpojena elektřina _ o další elektrošoky neměli zájem.

Během čekání vedl vypasený detektiv vnitřní monolog: Jsi na to připraven?

Přemýšlej o tom. Nastal čas se rozhodnout. Odejít, nebo zůstat?

Plesk, plesk, plesk...

Všechno se mu vířivě honilo v hlavě: krev, která ho nechutně postříkala, jehličky z kulky, jež trhají maso. Hnědé oči naplněné životem a o vteřinu později mrtvolně skelné. Ledový nával absolutní paniky, když se na Elizabeth Street otevřely sklepní dveře a z jeho revolveru vyšel obrovský cukavý záblesk, když se Amélie Sachsová přikrčila a hmátla po zbrani, zatímco kulka vyštípla ze zdi pouhých pár decimetrů od ní obrovské kusy kamene.

Kulka z mé vlastní pitomé zbraně!

Co se to děje? přemýšlel Sellitto. Ztratil jsem nervy? Chmurně se v duchu zasmál, protože ho napadlo srovnání mezi svými nervy a pátečním nervstvem Lincolna Rhyma, jež bylo doslova zničeno. Rhyme se s tím, co ho potkalo, vyrovnal zatraceně dobře. Tak proč nemůžu já?

Tato otázka naléhavě vyžadovala odpověď, protože kdyby ani tentokrát celou akci nezvládl nebo ji přímo zkazil, mohli by zemřít lidé. Vzhledem k chladnokrevnosti hledaného pachatele to bylo dokonce pravděpodobné.

Kdyby se naopak držel zpátky a ze zásahu vycouval, měl by sice po kariéře, ale přinejmenším by neohrozil nikoho dalšího.

Dokážeš to? zeptal se sám sebe.

Velitel týmu řekl: "Asi za třicet vteřin půjdem do toho, detektive. Vyrazíme dveře, rozestavíme se a prohledáme byt. Vy můžete následně zajistit místo činu. Souhlasíte s tím?"

Odejít, nebo zůstat? přemítal v duchu poručík. Můžeš teď sejít dolů. A bude po všem. Odevzdáš odznak a necháš se nějakou firmou najmout jako bezpečnostní poradce. Za dvojnásobný plat.

A už nikdy po tobě nikdo nebude střílet.

Plesk, plesk, plesk...

Nikdy neuvidíš, jak pár centimetrů od tebe mžikají bolestí oči a pak se z nich vytrácí život.

Plesk...

"Souhlasíte s tím?" zopakoval velitel.

Sellitto na něj pohlédl. "Ne," zašeptal. "Ne."

Agent se zamračil.

"Vyrazte dveře beranidlem," řekl detektiv, "a já vběhnu dovnitř. Jako první."

"Ale.."

"Slyšel jste detektivku Sachsovou," zamumlal Sellitto. "Tenhle pachatel nepracuje sám. Musíme najít něco, co nás dovede k tomu hajzlovi, který si ho najal. Já poznám, nač se mám zaměřit, a dokážu zachránit místo činu, pokud se ho pokusí zničit."

"Tak tam půjdu já," řekl agent pochybovačně.

"Důstojníku," odvětil detektiv klidně, "realita je taková, že já mám vyšší hodnost."

Velitel týmu pohlédl na svého zástupce. Pokrčili rameny.

"Je to vaše... rozhodnutí."

Sellitto předpokládal, že agentovo poslední slovo mělo původně znít "smrt".

"Vpadneme tam ihned poté, co mu odpojí šťávu," prohlásil agent a nasadil si plynovou masku. Ostatní členové týmu včetně Sellitta ho následovali. Sellitto uchopil Amélii glocka _ tentokrát již držel prst mimo kryt spouště _ a přesunul se stranou od dveří.

Ve sluchátku uslyšel: "Vypínáme elektřinu za tři..., dva..., jedna..."

Velitel poklepal na rameno agentovi s beranidlem. Ten se s ním prudce ohnal a dveře se rozletěly.

Sellitto se začal vznášet na vlně adrenalinu. Zapomněl na všechno kromě pachatele a důkazů a vrtil se dovnitř.

Zásahoví agenti se nahrnuli do bytu za ním: kryli ho, rozkopávali dveře a prohledávali pokoje. Druhý tým pronikl do bytu z kuchyně.

Po Boydovi se zde nenacházely žádné bezprostřední stopy. Pouze na malém televizoru hrál jakýsi sitcom _ zdroj hlasů a s největší pravděpodobností také zdroj tepla a hluku, který odhalili členové pátracího a průzkumného týmu. S největší pravděpodobností. Ale možná ne.

Sellitto se podíval nalevo a napravo, vstoupil do malého obývacího pokoje, a když nikoho neviděl, zamířil přímo k Boydovu pracovnímu stolu, který doslova přetékal důkazy: archy papíru, náboje, několik obálek, kusy izolovaného kabelu, digitální časovač, sklenice s tekutinami a bílým práškem, tranzistorové rádio, provaz. Sellitto sebral papírový

ubrousek a opatrně zkontroloval kovovou skříň vedle pracovního stolu, aby odhalil případné nastražené pasti. Žádné však neobjevil, a tak otevřel skříň a našel v ní další sklenice a boxy. A také dvě stříelné zbraně. Plus několik balíčků s novými bankovkami, jejichž celkovou hodnotu odhadl na téměř sto tisíc dolarů.

"Místnost čistá," zavolal jeden z agentů JPS. A po něm i další z vedlejšího pokoje.

Sellitto se hlasitě zasmál. Dokázal to. Postavil se čelem tomu, co ho tak zatraceně trýznilo.

Ale nebuď příliš nafoukaný, řekl si v duchu, když zasouval do kapsy Amélieinu pistoli. Na tuhle horskou dráhu jsi nasedl z určitého důvodu, vzpomínáš? Máš tu jistě povinnosti. Tak běž a zajisti ty zpropadené důkazy.

Když si však vzápětí prohlížel byt, uvědomil si, že mu něco vrtá hlavou. Co?

Zkontroloval kuchyni, chodbu, pracovní stůl. Co tady nehrálo? Něco rozhodně ano. A pak mu to došlo. Tranzistorové rádio?

Vyrábějí se vůbec ještě tyhle věci? A i kdyby ano, dnes už se prakticky nevidí, protože je dávno nahradily všechny ty elegantnější a laciné přehrávače: plážáky, diskmany a MP_trojky.

Sakra. Vždyť je to nástražná past, výbušné zařízení! A leží přímo vedle velké lahve se zabroušenou zátkou, která obsahuje čirou tekutinu _ Sellitto si ještě z hodin chemie vzpomínal, že přesně v takových nádobách se přechovávají kyseliny. "Kristepane!"

Kolik mají času, než se ozve výbuch? Minutu, dvě? Sellitto se vrhl kupředu, popadl rádio, odběhl do koupelny a vložil přístroj do umyvadla.

"Co to..., " hlesl jeden z taktických agentů. "Máme tu výbušninu! Vyklid'te byt!" křikl detektiv, když si strhl plynovou masku.

"Vypadněte odtud!" zaječel agent.

Sellitto si ho nevšímal. Věděl, že když pachatel vyrábí improvizované výbušné zařízení, neláme si hlavu se zahlazováním otisků prstů a dalších stop, protože exploze většinu důkazů zničí. Vyšetřovatelé pochopitelně znali Boydovu totožnost, ale na výbušném zařízení se mohly nacházet stopy či otisky prstů, které mohly policii přivést na stopu člověka, jenž si pachatele najal, případně jeho komplice.

"Zavolejte pyrotechniky," ohlásil někdo. . "Mlčte. Mám práci."

Rádio bylo opatřeno vypínačem, ale Sellitto mu nevěřil a netroufal si deaktivovat výbušninu pomocí něj. Přikrčil se a začal z přístroje snímat černý zadní kryt. Jak dlouho, jak dlouho?

Jakou dobu mohl Boyd potřebovat k tomu, aby po příchodu do bytu deaktivoval zařízení?

Když Sellitto sňal z rádia kryt, zjistil, že se dívá na půltyčinku dynamitu _ nebyla to plastická trhavina, ale přesto šlo o dostatečně silnou nálož, aby mu utrhla ruku a oslepila ho. Nikde nebyl vidět žádný displej. To pouze ve filmech mají bomby snadno čitelný digitální časovač, který odpočítává k nule. Skutečné bomby detonují na povel drobných časovačích mikroprocesorů, které žádný displej nemají. Sellitto přidržel dynamit na místě nehtem, to aby nesmazal žádné otisky prstů _ a začal z něj odstraňovat rozbušku.

Pomyslel si, nakolik rafinovaný byl asi tento konkrétní pachatel (skuteční experti na výrobu bomb používají sekundární detonátory, aby zlikvidovali lidi jako Sellitto, kteří si dovoľují manipulovat s jejich uměleckým dílem), a vytáhl rozbušku z dynamitu.

Žádné druhotné detonátory ani...

Vtom koupelnou oťrásl obrovský zvonivý výbuch, jehož vibrace se odrážely od obložení.

"Co to bylo?" zavolal Bo Haumann. "Někdo střelil? Slyšeli jste výstřely? Všechny jednotky podejte zprávu."

"Výbuch v koupelně bytu podezřelého," ohlásil někdo. "Voláme zdravotníky, voláme zdravotníky!"

"Ne, to není třeba. Všichni zůstaňte klidní." Sellitto si chladil popálené prsty pod studenou vodou. "Akorát potřebuju náplast."

"To jste vy, poručíku?"

"Jo. Bouchla mi rozbuška. Boyd tu měl nastraženou výbušninu, aby zametl důkazy. Většinu jsem jich zachránil..." Strčil si dlaň do podpaží a stiskl ji. "Kurva, to štípe."

"Jak velkou výbušninu?" zeptal se Haumann.

Sellitto pohlédl na pracovní stůl ve vedlejší místnosti. "Dost velkou na to, aby to roztrhlo čtyřlitrovou sklenici s něčím, co podle mě vypadá jako kyselina sírová. A taky tu vidím pár sklenic s práškem, nejspíš s kyanidem. Zlikvidovalo by to většinu důkazů _ a taky každého, kdo by se nacházel opodál."

Několik agentů Jednotky pohotovostních služeb se na Sellitta vděčně zadívalo. "Teda," neudržel se jeden z nich, "tohle pachatele bych teda rád sejmul osobně."

Haumann, který si zachovával nezúčastněný přístup, se věcně dotázal: "Status pachatele?"

"Žádné stopy," odpověděl jeden z agentů. "Zdá se, že to teplo na infračervenou pocházelo od ledničky, televizoru a slunečních paprsků na nábytku."

Sellitto si prohlédl pokoj a řekl do vysílačky: "Něco mě napadlo, Bo."

"Povídej."

"Rychle opravte ty dveře. Nechte mě s pár dalšími lidmi uvnitř a všechny ostatní stáhněte z ulice. On se možná brzy vrátí. A my ho pak dopadneme."

"Rozumím, Lone. To se mi líbí. Takže pohyb. Kdo se vyzná v tesařině?"

"Já to udělám," nabídl se Sellitto. "Je to můj koníček. Akorát mi sežene nějaké nářadí. A vůbec: co je tohle za průnikový tým? To vážně nikdo nemá pitomou náplast?"

Na ulici před Boydovým bytem poslouchala Amélie Sachsová rádiovou komunikaci o zásahu. Zdálo se jí, že její plán se Sellitem možná vyšel _ dokonce lépe, než doufala. Nevěděla úplně přesně, co se vlastně stalo, ale bylo zřejmé, že detektiv učinil něco kurážného _ Sachsová v jeho hlase slyšela nově nabytou sebedůvěru.

Ohlásila, že bere na vědomí plán stáhnout agenty z ulice a vyčkat na Boydův návrat, a dodala, že půjde varovat obyvatele posledních několika domů naproti pachatelovu bytu a poté se připojí k ostatním. Zaklepala na dveře jednoho z domů a oznámila ženě, která jí přišla otevřít, že se má zdržovat mimo čelní okna, dokud ji policie neuvědomí, že na ulici je již opět bezpečno. V domě na protější straně probíhá policejní akce, dodala.

Žena vytřeštila oči. "Je to nebezpečné?"

Sachsová jí odpověděla standardní replikou: jen se snažíme neponechat nic náhodě, není se čeho obávat a tak dále. Nezářivě, konejšivě. U policisty jsou dobré vztahy s veřejností polovinou úspěchu. Někdy i většinou úspěchu. Sachsová dodala, že na dvorku ženina domu zahlédla nějaké hračky. Jestlipak jsou teď děti doma?

Ve stejném okamžiku si všimla, jak se z boční uličky vynořil jakýsi muž v klobouku a dlouhém plášti a se sklopenou hlavou pomalu zamířil k bytu. Do tváře mu Sachsová neviděla.

Žena odpověděla znepokojeným hlasem: "Momentálně jsme s přítelem doma sami. Děti jsou ve škole. Obvykle chodí domů pěšky _ neměla bych pro ně zajet?"

"Paní, co ten muž tam naproti přes ulici?"

Žena vykročila vpřed a rozhlédla se. "Tamten?"

"Znáte ho?"

"Jistě. Bydlí v protějším domě."

"Jak se jmenuje?"

"Larry Tang."

"Eh, on je Číňan?"

"Myslím, že jo. Nebo Japonec nebo něco takového."

Sachsová se uklidnila.

"Ale není do něčeho zapletený, že ne?" ujistila se žena.

"Ne, není. A pokud jde o vaše děti, asi bude nejlepší, když..."

Ach, Ježíšikriste...

Amélie Sachsová se podívala za ženu do ložnice jejího bungalovu, který se právě renovoval. Stěnu zdobilo několik kreslených postaviček. Jedna byla z medvídků Pú _ konkrétně Tygr.

Oranžový odstín nátěru se shodoval se sytější oranžovými vzorky, které Sachsová našla poblíž bytu Geneviny tety v Harlemu.

Pohlédla na podlahu ve vstupní hale. Na čtverečku novin ležel pár starých bot světle hnědé barvy. Sachsová uvnitř zahlédla štítek. Boty měly značku Bass. Velikost přibližně 11.

Amélie Sachsová náhle pochopila, že oním přítelem, o němž se žena zmiňovala, je Thompson Boyd, a že byt naproti přes ulici není jeho bydlištěm, nýbrž další ze skrýší. Momentálně mohla být tato skrýš prázdná z jediného důvodu: totiž že se teď Thompson Boyd nachází za dveřmi tohoto domu.

32

Vylákej tu ženu ven, pomyslela si Amélie Sachsová. Její oči nejsou provinilé. V tomhle prsty nemá.

Boyd je pochopitelně ozbrojený, napadlo ji.

A já právě vyměnila svého glocka za ubohoučké šestiraňák.

Vylákej ji pryč. Rychle.

Améliina ruka zamířila k pasu, kde se houpal drobný Sellittův revolver. "Eh, ještě jedna věc, paní," řekla detektivka.

"Zahlédla jsem na ulici dodávku. Chtěla jsem se zeptat, jestli nevíte, komu patří."

Co je to za hluk? přemýšlela. Zevnitř domu se něco ozývalo. Něco kovového. Nepřipomínalo to však zbraň, spíš to bylo jakési slabé řinčení.

"Dodávku?"

"Jo, ale odsud vidět není. Stojí za tantím stromem." Sachsová udělala krok zpátky a gestem ženě pokynula, aby ji následovala. "Mohla byste vyjít ven a podívat se, prosím? Moc byste mi pomohla."

Žena však zůstala stát ve dveřích a pohlédla napravo, odkud se ozýval zvuk. "Miláčku?" Zamračila se. "Co se děje?"

Sachsová náhle pochopila, že řinčivý zvuk pochází od okenních žaluzií. Boyd zaslechl její rozhovor s družkou, vykoul z okna a zahlédl poblíž svého bytu agenta JPS nebo policejní vůz.

"Je to vážně důležité," zkoušela to Sachsová. "Kdybyste mohla..."

Žena však vytřeštila oči a zkoprněla.

"Ne! Tome! Co to...?"

"Pojďte sem, paní!" vykřikla Sachsová a vytasila Smith & Wesson. "Rychle! Jste v nebezpečí!"

"Co to s tím děláš? Tome!" Žena odstoupila, ale stále setrvala na chodbě jako králík ozářený reflektory. "Ne!"

"K zemi!" poručila Sachsová drsným šepetem, přikrčila se a vyrazila do domu. "Poslouchejte mě, Boyde," sykla. "Jestli máte zbraň, odhodte ji. Upust'te ji tak, abych na ni viděla. A pak si lehněte na podlahu. Okamžitě! Venku jsou desítky policistů!"

Nastalo ticho přerušované pouze ženínými vzlyky.

Sachsová provedla rychlý výpad a vykoulka nízko u země za levý roh. Zahlédla muže s klidným výrazem v obličeji a velkou černou pistolí v ruce. Nebyla to zbraň značky North American Arms ráže 0.22 magnum, nýbrž automat se zásobníkem na dobrých patnáct nábojů. Sachsová ucukla hlavou zpátky do krytu. Boyd ji čekal výše, a tak ji jeho dvě kulky o pár centimetrů minuly do vzduchu se rozprskly kousky sádry a třísky. Bruneta mezitím s každým nadechnutím

křičela _ škrábala se pryč a dívala se střídavě na Sachsovou a na Boy dá. "Ne, ne, ne!"

"Odhoďte zbraň!" zaječela Sachsová.

"Tome, prosím tě! Co se to děje?"

"K zemi, paní!" křikla na ni Sachsová.

Nastal dlouhý okamžik naprostého ticha. Co má Boyd v plánu? Jako by uvažoval, co podniknout.

A pak vypálil jedinou kulku.

Detektivka se přikrčila. Kulka ji však minula. Proletěla daleko od stěny, kde se Sachsová ukrývala.

Jak se ovšem ukázalo, Boyd vůbec nemířil na ni a kulka přece jen zasáhla cíl.

Bruneta padla na kolena a položila si ruce na stehno, z něhož crčela krev. "Tome," zašeptala. "Proč...? Ach, Tome."

Překulila se na záda, držela se za nohu a sténala bolestí.

Stejně jako v muzeu Boyd postřelil někoho jiného, aby odlákal pozornost policie, a měl tak možnost uprchnout.

Tentokrát si však vybral vlastní přítelkyni.

Sachsová uslyšela řinčení skla, když Boyd proskočil oknem, aby odtud utekl.

Žena stále šeptala, ale Sachsová ji nerozuměla. Zavolala vysílačkou Haumannovi, informovala ho o své poloze i o stavu ženy a Haumann na místo okamžitě vyslal zdravotníky a posily. Jenže agenti JPS sem dorazí až za několik minut, napadlo Sachsovou.

Musím ji zachránit sama. Stáhnout jí tepnu a zpomalit krvácení. Dokážu ji zachránit život.

Pak si ovšem pomyslela: Ne. On nám nesmí pláchnout. Opět vykukla nízkou nad zemí za roh a všimla si, že Boyd vyskočil z okna v hale na boční dvorek.

Zaváhala a podívala se zpátky na ženu. Ta mezitím omdlela a její ruka se odtáhla od příšerné rány na noze. Pod jejím tělem se již stačila vytvořit kaluž krve.

Kristepane...

Sachsová k ní vyrazila. A pak se zastavila. Ne. Ty víš, co musíš udělat. Amélie Sachsová odběhla k bočnímu oknu a znovu rychle vykukla ven, aby ji Boyd případně nestačil zasáhnout. Nestalo se _ Boyd zřejmě předpokládal, že policistka bude zachraňovat ženu. Sachsová viděla, jak sprintuje k dlážděné boční uličce, aniž se jedinkrát ohlédl. Zadívala se pod sebe. Okno se nacházelo metr a půl od země. Její historka o bolestivém pádu, kterou před dvaceti minutami nabulíkovala Sellittovi, byla sice smyšlená, ale její chronická bolest v kolenou nikoliv.

Šmarjá.

Vyhoupala se na římsu tak, aby nezavadila o rozbité sklo, přehodila si nohy a odrazila se. Ve snaze zmírnit náraz dopadu měla neustále ohnutá kolena. Let však byl dlouhý, a sotva dopadla na zem, podlomila se jí levá noha. Sachsová se skácela na šterk zarostlý travou a vykřikla bolestí.

S námahou a těžkým dechem, se vyškrábala na nohy a vyrazila za Boydem. Tentokrát už ji zpomalovalo nepředstírané kulhání. To tě Bůh trestá za lhaní, pomyslela si.

Prodrala se řadou chudokrevných keřů a ocitla se v uličce, která se táhla za domy a byty. Rozhlédla se napravo a nalevo. Nikde ani stopa.

Pak si ovšem všimla, že se asi třicet metrů před ní rozevírají velká dřevěná vrata. Pro starší části New Yorku to byl typický obrázek _ za řadami domů zde stály nevytápěné osamocené garáže. Zdálo se logické, že také Boyd bude se svým automobilem parkovat v garáži pátrací a průzkumný tým jej totiž nenašel u žádného z okolních bloků. Sachsová vyrazila kupředu, jak nejrychleji to šlo, a ohlásila svou polohu velitelskému stanovišti.

"Rozumím, pět osm osm pět. Už jsme na cestě."

Detektivka se nejistě přesouvala po dlažebních kostkách vpřed. Otevřela válec Sellittova smíťáka a zjistila, že poručík patří k obezřetnějším držitelům zbraní otvor pod kohoutkem byl prázdný.

Takže pět nábojů.

Proti Boydovu automatu s trojnásobkem kulek a dost možná i náhradním zásobníkem nebo dvěma v kapse.

Když běžela k ústí uličky, zaslechla startování motoru. O vteřinku později vycouval z garáže modrý buick otočený zádi k Sachsové. Ulička byla příliš úzká, než aby se mohl plynule otočit, a tak musel Boyd zastavit, popojet dopředu a znovu zacouvat. Tím poskytl Sachsové příležitost dosprintovat až na vzdálenost osmnácti až dvaceti metrů od garáže.

Boyd mezitím dokončil manévry, využil skutečnosti, že vrata garáže nyní mezi jím a Sachsovou fungovala jako štít, a začal rychle ujíždět.

Sachsová se těžce vrhla na dlažební kostky a viděla, že se jí nabízí jediný cíl: zadní pneumatiky ve šterbině pod garážovými vraty.

Při tis klá se k zemi a namířila na pravou pneumatiku.

Při městských přestřelkách platí pravidlo, že střelec nesmí nikdy vypálit, pokud "nezná pozadí" _ tedy pokud neví, kam kulka dopadne, když mine cíl, případně pokud proletí cílem a pokračuje v letu. Zatímco se Boydovo auto vzdalovalo, Sachsová se nad tímto protokolem na zlomek vteřiny zamyslela a pak _ s myšlenkami na Genevu Settleovou _ vytvořila pravidlo vlastní: ten hajzl neuteče.

Jediné, co mohla pro kontrolu výstřelu udělat, bylo mířit nízkou, aby se případná nepřesně mířená kulka odrazila nahoru a zasáhla samotný automobil.

Nastavila zbraň do jednočinného módu, aby byla spoušť citlivější, namířila a vypálila dvě rány, jednu nepatrně výše než druhou.

Kulky prosivšely pod garážovými vraty a nejméně jedna prorazila pravou zadní pneumatiku. Když sebou auto smýklo doprava a tvrdě narazilo do cihlové zdi uličky, Sachsová se vymrštila a s bolestivou grimasou k němu začala sprintovat. U garážových vrat se zastavila a vykukla za ně. Ukázalo se, že buick má prasklé obě zadní pneumatiky.

Boyd se snažil opět vyrazit od zdi, ale měl ohnutou přední poloosu, takže kolo bylo zaklíněno do blatníku. Vystoupil tedy, začal se ohánět pistolí sem a tam a pátrat po střelci.

"Boyde! Odhodte zbraň!"

Jeho reakcí bylo vypálení pěti či šesti kulek směrem k policistce. Sachsová reagovala jednou ranou, která zasáhla karoserii pár centimetrů od něj. Překulila se doprava, rychle se vztyčila a viděla, že Boyd před ní prchá na ulici. Tentokrát už Amélie pozadí viděla – tvořila je cihlová stěna na protější straně ulice – a vypálila další ránu.

Boyd však současně s výstřelem uskočil stranou, jako by jej očekával. Kulka proletěla vedle něj, i tentokrát jen o pár centimetrů. Vzápětí zahrnul Boyd Sachsovou salvou odvetných výstřelů. Amélie se znovu těžce vrhla na mázlavé dlažební kostky a rozbila si přitom vysílačku. Boyd mezitím zmizel za levým rohem.

Zbýval jí poslední výstřel. Měla jsem na tu gumu vystřelit jen jednou, pomyslela si Sachsová vztekla, postavila se a vyrazila za Boydem tak rychle, jak jí to jen bolavé nohy umožňovaly. Na rohu, kde se boční ulička rozšiřovala v chodník, se zastavila a vrhla rychlý pohled nalevo. Zhlédla Boydovu statnou postavu, která sprintovala směrem od ní.

Popadla vysílačku a vyzkoušela tlačítko pro přenos. Kdepak, přístroj byl rozbitý. Sakra. Mám tedy zavolat z mobilu 911? To bych musela sáhodlouze vysvětlovat situaci, zatímco na samotné sdělení by mi zbyl jen zlomek času. Navíc výstřely bezpochyby zaslechl někdo v okolních budovách a ohlásil je. Pokračovala tedy ve sprintu za Boydem. Z plic jí vycházel sípavý dech a její boty pravidelně pleskaly po chodníku.

Na křižovatce na konci bloku zastavil modrobílý policejní vůz. Policisté z něj však nevystoupili žádné výstřely neslyšeli, takže

netušili, že jsou pachatel se Sachsovou tak blízko u nich. Boyd zvedl hlavu a zhlédl je. Rychle se zastavil, přeskočil přes malý plůtek a v podřepu se nasoukal pod schodiště vedoucí do prvního podlaží jedné obytné budovy. Sachsová zaslechla kopance, jak se pokoušel vlámat do sklepního bytu.

Sachsová na policisty zamávala, ale ti se právě dívali na příčinou ulici, takže ji neviděli.

V tu chvíli vyšla ze dveří bytu přímo naproti Boydovi mladá dvojice. Mladík za sebou zavřel dveře, zapnul si v mrazivém vzduchu vestu, žena se do něj zavěsila a oba společně vyrazili ze schodů.

Kopání ustalo.

Ach ne... Sachsová si uvědomila, co se teď stane. Boyda sice neviděla, ale bylo jí jasné, co se chystá provést. Teď určitě míří na oba mladé lidi. Hodlá zastřelit jednoho nebo i oba, ukrást jim klíče a uprchnout do jejich bytu – opět v naději, že policie rozštěpí síly, aby se postarala o zraněné.

"K zemi!" vykřikla Sachsová.

Dvojice vzdálená téměř třicet metrů ji ovšem neslyšela.

Boyd už na ně bezpochyby zacítil a teď jen čeká, až se oba mladí lidé přiblíží.

"K zemi!"

Sachsová se vztyčila a začala se belhat jejich směrem.

To už si jí oba lidé všimli, ale nedokázali rozeznat, co jim sděluje. Zarazili se a zamračeně ji sledovali.

"K zemi!" zopakovala Amélie.

Muž si dal dlaň kolem ucha a zavrtěl hlavou.

Sachsová se zastavila, zhluboka se nadechla a vypálila poslední kulku do kovového odpadkového koše asi šest metrů od páru.

Žena zaječela, oba mladí lidé se otočili a spěšně se vydrápali po schodech zpátky do bytu. Dveře se za nimi zabouchly. Alespoň se jí podařilo je...

Vedle Sachsové explodoval kus vápence a zasypal ji kousky rozpáleného olova a kamene. O půlveřinu později zaslechla detektivka hlasité štěknutí Boydovy pistole.

Následoval další výstřel a po něm další. Sachsová musela ustoupit, protože kulky létaly pár decimetrů od ní. Klopýtala přes

dvůr, v jednom okamžiku zakopla o třiceticentimetrový plůtek obrušního záhonu a jakési sádrové ozdoby, laně a trpaslíky. Jedna z kulek se jí otřela o neprůstřelnou vestu a vyrazila jí dech. Sachsová ztěžka padla na skalku. Kolem létaly další kulky. Konečně se Boyd otočil k policistům, kteří mezitím vyskočili z policejního vozu. Zasypal auto několika kulkami, prorazil mu pneumatiky a přinutil policisty ukrýt se za kapotou. Pochůzkáři neměli odvahu zpoza auta vykuknout, ale alespoň ohlásili přestřelku a přivolali posily.

Což pochopitelně zároveň znamenalo, že Boydovi zbývala jediná úniková cesta – směrem k ní. Sachsová sebou plácla do úkrytu za keři. Boyd mezitím přestal střílet, ale Amélie slyšela, že se jeho kroky rychle přibližují. Odhadovala, že je nyní šest metrů od ní. A poté tři. Byla si jistá, že každou vteřinou spatří jeho obličej a hned po něm hlaveň jeho zbraně. A pak umře...

Zuch.

Žuch.

Opřela se o loket a viděla, jak pachatel kousek od ní kope do dveří dalšího sklepního bytu, které pomalu začínaly ustupovat. Obličej měl podivuhodně klidný – úplně jako Viselec na tarotové kartě, kterou hodlal zanechat vedle těla Genevy Settleové. Zřejmě si myslel, že Sachsovou zasáhl, protože si nevšímal, kam dopadla, a soustředil se pouze na prokopnutí dveří – své jediné únikové cesty. Jednou či dvakrát se ohlédl na konec bloku, kde již jeho směrem postupovali uniformovaní policisté. Jejich postup však nebyl příliš rychlý, protože se Boyd jednou za čas otočil a zahrnul je palbou.

Také jemu už brzy dojde munice, napadlo Sachsovou. Zřejmě by...

Boyd vysunul z pistole zásobník, zastrčil do ní nový a natáhl kohoutek.

Tak, to bychom měli...

Sachsová mohla zůstat v bezpečí a doufat, že sem posily dorazí dříve, než Boyd stačí uprchnout.

Poté si však vzpomněla na brunetku, která ležela v kaluži krve v bungalovu _ a která teď už možná byla mrtvá.

Vzpomněla si na policistu zasaženého elektřinou, na knihovníka zastřeleného včera. Vzpomněla si na mladého nováčka Pulaského s roztržštěnou a zkrvavenou tvář. A především si vzpomněla na nebohou mladou Genevu Settleovou, které hrozilo nebezpečí každou minutou, kdy Boyd svobodně chodil po ulicích. Sevěřela prázdný revolver a dospěla k rozhodnutí.

Thompson Boyd uštědřil dveřím od sklepního bytu další silný kopanec. Dveře se začaly prohýbat. Dostane se dovnitř, dostane se...

"Ani se nehni, Boyde. Odhod' zbraň."

Thompson překvapeně zamrkal pálicíma očima, otočil hlavu a svěsil nohu, která se už chystala k dalšímu kopanci.

Co je zase tohle?

S pistolí nízko u pasu se pomalu obrátil a zadíval se na ni. Ano, bylo to přesně, jak si myslel: stála za ním ta ženská, co včera ráno ohledávala v muzejní knihovně místo činu. Ta, co chodila tam a zpátky, tam a zpátky jako chřestýš rohatý. Rudé vlasy, bílá kombinéza. Ta, kterou Thompson sledoval s rozkoší a obdivem. Obdivovat je rozhodně co, pomyslel si. A taky umí dobře

střílet.

Thompsona nicméně překvapilo, že je ta žena stále naživu. Vsadil by se, že ji při poslední salvě zasáhl.

"Budu střílet, Boyde. Odhod' zbraň a lehni si na chodník."

Thompsona napadlo, že by stačilo už jen pár kopanců a dveře by se vylomily. Z bytu by pak mohl prchnout do zadní uličky. Případně mohli mít nájemníci bytu automobil. Mohl by jim sebrat klíče, postřelit všechny uvnitř, aby odlákal další policisty, a utéct.

Jenže nejprve bylo samozřejmě zapotřebí odpovědět na jednu otázku: má ta ženská vůbec ještě střelivo?

"Slyšíš mě, Boyde?"

"Takže jsi to ty." Thompson přimhouřil pálicí oči. Už dlouho si nenakapal murin. "Myslel jsem si to."

Policistka netušila, co tím má na mysli. Možná přemýšlela, jestli se s ní už mohl někdy setkat a odkud by ji mohl znát.

Dával si dobrý pozor, aby se nepohnul. Musel to nějak vyřešit. Má ji zastřelit, anebo ne? Kdyby totiž učinil sebemenší pohyb proti ní a ona ještě nějaké náboje měla, určitě by začala střílet. O tom

Thompson nepochyboval. Tahle ženská nebyla ani trochu útlocitná.

Zabijou tě jediným polibkem...

Thompson přemítal. V ruce držela revolver Smith & Wesson na šest nábojů ráže 0.38. Zatím vypálila pětkrát.

Thompson Boyd vždy počítal výstřely (věděl, že on sám má ještě ve stávajícím zásobníku osm nábojů a v kapse další zásobník se čtrnácti kulkami).

Podánilo se jí zbraň dobít? A jestli ne, zbyla jí ještě jedna kulka?

Někteří policisté ponechávají ve válci pod kohoutkem revolveru prázdné místo pro onen vzácný případ, že by zbraň nedopatřením upustili a ona vystřelila. Tahle ženská však na to nevypadala. Ve zbraních se skvěle vyzнала. Nikdy by žádnou nedopatřením neupustila. A kromě toho, pokud působil v zásahové jednotce, cenila si každé použitelné kulky. Ne, tahle policajka rozhodně nebyla na prázdný válec typ.

"Nebudu ti to říkat znovu, Boyde!"

Na druhé straně, napadlo Thompsona, ta zbraň není její. Včera v muzeu měla u pasu automatickou pistoli Glock. I nyní jí viselo na opasku pouzdro na glocka. Měl snad být smit'ák její záložní zbraní? Za starých časů, kdy všichni poldové používali šestiraňáky, nosili někteří záložní zbraň na kotníku. V dnešní době však automaty pojalý nejméně dvanáct nábojů a další dva zásobníky se daly nosit na opasku, a tak se policisté obvykle s druhou zbraní neobtěžovali.

Ne, Thompson by se vsadil, že tahle ženská svůj automat buďto ztratila, anebo ho někomu půjčila a vzala si od něj tuto zbraň, což znamenalo, že pravděpodobně nemá náhradní náboje. Další otázka tedy zněla, zda osoba, která jí smit'áka zapůjčila, nechává pod kohoutkem prázdné místo na náboj. Což Thompson Boyd pochopitelně neměl jak poznat.

Těžší otázka se tedy přesunula k odhadu, jaká je tahle policista osoba. Boyd si vzpomněl na muzeum, kde se na ni díval, jak pročesává okolí jako chřestýš. Vzpomněl si na ni na chodbě před bytem na Elizabeth Street, jak za ním probíhala dveřmi. Vzpomněl si, jak se před chvílí objevila v jejich domě _ a jak klidně nechala Jeanne s prostřeleným stehnem napospas osudu.

Thompson dospěl k závěru: tahle ženská blafuje. Kdyby jí totiž zbyla kulka, dávno by po něm vystřelila.

"Ty už nemáš střelivo," oznámil. Vytočil se k ní celým tělem a zvedl pistoli.

Policistka se zašklebila a svěřila revolver. Thompson měl pravdu. Má ji zabít? Ne, jen postřelit. Kam to bude nejlepší?

Chtělo by to něco bolestivého a život ohrožujícího. Křik a spousta krve upoutají spoustu pozornosti. Policistka si zjevně šetřila jednu nohu vystřelí tedy do ní, třeba do kolena. A až se ta ženská skácí, zavrtá jí druhou kulku do ramene. A uteče.

"Takže jsi vyhrál," prohlásila. "Co teď bude? Jsem rukojmí?"

Tohle Thompsona nenapadlo. Zaváhal. Mělo by to logiku? Bylo by to užitečné? S rukojmími bylo většinou více potíží než

užitku.

Ne, lepší bude ji postřelit. Thompson začal mačkat spoušť, zatímco ona poraženecky odhodila revolver na chodník.

Thompson na ni pohlédl a napadlo ho: Tady něco nehraje... Jenže co?

Policistka držela revolver v levé ruce. Pouzdro jí však viselo na

pravém boku.

Thompson upřel pohled zpátky na policistku a zalpal po dechu, protože vzápětí viděl, jak se k jeho obličejí rychle blíží blyštivý nůž. Ta ženská ho po něm mrštila pravou rukou, když se na zlomek vteřiny zadíval na odhozenou zbraň. Čepel se do něj sice nezabodla a ani ho neporežala – do tváře ho zasáhla pouze střenka, ale policistka mířila přímo na jeho rozbolavělé oči. Thompson se proto instinktivně sklonil a zvedl ruku, aby si je chránil. Než se poté stihl opět postavit a namířit pistoli, byla už policistka na něm a oháněla se kamenem, který sebrala ze skalky. Thompson po chvíli ucítil na spánku omračující ránu a zalpal po dechu bolestí.

Jedenkrát stiskl spoušť a pistole vystřelila. Rána však minula cíl, a než stačil Thompson vypálit podruhé, udeřil ho do pravé ruky kámen a zbraň mu vypadla na zem. Thompson zaúpěl a hladil si zraněné prsty.

V domnění, že policistka půjde po pistoli, se jí pokusil zastoupit cestu vlastním tělem. Ona však o pistoli nejevila zájem dostatečnou zbraň už totiž měla. Do jeho obličejí znovu narazil

kámen. "Ne, ne..." Thompson se ženu pokusil udeřit, ale ta byla urostlá a silná. Další úder kamene ho srazil na kolena a poté na bok. Thompson Boyd se začal svíjet pod sprškou nových a nových ran. "Přestaň, přestaň," sténal. Místo odpovědi však ucítil další úder kamene na své tváři. Slyšel, jak se z policistčina hrdla dere rozzuřený vytí.

Zabijou tě...

Co to dělá? přemýšlel šokované. Už přece zvítězila... Proč takhle porušuje předpisy? Jak může? Tohle přece není podle knihy.

... jediným polibkem.

Faktem bylo, že když k nim o chvíli později dosprintovali uniformovaní policisté, Thompsona Boyda zneškodnil a spoutal pouze jeden z nich. Druhý nasadil kravatu té policistce a snažil se jí vypáčit z ruky zkrvavený kámen.

Thompson skrz bolest a zvonění v uších slyšel, jak jí policista stále dokola opakuje: "To je dobrý, to je dobrý, už ho máte, detektivko. Jen klid, můžete se uvolnit. Ten už nikam neuteče, ten už nikam neuteče, ten už nikam neuteče..."

33

Prosím, prosím...

Amélie Sachsová spěchala co nejrychleji zpátky k Boydovu bungalovu gratulací od kolegů si nevšímal a snažila se nevšímat ani bolesti v nohou.

Zpocená a zadýchaná přiklusala k prvnímu zdravotníkovi, kterého zahlédla a zeptala se: "Co ta žena v tom domě?"

"V tamtom?" Zdravotník ukázal na dům.

"Jo. Ta bruneta, která tam bydlí."

"Jo, tahle. Obávám se, že mám špatné zprávy."

Sachsová se zhluboka nadechla. Cítila, jak jí celým tělem proniká ledový děs. Dopadla Boyda, ale žena, kterou mohla zachránit, je mrtvá. Zaryla si nehet do kůžičky palce a ucítila bolest a krev. Napadlo ji, že vlastně udělala přesně totéž co Boyd. Kvůli své kariéře obětovala život nevinného člověka.

"Byla postřelena," pokračoval zdravotník.

"Já vím," zašeptala Sachsová a zaryla oči do země. Panejo, s tímhle se bude žít těžko...

"Ale nemusíte se bát."

"Bát?"

"Bude v pořádku."

Sachsová se zamračila. "Říkal jste, že máte špatné zprávy."

"No, totiž, být postřelen je strašně špatná zpráva."

"Kristepane, já věděla, že je postřelena. Byla jsem u toho, když se to stalo."

"Ach tak."

"Myslela jsem, že umřela."

"Ne. Hodně krvácela, ale přijeli jsme včas. Bude v pořádku. Momentálně je na pohotovosti ve Svatém Lukáši. Její stav je stabilizovaný."

"Dobře, díky."

Mám špatné zprávy...

Sachsová odkulhala pryč a našla před Boydovým bytem Sellitta s Haumannem.

"Tys ho přemohla s prázdným revolverem?" zeptal se nevěřicně Haumann.

"Po pravdě řečeno jsem ho přemohla kamenem."

Velitel JPS pokýval hlavou a zvedl obočí – což byla jeho nejsladší pochvala.

"Říkal Boyd něco?" zeptala se Sachsová.

"Pochopil práva. A pak zavřel zobák."

Sachsová se Sellittem si prohodili zbraně. Sellitto nabil revolver, Sachsová si prohlédla svého glocka a zasunula ho do pouzdra.

"Jak to vypadá s jeho objekty?" vyzvíдалa Sachsová.

Haumann si přejel rukou přes ježatý sestřih a řekl: "Vypadá to, že ten bungalov, ve kterém bydlel, byl pronajatý na jméno jeho přítelkyně Jeanne Starkeové. Ta má dvě dcery, které nejsou Boydovy. Už jsme kontaktovali dětskou sociálku. Tohle," ukázal k bytu, "byla jeho skrýš. Měl tam spoustu nástrojů a pomůcek."

"Zajdu to tam ohledat," řekla Sachsová.

"Místo činu jsme už zajistili," prohlásil Haumann. "Tedy, on ho zajistil." Kývl na Sellitta a dodal: "Já teď musím informovat hlavouny. Budeš k dispozici, až to tu ohledáš? Určitě budou chtít tvoje prohlášení."

Sachsová přikývla. A vyrazila s obtloustlým detektivem k pachatelovu bytu. Chvilí mezi nimi panovalo ticho husté jako pytel písku. Nakonec se Sellitto podíval na Améliinu nohu a prohodil: "Kulhavost je zpátky."

"Zpátky?"

"Jo, když jsi vyklízela ty domy přes ulici, díval jsem se z okna. Připadalo mi, že chodíš docela dobře."

"Někdy to prostě přejde samo."

Sellitto pokrčil rameny. "Je zvláštní, jak se to někdy přihodí."

"Jo, je to zvláštní."

Poručík věděl, co pro něj Sachsová udělala, a tímto způsobem jí to sděloval. "Dobrá," dodal po chvíli, "takže máme střelce. Jenže to je jen polovina práce. Ještě potřebujeme toho hajzla, který si ho najal, a jeho komplice _ u kterého musíme předpokládat, že jednoduše převzal Boydovu zakázku. Tak se pusť do toho roštu, detektivko." Sellitto to řekl hlasem tak nevrlým, že by se za něj nemusel stydět ani Rhyme.

Bylo to nejlepší poděkování, jaké jí mohl adresovat: stačilo vědomí, že už je zase ve formě.

Nejvýznamnější důkazní položkou bývá často ta, kterou najdete jako poslední.

Každý dobrý ohledáváč nejprve vyhodnotí místo činu a pak se okamžitě zaměří na křehké položky, u nichž hrozí vypaření, kontaminace deštěm, rozfoukání větrem a tak dále. Očividné důkazy _ jako třeba ona příslovečná kouřící pistole _ mohou být odebrány později.

Lincoln Rhyme v této souvislosti často říkával, že dobré důkazy nikam neutečou.

A tak v Boydově domě i v bytě přes ulici Sachsová nejprve sejmula latentní otisky prstů, nabrala válečkem stopové důkazy, odebrala z toalety tekuté vzorky k analýze DNA, seškrábala povrch podlahy a nábytku, odřízla kus koberce k analýze vláken, vyfotografovala celé místo činu a natočila ho na kameru. Teprve poté upřela pozornost na větší a nápadnější položky. Zajistila přepravu kyseliny a kyanidu do centra pro manipulaci s nebezpečnými důkazy v Bronxu a ohledala improvizované výbušné zařízení obsažené v tranzistorovém rádiu.

Nato prohlédla za aevidovala zbraně a střelivo, peníze v hotovosti, klubka provazu, nářadí. Plus desítky dalších položek, které se mohly ukázat jako užitečné.

A až úplně nakonec sebrala malou bílou obálku, která ležela na polici u hlavních dveří Boydova bytu.

Uvnitř se nacházel jediný arch papíru.

Sachsová si ho přečetla. A rychle se zachechtala. Přečetla si dopis ještě jednou, zavolala Rhymovi a přitom si neustále opakovala jedinou myšlenku: Bože, jak strašně jsme se pletli.

"Takže," řekl Rhyme Cooperovi a oba se zadívali na počítačovou obrazovku. "Já sázím sto babek, že tam zase najdeš čistý uhlík jako v té mapě ukryté pod jeho polštářem na Elizabeth Street. Chceš si na to vsadit nějaké peníze? Přijímá někdo sázku?"

"Pozdě," prohlásil technik, když analyzátor zapípal a na monitoru naskočily výsledky analýzy stopových prvků z papíru. "Ale já bych se stejně nesázel." Postrčil si brýle výše na nos a řekl: "No jasně, uhlík. Stoprocentní."

Uhlík. Který se nachází v dřevěném uhlí, popelu a řadě dalších látek.

Který by však také mohl být diamantovým práškem.

"Jak se tomu teď módně říká?" zeptal se kriminalista, již opět v povznesené náladě. "Byli jsme totálně mimo mísu."

Výšetřovatelé se nepletli v odhalení, že pachatelem je Boyd, ani ve skutečnosti, že si ho k vraždě Genevy Settleové někdo najal. Zato se ovšem nebetyčně mýlili v otázce motivu. Všechny jejich spekulace o raném hnutí za občanská práva, o současných důsledcích zinscenované zpronevěry trustu pro pomoc osvobozeným černochům Charlesem Singletonem, o spiknutí kolem Čtrnáctého dodatku ústavy..., to vše bylo úplně špatně.

Geneva Settleová měla zemřít jednoduše proto, že viděla něco, co vidět neměla: přípravy na loupež klenotů.

Dopis, který Amélie našla v Boydově bytě, obsahoval plánek různých budov v Midtownu včetně afroamerického muzea. Připsi pod plánkem konstatoval:

Černoška, páté podlaží v tomhle okně, 2. října asi 08.30. Zahlédla mého dodávkové auto, kdys parkoval v nějaké boční uličce za klenotnickou burzou. Viděla dost, aby dokázala vytyčit plány ode mě. Zabij jí.

Na plánu bylo zakroužkováno okno v knihovně u čtečky mikrofiši, kde Boyd zaútočil na Genevu.

Kromě pravopisných chyb byl také jazyk vzkazu poměrně neobvyklý, což je pro kriminalistu vždy dobře: neobvyklý dopis se stopuje daleko snadněji než fádň. Rhyme nechal Coopera zaslat kopii dopisu Parkeru Kincaidovi, někdejšímu vyšetřovateli dokumentů FBI, který dnes ve Washingtonu provozoval soukromou praxi. Podobně jako v Rhymově případě si také Kincaida někdy najímal jeho bývalý zaměstnavatel i další policejní složky, aby s nimi konzultoval případy týkající se dokumentů a rukopisů. Nyní poslal Kincaid obratem e_mail, v němž kriminalistům sliboval, že se jim co nejdříve ozve.

Když si Amélie Sachsová prohlédla dopis, zlostně zavrtěla hlavou. Vzpomněla si na incident s ozbrojeným mužem, kterého s Pulaským zahlédla včera před muzeem a z něhož se poté vyklubal bezpečnostní strážník. Muž jim přece vyprávěl, že položky obchodované na klenotnické burze mají nesmírnou hodnotu a že se tam denně dováží z Amsterdamu a Jeruzaléma zboží za mnoho milionů dolarů.

"Měla jsem se o tom zmínit," řekla a ještě jednou zavrtěla hlavou.

Jenže koho mohlo napadnout, že Thompson Boyd měl Genevu zabít jen proto, že se v nesprávný čas dívala z okna?

"Jenže proč pak kradl tu mikrofiš?" zeptal se Sellitto.

"Aby nás svedl ze stopy, samozřejmě. Což se mu setsakra povedlo." Rhyme si povzdechl. "A my tady pobíháme a lámeme si hlavu se spiknutími proti ústavním zákonům. Boyd přitom zřejmě neměl ani tušení, co vlastně Geneva čte."

Otočil se k dívce, která seděla opodál a v ruce svírala šálek s horkou čokoládou. "Někdo, kdo napsal ten vzkaz, tě zahlédl z ulice. A pak buďto on, dnebo Boyd kontaktovali knihovníka, aby zjistili, kdo jsi a kdy se vrátíš, takže se tam Boyd mohl přesunout a čekat tam na tebe. Doktor Barry byl zavražděn, protože tě mohl dát do spojitosti s nimi... A teď

se zkus v myšlenkách vrátit o týden zpátky. O půl deváté ses dívala z okna a zahlédla v boční uličce dodávku a nějakého člověka. Vzpomínáš si, cos viděla?"

Dívka přimhouřila oči a sklopila je k podlaze. "Já nevím. Z okna jsem se dívala pořád. Když mě unaví čtení, trochu se vždycky procházím, víte? Nedokážu si vzpomenout na nic konkrétního."

Sachsová s Genevou deset minut mluvila a snažila se přetavit její mlhavé vzpomínky v konkrétní obraz. Vybavit si však na rušných ulicích Midtownu určitého člověka a dodávku na základě týden starého pohledu z okna bylo pro dívčinu paměť příliš.

Rhyme zavolal řediteli Americké klenotnické burzy a oznámil mu, co zjistili. Na otázku, zda má tušení, kdo by mohl za pokusem o loupež stát, ředitel odpověděl: "Doprdele, to teda netuším. Ale stává se to častěji, než byste si myslel."

"V některých důkazních položkách jsme našli stopy ryzího uhlíku. Myslíme si, že pochází z diamantového prášku."

"No, to by znamenalo, že nejspíš prošťárali vedlejší uličku u nákladové rampy. Do brusíren se sice nikdo zvenčí nedostane, ale když člověk leští produkt, tak se zkrátka práší. A ten prach pak skončí v pytlících od vysavačů a vůbec ve všem, co vyhodíme."

Muž se uchechtl _ zpráva o chystané loupeži ho očividně příliš neznepokojila. "Ale řeknu vám, že ať už po nás jde kdokoli, tak má teda kuráž. Máme nejlepší ostrahu v celém tomhle pitomém městě. Všichni si myslí, že je to jako v televizi. Přejde nám sem třeba chlap, co chce koupit své holce prstýnek, rozhlídne se po prodejně a ptá se, kde jsou jako ty neviditelné paprsky, které člověk vidí jenom v brýlích, chápete? Inu, odpověď zní, že se žádné stroje na neviditelné paprsky ve skutečnosti nedělají. Páč kdyby se dalo těm paprskům vyhnout, když má člověk na očích speciální brýle, tak by si padouši jednoduše obstarali speciální brýle a těm paprskům se vyhnuli, že jo? Kdepak, skutečné alarmy takové nejsou. Když si v našem trezoru uprdne moucha, spustí se alarm. Jenže faktem je, že náš systém je tak neprůstřelný, že se žádná moucha ani nedostane dovnitř."

"Mělo mě to napadnout," vyštěkl Lincoln Rhyme, jakmile zavěsil. "Koukněte na tabuli! A podívejte, co jsme našli v jeho prvním bytě." Ukázal na mapku nalezenou v bytě na Elizabeth Street. Knihovna, v níž Boyd zaútočil na Genevu, byla na mapce zachycena pouze v základních obrysech. Klenotnická burza na protější straně ulice naopak obsahovala mnohem více podrobností, stejně jako okolní uličky, vchody a nákladové rampy. Zakreslené příjezdové a únikové cesty vedly k burze a zpět, nikoliv k muzeu.

Dva detektivové z centra mezitím vyslyšali Boy dá, aby zjistili totožnost člověka, který za pokusem o loupež stál a jenž si ho najal, ale vrah svezpě zatloukal.

Sellitto zatelefonoval na oddělení krádeží, aby zjistil, zda nemají hlášeny zprávy o podezřelých aktivitách v Diamantové čtvrti, ale žádné konkrétní indicie nenaznačovaly spojitost s případem. Fred Dellray si udělal přestávku v prošetřování zvěsti o potenciálních teroristických útocích a prohledal všechny spisy FBI, které souvisely s federálním vyšetřováním krádeže klenotů. Protože krádež nepatří mezi federální zločiny, mnoho spisů se na FBI nevyskytovalo, nicméně několik z nich _ vesměs šlo o případy praní špinavých peněz v oblasti New Yorku _ bylo stále aktivních a Dellray vyšetřovatelům slíbil, že jim o nich bezodkladně zašle zprávu.

Rhyme s ostatními nyní upřeli pozornost k důkazům z Boydova bytu a domu v naději, že jejich prostřednictvím odhalí hlavního organizátora chystané loupeže. Ohledali zbraně, chemikálie, pomůcky i ostatní položky, avšak nenašli nic, nač by nenarazili již dříve: další kousky oranžové barvy, skvrny od kyseliny, drobký falafelu a rozmazaný jogurt, podle všeho Boydovo oblíbené jídlo. Zadali do počítače sériová čísla zajištěných bankovek, ale databáze ministerstva financí jim nic kloudného neprozradila. Žádná z bankovek navíc neobsahovala otisky prstů. Výběr tak vysoké částky z běžného účtu musel být pro člověka, který si Boyda najal, riskantní, protože podle zákona o praní špinavých peněz podléhaly tak velké transakce ohlašovací povinnosti. Rychlá kontrola velkých hotovostních výběrů z bank v oblasti New Yorku v poslední době však nepřinesla žádné výsledky. Rhyme to pokládal za zvláštní, ale nakonec dospěl k závěru, že pachatel zřejmě vybíral peníze na Boydův honorář delší dobu po malých částkách.

Kromě toho se zdálo, že pachatel patří k několika málo lidem na zeměkouli, kteří nevlastní mobilní telefon, a pokud ano, tak používal anonymní předplacený přístroj, u něhož neexistují výpisy volání a kterého se navíc před dopadením dokázal zbavit. Kontrola výpisu volání z domácího čísla Jeanne Starkeové neodhalila nic podezřelého s výjimkou šesti volání na telefonní automaty v Manhattanu, Queensu nebo Brooklynu, z nichž se ovšem nedalo vysledovat žádné pravidelné schéma.

Sellittův hrdinský čin jim nicméně vynesl několik slibných důkazů: otisky prstů na dynamitu a také na vnitřnostech výbušného tranzistorového rádia. Při hledání ve federální databázi IAFIS a v místních tištěných databázích jim navíc vypadlo konkrétní jméno: Jon Earle Wilson. Ten si v minulosti odpykával v Ohio

a New Jersey nepodmíněné tresty za celou řadu trestných činů včetně žhářství, výroby bomb a pojišťovacích podvodů. Podle Cooperových informací však od té doby zmizel z radarových obrazovek místních úřadů. Jako poslední známá adresa byl u něj uveden Brooklyn, jenže na daném místě se nacházelo jen prázdné prostranství.

"Já nechci poslední známou adresu. Já chci jeho současnou známou adresu. Pošli na to federály."

"Jasně."

Zazvonil domovní zvonek. Všichni v místnosti byli jako na jehlách, protože stále neznali hlavního pachatele ani jeho komplice, a tak se obezřetně zadívali ke dveřím. Nakonec šel otevřít Sellitto a po chvíli vstoupil do laboratoře s afroamerickým chlapcem ve věku okolo šestnácti let. Mladík byl vysoký a na sobě měl kratásky do půli lýtek plus tričko s motivem New York Knicks. V ruce nesl těžkou nákupní tašku. Když spatřil Lincolna Rhymu _ a poté i všechny ostatní v místnosti, překvapeně zamžoural.

"Hej hej, Genevo. Co se děje?"

Geneva na něj pohlédla a zamračila se.

"Hej, já jsem Rudy." Chlapec se zasmál. "Ty si na mě nevzpomínáš."

Dívka pokývala hlavou. "Jo, myslím, že jo. Ty jsi..."

"Ronellein brácha."

Geneva se obrátila k Rhymovi. "Ronelle je moje spolužačka."

"Jak jsi věděl, že jsem tady?"

"Se to rozkřiklo. Ronee to někdo pověděl."

"Pravděpodobně Keesh. Té jsem o tom řekla," vysvětlila Geneva Rhymovi.

Chlapec se ještě jednou rozhlédl po laboratoři a pak upřel pohled zpátky na Genevu. "Heleď se, jde o to, že ti holky obstaraly náky krámy. Jako že když teď nebudeš ve škole, napadlo je, že by sis třeba chtěla něco číst. Já jim říkám šlaka, dejte ty holce raci GameBoye, jenže ony že ne, že ona má ráda knihy. Takže ti posílají tohleto."

"Vážně?"

"Jasan. Nejsou to žádný úkoly nebo tak. Prostě jen náky cinty, co si můžeš pro zábavu louskat."

"A kdo mi to posílá?"

"Ronelle, pár dalších holek, co já vím. Na. Váží to tunu."

"No, tak díky."

"A taky ti mám vyřídit, že všechno bude v pohodě."

Geneva se kysele zasmála, ještě jednou mladíkovi poděkovala a řekla mu, ať pozdravuje všechny spolužáky. Když chlapec odešel, nakoukla Geneva do tašky a vytáhla knihu od Laury Ingallsové_Wilderové. Znovu se zasmála. "Já nevím, co je to napadlo. Tohle jsem četla, když mi bylo takových sedm." Vložila knihu zpátky do tašky. "Ale stejně je to od nich milé."

"A užitečné," konstatoval Thom věcně. "Protože se obávám, že tady toho pro tebe moc ke čtení není." Následoval zatrpklý pohled na Rhyma. "Pořád ho zušlechťuju. Třeba hudbou. Teď už hudbu poslouchá hodně. Dokonce mi vyhrožuje, že někdy něco napíše sám. Ale čtení beletrie? Tak daleko jsme se ještě nedostali."

Geneva se na něj pobaveně usmála, zvedla těžkou tašku a zamířila na chodbu. "Díky, žeš nám tu přepral špinavé prádlo, Thome," spustil Rhyme. "Každopádně teď už může Geneva číst do roztrhání těla, což pro ni bezpochyby bude příjemnější než tvoje únavné komentátorské promluvy. A když už jsme u mého volného času, tak mám dojem, že ho ani příliš mnoho nemám, protože se snažím chytat vrahy a tak podobně." Načež se jeho oči opět upřely na důkazní tabulky.

MÍSTO ČINU V AFROAMERICKÉM MUZEU

Znásilňovač rekvizity:

- Tarotová karta, dvanáctá karta v balíčku, Viselec, znamená duchovní hledání.
- Taška s usměvavou tváří.
- Nevystopovatelná, neboť příliš běžná.
- Nůž s žiletkovou čepelí.
- Kondomy značky Trojan.
- Lepicí páska.
- Jasminová vůně.
- Neznámá položka v ceně \$5,95. Pravděpodobně pletená čepice.
- Stvrzenka naznačující, že prodejna se nachází v New Yorku diskontní prodejna nebo koloniál.
- Pravděpodobně zakoupeno v prodejně na Mulberry Street.
- Pachatele identifikovala prodavačka.

Otisky prstů:

- Pachatel měl na ruku gumové nebo vinylové rukavice.
- Otisky na položkách ve znásilňovací tašce patřily osobě s malými rukama, bez záznamu v IAFIS. Potvrzeno, že patřily prodavačce.

Stopové důkazy:

- Vlákna z bavlněného lana, některá se stopami lidské krve. Provaz na skrčení? Bez udání výrobce. Zaslána na CODIS.
- V CODiSu žádný záznam DNA.
- Popcorn a cukrová vata se stopami psí moči.
- Spojitost s karnevallem nebo pouliční poutí? Ověřováno na dopravním kvůli nedávným povolením k záboru veřejného prostranství. Policisté v současné době obcházejí pouliční trhy, dle informací z dopravního.
- Potvrzen festival v Malé Itálii.
- Zbraně:
- Pendrek nebo zbraň užívaná v bojových uměních.
- Revolver ráže 0.22 magnum, model Black Widow nebo Mini_Master firmy North American Arms.
- Vyrábí si vlastní kulky, navrtané náboje vyplněné jehličkami. Bez záznamu v IBIS nebo DRUGFIRE.

Motiv:

- Nejistý. Znásilnění bylo pravděpodobně fingované.
- Skutečným motivem mohlo být odcizení mikrofiše obsahujícího výtisk časopisu Coloreds Weekly illustratedz 23. července 1868 a z neznámých důvodů zabít G. Settleovou kvůli jejímu zájmu o článek. Článek se týkal jejího předka Charlese Singletona (viz doprovodná tabulka).
- Zavražděný knihovník uvedl, že článek si přál vidět ještě někdo jiný.
- Zaslán požadavek o výpis knihovnickových telefonních záznamů pro účely ověření.
- Žádné stopy.
- Zaměstnanci požádání o informace o další osobě se zájmem o článek. Žádné stopy.
- Pátrání po kopii článku.

• Několik zdrojů uvedlo, že o stejný článek jevil zájem neznámý muž. Žádné stopy, pokud jde o jeho totožnost. Většina kopií časopisu pohřešována či zničena. Jedna lokalizována (viz doprovodná tabulka).

Závěr:

- G. Settleová stále v ohrožení.
- Motivem mohlo být utajení skutečnosti, že její předek zjistil, že Čtrnáctý dodatek ústavy je neplatný, což by ohrozilo většinu amerických zákonů týkajících se občanských práv a svobod.
- Profil incidentu odeslán do VICAP a NCIC.
- Vražda v Amarillu, Texas, před pěti lety. Podobné znaky _ nařinované místo činu (působilo dojmem rituální vraždy, skutečný motiv neznámý).
- Obětí byl vězeňský dozorce ve výslužbě.
- Počítačová podobizna odeslána do texaské věznice. Neidentifikována.
- Vražda v Ohio před třemi lety. Podobné znaky _ nařinované místo činu (působilo dojmem sexuálně motivovaného útoku, skutečným motivem zřejmě nájemná vražda). Spisy chybějí.

PROFIL PACHATELE 910

Identifikován jako Thompson G. Boyd, někdejší šéfpopravčí v texaském Amarillu.

- V současné době zajištěn.

PROFIL OSOBY, KTERÁ NAJALA PACHATELE 910

- V současné době žádné informace.

PROFIL KOMPLICE PACHATELE 910

- Černoch.
- Věk kolem čtyřiceti let.
- Výška 180 cm.
- Statná postava.
- Nosí zelenou vojenskou bundu,
- Bývalý odsouzenec.
- Kulhá.
- Údajně ozbrojený.
- Hladce oholený.
- Černý šátek.
- Čeká se na další svědky a záznamy bezpečnostních kamer.
- Záznam neprůkazný, odeslán do laboratoře k analýze.
- Staré pracovní boty.

PROFIL CHARLESE SINGLETONA

- Bývalý otrok, předek G. Settleové. Ženatý, jeden syn. Pán mu věnoval sad ve státě New York. Pracoval rovněž jako učitel. Angažoval se v raném hnutí za občanská práva.
- V roce 1868 Charles údajně spáchal krádež jde o téma článku na odcizené mikrofiši.
- Podle všeho měl tajemství, které souviselo s případem. Obával se, že výsledkem jeho vyjádření by byla tragédie.
- Účastnil se schůzek v newyorské čtvrti Gallows Heights.

Zapleten do riskantních aktivit? Spolupracoval s Frederickem Douglassem a dalšími na prosazení 14. dodatku ústavy.

Zločin dle reportáže v Coloreds Weekly illustrated:

Charles zatkli det. William Simms za odcizení značné sumy z trustu osvobozených černochů v New Yorku. Vloupal se do trezoru trustu, krátce poté ho z něj svědci viděli odcházet. Opoдал nalezeno jeho náčiní. Většina peněz byla zachráněna. Charles odsouzen k pěti letům vězení. Po vynesení rozsudku o něm neexistují další informace. Předpokládá se, že využil svých konexí s předáky raného hnutí za občanská práva, aby získal přístup k fondu.

Charlesova korespondence:

- Dopis č. 1 manželce: Ličení odvodních nepokojů z roku 1863 ve státě New York zuří protičernošské nálady, lynčování, žhářství.

V ohrožení majetek vlastněný černochoy.

- Dopis č. 2 manželce: Charles v bitvě u Appo _mattoxu na konci občanské války.
- Dopis č. 3 manželce: Angažuje se v hnutí za občanská práva. Za tuto činnost mu hrozí nebezpečí. Trápí ho jeho tajemství.

- Dopis č. 4 manželce: Vydal se ozbrojen do Potters Field, aby našel "spravedlnost". Výsledky byly katastrofální.

Pravda je nyní ukryta v Potters Field. Všechnu tuto bolest způsobilo jeho tajemství.

MÍSTO ČINU VPOTTERS FIELD (1868)

Hostinec v Gallows Heights _ v devatenáctém století se nacházel na Upper West side, v 60. letech 19. stol. smíšená čtvrt. V Potters Field se podle všeho zdržoval Boss Tweed a další zkorumpovaní newyorští politici.

Charles sem přišel 15. července 1868. Hostinec po explozi vyhořel, pravděpodobně krátce po Charlesově návštěvě.

Chtěl ukrýt své tajemství?

- Ve sklepě tělo muže, zřejmě zabit Charlesem Singletonem.

Střelen do čela Coltem Navy ráže 36 nabitým kulí ráže 39 (tento typ zbraně vlastnil Charles Singleton). Zlaté mince.

Zabitý muž byl ozbrojen kapesní pistolí Derringer.

Neidentifikován.

Vlastnil prsten se slovem "Winskieskie". V jazyce delawareských indiánů znamená "hlídač" nebo "strážce brány". 1

Zjišťovány další významy.

MÍSTO ČINU VE VÝCHODNÍM HARLEMU (BYT GENEVINY PRATETY)

Čirá kapalina podobná kapalině nalezené
v Elizabeth Street.

Identifikována jako murin.

Malé šupinky oranžové barvy. Vydává se za
stavebního nebo silničního dělníka?

Použil cigaretu a devítimilimetrovou nábojnici jako výbušné zařízení, aby odvedl pozornost policistů. Značka Merit,
nevystopovatelná. Otisky prstů: žádné. Pouze otisky rukavic.

- Zařízení s otravným plynem.
- Sklenice, fólie, svícen. Nevystopovatelné.
- Kyanid a kyselina sírová. Neobsahují poznávací znak výrobce. Nevystopovatelné.

MÍSTO ČINU V BYTĚ NA ELIZABETH STREET

Použil elektrickou nástražnou past. Otisky prstů: žádné. Pouze otisky rukavic. Bezpečnostní kamera a monitor žádné
stopy.

- Balíček tarotových karet bez dvanácté karty žádné stopy.
- Mapa s nákresem muzea, kde byla napadena G. Settleová, a budov na protější straně ulice.

Stopové důkazy:

- Falafel a jogurt.
- Seškrábané dřevo z pracovní desky stolu se stopami ryzí kyseliny sírové,
- čirá tekutina, nevýbušná. Odeslána do laboratoře FBI.
- Identifikována jako murin.

Další vlákna z provazu. Škrťáci? V mapě obsažen čistý uhlík. Identifikován jako diamantový prášek. Byt byl pronajatý za
hotovostní platbu na jméno Blily Todd Hammil. Odpovídá popisu pachatele 910, avšak žádné stopy vedoucí ke
skutečnému Hammilovi.

DŮM A HLAVNÍ UKRYT THOMPSONA BOYDA

Další falafel a jogurt, stopy oranžové barvy
stejně jako dříve.

100000 dolarů v nových bankovkách

(honorář za zakázku?) Nevystopovatelné.

Pravděpodobně vybrány postupem času po
malých částkách.

Zbraně (pistole, tyč, provaz) identifikované
s předešlými místy činu.

Kyselina a kyanid vystopované k předešlým
místům činu, žádná identifikace výrobců.

Mobilní telefon nenalezen. Další telefonní
záznamy bezcenné.

Nástroje identifikované s předešlými místy činu.

Dopis prokazující, že G. Settleová byla terčem útoku, protože se stala svědkem příprav loupeže šperků. Další čistý uhlík
identifikován jako diamantový prášek. Odeslán k prozkoumání písmoznalcí Parkeru Kincaidovi do Washingtonu.

Improvizované výbušné zařízení jako součást nastražené pasti. Otisky prstů patří usvědčenému výrobcí bomb Jonu
Earleovi Wilsonovi. Pátrání po něm právě probíhá.

34

Jax si opět hrál na bezdomovce, tentokrát bez nákupního vozíku.

Navíc teď nepředstavoval schizofrenika jako předtím. Král graffiti se vydával za typického válečného veterána:
odevšad ho vylili, sám sebe lituje a s umolousanou obrácenou kšiltovkou s logem New York Mets, v níž se _ Bůh vám
žehnej _ povaluje třicet sedm centů, žebrá na chodníku posetém žvýkačkami o drobné. Lacné triky.

Momentálně na sobě neměl olivově zelenou vojenskou bundu ani šedé tričko, nýbrž otrhanou bezovou sportovní
bundu (vytaženou z popelnice přesně tak, jako to dělají skuteční bezdomovci) a černé zaprášené triko. Seděl na lavičce
naproti domu v západním Central Parku a pomalu usrkával z plechovky zabalené do umaštěného hnědého papírového
pytlíku. Tohle měla být whisky, pomyslel si zatrpkle. Kéž by. Jenže to byl ve skutečnosti jen arizonský ledový čaj. Jax
se opřel, jako by uvažoval, jakou práci se dnes pokusí sehnat, a zároveň si vychutnával chladný podzimní den, a znovu
si lokl sladkého broskvového nápoje. Zapálil si cigaretu a vyfoukl kouř směrem k úžasně průzračné obloze.

Díval se, jak po ulici kráčí ten kluk ze školy Langstona Hughese _ ten, který před chvílí vyšel z domu v západním
Central Parku, kde předal balíček Genevě Settleové. Z domu stále nikdo nevycházel zkontrolovat ulici, což ovšem
neznamenalo, že uvnitř nikdo není. Kromě toho stála před domem hned u rampy pro vozík dvě policejní auta _ jedno
hlídkové a jedno neoznačené. Jax se tedy posadil sem, o jeden blok dál, a čekal, až chlapec vyřídí pochůzku.

Po chvíli se vyzábělý výrostek doploužil k lavičce a kecl vedle Krále krvavého graffiti, jenž měl ve skutečnosti do
bezdomovce daleko.

"Hej hej, chlape."

"Proč vy mladí pořád říkáte ,hej?' dotázal se podrážděně Jax. "A proč to, kurva, říkáte dvakrát?"

"Říkej to tak všichni. Máš s tím problém, čče?"

"Dals jí tu tašku?"

"Co je to tam za chlapa, co nemá nohy?"

"Kdože?"

"Ten chlápek tam, co nemá nohy. Anebo je možná má, akorát mu nefungují."

Jax netušil, o čem adolescent hovoří. Mnohem raději by nechal doručit zásilku někoho chytřejšího, ale tenhle spratek byl na dvoře školy Langstona Hughese jediný, kdo měl alespoň nějaké vazby na Genevu Settleovou _ jeho sestra ji prý tak trochu znala.

"Dals jí tu tašku?" zopakoval.

"Jo, dal jsem jí ji."

"A co říkala?"

"Já nevím. Nějaký kydy. Dík, nebo co já vím."

"Uvěřila ti."

"Nejdřív vypadala, že neví, kdo jsem, ale potom už byla v po_ho. Teda jako když jsem se zmínil o ségře."

Jax podal chlapci několik bankovek.

"Klasa... Hej, jestli pro mě budeš mít ještě nějakou práci, tak ji беру. Já..."

"Vypadni odsud."

Kluk pokrčil rameny a vyrazil pryč.

"Počkej," řekl Jax.

Chlapec přestal klusat a otočil se.

"Jaká byla?"

"Ta štětka? Chceš vědět, jak vypadala?"

Ne, tohle Jaxe nezajímalo. Dost dobře ovšem nevěděl, jak by měl otázku formulovat. A tak nakonec usoudil, že ji vlastně ani nechce položit. Zavrtěl hlavou. "Běž si po své práci."

"Tak zatím, chlape."

Výrostek odkvačil.

Něco Jaxovi říkalo, že má zůstat, kde je. Jenže to by bylo hloupé. Raději at' má mezi sebou a tímhle místem nějaký odstup. Tak či onak se velice brzy dozví, co se stalo, jakmile si ta holka pořádně prohlídne tašku.

Geneva se posadila na postel, opřela se, zavřela oči a přemýšlela, jak je možné, že se cítí tak dobře.

No, dopadli přece pachatele. Její pocity to však mohlo předurčovat jen částečně, protože člověk, který si vraha najal, stále běhal někde na svobodě. A pak zde také byl ten ozbrojený muž ze školního dvorku, muž ve vojenské bundě.

Takže by měla cítit spíš zděšení a sklíčenost.

Jenže je necítila. Místo toho pocítovala svobodu a povznesenost.

Proč?

A pak jí to došlo: protože se svěřila se svým tajemstvím. Odlehčila svému srdci prozrazením, že žije sama a jak je to vlastně s jejími rodiči. A nikoho její lež nevydělala ani nešokovala, nikdo ji za ni nezačal nenávidět. Pan Rhyme a Amélie ji dokonce podpořili a detektiv Bell taky. Nezačali třeštit, neposlali ji k výchovné poradkyni.

Sakra, to je ale příjemný pocit. Jak jen bylo těžké vláčet to tajemství neustále s sebou _ stejně jako Charles táhl kdysi to své (ať už jim bylo cokoliv). Kdyby se o něj byl tento bývalý otrok s někým podělil, mohl se vyhnout trampotám, které v jeho životě následovaly? Podle jeho dopisu se zdálo, že ano.

Geneva pohlédla na nákupní tašku s knihami, které jí poslaly dívky ze střední školy Langstona Hughese. Zmocnila se jí zvědavost, a tak se rozhodla, že si knihy prohlédne. Zvedla tašku a položila ji na postel. Ronellein bratr měl pravdu: opravdu vážila tunu.

Sáhla dovnitř a vytáhla román Laury Ingallsové_Wilderové. A poté další publikaci. Geneva se hlasitě rozesmála, protože tahle kniha byla ještě podivnější: tajuplný příběh od Nancy Drewové. Dělal si z ní snad spolužačky blázna?

Prohlédla si pár dalších titulů: Judy Blumová, Theodor Seuss, Pat McDonaldová. Knihy pro děti a mládež. Byli to báječní autoři, Geneva je znala všechny. Jenže jejich knížky četla už před lety. Co tím sleduji? Copak ji Ronelle a ostatní spolužačky neznají? Pokud si v poslední době četla pro radost, tak výhradně romány pro dospělé: Soumrak dne od Kazua Išigura, Francouzovu milenkou od Johna Fowlese. Seussův Zelený hemenex četla naposledy před deseti lety. Možná je na dně něco lepšího. Geneva začala sahát do tašky.

Vtom ji vylekalo zaklepání na dveře.

"Dále."

Do pokoje vstoupil Thom. V rukou nesl tácek s pepsí_colou a několika lehkými jidly.

"Ahojda," řekl.

"Ahoj."

"Napadlo mě, že budeš chtít něco na zub." Otevřel kolu, ale když se ji chystal nalít do sklenice, Geneva zavrtěla hlavou.

"Stačí mi to z plechovky," řekla. Chtěla si nechat všechny prázdné plechovky a lahve, aby věděla, kolik přesně musí panu Khymovi zaplatit.

"A tady... nějaké zdravé jídlo." Podal jí čokoládovou tyčinku a oba se zasmáli.

"To možná později." Všichni se jí snažili vykrmit, jenže ona na jídlo nebyla příliš zvyklá. Jíst se má v rodinném kruhu u stolu, ne o samotě za rozvíknaným stolkem ve sklepě a ještě si u toho číst knihu nebo zapisovat poznámky ke slohové práci o Hemingwayovi.

Geneva usrkávala kolu a Thom za ni začal vytahovat knihy. Jednu po druhé je bral z tašky a prohlížel si tituly. Nechyběl mezi nimi román od C. S. Lewise nebo kniha s názvem Tajemná zahrada.

Pro dospělé stále nic.

"Úplně na dně je jedna velká," prohlásil Thomk začal knihu vytahovat. Byl to Harry Potter, první díl série. Geneva jej četla, už když vyšel poprvé.

"Chceš ji?" zeptal se ošetřovatel.

Geneva zaváhala. "Jasně."

Thom jí podal objemný svazek.

K válečnému veteránovi a toho času bezdomovci Jaxovi v bundě vytažené z odpadkového koše, s pistolí ukrytou v ponožce a se sedmatřiceti darovanými centy v kapse se blížil asi čtyřicetiletý rekreační běžec a díval se jeho směrem. Když probíhal kolem něj, jeho výraz se nezměnil. Přitom však o nepatrný kousek posunul směr, aby mezi sebou a tímhle obrovitým černochem získal o pár centimetrů větší odstup. Posun byl tak malinký, že by ho normální člověk ani nepostřehl. Pro Jaxe však byl stejně výrazný, jako by se ten chlap zastavil, otočil, začal prchat a přitom hulákal:

"Nepřibližuj se ke mně, negre!"

Jaxovi se už z téhle rasové klikované dělalo špatně. Pořád to bylo totéž. Změní se to vůbec někdy?

Ano. Ne.

Kdo, ksakru, ví?

Jax se ledabyly sklonil, upravil si pistolí, kterou měl napěchovanou v ponožce, takže ho nepříjemně tlačila do kosti, a pokračoval v pomalé belhavé chůzi po ulici.

"Hej, nemáš náhodou drobáky?" ozval se za ním hlas jakéhosi člověka.

Ohlédl se a spatřil tři metry za sebou vysokého shrbeného muže s velmi tmavou pokožkou. "Drobáky, kámo," zopakoval hrbáč.

Jax si žebráka nevšímal. No to je gól, pomyslel si. Celý den se tu vydávám za chlápka bez domova a pak se přede mnou objeví skutečný. Tohle mi patří.

"Hej, drobáky."

"Ne," odvětil Jax příkře, "žádný nemám."

"Nech toho. Drobačky má každý. A každýho serou. Všichni se jich chtějí zbavit. Mince jsou těžké a koupíš za ně akorát hovno. Vlastně ti prokážu laskavost, brácho. No tak."

"Odpřejskni."

"Nejed jsem dva dni."

Jax po muži šlehl pohledem a odsekl: "Jasně že ne. Protožeš všechny bankovky utratil za tohohle Calvina Kleina."

Zadíval se na mužovy šaty – tepláková souprava Adidas v barvě královské modři byla špinavá, ale jinak vypadala hezky. "Běž si sehnat práci." Jax se odvrátil a vyrazil po ulici.

"Dobrůš," prohlásil otrapa. "Když mně nedáš drobný, tak co kdybys mně dal ty své ucintaný pracky?"

"My...?"

Jax cítil, jak mu nohy vylétávají do vzduchu, a vzápětí sebou plácl čelem na chodník. Než se však stihl zkroutit a popadnout

pistolí, měl obě zápěstí secvaknutá za zády a do prohlubně za uchem se mu zarývalo cosi, co nepříjemně připomínalo velkou pistolí.

"Co to, kurva, děláš, chlape?"

"Drž hubu." Dvě ruce ho prořezávaly a našly ukrytou pistolí. Pouta zarachotila a Jax byl se škubnutím vytažen do sedu. Zamžoural a zjistil, že se dívá na identifikační průkaz agenta FBI. Křestní jméno znělo Frederick. Příjmení Dellray.

"No teda," prohodil Jax dutým hlasem. "Tendle průser jsem tak akorát potřeboval."

"Mám takovej dojem, hošíku, že se ti toho hnoje sype na hlavu ještě mnohem víc. Tak si na něj radši zvykni." Agent se postavil a o chvíli později Jax uslyšel: "Tady Dellray. Jsem venku. Myslím, že jsem toho Boydova milence zmáknul. Právě jsem viděl, jak podstrčil nějaké bankovky klukovi, co vycházel z Lincolnova domu. Černej kluk, takových třináct. Co tam vlastně dělal...? Tašku? Sakra, to je léčka! Nejspíš plyn. Boyd ho zřejmě tomu sráčovi předal, aby ho propašoval dovnitř. Vystěhujte všechny ven a ohlaste deset třiatřicet... A okamžitě pošlete někoho k Genevě!"

Velký černochoch seděl se spoutanými rukama a nohama na židli v Rhymově laboratoři, obklopen Dellrayem, Rhymem, Bellem, Sachsovou a Sellitem. Ti mu již ulehčili o pistolí, náprsní tašku, nůž, klíče, mobilní telefon, cigarety a peníze.

V domě Lincolnova Rhyma panoval půl hodiny naprostý chaos. Bell se Sachsovou doslova popadli Genevu a dostrkali ji zadními dveřmi do Bellova auta, které se vyřítilo pryč pro případ, že by měl další atentátník v plánu zaútočit na Genevu venku. Všichni ostatní se evakuovali do boční uličky. Členové pyrotechnické čety, i tentokrát v kombinézách biologické ochrany, pak vyběhli do prvního patra, sjeli všechny knihy rentgenem a provedli na nich chemické testy.

Žádné výbušniny ani jedovatý plyn ovšem nenašli – byly to úplně obyčejné knihy. Rhyme tudíž předpokládal, že jejich doručení mělo kriminalisty pouze přivést k názoru, že je v tašce výbušné zařízení. Jakmile pak bude dům vyklizen, hodlal se do něj komplic vkrást zadním vchodem, případně se vetřít mezi hasiče či policisty a čekat na příležitost, kdy bude moci Genevu zabít.

Toto byl tedy muž, o kterém Dellray včera slyšel nejrůznější zvěsti, který se na dvoře střední školy Langstona Hughese dostal téměř až k Genevě, který si dokázal zjistit její adresu a jenž ji sledoval až k Rhymovi, aby se ji znovu pokusil připravit o život.

A také to byl muž, doufal Rhyme, který jim dokáže povědět, kdo si najal Boyda.

Kriminalista si nyní tohoto urostlého a zachmuřeného muže bedlivě prohlédl. Vojenskou bundu vyměnil za otrhanou bundu sportovní, poněvadž zřejmě předpokládal, že si ho policie včera u školy v zelené bundě všimla.

Nyní mžoural a klopil oči k podlaze – zatčení ho zjevně zaskočilo, ale přítomností policistů shluklých v půlkruhu kolem něj se ani náhodou nenechal zastrašit. Nakonec řekl: "Heleďte, vy to..."

"Psst," přerušil ho Dellray zlověstně, dál se mu hrabal v náprsní tašce a vysvětloval ostatním, co se vlastně stalo. Právě se blížil k Rhymovu domu, aby kolegům z newyorské policie předal zprávu o federálních vyšetřováních praní špinavých peněz souvisejících se šperky, když vtom si všiml, že z domu vychází mladík. "Viděl jsem, jak ta bestie podala tomu děcku nálek bankovky, odlepila půlky od lavičky a vyrazila pryč. Popis a pajdání odpovídaly tomu, co jsme už o něm slyšeli. Připadalo mně to divný, zvlášť když jsem viděl, že má deformovaný kotník." Agent kývl k malému automatu ráže 32, který našel v černochově ponožce. Vysvětlil vyšetřovatelům, že si tedy svlékl sako, složil ho a zastrčil do křoví, načež si pomazal teplákovou soupravu blátem a začal se vydávat za bezdomovce _ když ještě v New Yorku působil jako tajný agent, dokázal se touto rolí proslavit. Vyrazil za černochem a zneškodnil ho.

"Něco vám povím," začal Boydův komplic.

Dellray před ním vztyčil obrovský prst. "Až na tebe takhle jako zakymácíme hlavama, tak chceme, abys na nás vyřinul svoje slova. Jsme v tom zajedno?"

Já..."

"Za_jed_no?"

Muž chmurně přikývl.

Agent FBI zvedl položky nalezené v náprsní tašce: peníze, několik rodinných fotografií a jakýsi vybledlý ošuntělý snímek. "Co to je?" dotázal se.

"Můj tag."

Agent podržel momentku blíže u Rhyma. Fotografie zachycovala starý krabicovitý vůz newyorského metra.

Pestrobarevné graffiti na boku hlásalo: Jax 157.

"Sprejerský umělec," řekla Sachsová a zvedla obočí. "A docela dobrý."

"Pořád si ještě říkáš Jax?" zeptal se Rhyme.

"Obvykle."

Dellray zvedl legitimaci s fotografií. "Pro milé lidi na dopravním úřadu jsi možná Jax, ale podle tohoto to vypadá, že pro zbytek světa seš Alonzo Jackson. A taky jsi byl svého času nositelem osvědčené přezdívky, Vězeň dva_dva_nula_devět_tři_čtyři, pod kterou jsi kynul světu z nápravně výchovného ústavu v přenádherňoučkém městě Alden ve státě New York."

"To je vlastně Buffalo, že?" zeptal se Rhyme.

Boydův komplic pokýval hlavou.

"Zase ta známost z vězení. Takhle ses s ním poznal?"

"S kým?"

"S Thompsonem Boydem."

"Neznám žádného Boyda."

"Tak kdo tě na tu zakázku najal?" vyštěkl Dellray.

"Nevím, nač se mně ptáte. Ohledně zakázky. Přisahám, že ne." Jax se zatvářil opravdu zmateně. "A ani na to ostatní: plyn nebo co jste to říkali. Já..."

"Hledal jsi Genevu Settleovou. Koupil sis pistoli a včera ses objevil u její školy," poznamenal Sellitto.

"Jo, to je fakt." Zdálo se, že míra jejich znalostí vyvedla černocho z míry.

"A pak ses objevil tady," pokračoval Dellray. "Tohle je ta zakázka, o který si namáháme jazyky."

"Žádná zakázka není. Nechápu, co tím myslíte. Vážně."

"Jak je to s těma knihama?" zeptal se Sellitto.

"To jsou prostě knihy, které moje dcera četla, když byla malá. Byly pro ni."

"No úžasný," zamumlal federální agent. "Ale vysvětlí nám, proč jsi někomu platil, aby je doručil ke..." Zaváhal a zamračil se. I sekáči, jakým byl Fred Dellray, náhle došla slova.

"Říkal jsi..." hlesl Rhyme.

"Přesně tak." Jax si povzddechl. "Byly pro Genevu. Je to moje dcera."

35

"Tak od začátku," řekl Rhyme.

"Dobrá. Takže _ před šesti lety mě zašili. Dostal jsem šest až devět ve Wende."

Buffalské vězení s maximální ostrahou.

"Za co?" obořil se na Jaxe Dellray. "Za tu ozbrojenou loupež a vraždu, o které jsme slyšeli?"

"Jedna ozbrojená loupež. Jedno držení střelné zbraně. A jedno napadení."

"A co ta dvojitá pětadvacítká? Ta vražda?"

"Tohle obvinění nebylo fér," řekl Jax rozhodně. "Nakonec mi ho snížili na napadení. A především jsem to vůbec neudělal."

"Jako bych tohle ještě nikdy neslyšel," zabručel Dellray.

"Ale tu loupež na svědomí máš?" zeptal se Sellitto.

Jax se zašklebil. "Jo."

"Pokračuj."

"Loni jsem povýšil do Aldenu, věznice s minimální ostrahou. Pouštěli mě na práci ven. A taky jsem tam chodil do školy. Před sedmi týdny mě pustili na podmínku."

"Řekni mi něco o té loupeži."

"Dobrá. Pár let zpátky jsem dělal malíře v Harlemu."

"Graffiti?" zeptal se Rhyme a kývl na fotografii vagónu metra.

Jax se zasmál a řekl: "Malíře pokojů. Grafitim se žádné peníze vydělat nedají, ledaže byste byl Keith Haring a ta jeho banda. A ti to o sobě taky jenom tvrdili. Každopádně mě drtily dluhy. Víte, Venus _ to je Genevina matka _ měla vážný problémy. Nej dřív to bylo hulení, potom háčko a nakonec kraksna _ to jako crack. A taky jsme potřebovali peníze na kauci a právníky."

Zármutek v jeho obličejí působil opravdově. "Už když jsme se sčuchli, se u ní dalo vyzpozorovat, že je to problémová duše. Jenže chápete, nic z vás neudělá slepýho blázna tak spolehlivě jako láska. Každopádně se nás každou chvíli chystali vykopnout z bytu a já neměl prachy na Genevino oblečení, učebnice a někdy ani na jídlo. Ta holka potřebovala normální život. A tak mě napadlo, že kdybych dokázal někde obstarat pár franklinů, poslal bych Venus na léčení nebo tak, aby se zase srovnala. A kdyby nechtěla, tak bych jí prostě sebral Genevu a zařídil ty holce slušnej domov."

A pak mně jako z udělání řekl můj kámoš Joey Stokes o jedny akci, kterou měl rozdělanou nahoře v Buf falu. Doslechl se, že tam každou sobotu jezdí obrněná dodávka s tučným nákladem _ prý vybírá tržby z obchodních center za městem. A sedí v ní párek lenivejch strážců. Pořád stejná trasa.

A tak jsme s Joeym v sobotu ráno vyrazili v domnění, že se večer vrátíme s padesáti, šedesáti tisíci pro každého." Jax smutně zavrtěl hlavou. "Panejo, vůbec nevím, co mě to napadlo, že jsem toho chvástavýho chlapa poslouchal. Jen co nám řidič předal ty prachy, začalo být všechno na levačku. Měl tam tajný alarm, o kterém jsme nevěděli. Zmáčkli ho a najednou všude houkaly sirény."

Vyrazili jsme na jih, ale dojeli jsme akorát k železničnímu přejezdu, kterýho jsme si předtím nevšimli. Stál tam zastavený nákladní vlak. Otočili jsme se a jeli cestama, který nebyly na mapě, a potom jsme museli přejet přes pole. Jenže jsme prorazili dvě gumy, a tak jsme museli vzít roha pěšky. O půl hodiny pozděj nás chytili policajti. Joey říkal, že se s nima poperem, ale já že ne a křikl jsem na ně, že se vzdáváme. Jenže Joeymu v tu chvíli ruplo v bedně a střelil mě do nohy. Státní policajti si ovšem mysleli, že střílíme po nich. To byl ten pokus o vraždu."

"Zločin se nevyplácí," konstatoval Dellray a jeho intonace prozrazovala, že je amatérským filozofem.

"Týden jsme strávili v zadržovací cele a telefonovat mě nechali až po desíti dnech. Venus jsem stejně volat nemohl, protože nám odpojili telefon. Za advokáta jsem měl nějakýho holobrádka z dobročinný právní agentury, kterej pro mě neudělal ani hovno. Volal jsem pár přátelům, ale nikdo nemohl Venus ani Genevu najít. Vykopli je z bytu."

Psal jsem z vězení dopisy, ale pořád se mi vracely. Dokonce jsem utratil všechny bankovky, co jsem měl, za takový starý počítač, abych zjistil, jestli je třeba nenajdu na internetu nebo tak. Ale neměl jsem štěstí. Slyšel jsem akorát, že Venus je mrtvá a Geneva

zmizela. V Harlemu člověk snadno spadne do černý díry. Nemohl jsem sehnat ani tetu, u které se občas zdržovaly. Až pak včera ráno jedna moje známá ze starých časů, co dělá v Midtownu, zahlídla před černým muzeem ten virvál, že prý tam jako přepadli nějakou holku a že se jmenuje Geneva, je jí šestnáct a bydlí v Harlemu. Věděla, že hledám dceru, a tak mi zavolala. Spřáhl jsem se s jedním ometákem, co se poflakuje v Uptownu, ten mi včera nechal proklepnout školy a zjistil, že holka chodí na střední Langstona Hughese. Vydal jsem ji tam hledat."

"A oni si tě tam všimli," řekl Sellitto. "U školního dvora."

"Přesně tak. Byl jsem tam. Když jste se pak za mnou všichni vyhnuli, radši jsem se zdejchnul, ale pak jsem se tam vrátil a zjistil od nějakýho kluka, že bydlí v západním Harlemu u Morningside. Tak jsem se tam dneska vypravil, abych ji tam aspoň nechal ty knížky, ale pak jsem viděl vás, jak ji strkáte do auta a odjíždíte pryč." Kývl na Bella.

Detektiv se zamračil. "Tlačil jste vozík."

"Jo, to jsem předstíral. Sedl jsem do taxíku a sledoval vás až sem."

"S pistolí," poznamenal Bell.

"Někdo chtěl ublížit my holčičce!" vyštěkl Jax. "To se ví, že jo, že jsem si obstaral bouchačku. Nehodlal jsem dopustit, aby se jí něco stalo."

"Použil jsi ji?" zeptal se Rhyme. "Tu zbraň?"

"Ne."

"Otestujeme si ji."

"Akorát jsem ji jednou vytáhl a vyděsil toho pitomýho kluka, kterej mi prozradil, kde Geneva bydlí _ fakana jménem Kevin, kterej mluvil o my holce hnusně. Jenže tomu se nestalo nic horšího, než že si nachcal do kaťat, když jsem na něj namířil..., což si koneckonců zasloužil. Kromě toho jsem ale nic neproved. Můžete si ho najít a zeptat se ho."

"Jak se jmenuje ta žena, která ti včera volala?"

"Betty Carlsonová. Pracuje hnedka vedle muzea." Ukázal na svůj telefon. "Její číslo bude na seznamu přijatých hovorů. Předčísli je sedm jedna osm."

Sellitto sebral Jaxův telefon a vyšel na chodbu.

"A co tvoje rodina v Chicagu?"

"Cože?" Jax se zamračil.

"Genevina matka říkala, že jste se s nějakou ženou odstěhoval do Chicaga a vzal si ji," vysvětlila Sachsová.

Jax znechuceně zavřel oči. "Ne, ne... To byla lež. Já v Chicagu vůbec nikdy nebyl. Venus to holce zřejmě řekla, aby ji poštvála proti mně... Proč jsem se jen do tyhle ženský vůbec někdy zamiloval?"

Rhyme pohlédl na Coopera. "Zavolej na nápravně výchovné."

"Ne, ne, prosím vás," řekl Jax se zoufalým obličejem. "Hodí mi na krk porušení podmínky a šoupnou mě zpátky."

Nemůžu se vzdálit víc než čtyřicet kilometrů od Buffala. Dvakrát jsem žádal o povolení opustit vymezené území a oni mi

to v obou případech zamítli. Ale já jel i přesto."

Cooper to uvážil. "Můžu ho sjet přes všeobecnou vězeňskou databázi. Bude to vypadat jako běžné vyhledávání. U jeho probačního úředníka se to neobjeví."

Rhyme přikývl. O chvíli později vyskočila na obrazovce fotografie Alonza Jacksona a jeho trestní rejstřík. Cooper začal číst. "Potvrzuje to, co nám říkal. Předčasně propuštěn za dobré chování. Studoval a získal i nějaké kredity. A v kolonce nejbližších příbuzných je zmínka o dceři Genevě Settleové."

"Děkuju vám za to," řekl ulehčené Jax.

"A jak je to s těmi knihami?"

"Nemohl jsem za várna jen tak přijít a říct, kdo jsem _ to by mě poslali zpátky, a tak jsem nakoupil hromadu knížek, který Geneva v mládí četla. To aby jako věděla, že ten vzkaz je doopravdy ode mě."

"Jaký vzkaz?"

"Napsal jsem jí vzkaz a strčil ho do jedné z knížek."

Cooper prohledal tašku. V ohmataném výtisku Tajemné zahrady vězel proužek papíru s pečlivě napsanými slovy: Gen, holčičko, tohle máš od táty. Prosím tě, zavolej mi. Pod vzkazem stálo Jaxovo telefonní číslo.

Sellitto se vrátil z chodby a pokýval hlavou. "Mluvil jsem s tou Carlsonovou. Všechno, co říkal, sedí."

"Genevina matka byla tvoje družka, ne manželka," řekl Rhyme. "Proto se Geneva nejmenuje Jacksonová?"

"Přesně tak."

"Kde se zdržujete?" zeptal se Bell.

"Mám pokoj v Harlemu. Na Stošestatřicáté. Jakmile najdu Genevu, chtěl jsem ji vzít zpátky do Buffala, než dostanu povolení vrátit se zpátky domů." Jeho obličej znehybněl a Rhyme v jeho očích spatřil něco, co byl podle jeho názoru ryzí žal. "Ale myslím, že naděje na něco takového není moc velká."

"Proč?" zeptala se Sachsová.

Jax se hloubavě zašklebil. "Viděl jsem kde bydlí, ten její hezkej dům u parku. Samozřejmě jsem z toho měl za ni radost, opravdovou radost. Určitě má dva dobré náhradní rodiče, kteří se o ni starají, možná i bráchu nebo sestru, který si vždycky přála, jenže to nějak nevyšlo, když si Venus prožila tu hrůzu na klinice. Proč by se Geneva chtěla vrátet ke mně? Má život, jaký si zaslouží _ má všechno, co jsem jí já nemoh dát."

Rhyme pohlédl na Sachsovou a zvedl obočí. Jax to nepostřehl.

Jeho vyprávění pokládal Rhyme za věrohodné. Zároveň však měl v sobě notnou dávku policejního skepticismu. "Chci se tě zeptat na pár věcí."

"Na cokoliv."

"Kdo je ta teta, o které ses zmiňoval?"

"Sestra mého otce. Lilly Hallová. Pomáhala mě vychovávat. Dvojnásobná vdova. Letos jí má být devadesát. V srpnu. Teda jestli je ještě pořád mezi náma."

Rhyme neměl o tetiččině věku či datu narození potuchy, ale jméno se shodovalo s tím, které jim uvedla Geneva. "Ano, pořád je naživu."

Jax se usmál. "Tak to mám radost. Stýská se mi po ní. Jenže jsem nemohl najít ani ji."

Také Bell si hodlal černocho proklepnout. "Vštěpoval jste Genevě něco o oslovení ,pane. Co to bylo?"

"Říkal jsem jí, už když byla malá, že se má lidem dívat do očí a vždycky k nim být uctívá, ale nikdy nemá někomu říkat ,pane nebo ,paní, dokud si to nezaslouží."

Karolínský detektiv pohlédl na Rhyma se Sachsovou a přikývl.

"Kdo je Charles Singleton?" zeptal se kriminalista.

Jax překvapeně zamrkal. "Jak o něm víte?"

"Odpověz tomu člověku, bídáku," zpražil ho Dellray.

"To je můj, teď nevím, prapraprapradědeček nebo nějak tak."

"Pokračuj," vybídl ho Rhyme.

"Totiž, on dělal otroka ve Virginii. Jeho pán ho i s manželkou osvobodil a dal jim farmu na severu. On se pak dobrovolně přihlásil do války Severu proti Jihu, jako v tom filmu Glory. Po válce se vrátil domů, pracoval v sadu a vyučoval ve své škole _ v africké svobodné škole. Na živobytí si vydělával prodejem moštu dělníkům, kteří stavěli čluny u silnice kousek za jeho farmou. Ví, že dostal ve válce medaile. Dokonce se jednou v Richmondu setkal s Abrahamem Lincolnem. Hnedka po tom, co ho dobyly jednotky Unie. Nebo mi to tak aspoň vyprávěl táta." Jax se znovu smutně zasmál. "Jenže potom se objevila historka, že ho zatkli za krádež nějakého zlata nebo peněz na výplaty, nebo co já vím, a mazal do vězení. Stejně jako já."

"Víš, co se s ním stalo pak?"

"Ne. O tom jsem nikdy neslyšel. Tak co, už věříte, že jsem Genevin otec?"

Dellray pohlédl na Rhyma a zdvihl obočí.

Kriminalista si muže změřil od hlavy až k patě. "Skoro. Ještě poslední věc. Otevři pusu."

"Ty jsi můj otec?"

Genevě Settleové se nedostávalo dechu a zběsile jí tlouklo srdce. Ta zpráva jí téměř způsobila závrať. Bedlivě si muže prohlížela, dívala se mu do obličeje na ramena, na ruce. Její první reakcí byla naprostá nevěřícnost, ale zároveň nemohla popřít, že otce poznává. Stále nosil prsten s granátem, který mu její matka Venus darovala k Vánocům, když je ještě slavili. Vzpomínka, s níž tohoto muže porovnávala, však byla vybledlá _ jako když se díváte na člověka ozářeného v pozadí sluncem.

I přes Jaxův řidičský průkaz, fotografii, na níž Geneva pózuje jako dítě s ním a se svou matkou i snímek jednoho z jeho starých graffiti Geneva až do poslední chvíle popírala, že by mezi ní a

Jaxem existovala jakákoliv spojitost. Cooperův test DNA však popřít nemohla. Nebylo pochyb, že jsou s Jaxem příbuzní.

Seděli nahoře úplně sami _ nepočítáme _ li pochopitelně její ochranný stín v podobě detektiva Bella. Ostatní policisté dole dál pracovali na případu a snažili se zjistit, kdo stál v pozadí plánované loupeže v klenotnické burze.

Pan Rhyme, Amélie i všichni ostatní _ stejně jako vrah a vše, co souviselo s děsivými událostmi uplynulých dní _ však byli pro tuto chvíli zapomenuti. Otázky, které nyní stravovaly Genevu, se točily kolem jediného tématu: Jak se sem její otec dostal? A proč?

A co bylo ze všeho nejdůležitější: Co to pro mě znamená?

Kývla na nákupní tašku a vytáhla z ní knihu Theodora Seusse. "Já už dětské knihy nečtu." Nic lepšího ji říct nenapadlo. "Předě dvěma měsíci mi bylo šestnáct." Ve skutečnosti mu tím chtěla připomenout všechny narozeniny, které až dosud musela trávit sama.

"Přinesl jsem ti je jen proto, abys věděla, že jsou opravdu ode mě. Víš, že jsi už na ně příliš velká."

"A co ta tvoje druhá rodina?" zeptala se Geneva chladně.

Jax zavrtěl hlavou. "Tohle ti prý nabulíkovala Venus, Géňo."

Genevu naštvalo, že otec použil přezdívku, kterou jí dal kdysi před lety. Byla to být krátká složenina slov "Geneva" a "géníus".

"Vymyslela si to. Aby tě obrátila proti mně. Ne, ne, Géňo, já bych tě nikdy neopustil. Prostě mě zatkli"

"Zatkli?"

"Je to pravda, slečno," vmísil se do hovoru Roland Bell. "Viděl jsem jeho materiály. Zatkli ho v den, kdy vás a vaši matku opustil. Od té doby byl ve vězení. Nedávno ho pustili ven."

Jax pak začal dceři vyprávět příběh o loupeži, o své zoufalé touze získat nějaké peníze, aby jim mohl zajistit lepší život a pomoci Genevině matce.

Jeho slova však zněla unaveně, vyčerpaně. Používal před svou dcerou jednu z tisícovek chabých výmluv, které jsou v Harlemu tak často k slyšení. Od prodejců cracku přes chmátáky a zloděje podpor až po bytaře.

Dělal jsem to pro tebe, holka...

Geneva sklopila oči a zadívala se na knihu ve své ruce. Byla ohmataná. Komu byla určena, když byla nová? Kde skončil rodič, který ji původně pro své dítě koupil? Sedí teď ve vězení, myje někde nádoby, jezdí v lexusu nebo provádí neurochirurgické operace?

Ukradl otec tu knihu v antikvariátu?

"Přijel jsem si pro tebe, Géňo. Zoufale jsem toužil tě najít. A byl jsem ještě zoufalejší, když mi Betty zavolala a řekla, že tě někdo napadl... Co se včera stalo? Kdo po tobě šel? Nikdo mi to vlastně nikdy neřekl."

"Něco jsem zahlédla," řekla Geneva zdrženlivě, protože nechtěla otci sdělovat příliš mnoho informací. "Jak někdo možná páchá zločin." O pokračování konverzace na toto téma neměla Geneva zájem. Prohlédla si otce a řekla tónem krutějším, než původně zamýšlela: "Viš, že je máma mrtvá."

Jax přikývl. "Nevěděl jsem to, dokud mě nepustili. Pak jsem se to doslechl. Ale nepřekvapilo mě to. Byla to komplikovaná žena. Možná je takhle šťastnější."

Geneva si to nemyslela. Ani ta nejlíbeznější nebesa nemohla podle ní vynahradit neštěstí, když člověk umírá sám tak jako její matka _ s vyschlým tělem, ale obličejem nafouklým jako žlutý měsíc.

A také nemohla vynahradit její předchozí útrapy _ jak ji chlapi obdělávali na schodišti za dvě dávky cracku, zatímco její dcera čekala před vchodem.

Nic z toho však Geneva neřekla.

Jax se usmál. "Pořídila sis opravdu pěkné bydlení."

"To bylo jen načas. Už tam nebydlím."

"Ne? A kde bydlíš?"

"To ještě nevím."

Geneva svých slov vzápětí zalitovala. Uvědomila si, že tím dává otci příležitost jako vrata. A on do nich pochopitelně vstoupil: "Zkusím ještě jednou požádat probačního úředníka, abych se sem mohl přestěhovat. Když bude vědět, že se tu musím starat o rodinu, možná by proti tomu nic neměl."

"Jenže ty tady nemáš rodinu. Už ne."

"Já vím, že jsi namíchnutá, holka. Ale já ti to vynahradím. Až..."

Geneva praštila knihu o podlahu. "Šest let a nic. Ani slovo. Ani jeden telefonát. Ani jeden dopis." K jejímu vzteku se jí do očí nahruly slzy. Roztřesenýma rukama si je setřela.

"A kam jsem ti měl psát?" zašeptal Jax. "Kam jsem ti měl volat? Celých těch šest let jsem se neúnavně snažil se z tebou zkontaktovat. Klidně ti ukážu tu hromadu dopisů, které se mi vrátily zpátky do vězení. Řekl bych, že jich je dobrá stovka. Zkoušel jsem všechno, co mě napadlo. Ale prostě jsem tě nedokázal najít."

"No, tak díky za omluvu. Teda jestli to má být omluva. Ale myslím, že už je načase, abys šel."

"Ne, holčičko, já jsem tě..."

"Žádná holčička, žádná Géňa, žádná dcera."

"Vynahradím ti to," zopakoval Jax. A otřel si oči.

Geneva však při pohledu na jeho zármutek _ nebo co to vlastně bylo _ necítila absolutně nic. Přesněji řečeno nic kromě zlosti. "Odejdi!"

"Ale holčičko, já..."

"Ne. Prostě běž pryč!"

Také tentokrát splnil severokarolínský detektiv a expert na střezení lidí svou povinnost bravurně a bez zaváhání. Postavil se a mlčky, leč důrazně vyprovodil dívčina otce na chodbu. Poté kývl na dívku, věnoval jí chlácholí vy úsměv, zavřel za sebou dveře a ponechal Genevu o samotě.

36

Zatímco Geneva a její otec pobývali nahoře, Rhyme s ostatními se probírali důkazy o potenciální loupeži v klenotnické burze.

Bezúspěšně.

Materiály Freda Dellraye o praní špinavých peněz prostřednictvím šperků a klenotů se vesměs týkaly menších transakcí, z nichž žádná se nesoustředila kolem Midtownu. Stejně tak zprávy z Interpolu nebo místních policejních a bezpečnostních agentur neobsahovalo nic, co by souviselo s případem.

Kriminalista právě rozčarovane vrtěl hlavou, když mu zazvonil telefon. "Tady Rhyme."

"Lincolne, tady Parker."

Písmoznalec Parker Kincaid, který analyzoval vzkaz nalezený v Boydově bytě. Oba muži si nejprve vyměnili nejnovější informace o zdraví a rodině. Rhyme se dozvěděl, že Kincaidově družce, agentce FBI Margaret Lukášové, se daří dobře a neméně dobře se mají i Parkerovy děti Stephie a Robby.

Sachsová nechala všechny pozdravovat a poté již Kincaid přešel k věci. "Dělám na tom dopisu nonstop už od chvíle, co jste mi ho naskenovali a poslali. A mám pro vás profil pachatele."

Seriózní analýza rukopisu se nikdy nesnaží charakterizovat něčí osobnost podle toho, jak daný člověk formuluje své dopisy samotný rukopis je relevantní pouze v případě porovnávání dvou dokumentů _ například při odhalování padělků. To však Rhyma momentálně nezajímalo. Ne, Parker teď hovořil spíše o charakteristice pachatele založené na jeho nakládání s jazykem _ na oněch "neobvyklých" slovních spojeních, kterých si Rhyme povšiml hned napoprvé. Pro identifikaci podezřelých to mohlo mít mimořádný význam. Gramatická a syntaktická analýza žádosti o výkupné ve slavném případě syna letce Charlese Lindbergha například vyústila v dokonalý profil jeho únosce Bruna Hauptmanna. 390Se zápal, který pro své řemeslo zpravidla cítil, Kincaid pokračoval: "Zjistil jsem několik zajímavých věcí. Máte ten vzkaz někde po ruce?"

"Leží přímo před námi."

Černoška, páté podlaží v tomhle okně, 2. října asi 08.30, Zhlédla svého dodávkové auto, kdys parkoval v nějaké boční uličce za klenotnickou burzou. Viděla dost, aby dokázala vytyčit plány ode mě. Zabij jí.

"Tak především je to původem cizinec. Prozrazuje mi to těžkopádná větná skladba a gramatické chyby. A také způsob, jakým označuje čas: jednak uvádí den před měsícem a jednak používá čtyřiašestihodinový formát. To je v Americe neobvyklé."

Písmoznalec se na chvíli odmlčel a pokračoval: "A teď důležitá poznámka: on..."

"Anebo ona," skočil mu do řeči Rhyme.

"Já se spíš kloním k muži," opáčil Kincaid. "Důvod ti sdělím za minutku. Pro dodávku používá mužský rod, což je typické hned pro několik různých cizích jazyků. Nejvíce nám však okruh pátrání zužuje dvoučlenná nominální fráze v genitivní konstrukci."

"Cože?" zeptal se Rhyme.

"V konstrukci druhého pádu _ ve způsobu, jakým tvoří přivlastňovací způsob. Váš pachatel napsal na jednom místě ,mého dodávku _ na mužský rod se teď nedívej."

Rhyme si prohlédl vzkaz. "Jasně."

"Ale o kousek dál napsal ,plány ode mě. Což mě vede k přesvědčení, že rodným jazykem vašeho pachatele je arabština."

"Arabština?"

"Dovoluji si to tvrdit s devadesátiprocentní pravděpodobností. V arabštině existuje genitivní konstrukce zvaná i.daafah. Přivlastňovací způsob se zde obvykle vytváří spojením ,auto John. Což znamená ,auto od Johna. Nebo jako v případě vašeho vzkazu ,plány ode mě. Pravidla arabské gramatiky však zároveň vyžadují, aby se přivlastněný předmět vyjadřoval pouze jediným slovem. Výraz ,dodávkové auto je dvouslovný, takže se na něj v arabštině i.daafah nevztahuje. Arab tedy napíše obyčejné ,moje dodávkové auto. Dalším vodítkem je špatné užití zájmena ,nějaké před výrazem ,boční ulička. To znamená, že uměle vkládá před anglická slova neurčitě členy. U arabských řečníků je to běžné, protože jejich jazyk neurčitě členy nepoužívá _ znají jen členy určité." Kincaid se odmlčel a pak dodal: "Mimo jiné to platí i o Velšanech, ale pochybuji, že by tenhle člověk pocházel z Cardiffu."

"Dobrá práce, Parkere," řekla Sachsová. "Velmi titěrná, ale dobrá."

Z reproduktoru se ozval slabý smích. "Řeknu ti, Amélie, že v naší branži posledních pár let všichni narychlo šprtají arabštinu."

"A proto si taky myslíš, že je to muž."

"O kolika pachatelůdz arabského původu jsi slyšela?"

"O mnoha ne... Ještě něco?"

"Jestli chcete, obstarajte mi další vzorky a já vám je porovnam."

"Možná tě ještě využijeme." Rhyme Kincaidovi poděkoval a ukončil hovor. Zadíval se na důkazní tabuli a zavrtěl hlavou. Nakonec se kysle zasmál.

"Tak co si myslíš, Rhyme?"

"Víš, co má v plánu, že jo?" zeptal se kriminalista zlověstným hlasem.

Sachsová přikývla. "On se tu burzu nechystá vyloupit. On ji chce vyhodit do vzduchu."

"Jo."

"No jasně," řekl Dellray, "to jsou ty zprávy, co jsme měli o teroristech, kteří mají poličeno na izraelské cíle v oblasti."

"Ten strážce, který stál naproti muzeu," prohlásila Sachsová, "řikal, že se na burzu každý den dovážejí zásilky z Jeruzaléma... Takže ji rovnou nechám evakuovat a prohledat." Vytáhla mobilní telefon.

Rhyme se znovu zadíval na důkazní tabuli a řekl Sellittovi s Cooperem: "Falafel a jogurt... a dodávkový vůz. Zjistěte, jestli jsou v okolí burzy nějaké restaurace s blízkovýchodní kuchyní, a jestli ano, kdo a kdy tam vozí zboží. A v jaké jezdí dodávce."

Dellray zavrtěl hlavou. "Tyhle věci baští půlka města. Gyros i falafel seženeš na každém nároží. V těch..." Agent se zarazil a jeho oči se setkaly s Rhymovými.

"Vozíky!"

"Včera jezdilo kolem muzea takových pojízdných vozíků dobrých šest," konstatoval Sellitto.

"Dokonalá pozorovatelná," řekl Rhyme vzrušeně. "A zatraceně dobrý úkryt. Každý den jim dováží zboží, takže mu nikdo nevěnuje pozornost. Chci vědět, kdo tyhlery pouliční prodejce zásobuje. Pohyb!"

Podle zdravotnické komise zásobovaly pouliční prodejce v okolí klenotnické burzy potravinami z oblasti Blízkého východu pouze dvě společnosti. Větší z nich paradoxně vlastnili dva židovští bratři s rodinami v Izraeli, kteří se aktivně účastnili náboženského života židovské obce podezřelými tedy mohli být jen stěží.

Druhá firma nevlastnila samotné pojízdné vozíky, ale prodávala desítkám pouličním prodejcům v oblasti Midtownu nejen gyros, kebab a falafel, ale i koření a nealkoholické nápoje (a také neznabožské, ale vždy ziskové vepřové hotdogy). Sídlo firmy se nacházelo v jedné restauraci s lahůdkářstvím v Broad Street, jejíž majitelé si najímali člověka, který rozvážel jejich zboží po městě.

S Dellrayem a tuctem dalších agentů a policistů za zády byli tito majitelé mimořádně _ a téměř plačtivě _ svolní ke spolupráci. Prozradili, že zboží pro ně rozváží jistý Bani al _Daháb, saúdsko _arabský občan, jehož americké vízum již dávno vypršelo. Doma v Džiddě působil jako nějaký duševní pracovník, poté začal v USA pracovat jako inženýr, a jakmile se stal jeho zdejší pobyt nezákonným, bral veškerou práci, která mu přišla pod ruku _ příležitostně se živil jako kuchař a rozvážel zboží pouličním prodejcům a dalším blízkovýchodním restauracím v oblasti Manhattanu a Brooklynu. Klenotnická burza byla evakuována a bedlivě prohledána žádná výbušná zařízení se ovšem nenašla _ a po al _Dahábově dodávce bylo vyhlášeno mimořádné pátrání. Podle majitelů se mohla nacházet v kterékoliv části města al _Daháb si směl plán závazek organizovat sám.

V takových okamžicích by Rhyme přecházel po místnosti sem a tam, kdyby toho byl schopen. Kde ten člověk, sakra, vězí? Jezdí právě teď po městě s dodávkou plnou výbušnin? Možná rezignoval na klenotnickou burzu a vybral si sekundární cíl: nějakou synagogu nebo kancelář letecké společnosti E1 _A1.

"Přivezte sem Boyda, trochu ho zmáčkne," vyštěkl. "Chci vědět, kde ten chlap, ksakru, je!"

V tu chvíli zazvonil Melu Cooperovi telefon.

Poté se přístroj rozezvonil i Sellittovi a mobil Amélie Sachsové je brzy následoval.

Nakonec začal cvrlikat i hlavní telefon v laboratoři.

Volající se lišili, ale obsah sdělení byl prakticky stejný.

Rhymova otázka o místě pobytu pumového atentátníka byla právě zodpovězena.

Zemřel pouze řidič.

Což byl vzhledem k síle výbuchu a skutečnosti, že dodávka stála na křižovatce Deváté Avenue a Čtyřiapadesáté ulice obklopena řadou dalších aut, učiněný zázrak.

Když bomba vybuchla, směřovala převážná část exploze směrem vzhůru, skrz střechu a z oken. Dodávka E250 se roztříštila ve spršku kovových a skleněných střepin, která zranila přibližně dvacet lidí, ale hlavní škody se omezily na interiér vozu. Planoucí automobil se dokutálel na chodník, kde narazil do sloupu veřejného osvětlení. Posádka hasičské stanice z Osmé Avenue požár rychle uhasila a odsunula kolemjdoucí do bezpečné vzdálenosti. V případě řidiče neměly smysl ani případné pokusy o záchranu dva největší kusy jeho ostatků od sebe dělilo několik metrů.

Pyrotechnická četa vyklidila místo činu a hlavním úkolem policie nyní bylo vyčkat na příjezd soudního lékaře a ohledávacích agentů.

"Co je to za smrad?" dotázal se vysoký plešatý detektiv ze severního Midtownu. Po celém těle měl husí kůži ze zápachu, který pokládal za spálené lidské maso. Největší problém mu činilo poznání, že výsledek voněl dobře.

Jeden z pyrotechniků se na zeleného policistu usmál. "Gyros."

"Gyr..., cože?" zeptal se detektiv, který předpokládal, že jde o nějakou vtipnou zkratku _ jako když třeba PKN znamená "průser k nespravení".

"Podívejte." Pyrotechnik vzal do rukavic flák spáleného masa a přičichl k němu. "Voní chutně."

Detektiv ze severního Midtownu se zasmál a nedal nikterak najevo, jak málo mu chybí ke zvracení.

"To je jehněčí."

"Co to..."

"Řidič rozvážel jídlo. Byla to jeho práce. Zadek jeho dodávky je plný masa, falafelu a podobných srágor."

"Ach tak." Detektivova nevolnost se přesto nezmenšila.

V tom okamžiku zastavilo uprostřed ulice se smykem červené camaro SS _ zatraceně nadupané žihadlo _ a téměř přitom olízlo žlutou policejní pásku. Z vozu vystoupila oslnivá rusovláska, prohlédla si místo činu a kývla na detektiva.

"Dobrý den," řekl muž.

Detektivka si zapojila do vysílačky sluchátkovou sadu a mávla na ohledávací dodávku, která právě rovněž přijížděla. Zavětrila ve vzduchu, několikrát se zhluboka nadechla a pokývala hlavou. "Ještě jsem to neohledala," řekla do mikrofonu, "ale podle toho smradu, Rhyme, bych řekla, že ho máme."

V tu chvíli vysoký lysý detektiv polkl a řekl: "Totiž, já se hnedka vrátím." Odklusal k nejbližší restauraci Starbucks a modlil se, aby to stihl na toaletu včas.

S detektivem Bellem po boku vstoupila Geneva do laboratoře v přízemí domu pana Rhyma. Pohlédla na svého otce, který k ní vzhlížel velkýma štěněcíma očima.

Zatraceně. Geneva uhnula pohledem.

"Máme nové zprávy," oznámil jí Rhyme. "Muž, který si najal Boyda, je mrtvý."

"Mrtvý? Ten lupič z toho klenotnictví?"

"Věci se nakonec vyvrhly jinak, než se původně zdálo," řekl Rhyme. "Pletli jsme se _ tedy já jsem se pletl. Myslel jsem si, že at'

už je to kdokoliv, v každém případě chce vyloupit tu burzu. Jenže on ji chtěl ve skutečnosti vyhodit do vzduchu."

"Teroristi?" zeptala se Geneva.

Rhyme ukázal na igelitovou složku, kterou držela Amélie. Uvnitř se nacházel dopis adresovaný listu New York Times. Stálo v něm, že pumový atentát na klenotnickou burzu je jen dalším krokem ve svaté válce proti sionistickému Izraeli a jeho spojencům. Papír se shodoval s tím, na který organizátor útoku napsal vzkaz o zavraždění Genevy, a také s mapkou Západní Pětapadesáté ulice.

"Kdo to je?" zeptala se Geneva a znovu se snažila rozpomenout na dodávku a muže s blízkovýchodními rysy na ulici před muzeem přibližně před týdnem. Nedokázala to.

"Saúdskoarabský občan s nezákonným pobytem v USA," řekl detektiv Sellitto. "Pracoval pro jednu restauraci v centru. Majitelé jsou samozřejmě pěkně vyděšení. Myslí si, že my si myslíme, že kryli al_Káidu nebo tak něco."

Uchechl se. "Což je ostatně možné. Budem to prověřovat dál. Ale prozatím z toho vyšli s čistým štítem _ spořádání občané, bydlí tady už hezkých pár let, dokonce mají dvě děti v armádě. Podle mého je to momentálně jen párek velice nervózních lidí."

Amélie přidala vysvětlení, že nejvýraznějším rysem pumového atentátníka Baniho al_Dahába je zřejmě skutečnost, že se podle všeho nesdružoval s žádnými osobami podezřelými z terorismu. Ženy, s nimiž v poslední době chodil, i jeho spolupracovníci vypověděli, že jim není znám případ, kdy by se setkal s někým, kdo by mohl působit v teroristické buňce, a jeho měšita byla nábožensky i politicky umírněná. Amélie již prohledala jeho byt v Queensu a nenašla žádné další důkazy o napojení na teroristické buňky. Policie přesto momentálně prověřovala al_Dahábovy telefonní záznamy, aby mohla vyloučit případné vazby na jiné fundamentalisty.

"Budeme dál procházet důkazy," řekl Rhyme, "ale jsme si na devětadevadesát procent jistí, že pracoval sám. Myslím, že to znamená, že ti už pravděpodobně nehrozí nebezpečí."

Odjel s vozíkem k důkazní tabuli, prohlédl si nějaké sáčky s ohořelým kovem a plastem a řekl Cooperovi: "Připiš to na tabuli, Mele: Výbušninou byl TOVEX a máme tu i kusy přijímače detonátor, kryt, drát a úlomek rozbušky. To vše obsaženo v krabici UPS adresované k rukám ředitele klenotnické burzy."

"A proč to vybuchlo dřív?" zeptal se Jax Jackson.

Rhyme mu vysvětlil, že použití rádiem ovládané bomby ve městě je velmi nebezpečné, neboť zde existuje velké množství pozadňových rádiových vln _ z detonátorů na staveništích, vysílaček a stovky dalších zdrojů.

"Anebo se mohl zabít sám," dodal Sellitto. "Třeba se doslechl, že Boyda zatkli nebo že se na té burze hledá bomba. Muselo ho napadnout, že je jen otázka času, než ho lapneme."

Geneva cítila neklid a zmatek. Lidé kolem ní jí náhle připadali cizí. Důvod, proč se zde všichni takto sešli, přestal existovat. A její otec jí byl cizější než policie. Přála si být zpátky ve sklepním pokojíku v Harlemu se svými knihami, plány do budoucna, univerzitou a sny o Florencii a Paříži.

Vtom si však uvědomila, že si ji Amélie bedlivě prohlíží. "Co teď budeš dělat?" zeptala se jí policistka.

Geneva pohlédla na otce. Co teď bude? Jistě, měla opět jednoho rodiče, jenže to byl zároveň bývalý kriminálník, který ani nesmí pobývat v tomhle městě. Pravděpodobně se ji úřady pokusí strčit do dětského domova.

Amélie pohlédla na Lincolna Rhyma. "Co kdybysme se dál drželi našeho plánu, dokud se věci nevyřeší? A nechali si Genevu nějakou dobu tady?"

"Tady?" zeptala se dívka.

"Tvůj otec se musí vrátit do Buffala a vyřídit si svoje věci tam."

Možnost, že bych bydlela s ním, stejně nepřipadá v úvahu, pomyslela si Geneva. Ale nechala si to pro sebe.

"Výborný nápad," ozval se Thom. "Myslím, že to tak uděláme." Jeho hlas zněl rozhodně. "Zůstaneš tady."

"Nevadí ti to?" dotázala se Amélie Genevy.

Ta si nebyla jistá, proč chtějí, aby zde setrvala. Zpočátku se k návrhu stavěla podezřavě. Zároveň si však musela neustále připomínat, že po tak dlouhém životě v osamění ji podezřavost pronásleduje jako stín. Napadlo ji další pravidlo jejího a podobných životů: Rodinu bereš takovou, jaká je.

"Jasně," odpověděla.

Spoutaného Thompsona Boyda přivedli do Rhymovy laboratoře a dva dozorcí ho posadili před Rhyma a ostatní policisty. Geneva se opět nacházela ve svém pokoji nahoře, momentálně pod dohledem Barbe Lynchové.

Kriminalista se s pachateli osobně setkával jen zřídka. Pro něj jako vědce pramenila veškerá vášeň ze samotné hry, z pachatelova pronásledování, nikoliv z jeho fyzického zhmotnění. Neměl touhu škodolibě se vysmívat mužům či ženám, které dopadl. Výmluvy a snažné prosby na něj nepůsobily, s výhrůžkami si nelámal hlavu.

V tomto případě však zároveň chtěl mít absolutní jistotu, že Genevě Settleové již nehrozí žádné nebezpečí. Chtěl motivy

jejího útočnicka vyhodnotit sám.

S obličejem plným obav a po dlití ze střetu se Sachsovou během zatýkání se Boyd rozhlédl po laboratoři. Zadíval se na vybavení, na grafy na tabuli.

Na invalidní vozík.

Nebyly však na něm patrné vůbec žádné emoce, žádný záblesk překvapení či zájmu. Dokonce ani když kývl na Sachsovou. Jako by zapomněl, že ho opakovaně tloukla do hlavy kamenem.

Někdo se na to Boyda zeptal, že přej jaký to byl pocit sedět na elektrickém křesle. A on říkal, že to není žádný pocit. Ze akorát cítil takovou strnulost. Todle prohlašoval ke konci často. Ze cítí strnulost.

"Jak jste mě našli?" zeptal se.

"Podle několika věcí," odpověděl Rhyme. "Například sis jako důkaz vybral nesprávnou tarotovou kartu. Evokovala ve mně popravu."

"Viselec," zadrmolil Boyd a pokýval hlavou. "Pravda pravda. Tahle souvislost mě nenapadla. Prostě mi ta karta připadala strašidelná. Chtěl jsem vás odvést ze stopy."

"Ale na tvoje jméno," pokračoval Rhyme, "jsme nakonec přišli díky tvému zlovyku."

"Zlovyku?"

"Hvízdání."

"Jo, to já dělám. V práci se snažím nehvízdat. Ale někdy mi to prostě ujede. Takže jste mluvili s..."

"Jo, s pár lidmi v Texasu."

Boyd pokýval hlavou a pohlédl na Rhyma zarudlými přimhouřenými očima. "Takže jste věděli o Charliem Tuckerovi? O té ubohé náhražce lidské bytosti? Která tak znepríjemňovala poslední dny mých lidí na tomto světě? Která jim říkala, že se budou smažit v pekle, a bulíkovala jim nesmysly o Ježíšovi a kdesi cosi?"

Moji lidi...

"Byl Bani al_Daháb jediný, kdo si tě najal?" zeptala se Sachsová.

Boyd překvapeně zamžoural jako by teprve nyní přeběhl přes jeho obličej první závan emocí. "Jak jste..." Zmlkl.

"Bomba vybuchla dřív. Anebo spáchal sebevraždu."

Thompson Boyd zavrtěl hlavou. "Ne, sebevražedný atentátník to rozhodně nebyl. Musela vybuchnout nedopatřením. Ten chlap si počínal neopatrně. Byl příliš horkokrevný. Nedělal věci podle knihy. Nejspíš ji příliš brzy aktivoval."

"Jak jsi se s ním seznámil?"

"Zavolal mi. Sehnal si moje jméno od někoho z vězení, přes Národ islámu."

Takhle to tedy bylo. Rhyme si již dříve lámal hlavu, jak se mohl texaský bachař spřáhnout s islámskými teroristy.

"Tihle Arabové jsou šílení," dodal Boyd. "Ale mají peníze."

"A Jon Earle Wilson? Ten pro tebe vyrobil tu bombu?"

"Jonny, ano, pane." Vrah zavrtěl hlavou. "Vy víte i o něm? Musím uznat, že jste dobří."

"Kde je?"

"To nevím. Nechávali jsme si z automatů vzkazy na hlasové schránce. A setkávali se jen na veřejných místech. Nikdy jsme neprohodili víc než jen pár slov."

"FBI s tebou bude mluvit o al_Dahábovi a tom pumovém útoku. Nás ale zajímá Geneva. Existuje ještě někdo jiný, kdo by ji chtěl ublížit?"

Boyd zavrtěl hlavou. "Podle toho, co mi řekl, pracoval al_Daháb sám. Mám tušení, že věci konzultoval s nějakými lidmi na

Blízkém východě. Ale tady s nikým. Nikomu nevěřil." Texaský přízvuk postupně mizel, jako by ho Boyd vědomě potlačoval.

"Jestli lžeš a něco se jí stane," řekla Sachsová zlověstně, "postaráme se, abys měl ze zbytku života peklo."

"Jak to?" zeptal se Boyd a zdálo se, že ho to opravdu zajímá.

"Zabils toho knihovníka, doktora Barryho. Napadl jsi policisty a snažil ses je zabít. Mohl bys dostat několik doživotí za sebou. A kromě toho prověřujeme smrt jedné dívky včera na Canal Street. Někdo ji strčil pod autobus nedaleko od Elizabeth Street, odkud jsi právě prchal. Ukazujeme tvoji fotku svědkům. Budeš sedět celou věčnost."

Pokrčení rameny. "Na tom vůbec nezáleží."

"Tobě je to jedno?" zeptala se Sachsová.

"Vím, že mi nerozumíte. Nevyčítám vám to. Ale chápejte, že mně na nějakém vězení nesejde. Nesejde mi na ničem.

Nemůžete mi zkřivit ani vlasek. Jsem už totiž mrtvý. Zabít někoho je mi šumafuk, zachránit život taky." Pohlédl na Amélii Sachsovou, která na něj vytřeštěně zírala. "Vidím ten váš pohled. Říkáte si: 'Co je tenhle chlap za zrůdu? Jenže faktem je, že takového jste mě udělali vy.'"

"My?" podivila se Sachsová.

"No ano, paní... Znáte moje povolání, že?"

"Séfpopravčí," řekl Rhyme.

"Správně, pane. A teď vám o tomhle povolání něco povím: můžete dohledat jména všech lidí, kteří byli v těchhle Spojených státech právoplatně popraveni. Je jich spousta. A můžete dohledat jména všech guvernérů, kteří čekali až do půlnoci, aby odsouzení zmírnili trest, pokud tomu byli nakloněni. Můžete taky dohledat jména všech obětí, které odsouzení zavraždili, a v mnoha případech i jména jejich nejbližších příbuzných. Ale víte, které jméno nikdy nedohledáte?"

Rozhlédl se po policistech kolem sebe. "Jména nás lidí, kteří mačkají knoflík. Popravčích. My jsme zapomenuti. Každý přemýšlí o tom, jak hrdelní trest postihuje rodiny odsouzených nebo společnost. Nebo rodiny obětí. Nemluvě o popravených mužích nebo ženách, kteří jsou přitom utráceni jako psi. Ale za nás

popravčí nikdo nikdy neztratí ani slovo. Nikdo se nezastaví a nezamýšlí nad tím, co se děje s náma.

A my přitom den co den žijeme s našimi lidmi _ s muži, ale samozřejmě i s ženami, kteří umřou. Seznamujeme se s nimi. Mluvíme s nimi. O všech možných věcech pod sluncem. Posloucháme, jak se nás nějaký černoch ptá, jak to, že běloch, který spáchal přesně stejný zločin, vyvázne s doživotím a možná ani to ne, zatímco on musí umřít? Jak nějaký Mexičan přísahá, že tu holku nezásilnil a nezabil? Že si prý zrovna kupoval pivo v 7_Eleven, když vtom se najednou objevila policie a on teď sedí v cele smrti? A rok potom, když už je dávno v hlině, provedou test DNA a zjistí, že opravdu usmrtili nesprávného člověka, že tenhle Mexičan byl celou dobu nevinný.

Ale i viníci lidí jsou pořád ještě lidskými bytostmi. Žijete s nimi, trávíte s nimi každý den. Jste k nim slušní, protože oni jsou slušní k vám. Poznáváte je. A pak..., pak je zabijete. Vy, úplně sám. Vlastníma rukama stisknete knoflík nebo přehodíte spínač... Tohle vás změní.

Určitě už jste slyšeli obrat „mrtvý muž přichází. Prý se má týkat odsouzených. Jenže ve skutečnosti jsme to my.

Popravčí. To my jsme ty mrtvolky."

"Ale co ta tvoje přítelkyně?" zamumlala Sachsová. "Jak jsi ji mohl postřelit?"

Boyd zmlkl. Jeho obličej poprvé zastřela temnota. "Zvažoval jsem, jestli mám tu ránu vypálit. Doufal jsem, že se mě možná zmocní pocit, že bych to neměl dělat. Že pro mě ta žena příliš mnoho znamená. Že ji nechám na pokoji a uteču, že to zkrátka risknu. Jenže..." Zavrtěl hlavou. "Jenže se to nestalo. Koukal jsem na ni a necítil jsem nic jiného než strnulost. A zároveň jsem věděl, že postřelit ji je logický krok."

"A kdyby nebyla doma ona, ale děti?" lapala po dechu Sachsová. "Ty bys taky postřelil, abys odtamtud uprchl?"

Boyd se na chvíli zamyslel. "Víte, paní, myslím, že oba víme, že tohle by zabralo líp, nemám pravdu. Protože vy byste se v tom případě rozhodla nejít po mně a radši se snažila ty holky zachránit. Jak říkával můj táta: jde jen o to, kam umístíš desetinnou čárku."

Temný stín jako by z jeho tváře zmizel _ jako by konečně dostal odpověď nebo dospěl k závěru vnitřní debaty, která ho dlouhou dobu trápila.

Viselec... Karta často předpovídá odevzdání se zkušenostem, ukončení zápasu, přijetí toho, co je.

Pohlédl na Rhyma. "Jestli vám to nevádí, myslím, že je čas, abych se vrátil domů."

"Domů?"

Boyd se na ně překvapeně zadíval. "Do vězení."

Jako by vůbec mohl mít na mysli něco jiného.

Otec s dcerou vystoupili na Stopětatřicáté ulici z metra a vyrazili na východ ke střední škole Langstona Hughese.

Geneva původně nechtěla, aby šel otec s ní, ale on trval na tom, že se o ni bude starat _ a Rhyme s detektivem Bellem na tom trvali taky. A kromě toho, pomyslela si Geneva, bude už zítra zpátky v Buffalu, takže s ním hodinku nebo dvě nějak vydržím.

Jax ukázal zpátky k metru. "Kdysi jsem k smrti rád popisoval vagóny. Barva na nich moc hezky držela... A taky jsem věděl, že moje dílo uvidí spousta lidí. V šestasedmdesátém jsem udělal jeden end_to_end. To jsme slavili dvě stě let od Prohlášení nezávislosti. Ve městě tehdy byly takový vysoký lodě. Můj piece znázorňoval jednu z těch lodí spolu se Sochou svobody." Zasmál se. "Slyšel jsem, že dopravní podnik tenhle vagón nejmíň týden nedrhnul. Je možný, že měli zrovna spoustu práce, ale já se rád kochám představou, že se někomu moje dílo zalíbilo, a tak ho na vagónu nechal dýl než normálně."

Geneva cosi zabrblala. Měla dojem, že to ona by se měla svěřovat jemu. O blok dále spatřila lešení před stejnou budovou, na které pracovala, když ji vyhodili. Jak by se jejímu otci líbilo vědomí, že její pracovní náplní bývalo mazat graffiti z renovovaných budov? Možná dokonce smazala nějaká jeho díla. Cítila pokušení lo otci vyklopit. Nakonec to však neudělala.

U prvního fungujícího telefonního automatu, který na Frederick Douglass Boulevard našli, se Geneva zastavila a zalovila v kapse pro drobné. Otec jí nabídl svůj mobilní telefon.

"To je dobrý."

"Jen si ho vezmi."

Geneva si otce nevšimla, vhodila do přístroje mince a zavolala Lakeeshe, zatímco její otec schoval mobilní přístroj do kapsy, odšoural se k obrubníku a rozhlížel se po celé čtvrti jako chlapec před pultem s bonbony v hispánském koloniálu.

Geneva se od něj odvrátila, když jí kamarádka zvedla telefon: "Haló?"

"Tak už je po všem, Keesh." Geneva Lakeeshe popsala, jak to bylo s klenotnickou burzou a pumovým útokem.

"Takže šlo o tohle? Safra. Terorista, jo? To jsou teda dost děsivé fláky. Ale ty seš dobrá?" "Jsem v pohodě. Vážně."

Vtom Geneva zaslechla další hlas _ nějaký muž cosi Lakeeshe sděloval a ta si na chvíli zakryla mluvítko rukou. Jejich tlumená konverzace působila vzrušeným dojmem. "Jsi tam, Keesh?" "Jo."

"Kdo to je?"

"Nikdo. Kde seš ty? Netrčíš už v tý sklepní kleci, že ne?" "Já jsem pořád tam, jak jsem ti říkala _ u toho policisty a jeho přítelkyně. U toho na vozíku." "A seš tam i teď?"

"Ne, teď jsem v Uptownu. Jdu do školy." "Teďka?"

"Vyzvednout si úkoly."

Lakeesha se odmlčela a pak dodala: "Poslyš, dám si s tebou spicha ve škole. Chci tě vidět, kočko. Kdy tam budeš?"

Geneva pohlédla na otce, který stál opodál s rukama v kapsách a stále se rozhlížel po ulici. Dospěla k závěru, že se o něm před Keeshou ani nikým jiným prozatím nechce zmiňovat.

"Nechme to na zítřek, Keesho. Momentálně nemám čas." "Nech toho."

"Vážně. Zítra to bude lepší." "Jak češ."

Geneva uslyšela cvaknutí rozpojovaného hovoru. Přesto zůstala ještě chvíli stát na místě, aby oddálila návrat k otci. Nakonec se k němu připojila a oba pokračovali v chůzi ke škole.

"Víš, co bylo tam nahoře, asi o tři nebo čtyři bloky vejš?" zeptal se Jax a ukázal na sever. "Strivers Row. Vidělas ho někdy?"

"Ne," zamumlala Geneva.

"Někdy tě tam vezmu. Zhruba před sto lety tam developer jménem King postavil tři obrovský byty a tuny domů. Najal si tři z nejlepších architektů v zemi a řekl jim, ať se pustí do práce. Nádherná místa. Ve skutečnosti se jmenovaly King Model Homes, ale byly tak drahý a tak krásný, že se jim prý říkalo Strivers Row jako že se člověk musí hodně nadřít, aby tam mohl bydlet. Nějakou dobu tam bydlel W. C. Handy. Znáš ho? Otec blues. Nejbáječnější muzikant, jaký kdy žil. Jednou jsem tamtím směrem vymaloval piece. Říkal jsem ti o tom někdy? Vyšel mě na třicet sprejů. Nebyl to žádný throw_up dělal jsem na něm dva dny. Vypodobnil jsem samotného W.C. Jeden fotograf z Timesu to pak vyfotil a šoupl do novin." Kývl na sever. "Byl tam asi..."

Geneva se náhle zastavila a plácla se přes boky. "Tak dost!"

"Géno?"

"Přestaň už s tím. Nechci to poslouchat."

"Ty..."

"Je mi úplně jedno, co mi tady vykládáš."

"Jsi na mě naštvaná, holčičko. Kdo by taky po tom všem nebyl? Heleď, udělal jsem chybu," řekl Jax naprasklým hlasem. "Ale to byla minulost. Teď už jsem jiný. Všecko teď bude jiné. Už nikdy nedám nikomu přednost před tebou, jak se to stalo, když jsem byl s tvou mámou. To tebe jsem se měl snažit zachránit a rozhodně ne tím, že jsem si udělal ten vejlet do Buffala."

"Ne! Ty to nechápeš! Nejde mi o to, co říkáš. Já prostě nechci mít nic společného s celým tím tvým zatraceným světem! Nezajímá mě ten tvůj Strivers něco, nezajímá mě Apollo ani Cotton Club. Ani harlemská renesance. Mně se Harlem nelíbí. Nenávídím to tu. Jsou to jen samé zbraně, crack, znásilnění a přepadávání lidí kvůli laciným trečkám a prstýnkům z vetešnictví. Zdejší holky se starají akorát o copánky a prodlužované vlasy. A..."

"A na Wall Streetu máš zase zneužívání burzovních informací, v New Jersey mafii a ve Westchesteru karavanový parky," opáčil Jax.

Geneva jako by ho však vůbec neslyšela. "A kluky nezajímá nic jiného než jak dostat holku do postele. Jsou to všechno ignoranti, kterým je úplně jedno, jak mluví. Jsou to..."

"A proč ti AALA vadí?"

Geneva vytřeštila oči. "Jak o tomhle víš?" Samotný Jax nikdy nehovořil jazykem ghetta _ jeho otec velmi dbal na to, aby se chlapec ve škole pilně učil (tedy až do chvíle, kdy se Jax začal ulejšovat a zahájil "kariéru" ničitele městského majetku). Lidé, kteří zde bydleli, sice slangem většinou mluvili, ale zároveň vůbec netušili, že jejich obecná mluva nese oficiální název "afroamerická lidová angličtina".

"Když jsem byl v chládku," vysvětlil Jax dceři, "obstaral jsem si středoškolský diplom a taky mám rok univerzity."

Geneva mlčela.

"Většinou jsem studoval literaturu a jazyk. Sehnat práci mi to možná nepomůže, ale nějak mě to přitahovalo. Vždycky jsem měl rád knížky a věci kolem nich, to přece víš. Já jsem ten, kdo tě už od dětských krůčků vedl k četbě... Studoval jsem standardní angličtinu. Ale studoval jsem i angličtinu lidovou. A nevidím na ní nic špatného."

"Vždyť jí nemluvíš," poznamenala Geneva ostře.

"Protože mě k ní nevedli. Stejně jako mě nevedli k francouzštině nebo mandingštině."

Geneva se zasmála. "Tak si zkus někdy s tou tvou lidovou angličtinou sehnat práci."

"No vidíš, a co kdyby se o totéž místo ucházel někdo z Francie nebo Ruska? Nemyslíš, že by jim dal šéf šanci, vyslechl si je a zjistil, jestli jsou zvyklí tvrdě pracovat a jestli jsou chytří _ i kdyby nakrásně mluvili jinou odnoží angličtiny? Možná je problém v tom, že onen šéf využívá něčí řeči jako záminky, proč ho nepřijmout." Zasmál se. "Lidi v New Yorku by se měli v příštích několika letech hezky rychle učit španělsky a čínsky. Tak proč ne i lidovou angličtinu?" Jeho logika ji ještě více rozběsnila.

"Mně se náš jazyk líbí, Géno. Zní mi přirozeně. Evokuje ve mně pocit domova. Hele, ty máš plné právo být na mě naštvaná za to, co jsem udělal. Ale ne za to, kým jsem nebo odkud jsme vzešli. Tohle je náš domov. A ty snad víš, co se s domovem dělá, ne? Změníš na něm, co se změnit dá, a naučíš se být hrdá na to, co se změnit nedá."

Geneva pevně semkla oči a přiložila si ruce na obličej. Roky a roky snila o rodiči _ o luxusu obou rodičů vůbec nepřemýšlela, úplně by jí stačil jediný člověk, který by na ni čekal doma, až se odpoledne vrátí, který by ji kontroloval domácí úkoly a ráno ji budil do školy. A když se jí to nepoštěstilo, když se konečně naučila spoléhat sama na sebe a klest si cestu ven z tohoto prokletého místa, vynoří se odněkud minulost a začne ji poutat, dusit a stahovat zpátky. "Jenže já to takhle nechci," zašeptala. "Já chci víc než jen tenhle zatracený binec." Mávla rukou po okolních ulicích. "Ale, Genevo, já tomu rozumím. Pouze jsem doufal, že tady prožijeme pár hezkých let, než se vydáš do světa. Že mi dáš šanci vynahradit ti, co jsme ti s tvou mámou udělali. Ty si svět zasloužíš... Ale zároveň musím říct, miláčku..., zkus mi vyjmenovat jediné místo, které je dokonalé. Kde jsou všechny ulice dlážděny zlatem. Kde každý miluje své bližní." Zasmál se a přešel do lidové angličtiny: "Říkáš, že je tady binec? Beru, tos teda trefila. Ale kde binec v tomhle či onom směru není, bejby? Kde není?"

Jax objal dceru kolem ramen. Geneva ztuhla, ale jinak mu nekladla žádný odpor. A společně vyrazili ke škole.

Lakeesha Scottová seděla na lavičce v parku Marcuse Garveyho, kde si po návratu z práce v jedné restauraci v centru hověla už půl hodiny.

Zapálila si další meritku a pomyslela si: Některé věci děláme, protože chceme, a některé, protože musíme. Abysme přežili.

A to, co se právě chystala učinit, patřilo k těm druhým.

Proč, ksakru, Geneva po všech těchhle jobovkách neřekla, že se pakuje z města a už se sem nikdy nevrátí?

Že odjíždí do Detroitu nebo do Alabamy?

Promiň, Keesho, ale už se nemůžeme vidat. Tím myslím navždycky. Sbohem.

Celej tenhle pitoměj problém by se s tím jednou provždy vyřešil.

Proč, proč, proč?

A co bylo ještě horší: Geneva jí jako naschvál musela vyslepičit, kde se bude v příštích několika hodinách zdržovat.

Keesh tak neměla žádnou výmluvu nemohla jednoduše říct, že se s kamarádkou minula. Jasně, když spolu před chvílí mluvily po telefonu, zachovávala ležerní tón, aby Genevě nesečvaklo, že se něco kuje. Ale když tu teď seděla jen tak o samotě, začala propadat zármutku.

Človče, já se cítím blbě.

Jenže v týdne věci nemám na vybranou.

Některé věci děláme, protože musíme...

No tak, povzbuzovala se Keesha v duchu. Musíš se s tím poprat. Do toho. Jde se na věc.

Zamáčkla cigaretu a zamířila z parku na západ a poté na sever na bulvár Malcolm X. Míjela jeden kostel za druhým.

Byly tady všude. Mountmorriský kostel Nanebevstoupení, Bételská komunita, Efezký adventistický kostel, baptistický kostel _ těch tu stála spousta, plus jedna nebo dvě mešity, synagoga.

A pak ty prodejny a krámky: Papaya King, prodejna bylin, půjčovna smokingů, směnárna proplácející šeky. Lakeesha prošla kolem garáže cikánské taxislužby _ majitel seděl venku a držel v ruce dispečerskou vysílačku omotanou páskou, z níž vedl dlouhý kabel do neosvětlené kanceláře. Příjemně se na ni usmál. Jak jen jim Lakeesha záviděla: všem těm reverendům v zaprášených výlohách pod neonovými kříži, všem těm radostným mužům, kteří zasouvali horký párek do nahřátých žemlí, i tomu vypasenému cikánovi s tou jeho lacinou židličkou, cigaretou v ústech a dořízeným mikrofonom v ruce.

Ti nikoho nezradí, pomyslela si.

Ti nezradí člověka, jenž po léta patřil k jejich nejlepším přátelům.

Lakeesha vyfoukla ze žvýkačky bublinu a cvalíkovitými prsty s černě a žlutě nalakovanými nehty pevně sevřela řemínek kabelky. Tři dominikánských chlapců, kteří se objevili vedle ní, si okázale nevšímala.

"Tssss."

Zaslechla slovo "úlovek". Zaslechla slovo "štetka".

"Tssss."

Sáhla do kabelky a uchopila vyskakovací nůž. Téměř už nechala vyskočit dlouhou ostrou čepel ~ jen aby viděla ty smrdy couvat. Nakonec jim však věnovala jen nenávidný pohled a nůž nechala na místě dospěla k názoru, že problémů bude mít habaděj, až dorazí do školy. Tohle zatím nechá plavat. "Tssss."

Lakeesha pokračovala v chůzi. Nervózníma rukama otevřela balení žvýkaček, strčila si do úst dvě ovocné podušky a usilovně se snažila najít v srdci hněv.

No tak už se naštvi, holka. Vzpomeň si na všechno, čím tě Geneva namíchla, vzpomeň si na všechno, čím ona bude a ty se tím nikdy nestaneš. Vzpomeň si, že je tak chytrá, až to bolí, že chodí do školy úplně každý den, že si drží figuru jako nějaká štíhlá bílá holka a nevypadá přitom jako šlapka s AIDSem, že se jí daří držet nohy u sebe a ještě vykládá ostatním holkám, aby to dělaly taky tak, jako nějaká přechoulostivělá máma.

Ze se chová, jako by byla lepší než my všichni ostatní. Jenže ona lepší není. Geneva Settleová je jen jedním z mnoha dětí, jejichž máma je feťačka a táta utekl od rodiny. Je jednou z nás.

No tak se na ni naštvi za to, že se ti klidně podívá do očí a řekne: "Ty to dokážeš, ségro, dokážeš to, dokážeš to, dostaneš se odsud, celý svět ti leží u nohou."

Jenže ono ne, ty krávo, někdy to člověk prostě nedokáže. Někdy je toho na něj prostě příliš. A on potřebuje pomoc, aby se z toho vyhrabal. Potřebuje někoho s bankovkami _ někoho, kdo mu bude krýt záda.

A na okanzík v Lakeeshe skutečně vzplanul hněv na Genevu, takže sevřela řemínek kabelky ještě pevněji.

Jenže ho nedokázala udržet. Hněv opět vymizel, rozptýlil se, jako by nebyl ničím více než světle hnědým práškem, jímž Keesh pudrovala strýcovým dvojčatům prdelky, když jim měnila pleny. A tak když Lakeesha zmámeně kráčela kolem komplexu věžáků Lenox Terrace ke škole, kam měla již zkrátka dorazit i Geneva Settleová, uvědomila si, že na pouhý hněv a výmluvy se nebude moci spolehnout.

Mohla se spolehnout pouze na vlastní touhu po přežití. Někdy se zkrátka musí člověk starat jen sám o sebe a přijmout ruku, kterou mu někdo nabízí.

Některé věci děláme, protože musíme...

37

Ve škole si Geneva převzala domácí úkoly, a jako by to tušila, dostala z angličtiny za úkol napsat slohovou práci o románu Claudea McKaye Domů do Harlemu, který se stal v roce 1928 prvním bestsellerem z pera černošského autora.

"A nemohla bych dostat E. E. Cummingsa?" zeptala se. "Nebo Johna Cheevera?"

"Teď zrovna probíráme afroamerické spisovatele, Gen," vysvětlil jí učitel literatury s úsměvem.

"Tak Franka Yerbyho," smlouvala Geneva. "Nebo Octaviu Butlerovou."

"O, to jsou jistě báječní autoři, Gen," odpověděl učitel, "jenže nepíší o Harlemu. A my se teď věnujeme právě jemu. Ovšem McKaye jsem ti zadal hlavně proto, že se ti podle mého bude líbit. Je to jeden z nejkontroverznějších spisovatelů, který vzešel z harlemské renesance. Stal se terčem ostré kritiky, protože se zaměřoval i na stinné stránky Harlemu. Psal o primitivních aspektech této čtvrti. DuBoise a spousta dalších myslitelů té doby to dráždilo. Tohle téma je ti šité na míru."

Možná by mi to pomohl rozebrat otec, pomyslela si Geneva cynicky, když tolik miluje tuhle čtvrt' a její žargon.

"Zkus to," vybídl ji učitel. "Třeba se ti to zalíbí."

Ale kdepak, nezalíbí, odporovala v duchu Geneva.

Vyšla před školu a připojila se k otci. Dorazili k autobusové zastávce a oba zavřeli oči, když se kolem nich prohnal vír chladného prашného vzduchu. Uzavřeli spolu svého druhu příměří a Geneva souhlasila, že se nechá otcem pozvat do jamajské restaurace, o které v posledních šesti letech snil.

"Stojí tam vůbec ještě?" zeptala se chladně.

"Nevím. Ale něco najdeme. Bude to dobrodružství."

"Nemám moc času." Geneva se zachvěla zimou.

"Kde je ten autobus?" dotázal se otec.

Geneva se zadívala přes ulici a zamračila se. Ale ne... Proti nim šla Lakeesha. Tohle jí je tak podobné, pomyslela si Geneva vůbec neposlouchala, co jí říká, a přišla si sem i tak.

Lakeesha na ni zamávala.

"Kdo to je?" zeptal se otec.

"Moje kamarádka."

Lakeesha na Genevina otce nejistě pohlédla a pak pokynula Genevě, aby přešla přes ulici.

Co se děje? Lakeesha se sice usmívala, ale bylo zřejmé, že má něco na srdci. Možná si kladla otázku, co dělá její kamarádka ve společnosti staršího muže.

"Počkej tady," řekla Geneva otci. A vyrazila k Lakeeshi, která zamžourala a jako by se zhluboka nadechla. Otevřela kabelku a sáhla dovnitř.

Co má tohle znamenat? Přemýšlela Geneva. Přešla přes ulici a zastavila se u obrubníku. Keesha chvíli váhala a pak vykročila vpřed. "Gen," řekla s temným výrazem v očích.

Geneva svrátila čelo. "Co se..."

Vtom se Keesha zarazila právě ve chvíli, kdy kolem Genevy projelo auto a zastavilo u obrubníku. Geneva překvapeně přimhouřila oči. Za volantem seděla školní výchovná poradkyně, paní Bartoňová. Gestem vybídla Genevu, aby si nastoupila. Dívka zaváhala, poté řekla Keeshe, ať chvíli počká, a zamířila k poradkyni.

"Ahoj, Genevo. Stýskalo se mi po tobě."

"Dobrý den." Geneva se chovala obezřetně, protože si nebyla jistá, co poradkyně ví a neví o jejích rodičích.

"Asistent pana Rhyma mi sdělil, že už dopadli muž, který se ti pokoušel ublížit. A že se tvoji rodiče konečně vrátili."

"Jen můj otec." Geneva ukázala na otce. "Tohle je on."

Výchovná poradkyně si změřila pohledem robustního muže v umolousaném tričku a bundě. "A všechno je v pořádku?" Lakeesha stála z doslechu a sledovala jejich rozhovor s chmurami na tváři. Její výraz byl ještě znepokojenější než předtím. V telefonu působila vesele, ale když o tom teď tak Geneva přemýšlela, možná to Lakeesha pouze hrála. A kdo byl ten člověk, se kterým tam mluvila?

Mkdů...

Já myslím, že někdo přece.

"Genevo?" zeptala se paní Bartoňová. "Není ti nic?"

Geneva se zadívala zpátky na poradkyni. "Promiňte. Ne, to je dobrý."

Poradkyně si znovu bedlivě prohlédla otce a pak opět upřela své hnědé oči na dívku, která před nimi uhnula pohledem.

"Nechtěla bys mi něco říct?"

"Ehm..."

"Takže jak je to doopravdy?"

"Já..."

Byla to jedna z těch situací, kdy pravda musí ven, ať už je jakákoliv. "No dobře, tak já vám to povím, paní Bartoňová. Omlouvám se, ale nebyla jsem k vám zcela upřímná. Můj otec není profesor. Byl ve vězení. Ale už ho propustili."

"Takže u koho jsi ve skutečnosti bydlela?"

"Sama,"

Poradkyně beze stopy odsudku v očích pokývala hlavou. "A tvoje matka?"

"Ta je mrtvá."

Paní Bartoňová se zamračila. "To mě mrzí... A on se tě hodlá ujmout?"

"Vlastně jsme se o tom ještě pořádně nebavili. Ale všechno, co udělá, mu nejdřív musí schválit soud nebo tak nějak."

Geneva to řekla, aby získala čas. V hlavě už totiž napůl pojala plán, jak zařídit, aby se její otec vrátil a formálně získal dceru do opatrování, ale aby ona zároveň mohla i nadále bydlet sama. "Budu teď pár dní bydlet u pana Rhyma a Amélie."

Žena se ještě jednou zadívala na jejího otce, který jim věnoval chabý úsměv.

"To je strašně neobvyklé."

"Já do žádného dětského domova nepůjdu," prohlásila Geneva vzdorovitě. "Nehodlám přijít o všechno, na čem jsem pracovala. To radši uteču. Radši..."

"No tak, pomalu." Poradkyně se usmála. "Myslím, že z toho nemusíme hned dělat aféru. Už sis toho prožila dost."

Promluvíme si o tom za pár dní. Kam teď máš namířeno?"

"K panu Rhymovi."

"Odvezu tě tam."

Geneva kývla na otce. Ten vyrazil k autu a dívka oba seznámila.

"Teší mě, paní. A díky, že se staráte o Genevu."

"Pojďte, nastupte si."

Geneva se zadívala přes ulici. Keesh tam pořád stála.

"Musím už jet!" křikla. "Zavolám ti." A naznačila gestem sluchátko u ucha.

Lakeesha nejistě pokývala hlavou a vytáhla ruku z kabelky.

Geneva se posadila dozadu za otce a naposledy se zadívala zadním oknem na Keeshin ponurý obličej.

A pak už se paní Bartoňová odlepila od obrubníku a otec zahájil svou další směšnou dějepisnou přednášku ve stylu

"víte, že jsem jednou udělal piece o bratřech Collyerových? Homer a Langley. Bydleli na rohu Stoosmadvacáté a Páté.

Byli to samotáři a největší podivíni, jací kdy žili. Děsili se zločinnosti v Harlemu, a tak se zabarikádovali ve svém domě, nastražili v něm pasti a nikdy z něj nevyhodili jediný předmět. A tak nakonec jeden z nich skončil rozdrčený pod hromadou novin, které nashromáždili. Když zemřeli, musela policie vyvézt z jejich domu více než sto run odpadu.

Slyšeli jste o nich někdy?"

Poradkyně odpověděla, že má dojem, že ano.

"Ne," odvětila Geneva. A zkus se mě zeptat, jestli mě to zajímá, pomyslela si.

Lincoln Rhyme naváděl Mela Coopera, který třídil důkazy nalezené na místě výbuchu, a v mezičase zkoumal některé zprávy o analýze důkazních položek, jež jim až doposud přišly.

Tým FBI na základě Dellrayových pokynů vystopoval Jona Earleho Wilsona _ muže, jehož otisky prstů se nacházely na bombě v tranzistorovém rádiu nalezeném v Boydově bytě. Wilson byl zatčen a dva agenti se ho právě chystali převézt k Rhymovi k výslechu, jenž měl podpořit obvinění proti Thompsonu Boydovi.

V tom okamžiku zazvonil Bellovi telefon a detektiv přijal hovor. "Tady Bell... Luisi, co se děje?" Naklonil hlavu a poslouchal.

To mohl být jedině Luis Martinez, který sledoval Genevu a jejího otce od chvíle, kdy vyšli z Rhymova domu a zamířili do školy Langstona Hughese. Vyšetřovatelé byli přesvědčeni, že Jax neboli Alonzo Jackson je skutečně Geneviným otcem a nepředstavuje pro dívku žádnou hrozbu a že zabitý terorista al_Daháb skutečně pracoval sám. To však ještě neznamenal, že Bell s Rhymem nechají Genevu v bezprostřední budoucnosti chodit bez ostrahy, kam se jí zachce.

Nyní však Rhyme z Bellových očí vyčetl, že něco není v pořádku. Detektiv přestal hovořit a obrátil se ke Cooperovi.

"Potřebujeme zkontrolovat vozidlo. Urychleně." Naškrábal na lístek číslo poznávací značky a podal je technikovi.

"Co se děje?" zeptala se Sachsová.

"Geneva s otcem stáli na autobusové zastávce nedaleko od školy. Najednou táni zastavilo auto a oni si nastoupili. Luis to nečekal a nestačil přejít přes ulici tak rychle, aby je stihl zastavit."

"Auto? A kdo ho řídil?"

"Podsaditá černoška. Podle toho, jak ji Luis popsal, by to mohla být ta poradkyně Bartoňová."

Tak to se snad bezprostředně není čeho bát, pomyslel si Rhyme. Třeba je ta žena jen zahlédla na zastávce a nabídla jim svezení.

Na monitoru naskočily informace z databáze motorových vozidel.

"Tak co tam máme, Mele?" dotázal se.

Cooper chvíli mžouravě četl a pak vytřukal další instrukce. Nakonec zvedl hlavu. Jeho oči byly za silnými brýlemi vytřeštěné. "Problém. Máme problém."

Paní Bartoňová se v časně večerní špičce pomalu přesouvala směrem do jižní části centrálního Harlemu. Když projížděla kolem další renovované budovy, ještě více zpomalila.

Genevin otec zavrtěl hlavou. "Podívejte na tohle." Ukázal na ceduli. "Developeři, banky, architekti." Kysele se zasmál.

"Vsadím se, že ani jednu z nich nefidí černoch."

Laciné, pomyslela si Geneva. Litovala, že nemá možnost otce vypnout.

Fňukání po minulosti...

Poradkyně se zadívala na staveniště a pokrčila rameny. "Tohle se tady vidí často." Zabrzdila a odbočila do vedlejší uličky vedoucí mezi jednou ze starých vykuchaných budov a hlubokým výkopem.

"Zkratka," prohodila v reakci na Jaxův tázavý pohled.

Jax se však otočil. "Zkratka?"

"Takhle se vyhneme koloně jedoucí na jih."

Jax se zadíval znovu a přimhouřil oči. "Kecy," vyštěkl po chvíli.

"Táti!" vykřikla Geneva.

"Tenhle blok já znám. Vepředu je uzavírka. Strhávají tam nějakou starou továrnu."

"Ne," trvala na svém paní Bartoňová. "Zrovna jsem tudy jela a..."

Genevin otec však popadl ruční brzdu, vši silou za ni zatáhl a strhl volant doleva. Auto se smykem narazilo do cihlové zdi. Ozval se drásavý zvuk kovu a plastu zakusujícího se do zdiva.

Jax popadl poradkyni za paži a vykřikl: "Ona dělá pro ně, holčičko! Chce ti ublížit! Vyskoč a utíkej!"

"Ne, tati, ty ses zbláznil! Nemůžeš..."

O chvíli později se však Jaxovo obvinění potvrdilo, když poradkyně vytáhla z kapsy pistoli, namířila ji Jaxovi na prsa a stiskla spoušť. Genevin otec šokované zamžoural, škubl sebou a chytil se za ránu. "Ach. Ach, probůh," zašeptal.

Geneva sebou trhla, neboť poradkyně přesunula stříbrnou pistoli jejím směrem. Právě když zbraň vystřelila, však její

otec udeřil Bartoňovou pěstí do sanice a omráčil ji. Genevinu tvář zasáhly plameny a kousky střelného prachu, avšak kulka minula cíl proletěla zadním oknem auta a roztříštila je na tisíc drobných kostiček.

"Utíkej, holčičko!" zadrmolil otec a zhroutil se na palubní desku.

Nandejte jí, pořežte ji, pořežte tu děvku...

Vzlykající Geneva se proplazila roztříštěným oknem ven a dopadla na zem. Vyškrábala se na nohy a začala sprintovat po rampě na ponuré staveniště.

38

Alina Frazierová _ žena, která se vydávala za výchovnou poradkyni Patricii Bartoňovou _ postrádala chladnokrevnost svého komplice. Thompson Boyd byl totiž ztělesněný led. Nikdy se nenechal vyvést z míry. Alina se naopak ke všemu stavěla citově. A tak teď byla bez sebe vzteky a hlasitě klela, když se vydrápala přes bezvládné tělo Genevina otce, doklopýtala do uličky a rozhlížela se nalevo i napravo, zda někde neuvidí tu holku.

Měla vztek, že je Boyd ve vězení a že jim ta holka uniká.

Zhluboka oddechovala a probodávala pohledem opuštěnou boční uličku. Kde může ta malá štetka být...?

Napravo od ní se blýsklo cosi šedého: Geneva se vyplížila zpoza ohavné modré popelnice a vnořila se hlouběji do útrob staveniště. Alina zadýchaně vyrazila za ní. Byla tělnatá, to ano, ale zároveň byla velice silná a pohybovala se nesmírně rychle. Ve vězení může člověk změknout, ale taky se tam může zocelit. Alina si vybrala druhou možnost.

Na počátku devadesátých let byla Alina Frazierová gangsterkou, vedoucí osobností jedné dívčí vlčí smečky, která brzdila oblast Times Square a Upper East side, kde turisté ani starousedlíci _ u nichž by hlouček dospívajících chlapců bezpochyby vyvolal podezření _ nevěnovali sebemenší pozornost hrstce hlučných děvčat s nákupními taškami od Daffy Dana a z Macys. Tedy až do chvíle, kdy se v rukou těchto děvčat objevily nože či pistole a milí zazobanci přišli o peníze i o cennosti. Po několika kratších pobytech v pasťáku to Alina vzala od podlahy a odseděla si jedno zabití _ vlastně měla jít sedět za vraždu, jenže ten smrkáč ze státního zastupitelství podělal obžalobu. Když ji propustili, vrátila se do New Yorku. Prostřednictvím chláпка, u kterého bydlela, se tady seznámila s Boydem, a když se s prvně jmenovaným rozešla, začal jí Boyd telefonovat. Frazierová si zpočátku myslela, že je to jen jeden z těch bílejších chlapců, co by si to chtěl vyzkoušet s černoškou. Jenže když přesto přijala jeho pozvání na kávu, Boyd po ní vůbec nejel. Akorát si ji prohlídl těma svýma divnýma mrtvýma očima a prohlásil, že by bylo užitečné, kdyby s ním na některých zakázkách spolupracovala ženská. Jestlipak by měla zájem?

Na zakázkách? zeptala se Alina a napadaly ji drogy, zbraně a čmajznuté televizory.

Boyd jí však šeptem vysvětlil, v jaké branži se ve skutečnosti pohybuje.

Alina tehdy jen zamžourala.

Načež Boyd dodal, že by si tak za pár dní práce mohla vydělat přes padesát tisíc babek.

Nastala krátká pauza. A po ní úšklebek. "No to zrovna."

Za zakázku na Genevě Settleové však neměli inkasovat padesát tisíc, nýbrž rovnou pětinasobek. Nakonec se ukázalo, že je to rozumná cena, protože to byla nejtěžší vražda, na jaké kdy dělali. Po včerejším nezdařeném pokusu v muzeu jí Boyd zavolal a požádal ji o pomoc (a také jí nabídl dalších padesát tisíc, pokud tu holku zabije sama). Frazierová, která byla ve všech svých partách vždycky nejchytřejší, pak dostala nápad, že by se mohla vydávat za výchovnou poradkyni, a nechala si vyrobit falešnou legitimaci. Nato začala obvolávat veřejné školy v Harlemu s tím, že chce hovořit s některým z učitelů Genevy Settleové. Odpovědi jí byla přehrášle variací na téma: "Ta na naši školu nechodí. Je nám líto." Štěstí se na ni usmálo teprve u střední školy Langstona Hughese, kde jí jakási kancelářská síla potvrdila, že Geneva Settleová chodí právě tam. Frazierová si pak jednoduše oblékla laciný kostým, zavěsila si na impozantní hrudník legitimaci a hrdě vyrazila do Langstona Hughese, jako by jí tahle škola patřila.

Tam se dozvěděla o záhadných dívčích rodičích, o bytě na Stoosmnácté ulici a také _ to od detektiva Bella a dalších policistů _ o domě v západní části Central Parku a o tom, kdo Genevu střeží. Všechny tyto informace promptně předala Boydovi, aby mu pomohla naplánovat dívčino zabití.

Poté si vzala na mušku dívčín byt nedaleko od parku Morningside a sřežila ho až do chvíle, kdy její přítomnost začala být s ohledem na Genevinu osobní strážce riskantní. (Policajti ji dnes

odpoledne dokonce dopadli, když zastavili její auto, ale nakonec se ukázalo, že nehledají ji.)

Nato Frazierová přemluvila zaměstnance školní ostrahy, aby jí předal videozáznam školního dvorku pořízený bezpečnostní kamerou, a vybavena touto rekvizitou pronikla až do domu toho mrzáckého kriminalisty, kde o Genevě zjistila další informace.

V tu dobu už však byl Boyd dopaden _ koneckonců jí celou dobu tvrdil, jak strašně je policie dobrá, takže teď zůstalo na Alině Frazierové, aby zakázku dokončila, pokud chtěla získat i zbytek odměny čítající sto pětadvacet tisíc dolarů. Celá určená nyní zastavila deset metrů pod horním okrajem rampy, která vedla na úroveň základů obrovského výkopu. Přimhouřila oči před nízko stojícím sluncem na západě a snažila se zjistit, kam se ta malá nána poděla. Couro jedna, ukaž se, ksakru.

Vtom zahlédla další pohyb. Geneva se přesouvala k protější straně opuštěného staveniště držela se nízko u země a co nejčastěji se kryla za míchačkami, skrejpy a hromadami trámů a materiálu. Po chvíli zmizela za sudem s olejem. Frazierová ustoupila do stínu, aby měla lepší výhled, namířila na prostředek sudu, stiskla spoušť a s hlasitým zazvoněním kov prostřelila.

Zdálo se jí, že těsně za sudem vyletěla do vzduchu hlína. Podařilo se jí prostřelit i tu holku?

Kdepak, Geneva už byla zase na nohou a rychlými přískoky se přesouvala k hromadě sutin tvořených cihlami, kameny

a trubkami. Sotva k ní dorazila, vystřelila Frazierová znovu.

Dívka s pronikavým zaječením padla za hromadu a ve vzduchu se objevil obláček. Byla to jen hlína a kamenný prach? Anebo krev?

Podánilo se Frazierové tu holku zasáhnout? Alina střílet rozhodně uměla _ spolu s bývalým milencem, pašerákem zbraní z Newarku, kdysi celé hodiny stříleli potkany v opuštěných budovách na předměstí, aby jeho zboží pořádně vyzkoušeli. Frazierové se zdálo, že i tentokrát zasáhla cíl. Na potvrzení však nemohla čekat dlouho lidé už její výstřely bezpochyby zaslechli. Jistě, někteří si jich nebudou všimnout a jiní si budou myslet, že na stavbě stále pracují těžké stroje. Přinejmenším jeden nebo dva angažovaní občané by právě teď mohli vytáčet 911... No, tak se půjdeme podívat...

Frazierová pomalu vyrazila po příjezdové rampě dolů a dávala si pozor, aby neupadla rampa měla značný sklon. V tu chvíli se však z boční uličky začalo ozývat trubení. Vycházelo z jejího auta.

Kurva, pomyslela si Frazierová vztekle, otec ty holky ještě žije. Chvilí váhala a pak dospěla k rozhodnutí: je čas odtud vypadnout. A dodělat tatíka. Geneva pravděpodobně dostala zásah a moc dlouho nepřežije. A i kdyby nebyla zraněná, může ji Frazierová vypátrat později. Příležitosti bude habaděj.

Posranej klakson... Zdálo se, že se rozléhá hlasitěji než výstřel a určitě poutal pozornost. Ještě horší bylo, že přehlášoval zvuk případných sirén. Frazierová vystoupala na úroveň ulice a hekala přitom námahou. Když však dorazila k autu, zamračila se: vůz byl prázdný. Genevin otec vůbec neseděl na sedadle řidiče. Jeho tělo leželo v nedalekém průchodu, do něhož vedla od vozu krvavá stopa. Frazierová nakoukla do auta a bylo jí vše jasné. Než se otec odplazil pryč, stačil ještě vytáhnout zvedák a zaklínit ho o klakson na volantu.

Frazierová rozlíceně zvedák vyškubla. Pronikavý zvuk ustal.

Odhodila zvedák na zadní sedadlo a pohlédla na Genevina otce. Je mrtvý? No, i kdyby ne, tak zanedlouho mrtvý bude. S pistolí v ruce k němu vyrazila. Pak se ovšem zastavila a svažila čelo... Jak může takhle těžce zraněný chlap otevřít kufr, vymontovat zvedák a zaklínit ho mezi přední sedadlo a volant? Frazierová se začala rozhlížet.

V kterémžto okamžiku zahlédla napravo od sebe rozmazanou šmouhu a uslyšela zasvištění. Do zápěstí ji udeřila montážní páka na pneumatiky, vyrazila jí pistoli z ruky a vyslala do jejího těla vlnu pronikavé bolesti. Frazierová zaječela, padla na kolena a levou rukou se vrhla po pistoli. Právě když ji uchopila, se Geneva ohnala pákou ještě jednou a se zvučným zuchnutím zasáhla ženu do ramene. Frazierová se odkutálela pryč a zbraň jí vyklouzla z dosahu. Oslepena bolestí a vztekem se pak ještě jednou vrhla kupředu a zaklesla se do Genevy dřive, než se znovu stačí ohnat montážní pákou. Geneva ztěžka dopadla na zem a vyrazila si dech.

Frazierová se poté znovu otočila k místu, kde ležela pistole, ale Geneva se s dusivým hekáním a lapáním po dechu začala plazit vpřed, sevřela jí pravou paži a kousla ji přímo do roztržitého zápěstí. Tělem vražedkyně se začala rozlévat nejstrašlivěji představitelná bolest. Ohnala se zdravou pěstí po dívčině obličeji a zasáhla ji do čelisti. Geneva vykřikla a se slzami v očích se bezmocně překutálela na záda. Frazierová se nejistě postavila, uchopila se zdravou rukou za zkrvavené přeražené zápěstí a kopla dívku do břicha. Ta začala dávit.

Roztřesená Frazierová pohlédla na pistoli, která ležela tři metry od ní. Nepotřebuju ji, nechci ji. Ta montpáka mi poslouží docela dobře. Kypící vztekem zvedla těžké železo a vyrazila vpřed. Vrhla po Genevě pohled plný koncentrované nenávisti a zvedla montážní páku nad hlavu. Geneva se přikrčila a zakryla si obličej rukama.

Vtom za Frazierovou vykřikl hlas: "Ne!"

Vražedkyně se otočila a spatřila rusovlasou policistku z domu toho chromého chlapa. Pomalu kráčela kupředu a oběma rukama držela velkou automatickou pistoli.

Alina Frazierová pohlédla na zbraň ležící opodál. "Byla bych vděčná za záminku," prohodila policistka. "Opravdu bych za ni byla vděčná."

Frazierová svěsila tělo, odhodila montážní páku stranou a s pocitem nevolnosti se sklonila do podřepu. Zdravou rukou si opět uchopila roztržité zápěstí.

Policistka se k ní přisunula blíže a odkopla pistoli i páku stranou. Geneva se mezitím postavila a začala klopýtat ke dvojici zdravotníků, kteří běželi směrem k ní. Dívka je však nejprve nasměrovala na otce.

"Potřebuju doktora," naléhala Frazierová s očima usazenými bolestí.

"Tak to si budeš muset vystát frontu," zamumlala policistka a nasadila jí kolem zápěstí plastová pouta pohybem, který Frazierová vzhledem k okolnostem pokládala za ještě velmi jemný.

"Jeho stav je stabilizovaný," oznámil Lon Sellitto, když dotelefonoval s policistou, který hlídkoval v Kolumbijské presbyteriánské nemocnici. "Netuší, co to znamená, ale jak jsem koupil, tak prodávám."

Rhyme při zprávě o Jaxi Jacksonovi pokýval hlavou. Ať už slovo "stabilizovaný" znamenalo cokoli, alespoň byl ten člověk naživu, za což byl Rhyme nesmírně vděčný _ kvůli Genevě.

Dívce v nemocnici ošetřili pohmožděnin a oděry a propustili ji.

Její záchrana před Boydovou spoluspiklenkyní přišla v posledním možném okamžiku. Mel Cooper nechal prověřit poznávací značku automobilu, do něhož Geneva s otcem nasedli, a zjistil, že vůz je registrován na jistou Alinu Frazierovou. Rychlá kontrola v databázi NCIC a ve státních databázích vzápětí odhalila, že jmenovaná má v rejstříku záznam: jedno zabití v Ohio, dvě ozbrojená přepadení v New Yorku a také hromadu blíž neurčených deliktů jako mladistvá.

Sellitto tedy nechal vyhlásit mimořádné pátrání, podle něhož se příslušníci všech policejních a bezpečnostních složek v oblasti měli zaměřit na sedan Aliny Frazierové. Krátce poté jistý dopravní policista ohlásil, že zmíněné vozidlo bylo spatřeno poblíž jednoho staveniště v jižním Harlemu. Ze stejné oblasti byla navíc hlášena střelba. Amélie Sachsová tedy nasedla do camara a vyrazila z Rhymova domu na místo činu, kam dorazila právě ve chvíli, kdy se Frazierová

chystala ubít Genevu k smrti.

Policie Frazierovou vyslechla, ale vražedkyně nespolupracovala o nic lépe než její komplic. Rhyma napadlo, že si každý asi pořádně rozmyslí, jestli má zradit Thompsona Boyda, zejména pak před nástupem trestu _ Boydovy vězeňské konexe sahaly jistě velmi daleko.

Byla tedy Geneva konečně v bezpečí? S největší pravděpodobností ano. Dva zabijáky policie sbalila a hlavní protagonista se nechal roztrhat na kusy. Sachsová prohledala byt Aliny Frazierové a nenašla nic kromě zbraní a peněz _ žádné informace, které by naznačovaly, že si smrt Genevy Settleové přeje ještě někdo

jiný. Bývalý trestanec Jon Earle Wilson z New Jersey, který vyrobil výbušné zařízení do Boydova bytu v Queensu, byl momentálně na cestě k Rhymovi a kriminalista doufal, že jejich závěry potvrdí. Přesto se s Bellem dohodli, že pro všechny případy vyčlení jednoho uniformovaného policistu s vozem, který bude Genevu i nadále střežit.

Z počítače se nyní vylinulo přátelské zapípání, Mel Cooper se zadíval na obrazovku a otevřel e_mail. "A, záhada vyřešena."

"A kterápak záhada to je?" zeptal se Rhyme mrzutě. Jeho proměnlivá nálada se ke konci případů vždy ještě zhoršovala, protože konec případu znamenal blížící se nuda. "Winskinské."

Indiánské slovo na prstenu, který Sachsová našla na kosti prsteníčku pod ruinami hostince Potters Field. "A...?"

"Poslal mi to jeden profesor z Marylandské univerzity. Kromě doslovného překladu z delawareského jazyka byl výraz ,Wmskinskie také titulem v Tammanské společnosti." "Titulem?"

"Označoval něco jako ceremoniáře. Boss Tweed měl titul ,Grand Šachem neboli velký šéf. A tenhle náš chlapík,"

Cooper ukázal na kosti a lebku, které Sachsová našla v nádrži, "měl funkci ,Winskinské neboli dveřníka."

"Tammany Hall..." Rhyme pokýval hlavou a zamyslel se. Jeho myšlenky se vrátily v čase daleko před případ, do zakouřeného New Yorku devatenáctého století, jak ho známe z dobových sépiových kreseb. "A Tweed se zdržoval v Potters Field. Takže za tím fingovaným Charlesovým obviněním stál pravděpodobně on a politická mašinérie Demokratické strany."

Nařídil Cooperovi, aby připsal tato nejnovější zjištění na tabuli, a několik okamžiků se jimi v duchu probíral. Nakonec pokýval hlavou. "Fascinující."

Sellitto pokrčil rameny. "Případ skončil, Linku. Nájemní vrazi _ tedy pardon, nájemní vrazi a vražedkyně _ byli dopadeni a jejich teroristický zadavatel je mrtvý. Proč ti něco, co se stalo před sto lety, připadá tak fascinující?"

"Téměř před sto čtyřiceti lety, Lone. Buďme přesní." Rhyme se zamračil a upřeně se zadíval na důkazní tabuli, na mapy _ a také na mírumilovnou tvář Viselcovu. "A odpověď na tvou otázku zní: Víš, že nesnáším nedořešené případy."

"Jo, ale co je tedy nedořešeného?"

"Tak schválně: na který aspekt jsme v zápalu boje úplně zapomněli, pokud smím znovu vstoupit na minové pole frází a klišé, Lone?"

"Nechávám se poddat," zamručel Sellitto.

"Přece na tajemství Charlese Singletona. Protože i když zřejmě nesouvisí s ústavním zákonem ani teroristy, já osobně umírám touhou zjistit, co jím bylo. Myslím, že bychom na to měli přijít."

PROFIL PACHATELE 910

- Identifikován jako Thompson G. Boyd, někdejší šéfpopravčí v texaském Amarillu.
- V současné době zajištěn.

PROFIL OSOBY, KTERÁ NAJALA PACHATELE 910

- Bani al _Daháb, občan Saudské Arábie, po vypršení platnosti víza pobývá v zemi nelegálně.
- Zahynul.
- Prohlídka bytu neodhalila žádné další napojení na teroristické organizace. Probíhá ověřování telefonních záznamů.
- U jeho zaměstnavatelů v současné době zjišťovány možné vazby na teroristy.

PROFIL KOMPLICE PACHATELE 910

- Zjištěno, že nešlo o původně popisovaného muže, nýbrž o Alinu Frazierovou. V současné době zajištěna.
- Prohlídka bytu odhalila zbraně a peníze žádné další položky související s případem.

PROFIL CHARLESE SINGLETONA

- Bývalý otrok, předek G. Settleové. Ženatý, jeden syn. Pán mu věnoval sad ve státě New York. Pracoval rovněž jako učitel. Angažoval se v raném hnutí za občanská práva.
- V roce 1868 Charles údajně spáchal krádež jde o téma článku na odcizené mikrofiši.
- Podle všeho měl tajemství, které souviselo s případem. Obával se, že výsledkem jeho vyzrazení by byla tragédie.
- Účastnil se schůzek v newyorské čtvrti Gallows Heights.
- Zapleten do riskantních aktivit?
- Spolupracoval s Frederickem Douglassem a dalšími na prosazení 14. dodatku ústavy.
- Zločin dle reportáže v Coloreds Weekly illustrated
- Charlese zatkl det. William Simms za odcizení značné sumy z trustu osvobozených černochů v New Yorku. Vloupal se do trezoru trustu, krátce poté ho z něj svědci viděli odcházet. Opoдал nalezeno jeho náčiní. Většina peněz byla zachráněna. Charles odsouzen k pěti letům vězení. Po vynesení rozsudku o něm neexistují další informace. Předpokládá se, že využil svých konexí s předáky raného hnutí za občanská práva, aby získal přístup k fondu.

Charlesova korespondence:

- Dopise. 1 manželce: Ličení odvodních nepokojů z roku 1863 ve státě New York zuří protičernošské nálady, lynčování, žhářství. V ohrožení majetek vlastněný černochy.
- Dopis č. 2 manželce: Charles v bitvě u Appo _mattoxu na konci občanské války.

- Dopis č. 3 manželce: Angažuje se v hnutí za občanská práva. Za tuto činnost mu hrozí nebezpečí. Trápí ho jeho tajemství.

Dopis č. 4 manželce: Vydal se ozbrojen do Potters Field, aby našel "spravedlnost". Výsledky byly katastrofální. Pravda je nyní

ukryta v Potters Field. Všechnu tuto bolest způsobilo jeho tajemství.

MÍSTO ČINU VPOTTERS FIELD (1868)

Hostinec v Gallows Heights _ v devatenáctém století se nacházel na Upper West side, v 60. letech 19. stol. smíšená čtvrť. V Potters Field se podle všeho zdržoval Boss Tweed a další zkorumpovaní newyorští politici. 1 Charles sem přišel 15. července 1868.

- Hostinec po explozi vyhořel, pravděpodobně krátce po Charlesově návštěvě. Chtěl ukrýt své tajemství?
- Ve sklepe tělo muže, zřejmě zabit Charlesem Singletonem.
- Střelen do čela Coltem Navy ráže 36 nabitým kulí ráže 39 (tento typ zbraně vlastnil Charles Singleton).
- Zlaté mince.
- Zabitý muž byl ozbrojen kapesní pistolí Derringer.
- Neidentifikován.
- Vlastnil prsten se slovem "Winskieskie".
- V jazyce delawareských indiánů znamená "hlídač" nebo "strážce brány".
- Zjišťovány další významy.
- Šlo o oficiální titul v politické mašinérii Bosse Tweeda v Tammany Halí.

DŮM A HLAVNÍ UKRYT THOMPSONA BOYDA

Další falafel a jogurt, stopy oranžové barvy stejné jako dříve.

100000 dolarů v nových bankovkách (honorář za zakázku?) Nevystopovatelné. Pravděpodobně vybrány postupem času po malých částkách.

Zbraně (pistole, tyč, provaz) identifikované s předešlými místy činu.

- Kyselina a kyanid vystopované k předešlým místům činu, žádná identifikace výrobců.
- Mobilní telefon nenalezen. Další telefonní záznamy bezcenné.
- Nástroje identifikované s předešlými místy
- Dopis prokazující, že G. Settleová byla terčem útoku, protože se stala svědkem příprav loupeže šperků. Další čistý uhlík identifikován jako diamantový prášek.
- Odeslán k prozkoumání písmoznalcí Parkem Kincaidovi do Washingtonu.
- Rodným jazykem pisatele s největší pravděpodobností arabština.

Improvizované výbušné zařízení jako součást nastražené pasti. Otisky prstů patří usvědčenému výrobcí bomb Jonu Earleovi Wilsonovi.

- Wilson vypátrán. Momentálně na cestě k Rhymovi k výsledku.

MÍSTO VÝBUCHU DODÁVKY

Dodávka registrována na jméno Bani al_Daháb (profil výše).

Dodával potraviny restauraci a pouličním prodávajícím nabízejícím blízkovýchodní jídlo. Nalezen dopis usvědčující al_Dahábu z plánovaného pumového útoku na klenotnickou burzu. Papír se shoduje s předchozími dokumenty.

Nalezeny složky výbušného zařízení: zbytky tovxu, dráty, baterie, rádiový detonátor, úlomky krytu, krabice UPS.

DÍL V

Tajemství osvobozeného otroka

PÁTEK 12. ŘÍJNA AŽ PÁTEK 26. ŘÍJNA

39

Čtyřiapadesátiletý běloch v obleku z Brooks Brothers seděl v jedné ze svých dvou manhattanských kanceláří a intenzivně debatoval sám se sebou.

Ano, nebo ne?

Dilema to bylo důležité šlo doslova o otázku života a smrti.

Štíhlý, ale dobře stavěný William Ashberry mladší se opřel v rozvrzaném křesle a zadíval se na siluetu New Jersey.

Tato kancelář nebyla tak elegantní ani stylová jako její sestra na dolním Manhattanu, ale Ashberry ji měl přesto raději.

Místnost o rozměrech šest krát devět metrů se nacházela v Sanfordově vile v Upper West side _ vilu vlastnila banka, v níž byl Ashberry členem nejvyššího vedení.

Ano? Ne? přemítal v duchu.

William Ashberry byl finančníkem a podnikatelem ze staré školy, což například znamenalo, že si nevšímal internetového orla, když vylétal k nebesům, a díky tomu také nepřišel o klidný spánek, když se týž orel později zřítíl na své pány _

pouze tehdy povrchně chlácholil klienty, kteří nedbali na jeho rady. Jeho odmítání nechat se zlákat módními výstřelky, umocněné solidním investováním do prověřených společností a zejména do nemovitostí v centru New Yorku, vydělalho jemu osobně i společnosti Sanford Bank and Trust obrovské sumy peněz.

Jistě, byl ze staré školy, ale jen do určité míry. Pochopitelně vedl takový život, jaký mu umožňoval jeho více než milionový roční plat spolu s tolik uctívanými bonusy, jež představují hlavní pilíř Wall Streetu, vlastnil několik nemovitostí, byl členem příjemných countryových klubů, měl krásné a kvalitně vzdělané dcery a s radostí spolu s manželkou finančně podporoval řadu dobročinných spolků. Soukromé letadlo pro časté cesty do zahraničí bylo rovněž důležitým požitkem.

Zároveň se však Ashberry od typických topmanažerů zpodobňovaných ve Forbesu značně odlišoval. Pokud člověk zašel jen trochu pod povrch, objevil v něm téhož otrkaného kluka z jižní Filadelfie, jehož otec bouchal šichty v továrně a jehož dědeček prováděl kejkle s účetními knihami i ještě horší práce pro Angela Bruna zvaného "Jemný Don" a později pro Phila Testu přezdívaného "Poseroutka". Také sám Ashberry se pohyboval mezi tvrdými lidmi, peníze vydělal doslova "na ostří nože" a na svědomí měl i pár věcí, které ho mohly nepříjemně pronásledovat, kdyby se byl absolutně neujistil, že zůstanou navždy pohřbeny. Krátce po dovršení dvacítky však projevil dostatek duchapřítomnosti, aby si uvědomil, že pokud bude dál pokračovat v lichvě, vybírání výpalného a zevlování na filadelfských ulicích, čeká ho maximálně přestup ze syra na steak a slušné vyhlídky na vězení. Kdyby však činil víceméně totéž ve světě byznysu a zakotvil na Broadwayi nebo v Upper West side na Manhattanu, zbohatl by jako blázen a měl by slušné vyhlídky na Albany nebo na Washington. Dokonce by se pak mohl pokusit stát se novým Frankem Rizzem. Proč ne?

A tak po nocích studoval právníčinu, opatřil si licenci na obchod s nemovitostmi a nakonec získal místo v Sanfordově bance nejprve jako pokladník, ale poté začal stoupat vzhůru. A peníze se skutečně objevily: zpočátku přitékaly pomalu, později už plynulým proudem. Netrvalo dlouho a Ashberry se vypracoval na šéfa nejžhavější bankovní divize, totiž oddělení obchodu s nemovitostmi, z kterého pozice převládcoval všechny konkurenty uvnitř i vně banky svým zarpulitým přístupem k byznysu. Několika mazanými kroky si následně zajistil také funkci šéfa Sanfordovy nadace, filantropické odnože banky, která _ jak zjistil _ představovala nejlepší způsob, jak si získat politické konexe.

Znovu se zadíval na obzor New Jersey, znovu na chvíli zauvažoval. Rukou si přitom bezděky přejížděl po stehně vypracovaném hodinami tenisu, běhu, golfu a jachtingu. Ano, nebo ne?

Život a smrt...

Vypočítavý Bili Ashberry, který jednou nohou zůstal navždy vězet na Sedmnácté ulici v jižní Filadelfii, nyní hrál s velkými chlapci.

Například s lidmi jako Thompson Boyd.

Jméno tohoto nájemného vraha získal Ashberry od žhář rý před lety udělal tu chybu, že založil požár v jedné Ashben, komerční nemovitosti a nechal se přitom dopadnout. Jakmu Ashberry zjistil, že musí zavraždit Genevu Settleovou, najal si soukromé očko, aby mu žháře _ kterého mezitím podmínečně propustili _ vystopovalo, a milému gaunerovi pak zaplatil dvacet tisíc dolarů za to, že mu dá kontakt na profesionálního zabijáka. Žhářský otrapa (probůh, on nosí indiánský sestřih?) mu navrhl Boyda a na Ashberryho tato volba udělala dojem. Z Boyda šla hrůza, to zase ano, ale nebyla to hrůza arogantního jihofiladelfského nabašence. Nejděsivější na něm bylo poznání, že je tak klidný, tak věčný. Za očima neměl jedinou jiskřičku emocí a ani jednou ze sebe nevyklopil slova "nasrat" nebo "hajzl".

Bankéř mu vysvětlil, co potřebuje, a dohodli se na platbě ve výši čtvrt milionu dolarů (i když Boyd při oznámení této částky ani nehnul brvou zdálo se, že ho více zajímá _ výraz "vzrušuje" nebyl v jeho případě na místě _ možnost zabít mladou dívku, jako by to ještě nikdy nedělal).

Nějakou dobu to vypadalo, že Boyd bude úspěšný, ta holka umře a všechny Ashberryho problémy rázem vymizí.

Jenže pak přišla katastrofa: Boyd i jeho spolupachatelka, tahleta Frazierová, skončili ve vězení.

A právě proto teď Ashberry přemítal. Ano, ne... Měl by zabít Genevu Settleovou sám?

Se svým typickým přístupem k byznysu zvažoval všechna rizika.

Ačkoliv měl totiž Boyd mentalitu zombieho, nezařadila si jeho děsivost s bystrostí. V oboru smrti se dokonale vyznal, měl přehled o vyšetřování zločinů, znal způsoby, jak pomocí fingovaného motivu odvést policii jiným směrem. V tomto případě použil hned několik falešných motivů, aby svedl vyšetřovatele na scestí. Nejprve předstíral pokus o znásilnění, což mu nevyšlo. Druhý motiv byl rafinovanější. Boyd zaslal semínko, které v dnešní době zákonitě muselo vzklíčit: spojitost s terorismem. Spolu se svou kolegyní si vyhlédli jednoho chudáka s onucí kolem hlavy, který zásoboval blízkovýchodním jídlem pouliční prodejce a restaurace

v blízkosti klenotnické burzy nacházející se přímo naproti budově, kde měla být zabita Genevu Settleová. Boyd pak našel restauraci, pro niž ten člověk pracoval, a sledoval ji tak dlouho, až zjistil, která dodávka patří jemu. Nato se svou partnerkou narafičili sérií stop, jež měly vyvolat zdání, že onen arabský břídl je terorista, který plánuje pumový útok, a že chce Genevu zabít, poněvadž ho viděla při plánování operace.

Boyd si dal tu práci a odcizil z popelnice za burzou vyhozené kancelářské papíry. Na jeden arch pak zakreslil mapku a na druhý napsal vzkaz říznutý arabštinou (v čemž mu byla nápomocna jedna webová stránka arabského jazyka), aby ošálil policisty. Obě falešné stopy chtěl původně nastražit poblíž míst činu, ale nakonec to dopadlo ještě lépe: policie je objevila v Boydových skrýších předtím, než je stačil nastražit, což propůjčilo hypotéze o teroristické spojitosti ještě větší věrohodnost. Jako další falešnou stopu pak použili blízkovýchodní jídlo a z telefonních automatů v okolí adresovali FBI smyšlená varování před teroristickým útokem.

Další kroky v této šarádě Thompson Boyd neplánoval. Jenže ta zatracená policistka _ ta detektivka Sachsová _ se pak objevila přímo tady v nadaci a chtěla prohledat jejich archivy! Ashberry si ještě teď pamatoval, jak se tehdy nutil ke klidu, jak vedl s pohlednou rusovláskou nenucenou konverzací a jak jí umožnil prohlídku nadačních písemností. Musel

se tehdy silou vůle přemáhat, aby nezamířil do sklepení za ní a ledabyly se jí nezeptal, co přesně hledá. Existovala však příliš velká pravděpodobnost, že by tím vzbudil podezření. Souhlasil tedy, aby si policistka odnesla pár materiálů s sebou, a když si po jejím odchodu prohlédl evidenci, neshledal na nich nic znepokojivého.

Už samotná policistčina přítomnost v nadaci a také skutečnost, že si chtěla prohlédnout některé materiály, bankéři prozradily, že policisté nesedli ani na vějičku teroristického motivu. Okamžitě zavolal Boydovi a poručil mu, aby svou verzi posílil. Nájemný vrah proto koupil od žháře, který Ashberryho původně s Boydem zkontaktoval, funkční bombu a umístil ji do Arabovy dodávky spolu s pomateným dopisem o sionistech, adresovaným New York Times. Boyda krátce poté zatkl, ale jeho partnerce _ té černošce

z Harlemu _ se podařilo bombu odpálit, a policie tak konečně obdržela zamýšlené sdělení: motivem byl terorismus.

A protože byl navíc ten chlap s frotýrákem mrtvý, přestali policisté střežit Genevu Settleovou.

Alině Frazierové se tak naskytla příležitost dokončit práci.

Jenže policie přechytračila i ji a Frazierová byla zadržena.

Základní otázka proto nyní zněla: uvěřila policie, že hrozba té holce konečně pominula, když je teď hlava operace mrtvá a dva profesionální zabijáci ve vazbě?

Ashberry dospěl k závěru, že zcela přesvědčení o tom vyšetřovatelé pravděpodobně nebudou, ale jejich ostražitost teď každopádně ochabne.

Jaké mu tedy hrozí riziko, když vezme věci do vlastních rukou?

Minimální, usoudil.

Geneva Settleová zemře.

Teď už potřeboval pouze příležitost. Boyd mu sdělil, že se ta holka odstěhovala z bytu v západním Harlemu a přebývá někde jinde. A jediný kontakt, který měl Ashberry k dispozici, byla její škola.

Vstal, vyšel z kanceláře a sjel zdobným výtahem dolů. Zamířil na Broadway a vyhledal telefonní budku. ("Vždycky jen automaty, nikdy ne pevné linky. A mobilní telefony, ty už vůbec ne." Děkuji ti, Thompsons.)

Na informacích získal číslo a nechal se spojit.

"Střední škola Langstona Hughese," ozval se mu ženský hlas.

Ashberry se úkosem zadíval na bok dodávky stojící opodál a sdělil recepční: "Tady je detektiv Steve Macy z newyorské policie. Potřebuji hovořit s někým z vedení."

Recepční ho přepojila na zástupce ředitele.

"Přejete si?" zeptal se zástupce utrápeným hlasem. V pozadí Ashberry slyšel desítky hlasů. (On sám nesnášel každou minutu, kterou kdysi musel strávit ve škole.)

Znovu se představil a dodal: "Přešetřuji jeden incident týkající se vaší studentky. Geneva Settleová."

"Ach ano, to je ta vaše svědkyně, že?"

"Jo. Potřebuji jí odpoledne předat nějaké dokumenty. Státní zástupce hodlá obžalovat některé lidi zapletené do případu a potřebujeme její podpis na jedné výpovědi. Můžu s ní mluvit?"

"Jistě. Vydržte." Nastala chvíle ticha, během níž se zástupce kohosi vyptával na dívčin rozvrh hodin. Ashberry zaslechl cosi ve smyslu, že Geneva nepřišla do školy. Zástupce se vrátil na linku. "Ona tu dneska není. Přejde až v pondělí."

"Ach tak, a je doma?"

"Moment, vydržte vteřinku..."

Se zástupcem ředitele tentokrát hovořil jiný hlas a cosi mu navrhoval.

Prosím..., pomyslel si Ashberry.

Zástupce opět zvedl sluchátko. "Jeden z jejích učitelů si myslí, že je dneska odpoledne na Kolumbii _ dělá tam na nějakém projektu."

"Na té univerzitě?"

"Jo. Zkuste nějakého profesora Matherse. Jeho křestní jméno bohužel neznám."

Zástupce působil dojmem, že má svých starostí dost, ale Ashberry chtěl mít jistotu, že nebude volat na policii, aby si jeho telefonát ověřil, a tak ledabylým hlasem odvětil: "Totiž, asi prostě zavolám kolegům, kteří ji střeží. Díky."

"Jo, nashle."

Ashberry zavěsil a chvíli se rozhlížel po rušné ulici. Chtěl pouze získat dívčinu adresu, ale takhle to možná bude ještě lepší přestože ani zástupce ředitele nepůsobil překvapeně, když se před ním Ashberry zmínil o ostraze, což znamenalo, že Genevu Settleovou možná policie ještě stále střeží. Bude muset vzít tuto skutečnost v úvahu. Zavolal na ústřednu Kolumbijské univerzity a dozvěděl se, že profesor Mathers dnes pracuje od jedné do šesti.

Jak dlouho se tam Geneva zdrží? přemýšlel. Doufal, že tam stráví většinu dne musel totiž zařídít spoustu věcí.

O půl páté odpoledne projížděl William Ashberry ve svém BMW M5 Harlemem a rozhlížel se kolem sebe. Nepřemýšlel o této čtvrti v rasových či kulturních souvislostech. Díval se na ni jako na příležitost. Hodnotu člověka v jeho očích definovala schopnost

platit včas své dluhy _ konkrétněji a sobečtěji vyjádřeno schopnost vypláznout včas nájemné nebo hypotéční splátku za bydlení v některé z renovací, které Sanfordova banka v Harlemu financovala. Jestli byl dlužník černoš, Hispánec, běloch nebo Asiat, jestli to byl drogový dealer nebo šéf reklamní agentury, na tom vůbec nezáleželo. Hlavně když každý měsíc posílal šek.

Na Stopětadvacáté ulici teď Ashberry projel kolem jedné z budov, které jeho banka renovovala. Graffiti byla smazána, vnitřek domu vykuchán, stavební materiály naskládány v přízemí. Původní nájemníci obdrželi výzvu, aby se přestěhovali jinam. Neochotní starousedlíci pak k tomu byli "naléhavě ponouknuti" a i oni se podvolili. Několik nových nájemníků již podepsalo drahé pronájmy, ačkoliv přestavba měla skončit teprve za šest měsíců.

Ashberry odbočil na přelidněnou ulici a začal si prohlížet pouliční prodejce. To, co hledal, však nenašel. Bankéř

nicméně pokračoval v pátrání _ byl to poslední úkol dnešního odpoledne, které proběhlo přinejmenším hekticky. Po odchodu z kanceláře v Sanfordově nadaci uháněl na svou chatu v New Jersey. Tam odemkl skříň se zbraněmi a vyňal z ní brokovnici s dvojitou hlavní. V dílně v garáži pak hlavně odřezal, takže zbraň nyní měřila necelého půl metru _ byla to překvapivě těžká práce, při níž spotřeboval šest listů elektrické pily. Odřezané konce hlavní odhodil do rybníka za domem, na chvíli se zastavil, rozhlédl se kolem sebe a pomyslel si, že přesně na této terase se bude jeho nejstarší dcera napřesrok vdávat, až dokončí studium na Vassarově koleji.

Na dlouhý okamžik setrval u rybníka a díval se, jak se slunce noří do chladné modré vody. Nabil upilovanou brokovnici, vložil ji spolu s dvanácti patronami do lepenkové krabice a zakryl ji starými knihami, novinami a časopisy. Žádné další rekvizity už potřebovat nebude profesor s Genevou rozhodně nebudou žít tak dlouho, aby se stihli do krabice podívat.

Oděný do poněkud nesourodé kombinace obleku a sportovní bundy, s vlasy ulízanými dozadu a brýlemi zakoupenými v prodejně se smíšeným zbožím _ lepší převlek ho nenapadl _ se poté Ashberry prohnal přes most George Washingtona do Harlemu, kde nyní hledal poslední rekvizitu chystaného dramatu.

Á, tamhle...

Zaparkoval a vystoupil z auta. Zamířil k pouličnímu prodejci a koupil si u něj kufiji, islámskou čapku. Prodejce, který byl očividně přívržencem Národa islámu, ani nemrkl překvapením. Ashberry převzal hučku rukou v rukavici (ještě jednou díky, Thompsone) a zamířil k autu. Když se však nikdo nedíval, sklonil se a začal třít čapkou o zem přímo pod telefonním automatem, kde dnes musela stát spousta lidí. Věděl, že tím na kufiji ulpí špína a jiné důkazy _ v ideálním případě i nějaký ten vlas, které policii poskytnou další falešné stopy vedoucí k teroristické hypotéze. Vnitřkem kuříje pak otřel mluvítko telefonu, aby nachytl vzorky slin a potu pro analýzu DNA, vrátil se k autu, přidal čapku do bedny k brokovnici, patronám a knihám, nasedl do auta a zamířil do Morningside Heights a odtud do areálu Kolumbijské univerzity.

Nalezl starou univerzitní budovu, v níž se nacházela Mathersova kancelář. Přitom si všiml, že před vchodem stojí policejní vůz a policista za volantem ostražitě sleduje ulici. Takže má ta holka přece jen ochranku.

Ale co, on to přece zvládne. Dokázal už přežít zapeklitější situace _ na ulicích jižní Filadelfie i v zasedáčkách správních rad na Wall Streetu. Největší výhodu mu skýtal moment překvapení když člověk učiní nečekané, dokáže vyváznout i z nejnepravděpodobnějších šlamastyk.

Jel po příjezdové cestě dále, otočil se a zaparkoval za budovou, kde byl jeho vůz z dohledu a zároveň nasměrován na dálnici pro rychlý únik. Vystoupil a rozhlédl se kolem sebe. Ano, to by mohlo vyjít, mohl by se k hlavnímu vchodu přiblížit z boku a proklouznout dovnitř ve chvíli, kdy se ten policajt bude dívat jinam.

A pokud jde o cestu zpátky..., budova měla i zadní vchod. A také dvě okna v přízemí. Kdyby polda zaslechl výstřely a okamžitě vyrazil do budovy, mohl ho Ashberry zastřelit z jednoho z čelních oken. Každopádně by měl mít dost času, aby na místě odhodil kufiji a dostal se k autu dříve, než dorazí další policisté.

Našel telefonní automat a zavolal na ústřednu.

"Kolumbijská univerzita," odpověděla mu recepční.

"Profesora Matherse, prosím."

"Moment."

"Haló?" ozval se mu hlas s černošským zabarvením. "Profesor Mathers?" "Přesně tak."

Ashberry se znovu představil jako Steve Macy a vysvětlil, že je publicistou z Filadelfie, který dělá výzkum v Lehmanově knihovně _ tato instituce byla součástí Kolumbijské univerzity a věnovala se společenským vědám a žurnalistice (Sanfordova nadace podporovala podobné knihovny a školy značnými částkami. Ashberry se zde v minulosti účastnil dobročinných večírků, takže mohl knihovnu v případě nutnosti popsat.), jeden z tamních knihovníků se prý doslechl, že se Mathers věnuje dějinám New Yorku devatenáctého století, zejména pak období poválečné obnovy. Jestlipak je to pravda?

Profesor se překvapeně zasmál. "Ano, tomu se opravdu věnuji. Ale ne kvůli sobě. Vypomáhám jedné středoškolské studentce. Momentálně je tady se mnou."

Díkybohu. Ta holka je pořád tam. Můžu to hned na místě skoncovat a jít si zase po svých.

Ashberry prohlásil, že si s sebou z Filadelfie přivezl hromadu materiálů. Nechtěl by se na něj profesor s tou svou studentkou podívat?

Profesor odpověděl, že rozhodně ano, poděkoval mu a zeptal se, kdy by se mohl zastavit.

Když bylo Billymu Ashberrymu sedmáct let, držel nůž na stehně jednoho postaršího majitele prodejny a připomínal mu, že ještě nezaplatil za ochranu. Pokud prý okamžitě nevyrovná dluhy, rozřízne mu čepel Ashberryho nože dva centimetry za každý den prodlení. Jeho hlas byl tehdy stejně klidný, jako když nyní sděloval Mathersovi: "Já dnes večer odjíždím, ale mohl bych se u vás zastavit teď hned. Jestli chcete, můžete si pořídit kopie. Máte tam kopírku?"

"Ano, mám." "Za pár minut jsem tam."

Zavěsili. Ashberry sáhl do krabice a přecvakl pojistku brokovnice do polohy "off". Zvedl krabici a vyrazil skrz vír podzimního listí unášeného chladným vánkem k budově.

Ashberry se usmál. "Ano, pane."

"Já jsem Richard Mathers. A toto je Geneva Settleová."

Dospívající holka s kůží stejně tmavou, jako měl profesor, pohlédla na Ashberryho a kývla. Nato se dychtivě zadívala na krabici, kterou Ashberry nesl v ruce. Je tak mladá, pomyslel si bankéř. Opravdu ji dokážu zabít?

Pak se mu ovšem před očima objevil obraz dceřiny svatby na terase chaty a po něm série rychlých myšlenek: na Mercedes AMG, který si přála manželka, na jeho členství v golfovém klubu v Auguste, na dnešní plánovanou večeři v restauraci LEtoile, které dali nedávno v New York Times tři hvězdičky.

Tyto výjevy jeho otázku zodpověděly.

Ashberry položil krabici na podlahu. S úlevou si všiml, že uvnitř nehlídkují žádní policisté. Podal Mathersovi ruku a pomyslel si: doprdele, vždyť oni už dokážou sejmut otisky i z lidské kůže. Takže se tu po střelbě budu muset ještě zdržet a otřít tomu chlapovi dlaně. (Vzpomněl si, co mu říkal Thompson Boyd: Když se jedná o smrt, musíte dělat všechno podle knihy, jinak radši jděte od toho.)

Na dívku se Ashberry usmál, ale ruku jí nepodal. Rozhlédl se po kanceláři a strategicky ji posoudil.

"Omlouvám se za nepořádek," řekl Mathers.

"U mě to nevypadá líp," opáčil Ashberry a chabě se zasmál. Místnost byla plná knih, časopisů a fotokopii naskládaných na hromadách. Na stěnách visela řada diplomů. Ukázalo se, že Mathers není profesorem dějepisu, nýbrž práva. A podle všeho velice známým. Ashberry se zadíval na fotografii, na níž Mathers pózoval s Billem Clintonem na dalším snímku mu pak dělal společnost bývalý newyorský starosta Giuliani.

Když Ashberry tyto fotografie spatřil, výčitky svědomí se opět probudily k životu, ovšem v této fázi už nemohly znamenat nic významnějšího než slabé zablikání na jeho radarové obrazovce. Bankéř se bez problémů smířil s faktem, že je v místnosti se dvěma mrtvými lidmi.

Několik minut spolu nezávazně klábosili. Ashberry mlhavě hovořil o školách a knihovnách ve Filadelfii a vyhýbal se přitom přímému prozrazení, co vlastně zkoumá. Místo toho přešel do ofenzivy a sám se zeptal profesora: "A čemu přesně se vlastně věnujete?"

Mathers přenechal slovo Genevě, která vysvětlila, že se společně snaží zjistit nějaké informace o jejím předkovi, bývalém otrokovi Charlesi Singletonovi. "Bylo to docela zvláštní," prohlásila. "Policie si myslela, že existuje spojitost mezi ním a několika zločiny, které se nedávno staly. Nakonec se sice ukázalo, že je to přitažené za vlasy a že to bylo jinak, ale stejně jsme všichni zvědaví, co se mu vlastně přihodilo. Vypadá to, že to nikdo neví."

"Tak se podívejme, co jste nám přinesl," řekl Mathers a uvolnil místo na nízkém stolku před svým pracovním stolem. "Přinesu vám další židli."

Tohle je ono, pomyslel si Ashberry. Srdce se mu zběsile roztlouklo. Poté si však vzpomněl, jak čepel nože zajižďela majiteli krámku do masa a vykrojila v něm čtyřcentimetrovou jizvu za dva dny nesplaceného výpalného. Ashberry tehdy mužův křik prakticky neslyšel.

Vzpomněl si na všechna ta léta lopotné práce, aby se dostal tam, kde dnes je.

Vzpomněl si na zmrtnělé oči Thompsona Boyda. A okamžitě byl klidný.

Jakmile Mathers vyšel na chodbu, bankéř vyhlédl z okna. Policista stále seděl v autě dobrých patnáct metrů od budovy, která byla navíc tak mohutná, že se z ní zvuk výstřelů možná ani nerozlehne. Ashberryho teď od Genevy dělil pouze pracovní stůl. Sklonil se, chvíli listoval papíry v bedně a pak uchopil brokovnici.

"Našel jste nějaké fotky?" zeptala se Geneva. "Docela ráda bych zjistila něco bližšího o tom, jak tahle čtvrt' tenkrát vypadala."

"Myslím, že tu nějaké mám."

Mathers se pomalu vracel. "Dáte si kávu?" zavolal z chodby.

"Ne, děkuji."

Ashberry se otočil ke dveřím.

Teď!

Vytáhl brokovnici z bedny a pomalu začal vstávat, aby Geneva prozatím zbraň nespatriila.

Položil prst na spoušť a namířil na dveře.

Jenže tu něco nehrálo. Mathers se neobjevoval.

A pak Ashberry ucítil na uchu cosi kovového.

"Williame Ashberry, zatýkám vás. Jsem ozbrojena." Byl to hlas té holky, jenže tentokrát zněl naprosto jinak, dospěle.

"Položte tu brokovnici na stůl. Pomalu."

Ashberry ztuhl. "Ale..."

"Tu brokovnici. Položte ji." Dívka mu rýpla do hlavy pistolí. "Jsem policistka. A klidně svou zbraň použiju."

Panebože, ne... To všechno byla past.

"Tak poslechni a udělej, co ti říká," přidal se profesor _ přestože to samozřejmě vůbec nebyl Mathers. I on byl ve skutečnosti policista, který se za profesora pouze vydával. Ashberry pohlédl na stranu. Muž vstoupil do místnosti bočními dveřmi. Na krku mu visel identifikační průkaz FBI a i on držel v ruce pistolí. Jak na mě, ksakru, přišli? přemýšlel Ashberry znechuceně.

"A neopovažuj se hnout tou hlavní ani o prachsprostej milimetrík. Jsme v tom zajedno?"

"Nebudu vám to říkat znovu," dodala ta holka klidným hlasem. "Tak prosím."

Ashberry se přesto ani nepohnul.

Vzpomněl si na svého mafianského dědečka, vzpomněl si na ječícího majitele krámku, na svatbu své dcery.

Co by teď udělal Thompson Boyd?

Postupoval podle knihy a vzdal se.

Tak to teda ani nápad. Ashberry se přikrčil, bleskurychle se otočil a zvedl brokovnici.

"Ne!" vykřikl kdosi.

Bylo to poslední slovo, které Ashberry v životě slyšel.

41

"Nádherný výhled," konstatoval Thom.

Lincoln Rhyme vykoukl z okna na řeku Hudson, kamenité útesy Palisades na protějším břehu a vzdálené svahy New Jersey. Možná odtud bylo vidět až do Pensylvánie. Vzápětí se však odvrátil a výraz v jeho obličejí vysvětloval, že ho panoramatické výhledy _ stejně jako lidé, kteří na ně poukazují _ k smrti nudí.

Nacházeli se v kanceláři zesnulého Williama Ashberryho v Sanfordově nadaci, v nejvyšším patře domu Hiram Sanforda na Západní Dvaosmdesáté ulici. Wall Street právě vstřebával zprávu o Ashberryho smrti a jeho účasti na sérii zločinů v posledních několika dnech. Ne že by se chod finanční komunity při této zprávě zastavil ve srovnání se zradou na akcionářích a zaměstnancích, již se dopustili například šéfové firem Enron a Global Crossing, nebyla smrt padoušského manažera ziskové společnosti nikterak zajímavá.

Amélie Sachsová již ohledala kancelář, nashromáždila důkazy spojující Ashberryho s Boyciem a některé části kanceláře uzavřela páskou. Následující schůzka se konala ve volně přístupných prostorách, jejichž nejvýraznější rys shodou okolností představovala panoramatická okna z kouřového skla a obložení z růžového dřeva.

Vedle Rhyma s Thomem seděli Geneva Settleová a advokát Wesley Goades. Rhyme byl pobaven, protože v jisté fázi vyšetřování Goadese z účasti na případu podezíral _ na základě advokátova nenadálého příchodu do jeho domu, pátrání po Genevě a také spojitosti se Čtrnáctým dodatkem ústavy Goades mohl mít silný motiv zajistit, aby nic neohrozilo důležitou zbraň obhájců občanských svobod. Rhyma tehdy rovněž napadlo, jestli ke Genevině zradě nemohla advokáta dohnat oddanost někdejšímu zaměstnavateli, jímž byla velká pojišťovací společnost.

Kriminalista se však se svým podezřením vůči Wesleymu Goadesovi nikomu nesvětil, takže žádná omluva nebyla na místě. Jakmile Rhyme se Sachsovou odhalili, že v případě nastal nečekaný obrat, byl to samotný Rhyme, kdo navrhl, aby si pro věci příští zajistili Goadesovy služby. Geneva Settleová byla samozřejmě všemi deseti pro.

Na protější straně mramorového konferenčního stolu seděl prezident společnosti Sanford Bank and Trust Gregory Hanson se svou asistentkou Stellou Turnerovou a významným podílníkem Sanfordovy advokátní kanceláře, elegantním pětáctiletým advokátem Anthonym Golem. Ze všech vyzařoval kolektivní neklid, který podle Rhymova předpokladu vzkličil včera pozdě odpoledne, když zatelefonoval Hansenovi a navrhl mu schůzku k projednání "té Ashberryho záležitosti".

Hanson souhlasil, ale rychle a vyčerpaně dodal, že je ze smrti jejich spolupracovníka při přestřelce na Kolumbijské univerzitě před několika dny stejně šokován jako kdokoliv jiný. O incidentu _ stejně jako o chystané loupeži v klenotnické burze nebo o teroristickém útoku _ ví prý jen tolik, kolik se dočetl v novinách. Co přesně si Rhyme a policie přejí?

Rhyme mu na to odvětil standardní "policajťštinou": "Jen odpovědi na několik málo rutinních otázek."

Po úvodních zdvořilostech se nyní Hanson zeptal: "Můžete nám tedy sdělit, o co se tu jedná?"

Rhyme přešel přímo k věci: vysvětlil, že si William Ashberry najal profesionálního zabijáka Thompsona Boyda, aby zavraždil Genevu Settleovou.

Následovaly tři zděšené pohledy na útlou mladou dívku před nimi. Ta jejich pohledy klidně opětovala.

Kriminalista pokračoval sdělením, že Ashberry pokládal za životně důležité, aby nikdo neznal důvod, proč si přeje dívčinu smrt, a tak s Boydem vymyslel několik falešných motivů. Původně měla vražda vypadat jako pokus o znásilnění. To však Rhyme okamžitě prohlédl, a když se svým týmem pokračoval v pátrání po pachateli, objevil motiv, který pokládal za pravý důvod snahy o Genevino zavraždění: mohla totiž identifikovat teroristu, jenž připravoval útok.

"Avšak i tahle verze měla svoje mouchy. Smrt atentátníka měla učinit přítrž veškerým snahám o Genevino zabití. Ale neučinila. Boydova partnerka se o to pokusila znovu. Co se tedy dělo? Vystopovali jsme muže, který prodal bombu Boydovi _ byl to jeden žhář z New Jersey. FBI ho zatkla a nám se podařilo prokázat, že část peněz v hotovosti, které měl u sebe, pocházela z Boydova bytu. To pro něj znamenalo spoluúčast na vraždě, a tak raději přistoupil na dohodu. Sdělil nám, že dal Boyda dohromady s Ashberryma..."

"Ale co ta spojitost s teroristy?" řekl advokát banky skepticky a kysele se zasmál. "Bili Ashberry a teroristi? To snad..."

"Hned se k tomu dostanu," prohlásil Rhyme stejně kysele. Možná ještě kyseleji. A pokračoval ve vysvětlování: Výpověď výrobce bomby na Ashberryho zatčení nestačila. Rhyme se Sellitem se tedy rozhodli, že ho bude potřeba vykourit z díry. Poslali na Genevinu střední školu policistu, který se měl vydávat za zástupce ředitele a oznámit každému, kdo se bude ptát na Genevu, že dívka je na Kolumbijské univerzitě s jedním profesorem práv. Skutečný profesor mezitím souhlasil, že policie může použít nejen jeho jméno, ale i jeho kancelář. Fred Dellray a Jonette Monroeová, tajná policistka vydávající se za gangsterskou holku z Geneviny střední školy, si pak s gustem zahráli roli profesora a studentky. Kromě toho odvedli rychlou, ale důkladnou práci při stavbě dekorací _ dokonce nechali vyrobit ve fotolabu falešné fotografie Dellraye s Billem Clintonem a Rudým Giuliani, aby měli úplnou jistotu, že Ashberry jejich podfuk neprokoukne a nevezme roha.

Rhyme nyní všechny tyto okolnosti vyložil Hansonovi s Colem a přihodil i pár podrobností o pokusu o vraždu v Mathersově kanceláři.

Zavrtěl hlavou. "Mělo mě napadnout, že pachatel je nějak napojen na banku. Byl totiž schopen nashromáždit velké hotovostní částky a zfalšovat ohlašovací dokumenty. "Jenže...", Rhyme kývl na advokáta, "oč mu, ksakru, šlo? Pokud je mi známo, tak episkopální církev, jejímž byl členem, není zrovna živnou půdou fundamentalistického terorismu." Nikdo se neusmál. Tihleti bankéři a právníci, pomyslel si Rhyme. Vůbec nemají smysl pro humor. "A tak jsem se vrátil k důkazům a všiml si něčeho, co mi nějak nehrálo: nikde se nenašel rádiový vysílač, kterým by se ta bomba dala odpálit. Měla být ve vraku té dodávky, ale nebyla.

Proč ne? Jediný závěr zněl, že tam tu bombu nastrčili Boyd se svou kumpánkou a vysílač si nechali u sebe, aby toho arabského zásobovače zavraždili kvůli odvedení pozornosti _ nechtěli, abychom odhalili skutečný motiv Genevina zabítí."

"No dobrá," řekl Hanson. "Říkáte skutečný motiv. Ale co jím bylo?"

"O tom jsem musel trochu přemýšlet. Nejdřív jsem si myslel, že se Geneva možná stala svědkem nezákonného vystěhování starých nájemníků, když pro developera mazala ze starých budov graffiti. Ale pak jsem si ověřil, kde se to stalo, a zjistil jsem, že Sanfordova banka se v těchto budovách neangažovala. Kam nás to tedy přivádí? Nezbyvalo mi než se vrátit k tomu, co jsme si původně mysleli..."

Popsal přítomným historku se starým číslem časopisu Coloreds Weekly Illustrated, které Boyd ukradl. "Úplně jsem zapomněl, že někdo po tom časopisu pátral ještě předtím, než měla Geneva údajně zahlédnout tu dodávku a teroristu. Podle mě to bylo tak, že Ashberry na ten článek narazil, když Sanfordova nadace minulý měsíc renovovala své archivy. Trochu se v tom šfouřal a přišel na něco opravdu znepokojivého, na něco, co by mu mohlo zničit život. Zbavil se tedy výtisku v nadaci a dospěl k závěru, že musí zničit také všechny ostatní výtisky časopisu. V průběhu minulých týdnů jich většinu vypátral, ale jeden v bezprostředním okolí přesto zůstal: knihovník afroamerického muzea v Midtownu nesl tamní exemplář na mikrofiši ze skladu a zřejmě Ashberrymu prozradil, že se o týž výtisk shodou okolností zajímá jistá dívka. Ashberry pochopil, že musí nejen zničit článek, ale také zlikvidovat Genevu i knihovníka, protože ten by ho mohl dát s případem do souvislosti."

"Ale já pořád ještě nechápu proč," řekl advokát Cole. Jeho zatrpkllost nyní přerostla v neskrývané podráždění.

Rhyme tedy vyložil poslední kousek skládky: ve zkratce jim popsal příběh Charlese Singletona, farmy, kterou mu poskytl jeho pán, i zpronevěry v trustu pro pomoc osvobozeným černochům a také skutečnost, že tento bývalý otrok v sobě nosil tajemství. "A právě ono skrývá odpověď na otázku, proč na Charlese v roce 1868 navlíkli to obvinění. I na otázku, proč musel Ashberry zavraždit Genevu."

"Tajemství?" zeptala se asistentka Stella.

"No ano. Nakonec jsem na ně přišel. Vzpomněl jsem si na něco, co mi říkal Genevin otec. Tvrdil, že Charles vyučoval v africké svobodné škole nedaleko od domova a že prodával mošt dělníkům, kteří o kus dál po silnici stavěli čluny."

Rhyme zavrtěl hlavou. "Dopustil jsem se neuváženého předpokladu. Slyšeli jsme, že se Singletonova farma nacházela ve státě New York..., což je pravda. Až na to, že se zároveň nacházela ve městě New York."

"Ano?" zeptal se Hanson. "A kde přesně?"

"Na to se dá snadno přijít," pokračoval kriminalista, "máte _li na paměti, že až do konce devatenáctého století stály tady v centru pracovní farmy."

"Chcete říct, že jeho farma stála na Manhattanu?" zeptala se Stella.

"Nejen to," odpověděl Rhyme. "Nacházela se přímo pod touto budovou."

42

"Našli jsme plánek Gallows Heights z devatenáctého století, který zachycuje tři nebo čtyři pozemky porostlé stromy. Jeden z nich se rozkládal na území tohoto a sousedních bloků. Naproti přes cestu stála africká svobodná škola. Mohlo jít o Singletonovu školu? A na řece Hudson," Rhyme vykoukl z okna, "přímo v těchhle místech na Jednaosmdesáté ulici stál suchý dok a loděnice. Nemohl právě tamním dělníkům prodávat Charles mošt?"

Patřila však tato farma opravdu jemu? Existuje jeden prostý způsob, jak to zjistit. Thom zašel na manhattanský katastrální úřad a našel záznam o převodu farmy z Charlesova pána na Charlese. A opravdu, pozemek patřil jemu. A pak už to šlo ráz na ráz. Všechny ty zmínky o schůzkách s politiky a předáky boje za občanská práva, které se podle dochovaných zpráv konaly na Gallows Heights..., ty probíhaly v Charlesově domě. Tohle bylo jeho tajemství _ že vlastní patnáct akrů nejlepších půdy na Manhattanu."

"Ale proč to bylo tajemství?" vyzvídal Hanson.

"Protože se zkrátka neodvažoval někomu prozradit, že mu ten pozemek patří. Ačkoliv se s tím samozřejmě svěřit chtěl. A právě toto ho tolik trápi: byl pyšný, že vlastní velkou farmu ve městě. Věřil, že by se mohl stát vzorem pro ostatní osvobozené černochy. Ukázat jim, že s nimi může být zacházeno jako s celými lidmi, že mohou být respektováni. Že mohou vlastnit půdu, obdělávat ji, stát se součástí komunity. Zároveň však viděl odvodní nepokoje, lynčování černochů, žhářství. A tak s manželkou předstírali, že se o farmu pouze starají. Obával se, že by někdo mohl zjistit, že někdejší otrok vlastní velký kus kvalitního pozemku, a zničit ho. Anebo mu ho _ což je pravděpodobnější _ nějak vyfouknout."

"A přesně to," dodala Geneva, "se taky stalo."

"Když Charlese usvědčili," pokračoval Rhyme, "zabavili mu a prodali veškerý majetek _ včetně té farmy... A máme tady hezkou hypotézu: někdo na něj chtěl hodit falešné obvinění a ukrást mu majetek. Lze ji však dokázat? Po sto čtyřiceti letech je to nadmíru obtížný úkol _ vykládejte mi něco o vychladlých případech... Jenže nějaký důkaz přece jen existoval. Trezory značky Exeter Strongbow _ což byl typ, do kterého se

Charles údajně v trustu vloupal _ se totiž vyráběly v Anglii. A tak jsem zavolaal jednomu příteli ze Scotland Yardu a ten si promluvil se soudním expertem na zámky. Bylo prý naprosto vyloučeno, aby se někdo vloupal do sejfu Exeter z devatenáctého století pouze s kladivem a majlíkem, které se našly na místě činu. Dokonce i parní vrtačce z té doby by to trvalo tři nebo čtyři hodiny _ a v článku o krádeži se konstatuje, že Charles se v trustu zdržel pouhých dvacet minut. Z toho vyplývá další závěr: trust vloupil někdo jiný, nastražil na místě činu Charlesovy nástroje a podplatil svědka, aby o něm zalhal. Myslím, že skutečným zlodějem byl muž, kterého jsme našli pohřbeného ve sklepení hostince Potters Field." Kriminalista vysvětlil, jak to bylo s prstenem Winskies a s mužem, který ho nosil _ totiž že to byl vysoce postavený člen zkorumpované politické mašinérie z Tammany Halli.

"Byl to jeden z nohsledů Bosse Tweeda. Dalším pak byl William Simms, detektiv, který Charlese zatýkal. Později byl usvědčen z korupce a fígování falešných důkazů proti podezřelým. Simms, ten muž s funkcí Winskies, soudce a prokurátor tedy zesnovali Charlesovo usvědčení. A peníze z trustu, které se nepodařilo získat zpět, si jednoduše ponechali.

Takže jsme vydedukovali, že Charles vlastnil v Gallows Heights obrovský pozemek a že na něj někdo ušil boudu, aby mu ho ukradl." Rhyme zvedl obočí. "Jaká další otázka se tedy logicky nabízí? Velká otázka?"

Nikdo si nepřisadil.

"To je přece očividné: kdo byl, ksakru, pachatelem?" vyštěkl Rhyme. "Kdo Charlese oloupil? Inu, vzhledem k tomu, že motivem celého činu bylo ukrást Charlesovi farmu, stačilo, abych zjistil, kdo na jeho pozemek vznesl nárok."

"A kdo to byl?" zeptal se Hanson, utrápený, ale zdánlivě uchvácený dobovým dramatem.

Asistentka si uhladila sukni a nadhodila: "Boss Tweed?"

"Ne. Byl to jeho kolega. Muž, který se pravidelně nechal vídat v hostinci Potters Field ve společnosti některých dalších nechvalně proslulých figurek té doby _ Jima Fiska, Jaye Goulda a detektiva Simmse." Rhyme se postupně zadíval na všechny lidi na protější straně stolu. "Jmenoval se Hiram Sanford."

Asistentka zamrkala a po chvíli řekla: "Zakladatel naší banky."

"On a nikdo jiný."

"To je přece směšné," prohlásil advokát Cole. "Jak by to mohl udělat? Byl to jeden z pilířů newyorské společnosti."

"Stejně jako William Ashberry?" zeptal se kriminalista kousavě. "Svět byznysu nebyl v té době o mnoho jiný než dnes. Probíhala v něm spousta finančních spekulací _ jeden z Charlesových dopisů cituje článek newyorského listu Tribune o praskajících bublinách na Wall Streetu. Internetovými firmami devatenáctého století byly železnice. Jejich akcie byly nadhodnocené a zhroutily se. Když se to stalo, Sanford pravděpodobně přišel o majetek a Tweed souhlasil, že ho z té bryndy vytáhne. Nebyl by to však Tweed, aby k tomu nechtěl využít peněz někoho jiného. A tak to navlíkli na Charlese a Sanford pak ve zinscenované dražbě koupil jeho sad _ za zlomek skutečné hodnoty. Nechal strhnout Charlesův dům a vybudoval na jeho základech své sídlo v němž se právě nacházíme." Kývl z okna směrem k okolním blokům. "A pak spolu s dědici celý pozemek zhodnotil nebo jeho části rozprodal."

"Copak Charles netrval na své nevině, copak jim neřekl, jak to bylo?" dotázal se Hanson.

Rhyme se však jen ušklíbl. "Bývalý otrok proti antičernošské demokratické mašinérii z Tammany Halli? Jakou by měl asi naději na úspěch? A navíc toho muže v hostinci opravdu zabil."

"Takže to byl vrah," poznamenal rychle advokát Cole.

"Samozřejmě že nebyl," odsekl Rhyme. "Toho člověka s titulem Winskies potřeboval živého _ aby dokázal svou nevinu. Zabil ho v sebeobraně. Načež mu ovšem nezbyvalo nic jiného, než ukrýt jeho tělo a zamaskovat přestřelku. Kdyby se na ni totiž přišlo, oběsili by ho."

Hanson zavrtěl hlavou. "Jenže je tu jedna věc, která nedává smysl: proč by to, čeho se v tak dávné minulosti dopustil Hiram

Sanford, mělo mít nějaký vliv na Billa Ashberryho. Připouštím, že je to pro společnost špatná vizitka _ zakladatel banky ukradl pozemek bývalému otrokovi. Bylo by z toho ošklivých deset minut v nočních zprávách. Ale upřímně řečeno existují mediální mágové, kteří dokážou podobné věci zvládnout. Rozhodně se nevyplatí kvůli tomu někoho vraždit."

"Á." Rhyme pokýval hlavou. "Velmi dobrá otázka... I v této věci jsme provedli drobný průzkum. Ashberry měl u vás na starosti oddělení obchodu s nemovitostmi, je to tak?"

"Přesně tak."

"A kdyby se jeho oddělení potopilo, přišel by o práci i o většinu majetku?"

"Předpokládám, že ano. Ale proč by se mělo potápět? Je to naše nejziskovější divize."

Rhyme pohlédl na Wesleyho Goadese. "Máte slovo."

Advokát se krátce zadíval na lidi usazené na protější straně stolu a opět sklopil zrak. Ten člověk zkrátka nedokázal udržet vizuální kontakt. Stejně tak neměl nadání pro pádná vysvětlení s příležitostnými odbočkami od tématu, v nichž si liboval Rhyme. A tak jen suše řekl: "Přišli jsme vás informovat, že slečna Settleová hodlá podat proti vaší bance žalobu a žádat o náhradu újmy."

Hanson se zamračil a pohlédl na Colea, který jim věnoval účastný pohled. "Na základě fakt, která jste mi poskytli, byste se s žádostí o odškodnění za citovou újmu vznesenou proti naší bance daleko nedostali. Víte, problém je v tom, že pan Ashberry jednal z vlastní vůle, nikoliv jako představitel banky. Za jeho činy neneseme zodpovědnost." Následoval pohled na Goadese, který mohl, ale nemusel být povýšenecký. "Jak vám potvrdí i zde váš noblesní právní zástupce." Hanson se otočil ke Genevě a rychle dodal: "Nicméně velmi soucítíme s tím, čím jste musela projít." Stella Turnerová pokývala hlavou. Zdálo se, že to oba myslí vážně. "Vynahradíme vám to." Nasadil úsměv. "Myslím, že zjistíte, že dokážeme být velice štedří."

Jeho advokát dodal, co musel: "V rozumných mezích."

Rhyme si změřil prezidenta banky bedlivým pohledem. Gregory Hanson na něj působil příjemným dojmem. Chlapecky

vyhlížející padesátník s nenuceným úsměvem. Zřejmě jeden z lidí, kteří se byznysmeny již narodili _ slušný šéf a rodinný typ, jenž svou práci vykonává kompetentně, neúnavně pracuje pro akcionáře, létá ekonomickou třídou, aby firmě ušetřil peníze, pamatuje si narozeniny zaměstnanců.

Kriminalista téměř cítil výčitky za to, co teď přijde.

Wesley Goades naopak žádnou lítost neprojevil, když bankéři oznámil: "Pane Hansone, odškodnění, o kterém zde mluvíme, se netýká pokusu o zavraždění slečny Settleové zaměstnancem vaší společnosti _ protože takto jeho čin hodnotíme my _ ani ,citové újmy mé klientky. Ne, její žaloba bude vedena jménem dědiců Charlese Singletona a bude požadovat navrácení majetku zcizeného Hiramem Sanfordem s kompenzací finanční škody..."

"Počkejte," zašeptal prezident a chabě se zasmál.

"...škody rovnající se výši příjmů za pronájem a zisků, které vaší bance z tohoto majetku plynuly ode dne, kdy soud schválil jeho převedení." Zadíval se do papíru. "Což se stalo 4. srpna 1868. Peníze budou uloženy do fondu, z něhož budou moci čerpat všichni potomci pana Singletona a na jehož rozdělení bude dohlížet soud. K přesné částce jsme ještě nedospěli." Konečně Goades zvedl hlavu a fixoval Hansonův pohled. "Ale střizlivě ji odhadujeme na zhruba devět set sedmdesát milionů dolarů."

43

"Pro tohle byl William Ashberry ochoten vraždit," vysvětlil Rhyme. "Chtěl udržet krádež Charlesova majetku v tajnosti. Kdyby se o ní někdo dozvěděl a Charlesovi potomci požádali o náhradu škody, byl by to konec jeho oddělení obchodu s nemovitostmi, a možná by dokonce zbankrotovala celá Sanfordova banka."

"No to je absurdní," prskal advokát Cole z protější strany stolu. Oba právní sokové byli stejně vysocí a vychrtlí, ale Cole byl oproti Goadesovi kvalitněji opálený. Rhyme měl tušení, že Wesley Goades se na tenis nebo na golf moc často nedostane. "Rozhlédněte se kolem sebe. Všechny bloky jsou zastavěné. Na každém čtverečním centimetru něco stojí."

"Vůči výstavbě žádné nároky nevznášíme," prohlásil Goades, jako by to bylo nabíledni. "Chceme jen právo na pozemky a nájemné, které vám bylo za jejich pronájem vyplaceno." "Za sto čtyřicet let zpětně?"

"Není náš problém, kdy Sanford Charlese oloupil." "Ale většina těch pozemků byla rozprodána," řekl Hanson. "Banka vlastní jen dvě obytné budovy v tomto bloku a tuto vilu." "Přirozeně si vyžádáme doklady o změnách vlastnictví pozemků, které vaše banka nezákonně rozprodala."

"Ale my se těch parcel zbavujeme už více než sto let." Goades promluvil do stolu: "Jak jsem už řekl: to je váš problém, ne náš."

"Ne," odsekl Cole. "Na to zapomeňte."

"Upřímně řečeno je slečna Settleová ve svých nárocích ještě docela zdrženlivá. Dalo by se totiž velmi dobře argumentovat, že bez majetku jejího předka by vaše banka v šedesátých letech devatenáctého století zcela zanikla, takže má slečna Settleová právo na všechny vaše celosvětové příjmy. O nic takového však neusilujeme. Slečna Settleová nechce, aby současní akcionáři banky příliš trpěli."

"To je od ní setsakra šlechetné," zabručel advokát.

"Bylo to její rozhodnutí. Já se přiklání k možnosti vás zcela potopit."

Cole se předklonil. "Poslyšte, co kdyste si zobl prášek na návrat do reality? Nemáte vůbec nic v rukou. Kdyby nic jiného, tak dávno vypršela promlčecí lhůta. Od soudu vás s tímhle návrhem vykopnou."

"Všimli jste si někdy," nedokázal se ovládnout Rhyme, "jak se lidi vždycky vytasí se svým nejslabším argumentem...? Pardon, to byla jen taková poznámka pod čarou."

"Pokud jde o promlčecí lhůtu," odvětil Goades, "můžeme se domoci jejího nastavení a podat žalobu s odkazem na dobré mravy."

Advokát již dříve Rhymovi vysvětlil, že v některých případech lze promlčecí lhůtu "nastavit" _ prodloužit, pokud žalovaná strana tají před žalobcem trestný čin nebo pokud žalobu nelze podat z jiných důvodů, například když soudy a prokurátoři jednájí ve shodě s pachatelem, jak se stalo v případě Charlese Singletona. Goades to nyní zopakoval protistraně.

"Ale ať už Hiram Sanford učinil cokoliv," poznamenal jeho právnícký kolega, "s mým klientem _ současnou bankou _ to nemělo nic společného."

"Zpětně jsme vystopovali vlastnictví banky až k původní společnosti Hiram Sanford Bank and Trust Limited, která převzala Singletonovu farmu. Sanford použil banku jako zástěrku. Bohužel..., tedy pro vás." Goades to řekl tak radostně, jak to jen věčně zachmuřený člověk dokáže.

Cole se však nevzdával. "A jaký máte důkaz, že by ten majetek byl zůstal po celou dobu v rodině? Tenhle Charles Singleton ho mohl v roce 1870 prodat za pět set dolarů a peníze prohrýřit."

"Máme důkazy, že měl v úmyslu ponechat farmu v rodině." Rhyme se otočil na Genevu. "Co přesně Charles říkal?"

Dívka se ani nemusela dívat do poznámek: "Ve svém dopise manželce sdělil, že nechce tu farmu nikdy prodat. Napsal: ,Přeji si, aby ten pozemek nedotčen přešel na našeho syna a jeho potomstvo profese a řemesla vzkvétají a uvažují, finanční trhy jsou přelétavé, avšak půda je Boží stálice _ a naše farma nakonec přinese naši rodině uznání v očích těch, kdo nás dnes neuznávají. Přinese spásu našim dětem a budoucím pokolením."

"Jen si představte, jak bude na tohle reagovat porota," vychutnával si Rhyme roli roztleskávače. "Jedno oko nezůstane suché."

Cole se vztekle naklonil ke Goadesovi. "Jo, já vím, oč vám tady jde. Stavíte tu holku do role oběti. Jenže ve skutečnosti je to jen vydírání. Stejně jako všechny ty nesmysly okolo reparací otrokům, že jo? Mně je líto, že byl Charles Singleton

otrok. Je mi líto, že sem jeho nebo jeho otce nebo bůhví koho přivezli proti jeho vůli." Mávl rukou, jako by odháněl mouchu, a pohlédl na Genevu: "Jenže, mladá dámo, to všechno už je moc, moc dávno. Můj pradědeček zemřel na zaprášené plíce. A já taky nežaluju Západovirginskou uhelnou a bridličnou společnost, abych přišel snadno k penězům. Lidi jako vy se s tím zkrátka musí smířit. Musíte žít dál. Kdybyste strávili tolik času..."

"Mírněte se," obořil se na něj Hanson. On i jeho asistentka po něm vrhali zlostné pohledy.

Cole si olízl rty a opřel se o židli. "Omlouvám se. Nemyslel jsem to tak, jak to vyznělo. Řekl jsem, lidi jako vy, ale tím jsem nemyslel..." Zadíval se na Wesleyho Goadese.

Místo něj však promluvila Geneva: "Já to cítím taky tak, pane Cole. Například skutečně věřím tomu, co prohlásil Frederick Douglass: 'Lidé možná na tomto světě nedostanou všechno, nač pracují, ale na všechno, co dostanou, rozhodně musí pracovat. Mně o žádné lehce nabyté peníze nejde.'"

Advokát se na ni nejistě zadíval. Po chvíli sklopil oči. Geneva nikoliv. "Víte," pokračovala, "mluvila jsem se svým otcem o Charlesovi. A zjistila jsem o něm několik věcí. Například že jeho dědečka unesli otrokáři, vyrvali ho jeho rodině v Yorubalandu a poslali do Virginie. Charlesův otec zemřel ve dvačtyřiceti letech, protože jeho pána vyšlo levněji koupit nového, mladšího otroka než ho léčit na zápal plic. Zjistila jsem taky, že když bylo Charlesovi dvanáct, prodali jeho matku na plantáž v Georgii a on už se s ní nikdy neviděl. Ale víte, co vám povím?" zeptala se dívka klidně. "Kvůli těmhle věcem nežádám ani cent. Ne. Vlastně je to prosté. Charlesovi sebrali něco, co miloval. A já udělám cokoli, aby za to jeho zloděj zaplatil."

Cole ze sebe vysypal další omluvu, ale jeho právnícké geny mu nedovolily vzdát se hájení svého klienta. Pohlédl na Hansona a pokračoval: "Vážím si toho, co nám zde říkáte, a na základě činů pana Ashberryho vám navrhneme mimosoudní vyrovnání. Ale pokud jde o nárok na ten majetek... Tak daleko zajít nemůžeme. Vždyť ani nevíme, zda jste vůbec oprávněna takovou žalobu vznášet. Jaký máte důkaz, že jste skutečně potomkem Charlese Singletona?" Lincoln Rhyme posunul prst po touchpadu ovládacího zařízení a zajel s vozíkem hrozivě blízko ke stolu. "Nenastal čas, aby se někdo zeptal, proč jsem se sem vetřel i já!"

Nastalo ticho.

"Moc často totiž ven nejezdím, jak si asi dokážete představit. Co mě tedy podle vás přivedlo tolik dlouhých bloků západně od domova?"

"Lincolne," vyplínil kriminalistu Thom.

"Dobrá, dobrá, přejdu rovnou k věci. Důkazní položka A."

"Jaká důkazní položka?" zeptal se Cole.

"To jen tak šprýmuji. Ten dopis." Rhyme pohlédl na Genevu, která otevřela batůžek, vytáhla z něj složku a z té vyklepala fotokopii dopisu.

Sanfordská strana stolu si kopii prohlédla.

"To je jeden z těch Singletonových dopisů?" zeptal se Hanson.

"Hezký rukopis," poznamenal Rhyme. "V té době to bylo důležité. Ne jako dneska, kdy se všechno píše na počítači nebo jen tak bezstarostně čmárá... Jasně, pardon _ už žádná další odbočení od tématu. Jde o toto: jeden můj kolega, chlapík jménem Parker Kincaid, co bydlí ve Washingtonu, pro mě porovnal tento rukopis se všemi existujícími vzorky rukopisu Charlese Singletona, včetně právních dokumentů uložených v archivech dole ve Virginii. Parker kdysi pracoval pro FBI _ je to expert na rukopisy, na kterého se obrací jiní experti, když jim přijde do ruky pochybný dokument. A v tomto případě napsal čestné prohlášení, že rukopis tohoto dopisu je totožný s ostatními známými vzorky Singletonova rukopisu."

"Dobrá," připustil Cole, "je to jeho dopis. A dál?"

"Genevo," řekl Rhyme, "co tam Charles píše?"

Dívka kývla na dopis a znovu začala z paměti citovat: "A přesto mé slzy _ ty skvrny, jež vidíš na tomto papíře, drahá _ nevyvěrají z bolesti, nýbrž z lítosti nad neštěstím, jež jsem vám přivodil."

"Originál dopisu obsahuje několik skvrn," vysvětlil Rhyme. "Analyzovali jsme je a objevili lysozym, lipokalin a laktoferin _ to jsou bílkoviny, jestli vás to zajímá _ a také nejrůznější enzymy, tuky a metabolity. Ty _ samozřejmě spolu s vodou _ vytvářejí lidské slzy... Mimochodem: věděli jste, že složení slz se značně liší podle toho, jestli je člověk prolévá bolestí nebo z citového pohnutí? Tyto slzy," Rhyme ukázal na dokument, "byly prolity z citového pohnutí. Mohu to dokázat. Mám dojem, že i tato skutečnost bude porotě připadat dojemná."

Cole si povzdychl. "Takže jste provedli test DNA té skvrny a zjistili, že se shoduje s DNA slečny Settleové."

Rhyme pokrčil rameny a utrousil módní výraz dneška:

"Ovšem."

Hanson pohlédl na Colea, jehož oči tékaly mezi dopisem a jeho poznámkami, a obrátil se na Genevu. "Milion dolarů. Teď hned vám vypíšu šek na jeden milion dolarů, pokud zde se svým poručníkem podepíšete, že se zříkáte dalších práv."

Na to Goades chladně odpověděl: "Slečna Settleová trvá na náhradě škody ve skutečné výši _ kterážto částka nepřipadne pouze jí, ale rozdělí se o ni všichni dědicové Charlese Singletona." Odvážil se dalšího pohledu na prezidenta banky. "Určitě jste svým návrhem nechtěl naznačit, že by vaše platba připadla pouze jí, což by se možná dalo vykládat jako pobídka, aby své příbuzné neinformovala o současném vývoji událostí."

"Ne, ne, to samozřejmě ne," pospíšil si Hanson s odpovědí. "Promluvím se správní radou. Dohodneme se na výši finančního urovnání."

Goades si sebral papíry a strčil je do batůžku. "Žalobu podám za dva týdny. Jestli se mnou chcete prodiskutovat dobrovolné založení svěřeneckého fondu pro nárokové strany, můžete mi zavolat sem." Posunul po stole navštívenku.

Když byli u dveří, ozval se ještě advokát banky Cole: "Genevo, počkejte, prosím. Podívejte, mrzí mě, co jsem před chvílí řekl.

Opravdu. Bylo to... nepřípadné. Je mi upřímně líto, co se stalo vám a vašemu předkovi. A opravdu beru ohled i na vaše zájmy. Mějte, prosím, na paměti, že mimosoudní vyrovnání by bylo pro vás i vaše příbuzné zdaleka nejlepší variantou. Váš právník už vám poví, jak svízelný by mohl být takový soudní proces, jak dlouho by trval a kolik by stál." Usmál se. "Věřte mi. My opravdu stojíme na vaší straně."

Geneva se na něj zadívala. Její odpověď zněla: "Bitvy jsou stejné, jako vždycky byly. Pouze je dnes obtížnější rozpoznat nepřitele." Otočila se a pokračovala ke dveřím.

Advokát očividně neměl tušení, co má dívka na mysli.

Což však její slova víceméně potvrzuje, pomyslel si Rhyme.

44

V toto středeční ráno byl podzimní vzduch chladný a průzračný jako čerstvý led.

Geneva právě navštívila svého otce v Kolumbijské presbyteriánské nemocnici a chystala se na střední školu Langstona Hughese. Slohovou práci o knize Domů do Harlemu už měla hotovou. Ukázalo se, že to není tak špatný román (i když ona by se přesto raději věnovala Octavii Butlerové safra, tahle ženská teda umí psát!), a Geneva byla se svou prací docela spokojena.

Ještě senzačnější však bylo, že ji Geneva napsala pomocí textového procesoru na jednom z počítačů v laboratoři pana Rhyma, jehož obsluhu jí vysvětlil Thom. Těch několik málo funkčních počítačů ve škole bylo totiž tak přetížených, že se k nim člověk nedostal na déle než čtvrt hodiny, natož aby na nich mohl napsat celou slohovou práci. A když chtěla Geneva vyhledat fakta nebo provést nějaký výzkum, stačilo "minimalizovat" WordPerfect a připojit se na internet.

Zázrak. Práci, jejíž sepsání by jí jinak trvalo dva dny, zvládla za pouhých pár hodin.

Přešla přes ulici a zamířila ke zkratce vedoucí dvorem základní školy PS 288, díky níž se cesta z železničního nádraží na Osmé Avenue ke škole Langstona Hughese zkrátila o několik minut. Plot oddělující školní dvůr od okolí vrhal na vybělený šedý asfalt síťovaný stín. Geneva díky štíhlé postavě snadno proklouzla škvírou, kterou již dávno někdo roztáhl tak, aby se skrz ni prodrál dospívající chlapec a basketbalový míč. Hodina byla časná, dvorek opuštěný.

Geneva byla již tři metry za plotem, když vtom zaslechla

z protější strany hlas.

"Hej, babo!"

Zastavila se.

Na chodníku stála Lakeesha v přiléhavých zelených strečových kalhotách a dlouhé oranžové halence upnuté na prsou. Na

ramenou se jí houpala brašna a od jejích copánků a bezpočtu tretek se blyštivě odráželo slunce. V jejím obličejí se zračil stejně zasmušilý výraz jako minulý týden, když se ta potrhlá kráva Frazierová pokusila zabít Genevu a jejího otce.

"Ahoj, kde vězíš?"

Keesh se pochybovačně zadívala na škvíru v plotě do té by se nikdy nevešla. "Můžeš jít sem?"

"Sejdeme se ve škole."

"Ne. Chci s tebou mluvit o samotě."

Geneva se zamyslela. Obličej její kamarádky prozrazoval, že jde o něco důležitého. Protáhla se dírou zpět a zamířila k Lakeeshe. Postavila se vedle ní a obě pomalu vyrazily ke škole.

"Kde jsi, Keesho?" zamračila se Geneva. "Ty se ulíváš ze školy?"

"Necítím se dobře."

"Měsíčky?"

"Ne, o to nejde. Ozvala se mi máma." Lakeesha se rozhledla. "Kdo byl ten starej chlap, se kterým sis tehdy vykračovala?"

Geneva otevřela ústa ke lži, ale nakonec řekla: "Můj otec."

"Ne!"

"Čestné slovo," řekla Geneva.

"Říkalas mi, že bydlíš v Chicagu nebo tam někde."

"Máma mi lhala. Byl v base. Před pár měsíci ho propustili, a tak za mnou přišel."

"A kde je teď?"

"V nemocnici. Byl zraněn."

"Leží?"

"Jo. Ale bude v pořádku."

"A co ty a on? V pohodě?"

"Možná. Vždyť ho sotva znám."

"Teda, když se takhle zničehonic objevil, to muselo bejt děsivý."

"To si teda piš, holka."

Lakeesha zpomalila. A pak zastavila úplně. Geneva se zadívala do jejích uhybavých očí a sledovala, jak Lakeeshina ruka mizí v kabelce a cosi v ní chytá.

Zaváhání.

"Co je?" zeptala se Geneva.

"Na," zašeptala Lakeesha rychle, zvedla ruku a vymrštila ji vpřed. V prstech zakončených umělými nehty s černobílými kostkami držela stříbrný náhrdelník _ řetízek se zavěšeným srdíčkem. "To je...," začala Geneva. "Tos mně dala minulej měsíc k narozkám." "Ty mi ho vracíš?"

"Já si ho nemůžu nechat, Gen. Ty teď budeš potřebovat bankovky. Můžeš ho dát do frcu."

"Nebučí divná, ségro. To přece není šperk od Tiffanyho." Do Lakeeshiných očí, které byly nejkrásnější částí jejího obličej, se nahruly slzy. Svěsila ruku. "Příští týden se stěhuju." "Stěhuješ? Kam?" "Do békáčka."

"Do Brooklynu? S celou rodinou? I s dvojčaty?" "Ti nejedou. Nikdo z rodiny nejede." Lakeesha těkala očima po chodníku.

"Co to má všechno znamenat, Keesho?" "Povím ti něco, co se mi stalo."

"Já nemám náladu na dramata, holka," osopila se na ni Geneva. "Tak o čem mluvíš?"

"Kevin," pokračovala Lakeesha tichým hlasem. "Kevin Cheaney?"

Keesh přikývla. "Promiň, Gen. My dva se milujeme. Dostal bejvák, do kterýho se stěhuje. A já tam jdu s ním."

Geneva chvíli mlčela a pak řekla: "Takže to s ním jsi mluvila, když jsem ti minulý týden volala?"

Lakeesha přitakala. "Hele, já nechtěla, aby se to stalo, jenže se to prostě stalo. Musíš to pochopit. Něco mezi náma je, teda jako mezi ním a mnou. Nic podobnýho jsem nikdy necítila. Já vím, že s ním chceš být ty. Pořád o něm vykládáš, celý dny po něm pokukuješ. V ten den, kdy tě doprovodil domů, jsi byla tak šťastná. Já to všechno vím, ale přesto jsem ti provedla tohle. Ach, holka, jak já se jen děsila, když jsem přemýšlela, jak ti to řeknu."

Geneva pocítila v duši chlad, jenž však neměl nic společného s její láskou ke Kevinovi, která ostatně vyprchala již tehdy před

hodinou matematiky, kdy odhalil své skutečné já. "Ty jsi těhotná, vid?" zeptala se.

Necítím se dobře...

Keesh sklopila hlavu a pohlédla na houpající se náhrdelník.

Geneva na chvíli zavřela oči. A pak se zeptala: "Jak dlouho?"

"Dva měsíce."

"Tak si zajdi k doktorovi. Půjdeme spolu na kliniku. Já ti..."

Kamarádka se zamračila. "Proč bych to dělala? To není tak, že bych s ním to dítě nechtěla. On říkal, že jestli budu chtít, tak si vezme ochranu, ale jinak že to dítě se mnou mít chce. Prý bude jako část z nás obou."

"To byla jen taková fráze, Keesho. Věší ti bulíky na nos."

Lakeeshe zaplály oči. "É, to je hnusný."

"Ne, to je fakt, holka. Hraje to na tebe. Něco z toho pro něj kouká." Geneva přemýšlela, co může Kevin od Lakeeshi chtít. O známky mu nejde, v jejím případě ne. Nejspíš o peníze. Všichni ve škole věděli, že Lakeesha tvrdě pracuje, že má dvě zaměstnání a vydělané peníze spoří. Kromě toho vydělávali i oba její rodiče: máma pracovala celé roky na poště a otec měl jedno zaměstnání v CBS a druhé jako noční vrátný v hotelu Sheraton. Rovněž Keeshin bratr pracoval. Kevin měl zřejmě zásluh na peníze celé rodiny.

"Půjčila jsi mu nějaké bankovky?" zeptala se Geneva.

Její přítelkyně sklopila oči. A neřekla nic. Což znamenalo souhlas.

"Přece jsme spolu uzavřely dohodu. Že vystudujeme a půjdeme na univerzitu."

Lakeesha si buclatou rukou setřela slzy ze stejně buclaté tváře. "Ach, Gen, ty seš teda číslo. Na jaký planetě to žiješ? Jo, bavily jsme se spolu o vejšce a skvělých zaměstnáních, ale pro mě to byly jen řeči. Ty si píšeš ty svoje slohovky jakoby nic, děláš ty svoje písemky a ve všem seš jednička. Jenže víš, že já taková nejsem."

"Ale ta úspěšná jsi měla být se svou podnikavostí fy. Copak si už nevzpomínáš? Já budu někde dělat chudou profesorku, která pojídá tuňáka z plechovky a na večeri si dává vločky. Zatímco ty budeš dělat terno. Co ten tvůj obchod? Tvůj televizní pořad? Tvůj klub?"

Keesha zavrtěla hlavou, až se jí rozhoupaly copánky. "Hovnajs, holka, to jsou jen řečičky. Já to nikam nedotáhnu. Maximum, v co můžu doufat, je to, co dělám teď _ servírování salátů a hamburgerů v T.G.I. Fridays. Anebo pletení copánků a prodlužování vlasů tak dlouho, než to vyjde z módy. Což bude zhruba tak za šest měsíců, jestli tě to zajímá." Geneva se chabě usmála. "Vždycky jsme přece tvrdily, že se do módy zase vrátí afro."

Keesha se zasmála. "To je fakt. Jenže na to potřebuješ akorát kulmu a sprej žádnéj čimánskej umělec, jako jsem já, k tomu není zapotřebí." Obtočila si vlastní světlé umělé vlasy kolem prstu, svěsila ruce a úsměv se jí vytratil. "Sama skončím jako nějaká otrhaná stará onuce. Jedinej způsob, jak se z toho vylízt, je nabrknout si chlapa."

"A potom, kdo tu o sobě vykládá nesmysly! Kevin tě krmí kecama. Takhle jsi o sobě nikdy nemluvila."

"On se o mě postará. Bude si poctivě hledat práci. A slíbil mi, že mi pomůže starat se o dítě. On je jiný. Není jako ostatní kluci, se kterýma se fláká."

"Ale ano, je. Ty to prostě nemůžeš vzdát, Keesho. Nedělej to! Aspoň zůstaň ve škole. Jestli to dítě opravdu chceš, fajn, ale zůstaň ve škole. Můžeš..."

"Ty nejsi moje máma, holka," odsekla Lakeesha. "Já už sama vím, co a jak." V jejích očích se zableskla zlost _ což Genevě drásalo srdce o to více, že to byla stejná zlost, která se jí obvykle vehnala do tváře ve chvílích, kdy předstupovala před Genevu, aby ji ochránila před holkama z Delanovy nebo Saintnicholaské zástavby.

Nandejte jí, pořežte ji, pořežte tu děvku...

A pak Lakeesha tiše dodala: "Tak abys věděla, on nechce, abych se s tebou dál stýkala."

"Nemůžeš přece..."

"Kevin tvrdí, že ses k němu ve škole zachovala hnusně."

"Já že jsem se zachovala hnusně?" Geneva se chladně zasmála. "Chtěl, abych mu pomohla podvádět. A já to odmítla."

"Říkala jsem mu, že je to nesmysl, co tvrdí, že jsme spolu jako jedna ruka a vůbec. Jenže on mě neposlouchal. Říkal, že už se s tebou nemůžu stýkat."

"A ty dáváš přednost jemu," konstatovala Geneva.

"Nemám na vybranou." Robustní dívka sklopila oči. "Nemůžu od tebe přijmout žádné dárky. Na." Vmáčkla náhrdelník Genevě do dlaně a rychle odtáhla ruku, jako by se pouštěla rozpálené pánvičky. Náhrdelník dopadl na špinavý chodník.

"Nedělej to, Keesho! Prosím tě!"

Geneva natáhla po kamarádce ruku, ale její prsty sevřely jen chladný vzduch.

45

Deset dní po schůzce s prezidentem Sanfordovy banky Gregorym Hansonem a jeho advokátem vedl Lincoln Rhyme telefonní rozhovor s mladým nováčkem Ronem Pulaským, který měl stále nemocenskou, ale předpokládal, že se zhruba za měsíc do služby vrátí. Pomalu se mu vracela paměť, a tak vyšetřovatelům pomáhal sestavovat žalobu proti Thompsonu Boydovi.

"Takže na ten večírek o Halloweenu přijdete?" zeptal se Pulaski. Nato se zarazil a dodal rychlé: "Nebo tak?" Tímto dovětkem chtěl pravděpodobně předejít případnému faux pas plynoucím z představy, že by kvadruplegik mohl "chodit" na večírky.

Rhyme ho však vzápětí uklidnil konstatováním: "Po pravdě řečeno ano. Půjdu tam jako Glenn Cunningham."

Sachsová udusila smích.

"Vážně?" zeptal se nováček. "Ehm, a kdo to vlastně byl?"

"Co kdybyste si to vyhledal, příslušníku?"

"Ano, pane. Vyhledám."

Rhyme ukončil hovor a zadíval se na hlavní důkazní tabuli, na níž byla připevněna dvanáctá tarotová karta Viselce. Díval se na ni ještě i ve chvíli, kdy se ozval domovní zvonek.

Pravděpodobně Lon Sellitto. Každou chvíli se měl vrátit z psychoterapie. Postupem času si přestal mnout neexistující skvrnu od krve na tváři i nacvičovat rychlé tasení zbraně ve stylu Billyho Kida – což mimochodem Rhymovi nikdo nikdy nevysvětlil. Rhyme se na to pokoušel ptát Sachsově, ale ta mu toho nemohla nebo nechtěla moc říct. Což mu vlastně nevadilo. Lincoln Rhyme pevně věřil, že někdy člověk prostě a jednoduše nepotřebuje znát všechny podrobnosti.

Nakonec se však ukázalo, že jeho návštěvníkem tentokrát není pomačkaný detektiv.

Rhyme pohlédl do dveří a viděl, že tam stojí Geneva Settleová a naklání se pod tíhou školní brašny. "Vítej," řekl jí na úvod.

Rovněž Sachsová dívku pozdravila a sundala si ochranné brýle, které měla na očích při vyplňování registračních karet pro krevní vzorky odebrané na místě jedné vraždy z dnešního rána.

Wesley Goades již nashromáždil veškeré podklady nutné pro podání žaloby proti Sanfordově bance a sdělil Genevě, že může do pondělka očekávat od Hansona realistickou nabídku. Pokud se tak nestane, hodlala tato právnická střela s plochou dráhou letu podat proti svým soupeřům hned druhý den žalobu, kterou by navíc doprovázela tisková konference (podle Goadesova názoru by se pak špatná publicita táhla s bankou déle než "ošklivých deset minut").

Rhyme si dívku prohlédl. Vzhledem k nezvykle teplému počasí by byla pytlovitá "gangsterská" teplákovka a pletená čepice poněkud nepraktická, a tak měla Geneva na sobě modré džinsy a tričko bez rukávů, přes jehož hrud se táhlo třípytlivé slovo Guess!. Od posledního setkání lehce přibrala a měla delší vlasy. Dokonce byla i trochu nalíčená. (Rhyme si již dříve kladl otázku, co asi mohla ukrývat taška, kterou Thom Genevě onehdy tajemně podstrčil.) Vypadala zkrátka dobře.

Genevin život dosáhl jisté stability. Jaxe Jacksona propustili z nemocnice a momentálně docházel na rehabilitaci. Díky Sellittovu tahání za nitky jej oficiálně převedli do péče a pod dohled newyorského probačního úřadu. Geneva bydlela v jeho titěrném bytě v Harlemu, kteréžto uspořádání nebylo tak strašné, jak předpokládala (s tímto zjištěním se ovšem dívka nesvěřila Rhymovi ani Rolandu Bellovi, nýbrž Thomovi, který se stal její kvočnou a pravidelně ji zval k Rhymovi domů, aby ji učil vařit, díval se s ní na televizi a hádal se s ní o knihách a politice, což byly činnosti, o něž Rhyme nejvil zájem). A jakmile si budou moci dovolit něco většího, určitě k sobě s otcem nastěhují i tetičku Lilly.

Geneva mezitím přestala pracovat ve firmě McSekaná a momentálně vypomáhala po škole Wesleymu Goadesovi jako právní badatelka a pochůzkářka. Kromě toho mu pomáhala zakládat fond Charlese Singletona, který měl vyplatit peníze za mimosoudní vyrovnání Charlesovým potomkům. Genevin zájem opustit při nejbližší příležitosti město a přestěhovat se do Londýna nebo do Říma nikterak neuvadl, avšak právní spory, jež měla u Goadese

na starosti a o kterých ji Rhyme slyšel vášnivě vyprávět, jako by se bez výjimky týkaly obyvatel Harlemu, kteří se stali terčem diskriminace, protože to byli černoši, Hispánci, muslimové, ženy nebo nemajetní.

Kromě toho všeho se Geneva angažovala také v projektu, kterému ona sama říkala "záchrana kamarádky", ale s nímž se Rhymovi rovněž nesvěřovala její poradkyně v tomto konkrétním úsilí byla podle všeho Amélie Sachsová.

"Chtěla jsem vám něco ukázat," řekla nyní dívka a zvedla kus zažloutlého papíru obsahující několik odstavců rukopisu, jehož autora Rhyme okamžitě identifikoval jako Charlese Singletona.

"Další dopis?" zeptala se Sachsová.

Geneva přikývla. S papírem manipulovala velice opatrně.

"Tetě Lilly se ozval jeden náš příbuzný z Madisonu a poslal nám pár věcí, které našel ve sklepě. Charlesovu záložku do

knihy, jeho brýle. A asi dvanáct dopisů. Tenhle jsem vám chtěla ukázat." Geneva s rozzářenýma očima dodala: "Byl sepsán v roce 1875 potom, co ho pustili z vězení."

"Tak se podívejme," řekl Rhyme.

Sachsová upevnila dopis do čtečky a o chvíli později naskočil na několika počítačových monitorech v laboratoři obrázků. Sachsová se postavila vedle Rhyma, uchopila ho kolem ramen a společně se zadívali na obrazovku.

Moje nejdražší Violet,

Věřím, že Tě společnost Tvé sestry těší a že Joshua s Elizabeth mají radost z možnosti trávit čas s bratranci a sestřenicemi. Skutečnost, že Frederick _jemuž bylo pouhých devět, když jsem jej viděl naposledy je stejně vysoký jako jeho otec, shledávám těžko uvěřitelnou.

S potěšením mohu podat zprávu, že na naší chatě probíhá vše dobře. James a já jsme celé dopoledne sekali na břehu řeky led a nosili jej do ledárny, kde jsme jednotlivé bloky zasypávali pilinami. Poté jsme v hlubokém sněhu odešli asi o dvě míle severněji, abychom si prohlédli sad, jenž je nabízen k prodeji. Cena je vysoká, ale věřím, že prodejce bude na mou protinabídku příznivě reagovat. Očividně měl o prodeji černochovi své pochybnosti, ale když jsem naznačil, že mu mohu zaplatit v bankovkách a nebudu mu vystavovat směnku, jeho znepokojení jako by vymizelo.

Tvrdá měna skvěle stírá rozdíly.

Jestlipak jste byli stejně dojatí jako já, když jste si včera přečetli, že naše země schválila zákon o občanských právech? Viděli jste konkrétní ustanovení? Zákon zaručuje občanům všech barev rovný přístup do všech hostinců, veřejných dopravních prostředků, divadel a podobně. Jak významný den pro naši Věc! Přesně o tomto zákonu jsem v loňském roce dlouze korespondoval s Charlesem Sumnerem a Benjaminem Butlerem a věřím, že některé mé myšlenky si do tohoto důležitého dokumentu našly cestu.

Jak si asi dokážete představit, poskytla mi tato zpráva příležitost k zamyšlení, ke vzpomínkám na ty strašlivé události před sedmi lety, kdy nás oloupili o náš sad v Gallows Heights a mne uvěznila za žalostných podmínek.

Leč když nyní sedím před ohněm v naší chatě a zamýšlím se nad onou zprávou z Washingtonu, D. C., připadá mi, jako by ty příšerné události pocházely z nějakého veskrze odlišného světa. Podobně jako ty hodiny krvavých bitev ve válce či tvrdá léta nuceného nevolnictví ve Virginii, které zůstanou navždy přítomny, ale současně se _nějakým způsobem_ promění v rozmazané výjevy ze špatně pamatovaného zlého snu.

Snad v našich srdcích existuje jediná schránka pro zoufalství i naději, a naplní _li_ člověk tento prostor jedním, vytěsni tím z něj druhé, možná s výjimkou těch nejstinnějších vzpomínek. A já jsem dnes večer naplněn toliko nadějí.

Jak si jistě vzpomenete, kdysi jsem celé roky přísahal, že učiním vše, co bude v mých silách, abych ze sebe smazal stigma třípětinového muže. Vezmu _li_ v úvahu, jak na mne ještě stále někteří kvůli mé barvě pleti pohlížejí a jak se chovají ke mně a k mým lidem, myslím si, že ještě nejsem pokládán za naprosto celého muže. Odvážuji se však tvzení, že jsme pokročili do bodu, v němž na mne ostatní nazírají jako na devítidesetinového muže (James se srdečně rozesmál, když jsem mu to dnes u večere sdělil), a i nadále v sobě chovám víru, že ještě za našeho života na nás bude pohlíženo jako na celé lidi _nebo přinejmenším na Joshuu a Elizabeth.

A teď, moje nejdražší, Ti musím popřát dobrou noc a připravit si zítřejší přednášku pro studenty.

Sladké sny Tobě i našim dětem, miláčku. Žiji pro Tvůj návrat.

Tvůj věrný Charles Croíon na Hudsonu, 2. března 1875

"Zdá se, že mu Douglass a ostatní tu loupež odpustili," podotkl Rhyme. "Anebo se rozhodli věřit, že ji nespáchal."

"Co to bylo za zákon, o kterém tam píše?" zeptala se Sachsová. "Zákon o občanských právech z roku 1875,"

odpověděla Geneva. "Zakazoval rasovou diskriminaci v hotelích, restauracích, vlacích, divadlech _na všech veřejných místech." Dívka zavrtěla hlavou. "Dlouho ale nevydržel. Nejvyšší soud ho v osmdesátých letech zrušil jako neústavní. Od té doby nebyl více než padesát let schválen žádný federální zákon o občanských právech."

"Zajímalo by mě," zamyslela se Sachsová, "jestli žil Charles tak dlouho, že se o tom zrušení doslechl. Určitě by se mu nelíbilo."

Geneva pokrčila rameny a řekla: "Myslím, že by mu na tom zase tolik nezáleželo. Určitě by to pokládal jen za dočasný nezdar."

"Naděje vytěsňuje bolest," poznamenal Rhyme. "Moje řeč," souhlasila Geneva a podívala se na otlučené swatchky.

"Musím zpátky do práce. Ten Wesley Goades..., musím říct, že ten chlap je trochu divný. Nikdy se neusměje, nikdy se na vás nepodívá... A taky by si někdy mohl přistříhnout bradku, že jo?"

Té noci leželi Rhyme se Sachsovou v posteli v potměšlé místnosti a dívali se na měsíc _srpek tak tenký, že měl být správně úplně bílý, avšak vlivem nějaké atmosférické poruchy byl zlatý jako slunce.

Někdy spolu v podobných okamžicích hovořili, jindy ne. Dnes večer mlčeli.

Na římse za oknem se mihl drobný pohyb _hnízdl tam pár sokolů stěhovavých se dvěma mláďaty. Čas od času se nějaká Rhymova návštěva na hnízdo podívala a zeptala se, zda mají ptáci jména.

"Uzavřeli jsme dohodu zabručel vždy Rhyme. "Oni nebudou jmenovat mě. A já nebudu jmenovat je. Zatím to funguje." Jeden ze sokolů nyní zvedl hlavu a zadíval se na stranu, čímž jim zakryl výhled na měsíc. Jeho pohyb i silueta z nějakého důvodu vyzařovaly moudrost. A také nebezpečí _dospělí sokoli nemají žádné přirozené nepřátele a na svou kořist útočí z výšky rychlostí až dvě stě sedmdesát kilometrů za hodinu. Nyní si však dravec jen poposedl a opět se zklidnil. Sokoli jsou denní ptáci a v noci spí.

"Na co myslíš?" zeptala se Sachsová.

"Pojďme si zítra poslechnout nějakou hudbu. V Lincolnově centru pořádají matiné _nebo jak se to těm odpoledním koncertům říká."

"Kdo vystupuje?"

"Myslím, že Beatles. Nebo Elton John v duetu s Marií Callasovou. Mně je to fuk. V podstatě chci jen uvádět lidi do rozpaků tím, jak proti nim jedu na vozíku... Chci říct, že je mi jedno, kdo hraje. Prostě chci jet ven. A to se příliš často nestává, jak asi víš."

"Vím." Sachsová se vzepřela a políbila ho. "Jasně, tak půjdem."

Rhyme zkroutil hlavu a dotkl se rty jejích vlasů. Sachsová se nad ním sklonila, on ji chytil prsty za ruku a pevně ji stiskl. Amélie stisk opětovala.

"Víš, co bychom mohli?" zeptala se spikleneckým tónem. "Propašovat tam víno a nějaký oběd. Paštiku a sýr. A francouzský chleba."

"Tam se jídlo koupit dá. Na to si vzpomínám. Jenže jejich skotská je příšerná. A stojí majlant. Ale mohli bysme..."

"Rhyme!" Sachsová se v posteli napřímila a zalapala po dechu.

"Co se děje?" zeptal se kriminalista.

"Cos to udělal?"

"Souhlasím s tebou, že bychom tam mohli propašovat jídlo..."

"Nehřej si se mnou." Sachsová zašmátrala po světle a rozsvítila ho. V hedvábných černých kalhotkách a šedém tričku, s rozcuchanými vlasy a vytřeštěnými očima vypadala jako vysokoškolačka, která si právě vzpomněla, že má zítra v osm ráno zkoušku.

Rhyme přimhouřil oči před světlem. "Strašlivě mě to oslňuje. Je to opravdu nutné?"

Sachsová se dívala na postel.

"Tvoje..., tvoje ruka. Tys ji pohnul!"

"To asi ano."

"Tvoje pravá ruka! V pravé ruce jsi nikdy žádný pohyb neměl."

"Zvláštní, že?"

"Tak tys odkládal ten test, ale přitom jsi celou dobu věděl, že to dokážeš?"

"Nevěděl jsem, že to dokážu. Až teď. Nehodlal jsem to zkoušet _ bál jsem se, že to nevyjde. A tak jsem chtěl nechat všech cvičení a přestat si s tím lámat hlavu." Zavrtěl hlavou. "Jenže pak jsem si to rozmyslel. Řekl jsem si, že to prostě zkusím. Ale jen mezi náma, bez přístrojů a doktorů kolem." A ne sám, dodal v duchu.

"Jenže mně jsi to neřekl!" Sachsová ho plácla do paže. "Tohle jsem necítil." Oba se rozesmáli.

"To je úžasné, Rhyme," zašeptala Sachsová a pevně ho objala. "Tys to dokázal. Opravdu jsi to dokázal."

"Zkusím to znovu." Pohlédl na Sachsovou a pak na svou ruku. Na chvíli se zarazil a vyslal z mozku přes nervy energetický impuls do pravé ruky. Všechny prsty sebou malinko škubly. A pak se již celá jeho ruka s nemotorností právě narozeného hříběte otočila kolem pěticentimetrového Velkého kařonu v příkrývce a pevně se usadila Sachsově na zápěstí. Nakonec kolem něj Rhyme sevřel palec a ukazováček.

Uslzená Sachsová se rozesmála nadšením. "Co ty na to?" zeptal se kriminalista. "Takže budeš v těch cvičeních pokračovat?"

Přikývl.

"A domluvíme ten test u doktora Shermana?"

"Myslím, že bychom mohli. Tedy pokud se neobjeví něco jiného. V poslední době máme docela napilno."

"Domluvíme ho," řekla Sachsová rozhodně.

Zhasla světlo a lehla si těsně vedle Rhyma. Což Rhyme vnímal, ale necítil.

Mlčky se zadíval do stropu. Zatímco se Améliin dech postupně zpomaloval, on se mračil, protože si uvědomil, že mu v hrudi kolotá jakýsi zvláštní pocit, který tam být neměl. Nejprve si myslel, že je to fantomový cit. Pak si vylekaně položil otázku, zda to nemůže být počátek záchvatu dysreflexe nebo ještě něčeho horšího. Nakonec si však uvědomil, že musí jít o něco jiného _ o něco, co nemá kořeny v nervu, svalů ani orgánu. Jako zapřísáhlý vědec poté tento jev empiricky analyzoval a všiml si, že se podobá pocitu, který měl, když se díval, jak Geneva Settleová umlčuje pohledem advokáta Sanfordovy banky. A také když četl o výpravě Charlese Singletona za spravedlností do hostince Potters Field v onu strašlivou červencovou noc před mnoha a mnoha lety nebo o jeho vášni pro občanská práva.

V tom okamžiku Rhyme náhle pochopil, co je to za pocit: byla to obyčejná hrdost. Stejně jako byl předtím hrdý na Genevu a jejího předka, nyní cítil hrdost na vlastní úspěch. Tím, že se pustil do cvičení a dnes večer na sobě vyzkoušel jeho výsledek, se Lincoln Rhyme dokázal postavit čelem něčemu děsivému, něčemu neskutečnému. A pranic nezáleželo na tom, zda se mu nějaký pohyb vrátí, nebo ne jeho pocit vyvěral z toho, čeho dnes nepopíratelně dosáhl: stal se celým člověkem, stejně celým, jakým se toužil stát Charles. Uvědomil si, že dnes už neexistuje nic, co by z kohokoliv mohlo učinit třípětinového člověka _ politici, spoluobčané ani jankovité tělo _ a že záleží výlučně na něm, zda bude sám na sebe pohlížet jako na kompletního člověka a podle toho také žít.

Napadlo ho, že když se to vezme kolem a kolem, je toto vědomí stejně nepodstatné jako nepatrný pohyb ruky, kterého právě dosáhl. To však nebylo důležité. Vzpomněl si na své povolání: jak drobná šupinka laku dovede vyšetřovatele k autu, které ho dovede k parkovišti, kde ho slabý otisk boty dovede ke dveřím, pod nimiž leží vlákno z odhozeného kabátu, na jehož knoflíku na

rukávu zůstal otisk prstu, poněvadž je to jediná plocha, kterou pachatel zapomněl otřít.

A druhý den vám na dveře zaklepe zásahovka.

Spravedlnosti je učiněno zadost, oběť je zachráněna, rodina se znovu schází. A to vše jen díky titěrnému kousíčku

laku.

Malá vítězství _ takhle to říkal doktor Sherman. Malá vítězství... Někdy jsou tím jediným, v co může člověk doufat, pomyslel si Lincoln Rhyme a pomalu cítil, jak ho přemáhá spánek.

A někdy jsou tím jediným, co člověk potřebuje.

POZNÁMKA AUTORA

Autoři jsou jen tak dobří, jak dobří jsou přátelé a spolupracovníci kolem nich, a já mám to mimořádné štěstí, že mne obklopuje vsutku báječný ansámbl: Will a Tina Andersenovi, Alex Bon-ham, Louise Burkeová, Robby Burroughs, Britt Carlsonová, Jane Davisová, Julie Reeceová-Deaverová, Jamie Hodder-Williams, John Gilstrap, Cathy Gleasonová, Carolyn Maysová, Emma Long-hurstová, Diana Mackayová, Tara Parsonsová, Carolyn Reidyová, David Rosenthal, Marysue Rucciová, Deborah Schneiderová, Vivienne Schusterová, Brigitte Smithová a Kevin Smith.

Zvláštní dík jako vždy náleží Madelyn Warcholikové.

Čtenářům, kteří ted listují v průvodcích v naději, že najdou nějakou turistickou trasu přes Gallows Heights, mohu vzkázat, ať přestanou hledat. Mé zpodobnění života na Manhattanu v devatenáctém století je sice jinak přesné a na Upper West Šidě se skutečně nacházela řada podobných vesniček, které později spolkla rozpínavá městská aglomerace, ale Gallows Heights i hanebné zločiny, jež v knize popisují, jsou pouhým výplodem mé obrazotvornosti. Přízračný název smyšlené čtvrti posloužil mému účelu a také jsem si říkal, že Bossů Tweedovi a jeho kumpánům z Tammany Halí nebude vadit, když jim hodím na krk pár dalších zločinů. Jak by koneckonců řekl Thompson Boyd: „Jde jen o to, kam umístíte desetinnou čárku.“

Nakladatelství DOMINO připravuje k vydání sbírku Deaverových povídek

PřinOPJIMM

Jeffery Deaver už dlouhá léta přivádí ke čtenářům geniální zločince, jejichž podlé skutky nezůstávají nepotrestány díky brilantnímu úsudku profesionálních strážců zákona. Duchovní otec detektiva Lincolna Rhyma se tentokrát rozhodl vydat sbírku svých povídek, v nichž je všechno trochu jinak - ale přesto, nebo snad právě proto, vám bude při jejich čtení běhat mráz po zádech a vaše představivost nabude netušených rozměrů.

V každé ze šestnácti povídek na vás čeká moment překvapení. Nezáleží na tom, je-li hrdinkou krásná žena odhodlaná jít do krajnosti, jen aby se zbavila svého pronásledovatele, či dcera zapřisahající svého otce, aby nešel rybařit do míst, kde se odehrála série brutálních vražd. Hlavní postavou je zde i Shakespearův současník spřádající pomstu za krutý osud, jenž stihl jeho rodinu, ale také legendární Lincoln Rhyme, který zde řeší záhadu jednoho zmizení o vánočních svátcích.